

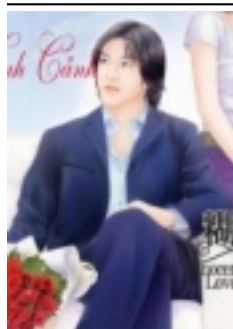
Tình Yêu Của Anh Hình Cảnh

Contents

Tình Yêu Của Anh Hình Cảnh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	51
15. Chương 15	54
16. Chương 16	58
17. Chương 17	62
18. Chương 18	67
19. Chương 19	70
20. Chương 20	74
21. Chương 21	77
22. Chương 22	80
23. Chương 23	83
24. Chương 24	86
25. Chương 25	91
26. Chương 26	97
27. Chương 27	100
28. Chương 28	104
29. Chương 29	108
30. Chương 30	113
31. Chương 31	116
32. Chương 32	121
33. Chương 33	125
34. Chương 34	129
35. Chương 35	133
36. Chương 36	136
37. Chương 37	139
38. Chương 38	143
39. Chương 39	147
40. Chương 40	150
41. Chương 41	157

42. Chương 42	160
43. Chương 43	164
44. Chương 44	168
45. Chương 45	172
46. Chương 46	176
47. Chương 47	180
48. Chương 48	183
49. Chương 49	188

Tình Yêu Của Anh Hình Cảnh

Giới thiệu

Con người khi còn sống nhất định sẽ gặp phải hai người, một người ở vào thời gian tươi đẹp, còn một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-anh-hinh-can>

1. Chương 1

Chương 1: Em có cần ga giường không?

Trí nhớ của một người có thể tinh chuẩn tới trình độ nào mới có thể chỉ nhìn đã không thể quên, cho dù chỉ từng gặp mặt một lần.

Nhớ lại ngày đó, anh hoặc cô, gặp thoáng qua tại góc đường nào đấy có nhiều người qua lại.

Sợi tóc của cô bị gió cuốn lên, từng bay xẹt qua khóe mắt của anh, khuỷu tay cong lên khi gọi điện thoại của anh, trong một khắc kia từng không cẩn thận chạm qua vai của cô.

Vì vậy cả hai dừng lại bước chân, ghé mắt mà đứng, tầm mắt giao nhau, không có áy náy, càng không có mỉm cười. Chốc lát, thậm chí chưa đủ một giây, lại không hẹn mà cùng nhấc chân tiếp tục đường mình mình đi.

Qua trong giây lát đã quên mất gương mặt vừa xa lạ lại quen thuộc của nhau. Quên mất cảm giác mềm mại ở khóe mắt khi đuôi tóc cô lướt qua, cũng quên mất cảm giác hơi đau trên vai khi bị anh đụng.

Sẽ quên, bởi vì trong tiềm thức cảm thấy không cần thiết nhớ đến.

Vì dịp ngày sau có cơ hội gặp lại, cũng có thể yên tâm thoải mái mà nói một câu, lần đầu tiên gặp mặt, xin chăm sóc nhiều hơn.

Mà không phải câu, chúng ta có từng gặp mặt ở đâu không? Rồi cuối cùng lại không nghĩ ra mà cảm thấy tiếc nuối.

Một ngày nhiều năm sau, ngày trong sáng, gió nhẹ nắng ấm.

Cô gái tên Diệp Tiểu An này lại xuất hiện trong tầm mắt của Giang Thiệu lần nữa. Chỉ liếc mắt một cái, Giang Thiệu liền xác định đã từng thấy khuôn mặt trẻ tuổi này.

Nhưng hiện tại Diệp Tiểu An lại tăng thêm mấy phần non nớt và ngớ ngẩn:

Khi còn bé hơi mập mạp, tóc dài đến vành tai, vóc dáng nho nhỏ, gương mặt bình thường, môi dưới đầy đặn, cùng với cặp mắt lộ ra kiên cường và lệ thuộc khi hoảng sợ cực độ.

Hôm nay gương mặt mập mạp đã lột xác thành cái cằm đường cong tinh xảo mà khéo léo, tóc dài rồi, hơi xoăn xòa trên vai, xinh đẹp động lòng người. Vóc dáng tựa hồ cao hơn chút, lại vẫn miئن cường chỉ cao đến ngực anh. Gương mặt trang điểm trang nhã, trên cánh môi lóe ánh nước sáng bóng.

Mà cặp mắt sáng rõ phần chấn kia lúc này lại tràn đầy vui sướng và ngọt ngào, mặc dù không phải vì anh.

Thân hình cao to của Giang Thiệu tùy ý dựa vào trước đầu xe, áo vét tông ngắn có vẻ mạnh mẽ hợp với gương mặt tuấn mỹ kiên nghị của anh, khiến cho cả người càng có vẻ anh khí bức người. Đôi môi tự nhiên mím lại, môi nhếch lên một đường cong như có như không. Trong tròng mắt u ám thâm thúy phản chiếu một đôi nam nữ đang vừa nói vừa cười đi tới bên này.

“Giới thiệu cho hai người, Tiểu An, đây là bạn thân, cấp trên kiêm anh rể tương lai của anh, đội trưởng Giang Thiệu!” Tả Trí có chiều cao cỡ như Giang Thiệu, khoác cổ Giang Thiệu, mặt mày hớn hớn giới thiệu cho hai người, trên mặt anh tuấn và đầy mắt vẫn nhuộm men say. “Giang Thiệu, đây là Tiểu An của tôi, Diệp Tử nhà của tôi, tiểu thư Diệp Tiểu An!”

Diệp Tiểu An.

Không sai, chính là cái tên này.

Diệp Tiểu An hơi lộ ra xấu hổ, mím cái miệng nhỏ nhắn, đưa ra một bàn tay trắng mịn. “Đội trưởng Giang, chào anh.”

Giang Thiệu gương nhẹ khước miệng, thông thả ung dung quan sát cô một phen, cầm bàn tay nhỏ bé kia. “Xin chào, gọi tôi là Giang Thiệu là được.”

Vốn không trông cậy vào cô gái này sẽ nhớ thanh âm của anh, lại cảm thấy cô hơi cứng lại, ánh mắt nhìn anh có thứ gì đó lóe lên.

“Lên xe lên xe, dẫn em đi ăn cơm!” Tả Trí rất hăng hái, ôm Diệp Tiểu An ngồi vào trong xe. Mà tài xế dĩ nhiên là Giang Thiệu bị kéo tới tạm thời.

“Trở về Cẩm Duyệt? Hay là đến chỗ khác?” Giang Thiệu nịt dây an toàn nổ máy xe, tùy ý hỏi.

“Anh cứ nói đi?” Tả Trí hung hăng liếc mắt xem thường anh, ôm Diệp Tiểu An vào trong ngực vùi đầu trên mái tóc cô, thân mật cọ. “Nhớ anh không bao bổi?”

Giang Thiệu từ trong kính chiếu hậu thấy Diệp Tiểu An ngượng ngùng ngoan ngoãn gật đầu, bTả Trí được chiều ý hăng giọng cười to, nâng cằm của cô lên, cúi đầu hôn xuống.

Giang Thiệu xoay tầm mắt chuyên tâm lái xe.

Diệp Tiểu An, vẫn ngốc như vậy.

Thật ra thì lúc Diệp Tiểu An ngồi máy bay đáp xuống thành B, Giang Thiệu và Trí đang tham gia hôn lễ của một người anh em ở Cẩm Duyệt.

Ăn tiệc một nửa thì Tả Trí nhận được điện thoại liền thần thần bí bí kéo Giang Thiệu đến hành lang, “Anh rể, theo em đến sân bay đón một người, em uống rượu.”

Giang Thiệu nhìn dáng vẻ của anh cũng biết đối phương nhất định là con gái. Tả Trí chỉ ở lúc cầu cạnh anh mới gọi anh một tiếng anh rể, miệng ngọt giống như quét mật. Giang Thiệu không muốn dính vào chuyện riêng của người khác, nhưng anh và Tả Trí từ nhỏ đã sống chung một viện, là bạn thân cùng mặc một cái

quần yếm, hướng chi chệ của Tả Trí còn là bạn gái của anh. Anh em chính là người có thể đứng cùng một trận tuyến vào thời kỳ đặc biệt ở tình huống đặc biệt.

Nhưng Giang Thiệu không ngờ người khờ dại khiến Tả Trí có cảm giác như tình yêu đầu tiên là Diệp Tiểu An.

Theo Tả Trí kể, anh và Diệp Tiểu An quen nhau đã hai năm, mặc dù cách xa hai nơi. Cơ hội gặp mặt không nhiều lắm, nhưng cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì với quan hệ của hai người. Diệp Tiểu An là anh cô gái đơn thuần dễ lừa gạt nhất mà anh ta từng gặp, chỉ cần là anh nói, cô liền rất tin không nghi ngờ.

Cho nên Diệp Tiểu An đến nay cũng không biết Tả Trí đã kết hôn, nếu không cũng sẽ không không vượt xa ngàn dặm đến nương tựa anh ta. Càng sẽ không bởi vì Tả Trí mở miệng gọi một tiếng “Diệp Tử nhà của tôi” liền bị dụ đến đầu óc choáng váng.

Giang Thiệu đi đến một nhà hàng không thường đến, ba người giải quyết cơm tối ở nơi này. Ăn cơm no rồi, Tả Trí hôn gương mặt của Diệp Tiểu An một cái, “Anh tính tiền rồi thuận tiện đi “xả nước”, em chờ anh một lát.”

Diệp Tiểu An hiển nhiên chống đỡ không được thế công của Tả Trí, mắc cỡ đến muốn chôn mặt.

Tả Trí từ phòng rửa tay đi ra thì thấy Giang Thiệu đang đợi anh, liền cột nhả tiến tới. “Như thế nào, cô nàng này đủ đáng yêu không? Hôn một cái mà gương mặt cũng đỏ, bây giờ còn có thể tìm được cô gái như thế sao.”

Giang Thiệu không để ý lời nói của anh ta, “Cậu định làm như thế nào?”

“Còn có thể làm sao, cô ấy đã tới rồi, tôi có thể đuổi đi sao?” Tả Trí bĩu môi, nghĩ ngợi chốc lát. “Căn nhà kia của tôi vẫn còn trống đấy.”

Giang Thiệu giật nhẹ môi, cười cười, có điều ngụ ý nhíu mày liếc xéo anh. “Đó là đối diện nhà tôi, mà cậu thì không thể ở đó mỗi đêm.”

Vốn Tả Trí sống ở đối diện nhà Giang Thiệu, trước đây không lâu Tả Trí dời đến chung cư mới gần đơn vị hơn, căn nhà kia liền bỏ không.

“Đồ tốt phải chia sẻ, lúc tôi không có mặt thì giúp anh em chăm sóc một chút.” Tả Trí tỏ vẻ khảng khái, lại vô lại vỗ vỗ vai anh. “Nhưng anh nên có chừng mực chút, đừng để tôi phát hiện.”

Giang Thiệu không tiếng động cười cười không có nhiều lời nữa.

Xe chạy trở về nhà trọ của Giang Thiệu. Diệp Tiểu An xuống xe hơi do dự, kéo tay áo Tả Trí. “Hay em đến khách sạn ở đỡ mấy ngày, tìm được nhà rồi dọn đến.”

Mặc dù cô và Tả Trí quen nhau đã lâu nhưng chỉ dừng lại ở trình độ ôm hôn. Nguyên nhân là cơ hội gặp mặt không nhiều lắm, Tả Trí tuy có muốn “Xâm nhập” phát triển nhưng bị Diệp Tiểu An uyển chuyển cự tuyệt.

Có lẽ đối với Tả Trí mà nói, Diệp Tiểu An thật khác với người khác. Cho nên anh cũng không dùng thủ đoạn hoặc là lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ cô gái này lên giường, nếu không bằng miệng lưỡi của Tả Trí, Diệp Tiểu An tu luyện tám trăm năm nữa cũng chưa hẳn là đối thủ.

Tả Trí dĩ nhiên biết trong đầu cô gái nhỏ đang suy nghĩ gì. “Anh có nhà mà cần gì đến khách sạn thuê phòng, em cố ý khiến anh không an lòng à?” Nói xong kéo va ly của cô qua, dặt tay của cô vào thang máy, không cho cô phản bác. Mà Diệp Tiểu An bị anh lời nói tự nhiên tùy ý của anh trêu chọc thì ầm ập trong lòng, cô từ chối nữa thì không khỏi quá làm kiêu.

Giang Thiệu thản nhiên đi theo phía sau hai người, cười mỉa mai một tiếng. Tài tán gái của Tả Trí quả thật không phân cao thấp với tài phá án của cậu ta.

Trong thang máy, Diệp Tiểu An nhìn những con số không ngừng nhảy lên trên đỉnh đầu, trong lòng càng khẩn trương. Tả Trí ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười. “Em làm sao vậy, đến mức này, nắm tay anh đau luôn.”

Diệp Tiểu An le lưỡi, “Em vẫn cảm thấy rất ngại.”

“Có gì ngại, ngủ chung nhà với anh chứ đâu bắt em ngủ chung nhà với Giang Thiệu.”

Tả Trí nói chuyện luôn không ngại miệng, nghiêng đầu lại đi hỏi Giang Thiệu. “Đúng không Giang Thiệu?”

Giang Thiệu hơi nghiêng đầu, bộ mặt phớt tỉnh mở miệng. “Ngủ với tôi, tôi cũng ngại đấy.”

Diệp Tiểu An hì hì cười ra, nhất thời liền không còn khấn trương.

Đình một tiếng, thang máy rất ồn, cửa thang máy mở ra.

Bọn họ vừa mới chuẩn bị đi ra thang máy thì tiếng đóng cửa chọt truyền đến, Tả Trí và Giang Thiệu cùng nhau dừng bước chân, cảnh giác nhìn nhau.

Chung cư Tử Kinh có hai hộ một tầng. Kể từ sau khi Tả Trí chuyển đi, tầng hai mươi sáu chỉ có Giang Thiệu và bạn gái ở chung của anh, cũng chính là Cận Thanh – chị của Tả Trí. Cận Thanh là một nữ tiếp viên hàng không bay khắp thế giới, rất ít về nhà. Mà tin tức truyền tới trong mắt Giang Thiệu nói cho Tả Trí, Cận Thanh sẽ không trở lại vào lúc này.

Người nọ khóa cửa lại trực tiếp đi về phía thang máy, tiếng bước chân quen thuộc đủ để ấn chứng suy đoán của hai người.

Thật là xui xẻo.

Tả Trí thở dài một tiếng bé không thể nghe, không để lại dấu vết buông tay Diệp Tiểu An, nhảy ra đầu tiên, Giang Thiệu thuận thế kéo tay Diệp Tiểu An và va ly đi ra ngoài.

Tả Trí “Không cẩn thận” đụng vào một người phụ nữ có dáng vẻ thiếu phụ đang xách túi đầy hai tay nách còn kẹp văn kiện ở khúc quanh, người phụ nữ không có phòng bị bị anh đụng lui ra một bước, văn kiện nhất thời rơi vãi xuống.

“Ồ, trùng hợp như thế à Trần mỹ nữ.” Tả Trí cười đùa nói, vội khom xuống nhặt.

Trần Dao đang muốn nổi đóa, vừa thấy là Tả Trí liền nuốt lời nói về, thuận tay nhét túi vào trong tay anh. “Ồ, trùng hợp như thế à Tả tiên sinh, làm phiền anh giúp em mang những đồ này ra xe, cảm ơn.”

“Quá khách khí! Anh không giúp em còn ai giúp em?” Tả Trí khoa trương nhú mày trợn mắt.

“Nói vậy, tôi không thể giúp à?” Giang Thiệu nhìn Tả Trí, cố làm ra vẻ như rất muốn khi dễ anh, nhưng khi dễ thì khi dễ, còn phải phối hợp anh ta diễn trò, cho nên hỏi Trần Dao. “Ồ lại lát nhé? Chúng tôi mới ăn cơm về.”

Trần Dao vừa muốn đồng ý lại không ngờ nhìn thấy cô gái đi theo sau lưng Giang Thiệu từ trong thang máy ra ngoài, lại nhìn cái va ly Giang Thiệu đang kéo, lông mày thanh tú hơi chau lại, nụ cười phai nhạt chút. “Hôm nào đi, hôm nay quá muộn.”

Cô nói xong đẩy Tả Trí một cái, ý bảo anh đi mau. Tả Trí chỉ sợ bị lộ, còn nào dám trì hoãn nữa, bỏ lại một câu “chờ một lát” với Giang Thiệu và Diệp Tiểu An liền đi theo sau Trần Dao vào thang máy.

Giang Thiệu mở cửa nhà mình, đặt va ly của cô gái này vào trước, quay người thì phát hiện Diệp Tiểu An còn ngây ngốc đứng tại chỗ, một đôi mắt lóe ánh sáng vô tội trong suốt.

Con người của Giang Thiệu khó có thể phát giác âm thầm vài phần, trăm trăm mở miệng. “Đi vào.”

Giọng anh chọt trở nên trầm thấp khiến Diệp Tiểu An giật mình, vội vàng khoát tay cự tuyệt. “Không được, tôi còn phải chờ Tả Trí.”

Không biết vì sao, cô theo bản năng cho rằng bản chất của Giang Thiệu nhất định âm u hơn so bề ngoài của anh nhiều.

Giang Thiệu không hề chớp mắt chăm chú nhìn vào trên người Diệp Tiểu An, rồi sau đó từ từ, từ từ nâng lên khóe miệng.

“Tôi bảo em đi vào chờ cậu ta, nếu không em cho rằng tôi bảo em đi vào làm cái gì? Ngủ với tôi?”

Mặt của Diệp Tiểu An vụt đỏ, vội vàng nói xin lỗi. “Thật xin lỗi. . . .” Cúi đầu chui vào nhà anh.

Nhưng Diệp Tiểu An ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sa lon của Giang Thiệu một lúc lâu cũng không thấy Tả Trí trở lại, lúc này điện thoại của Giang Thiệu chợt vang lên.

Là Tả Trí. Giang Thiệu cố ý đi tới bên cửa sổ mới nghe, cố ý nhìn cô một cái, Diệp Tiểu An thấy tầm mắt của anh lập tức cúi đầu xuống làm bộ uống nước.

Hiện tại Tả Trí đang núp ở trên ban công, Trần Dao đang tắm trong phòng tắm.

“Vợ tôi thiếu chút nữa gọi điện thoại hỏi chị tôi có phải hai người chia tay hay không, tôi miễn cưỡng lừa gạt qua rồi, chỉ là ‘em họ bà con xa’ của anh, sợ rằng tối nay cần anh chăm sóc, bên tôi có biến không ra được.”

Không cần phải nói cũng biết, nhất định là Trần Dao lại trối Tả Trí lại rồi.

Giang Thiệu: “Tại sao không phải em họ bà con xa của cậu?”

Tả Trí: “Là em họ của tôi thì sao phải ở nhà anh? Anh rể, chỉ một đêm, sáng mai em liền an bài em họ của anh đến nhà đối diện, Diệp Tử nhà của em rất nghe lời, khẳng định không quấy rối anh.”

Không đợi Giang Thiệu mở miệng, trong điện thoại đã truyền tới thanh âm mơ hồ của Trần Dao.

“Ai nghe lời?”

“A, con chó Samoyed[1] con anh tặng Giang Thiệu, rất nghe lời, không cắn ga giường cũng không kêu loạn.”

“Không phải chị anh dị ứng lông chó sao?”

“Uh, cho nên Giang Thiệu không cần, anh nói để lại một đêm ngày mai anh liền đổi chủ nhân.” ngay sau đó Tả Trí lại hỏi một câu. “Được không anh rể?”

“VẬY à, tôi cũng dị ứng với lông chó.” Giang Thiệu dứt lời cúp điện thoại, sờ cằm như có điều suy nghĩ, trầm mặc chốc lát, đi trở lại ghế sa lon ngồi vào đối diện Diệp Tiểu An. “Em có cắn ga giường không?”

Diệp Tiểu An không rõ chân tướng, lắc đầu một cái.

“Kêu loạn không?”

Lại lắc đầu.

Giang Thiệu ý vị sâu xa cười cười. “Sợ rằng tối nay em thật sự phải ngủ chung với tôi rồi.”

~~

[1]Chó Samoyed:

2. Chương 2

Chương 2: Anh không phải cảnh sát sao?

Giang Thiệu ý vị sâu xa cười cười. “Sợ rằng tối nay em thật sự phải ngủ chung với tôi rồi.”

.

Diệp Tiểu An giữ vững tư thế uống nước, mở to mắt nhìn Giang Thiệu một lát, ừng ực nuốt xuống ngụm nước còn ngậm trong miệng. “Vậy Tả Trí đâu?”

“Cậu ta có chuyện, có lẽ tối nay không về được, cũng không để chìa khóa căn nhà kia của cậu ta lại cho tôi.”

“A.” Diệp Tiểu An ngơ ngác, “Vậy. Làm thế nào.”

Giang Thiệu hơi nhướn chân mày, cô gái này không nghe thấy lời anh vừa nói sao? “Chỉ có thể phiền em ngủ lại chỗ của tôi một đêm.” Anh cố ý nhấn mạnh chữ ngủ hơn, quả nhiên lần này Diệp Tiểu An đỏ mặt, cúi đầu bắt chếp ngón tay một hồi lâu mới nhỏ giọng nói một câu.

“Vậy phải làm phiền anh, anh rể.”

Giang Thiệu nhất thời không còn ý chọc ghẹo cô, xách hành lý của cô vào phòng khách. “Tắm một cái rồi ngủ đi, ga giường và chăn đều là mới, nhớ khóa cửa tốt, có chuyện gì có thể gọi tôi.”

Diệp Tiểu An ngoan ngoãn gật đầu, nghĩ thầm hơn nửa đêm không ngủ thì còn có thể làm gì đây.

Diệp Tiểu An tắm rửa sạch sẽ thoải mái, sấy khô tóc rồi bò lên giường, nằm ở trong chăn hít thở không khí nơi này một cái thật sâu, sau đó mím cái miệng nhỏ nhắn cười lên.

Thật tốt. Rốt cuộc có thể sống cùng một thành phố với Tả Trí, hơn nữa còn có thể sống chung với nhau. Cô có thể nấu cơm cho anh, giặt quần áo, ban ngày anh đi làm, cô ở nhà quét dọn, vẽ tranh. Chờ anh tan việc thì cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tản bộ. . . .

Gào khóc. Sắp bắt đầu cuộc sống tốt đẹp như thế, Diệp Tiểu An kích động lẫn lộn qua lại ở trên giường, vừa không có để ý liền đập đầu trúng tủ ở đầu giường. . . . Rốt cuộc đổ mắt mới yên tĩnh nằm xuống ngủ.

Có điều thật đúng như Giang Thiệu nói. Diệp Tiểu An ngủ không bao lâu, trong giấc mộng cảm thấy bụng hơi đau. Cô cực kì mệt mỏi lật người, vừa cử động một cái, giữa hai chân lập tức có chất lỏng ấm áp chảy ra.

Diệp Tiểu An giật mình mở mắt, không còn buồn ngủ. Chạy đến phòng vệ sinh xem, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhả thành một đóa hoa nhỏ khô héo. Có phải cô quá hưng phấn nên kỳ sinh lý đến sớm hơn? Cô mở túi hành lý ra vừa lục lọi vừa cầu nguyện có thể tìm được một miếng băng vệ sinh có cánh còn sót lại, cuối cùng ngay cả một miếng nhỏ cũng không có.

Đi trở về phòng vệ sinh, rón ra rón rén kéo cửa tủ nhỏ ra kết quả càng thêm thất vọng. Trừ những bình và lon mỹ phẩm thường ngày con gái hay dùng và đồ dùng hằng ngày ra thì không hề có thứ cô đang cần.

Đứng ở trước phòng ngủ của Giang Thiệu, Diệp Tiểu An nhăn nhó lỗ mũi, thật muốn cô nửa đêm canh ba đi gõ cửa phòng của một người đàn ông xa lạ sao? Thật khiến cô ngại chết được.

Giang Thiệu là một người ngủ không sâu, sớm bị âm thanh sột sột soạt soạt cô tạo ra bên ngoài đánh thức. Giờ phút này đang gối lên cánh tay nằm ở trên giường yên lặng tính toán thời gian, anh muốn biết cô gái ngoài kia muốn nán lại ở đó bao lâu?

Mười phút đã qua, vẫn không có động tĩnh.

Giang Thiệu nhẹ nhàng thở dài, trở mình xuống giường, nhanh nhẹn mở cửa phòng, một tay chống khung cửa nhìn cô. “Em đứng nghiêm ở đây canh gác cho tôi à?”

“A!” Diệp Tiểu An đang cắn đầu ngón tay mặt ủ mảy ề ở ngoài bị anh làm sợ hết hồn, che ngực đập thình thịch lui hai bước. Bụng đau xót, xong rồi! Sóng triều rồi.

Biểu tình biến hóa rất nhỏ trên mặt cô, còn có tư thế không được tự nhiên che bụng kẹp chặt hai chân của cô, Giang Thiệu vừa nhìn liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra. “Đói bụng?”

“Không phải.”

“Vậy em bị gì?”

“Em. . . .” Diệp Tiểu An khổ não muốn đập đầu vào tường, chuyện này bảo cô làm sao mở miệng. “Anh, anh không phải là cảnh sát sao?”

“Cho nên?”

“Vậy anh đoán xem em bị gì. . . .”

Giang Thiệu: “.” Hơn nửa đêm không ngủ được lại chơi đồ vui ở đây, thật có tình thú.

Đáng tiếc ngày mai Giang Thiệu còn phải đi làm, không có thời gian chơi với cô, trở về phòng lấy một gói băng vệ sinh trong ngăn kéo của Cậ Thanh ra ném cho cô.

“Trong ngăn kéo phòng bếp có đường đỏ, ngủ ngon.”

Rầm ——

Cửa đóng lại lần nữa trước mặt cô. Diệp Tiểu An ôm băng vệ sinh ngạc nhiên.

Thế nhưng. Cả việc cô đau bụng kinh cũng đoán được.

Cả đêm không mộng.

Trời vừa sáng Tả Trí liền lên qua, còn tỉ mỉ mua bữa sáng.

“Em họ anh đâu?” Tả Trí vừa đổ hoành thánh ra tô vừa ngưỡng cổ nhìn vào trong.

“Trong phòng tôi.” Giang Thiệu mới vừa tập thể dục buổi sáng trở về, quần áo thể thao thấm mồ hôi dính vào trên người, mơ hồ có thể thấy được hình dáng bắp thịt săn chắc của anh.

“Đại gia ơi, em họ mà anh cũng không buông tha.” Tả Trí cho anh một quyền, quen cửa quen ngõ quẹo vào phòng khách, gõ cửa hai cái, phát hiện cửa đang khóa.

“Để cho cô ấy ngủ nhiều thêm lát đi, cô ấy ngủ trễ.” Giang Thiệu làm xong một trăm cái hít đất trong một phút, hoạt động tay chân một lát rồi cởi quần áo chuẩn bị đi tắm.

“Anh cả việc này cũng biết?” Tả Trí giơ tay lên sờ được cái chìa khóa trên khung cửa.

“Cô ấy gõ cửa phòng tôi nửa đêm, cậu có tin không?”

“Là anh gõ cửa phòng cô ấy chứ?”

“Thật để cậu đoán được.” Trước khi Giang Thiệu vào phòng tắm cố ý thở thật dài cho anh nghe, “Chị cậu đã nửa tháng chưa trở về?”

“Ha, anh nhịn khó chịu?”

“Có chút.” Giang Thiệu đóng cửa lại, sau đó phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Vấn đề tài ở giữa hai anh em không có gì kiêng kỵ, mà trong lòng Tả Trí lại chợt không được tự nhiên.

So sánh Diệp Tiểu An với Cận Thanh chị anh thì quả thật chính là cháo trắng rau dưa, tuyệt đối không không vào được mắt Giang Thiệu. Nhưng mà để cho Diệp Tử nhà anh ở chung với một vị lão gia nhiệt huyết trong vòng nửa tháng thì. . . . Tả Trí nhíu nhíu mày, ừ, tan tầm hôm nay nên dọn đến nhà đối diện!

Tả Trí đẩy cửa ra, Tiểu Diệp Tử của anh đang ngủ o o bên trong. Nhưng tướng ngủ này thật không đẹp, chần cũng không biết ngủ thế nào mà bị cô vắt thành một cục khoác trên người. Tóc loạn tăn ra, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị ánh mặt trời chiếu sáng óng ánh trong suốt.

Tả Trí cởi áo khoác nằm xuống ở bên cạnh cô, rón rén kéo chăn lộ ra cạnh cánh tay cô đắp lên hông mình. An tỉnh ngậy người một lát, cái tay kia không chịu để yên, chui vào từ dưới áo ngủ của cô, từ từ bò lên trên, bò nha bò, bò nha bò.

Hắc, sờ.

Diệp Tiểu An trong giấc mộng cảm thấy có người đang sờ mình, cô khẽ cau mày, quệt mồ hôi hừ hừ kháng nghị. Bộ dáng đáng yêu trên chọc Tả Trí nhột nhột khó nhịn, cúi đầu liền hôn xuống, anh đã nhớ nhung cô gái nhỏ này cả đêm rồi.

Diệp Tiểu An là một họa sĩ tranh minh họa có chút nổi tiếng, khi rảnh rỗi thì viết bản thảo chuyên mục cho tạp chí. Thời gian làm việc và nghỉ ngơi thường điên đảo trắng đen, thời gian này thường thường là lúc cô ngủ ngon nhất. Mà Tả Trí căn bản không nghĩ đến bé ngốc động một chút là đổ mặt này lại rất là kinh hãi khi vừa rời giường.

Diệp Tiểu An bị nụ hôn nhiệt tình của Tả Trí làm tỉnh. Vừa mở mắt liền thấy gương mặt tuần tú gần ngay trước mắt của anh, cô ngớ ngẩn.

“Rốt cuộc tỉnh ngủ ——” hai chữ “Mỹ nhân” còn chưa có nói ra khỏi miệng, trên má trái của Tả Trí đã trúng một cái tát mạnh mẽ.

Một tát này khiến cho Tả Trí ngơ ngác rồi, nửa ngày cũng không nói ra lời. Giang Thiệu tắm rửa thay đồng phục sáng khoái tinh thần ra ngoài, cảnh phục màu tím mặc ở trên người làm khí chất tuấn dật của anh lộ rõ. Lúc đi ngang qua phòng cách mở cửa trùng hợp nhìn thấy cảnh Tả Trí bị Diệp Tiểu An đập một cước xuống giường.

Thấy thì thấy, chỉ là Giang Thiệu vẫn sóng nước chẳng xao đi tới trước bàn ăn gấp lên một cái bánh tiêu cắn một cái, uống thêm hộp sữa đậu nành, khỏe miệng hơi nhếch lên.

Đã nhiều năm như vậy, điểm này của Diệp Tiểu An vẫn không có chút nào biến hóa, là người có tính kinh khủng nhất khi rời giường mà anh biết.

.

Tả Trí rất buồn bực, nhìn trái nhìn phải trong cái gương ở phòng vệ sinh, đã qua nhiều giờ nhưng dấu tay nhỏ trên mặt trái vẫn chưa có tiêu xuống.

“Ồ, đội trưởng Tả trúng đoạt mệnh truy hồn chuông của chị dâu à? Ha ha.”

Tiểu cảnh viên Giáp đi ngang qua không nhận được nhạo báng đôi câu, bị Tả Trí đuổi đi. “Có biết nói chuyện hay không, cái này gọi là Âm Nhiên Tiêu Hồn Chuông.”

Nhưng cả bót cảnh sát trừ tiểu cảnh viên Giáp, còn có tiểu cảnh viên Ất Bính Đình v.v..., người nào nhìn thấy cũng nhạo báng đôi câu, người nhất gan cũng mím môi cười trộm.

Tả Trí lắc lư đến phòng làm việc của Giang Thiệu, thừa dịp không có người ngoài đặt móng ngời ở trên bàn, cong ngón tay gõ mặt bàn của Giang Thiệu một cái. “Tôi lớn vậy vẫn chưa từng bị phụ nữ đánh.”

Ai cũng biết Tả Trí tiếc mặt như mệnh, đánh anh chỗ nào đều được, nhưng không được đụng gương mặt đẹp trai phi phàm của anh ta.

“Sao tôi nhớ, khi còn bé mỗi lần cậu gây họa sợ mẹ cậu đánh thì đều chạy tới nhà tôi, còn ăn không uống không không ít nữa.” Giang Thiệu lật tập hồ sơ mà thủ hạ đã chỉnh lý xong, mí mắt cũng lười nâng. “Lúc ấy cậu nói thế nào nhỉ, có ân cần phải báo đáp gấp trăm lần, nhưng bây giờ cậu còn không ngừng gây phiền toái cho tôi.”

“Chắc, ngoại trừ mẹ tôi.” Tả Trí bĩu môi, “Tôi có báo đáp, không phải đã tặng chị tôi báo đáp cho anh sao?”

“Chúng tôi là tự do yêu nhau, không có nửa xu quan hệ với cậu.”

“Quay đầu lại tôi đã kéo cho anh 100 thùng mỳ ăn liền, lúc đó anh liền lấy mỳ ăn liền chiêu đãi tôi, bạn chí cốt thế mà?”

“Không sai biệt lắm.” lúc này Giang Thiệu mới để tập hồ sơ xuống, giường cầm lên. “Thông báo cảm thụ lần đầu bị con gái tát của cậu.”

“Diệp Tiểu An đâu phải là khó chịu khi rời giường, rõ ràng chính là khuynh hướng bạo lực.” Tả Trí sờ sờ gò má, nhớ tới tình cảnh lúc ấy, cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Tiểu An bị anh hôn sưng đỏ, còn có xúc cảm trơn mịn trên người cô tràn đầy lòng bàn tay mình. . . .

“Anh đừng nói, mặc dù không lớn, nhưng cảm xúc còn rất tốt, đáng giá hồi tưởng.” Tả Trí khoa tay múa chân trước ngực của mình, cười hắc hắc hai tiếng.

“Có lời.”

Giang Thiệu làm sao không biết Tả Trí chỉ cái gì, cười xấu xa quở nhẹ anh ta. “Cho cô ở căn nhà đó của cậu được không? Trần Dao trở lại thì sao?”

“Không có việc gì, đồ đạc lộn xộn còn dư lại lúc dọn nhà đã được chuyển đi, cũng nói là cho em họ anh ở nhờ, Trần Dao nào để ý tới tôi, người ta một lòng muốn vào top 500 thế giới!” Tả Trí ngượng ngùng nói. Trần Dao có một công ty quy mô không lớn không nhỏ, bình thường bận rộn không thấy bóng người, xã giao còn nhiều hơn anh.

“Đây không phải là kế hoạch lâu dài, khuyên cậu vui đùa một chút thôi, nếu động tĩnh quá lớn xem cậu làm sao xong việc, cũng không thể ly hôn thật.” Giang Thiệu bưng lên cà phê đã lạnh hết trên bàn uống một ngụm. Nếu quả thật có ngày đó, Diệp Tiểu An phải đối mặt sự thật này ra sao?

“Chuyện của tôi anh đừng chăm lo mù quáng, mơ tôi có bức hôn anh không? Cậu chuẩn bị khi nào thì cưới chị tôi vào cửa? Sinh đứa bé mập mạp cho tôi vui đùa một chút.”

Nghe câu nói sau cùng, Giang Thiệu nhất thời cảm thấy cà phê trong miệng đắng muốn chết.

3. Chương 3

Chương 3: Tả Tiểu Trí vô địch X

Thời gian này không có vụ án gì lớn, Giang Thiệu cũng rảnh rỗi hơn. Con người một khi rảnh rỗi sau lúc bận rộn, sẽ cảm thấy vô cùng trống trải. Giang Thiệu càng ngày càng cảm thấy như vậy, anh là đội trưởng hình cảnh lại càng có áp lực mà người khác không thể nào cảm nhận được.

Nhớ lại lúc trước khi còn ở bộ đội đặc chủng, sự huấn luyện không phải người mỗi ngày cơ hồ chiếm hết thời gian của anh. Trong những năm đó cuộc sống của anh trừ huấn luyện chính là nhiệm vụ, đầu vừa dính gối liền có thể ngủ, mệt mỏi đến một chữ cũng không muốn nói nhiều, cả hô hấp cũng là một gánh nặng. Bất kể xuân hạ thu đông trạng thái gì, thời gian vừa đến tự động mở mắt bắt đầu một ngày vận hành đầu óc và thân thể với cường độ siêu ối, viễn viễn không ngừng như máy.

Nhưng hiện tại muốn anh nhớ lại quá khứ, thì trừ cuộc sống màu xám tro như địa ngục mà anh muốn quên cũng không quên được, sợ rằng chỉ còn lại một bóng dáng mảnh mai dùng cách anh không hiểu được núp ở trong trí nhớ của anh. Nói là ẩn núp thích hợp hơn hết. Vì trước khi thấy gương mặt đỏ của Diệp Tiểu An, anh cũng không biết mình nhớ cô.

Mà thời gian ở chung với anh và cô cũng chỉ là thời gian tính theo giờ thôi.

Nếu như nhớ không lầm, không nhiều không ít, 72 giờ.

Sau 72 giờ chính là năm năm. Gặp mặt lại, cô thành đối tượng ngoại tình của anh em anh. Giang Thiệu cười cười, sự gặp gỡ kỳ diệu thật là có mặt khắp nơi trong cuộc sống.

Giang Thiệu vuốt vuốt cây viết trong tay theo tiết tấu, vẻ mặt nghiêm túc, mắt híp lại nhìn chăm chú vào người phụ nữ báo án trước mắt. Theo Tả Trí diễn tả, Giang Thiệu rất biết giả bộ, tỷ như hiện tại, rõ ràng là đã mất hồn lại vẫn tỏ vẻ thâm trầm. Điều tra viên bên cạnh nhìn trộm anh một cái, tay nắm thành nắm đấm đặt bên môi giả bộ ho hai cái, tiếp tục ghi chú bút lục. “Xin miêu tả, lúc ấy là tình huống thế nào?”

Người phụ nữ mặc áo sơ mi đen bó sát người và quần cực ngắn, cổ áo sơ mi sắp cởi đến rốn, lộ ra đường viền hoa của áo lót và ngực trắng non mềm. Tóc dài hơi tán loạn, trên mặt khéo léo trang điểm nhẹ nhưng vẫn nhìn ra vẻ thủy my, tai mắt cũng có mấy phần mê người. Nghe câu hỏi này, lông mày lập tức nhíu lại, uất ức xoa mấy giọt nước mắt vương ở khóe mắt.

“Miêu tả? Làm sao miêu tả? Tên súc sinh kia thấy tôi uống nhiều quá liền vén áo của tôi, còn có váy, đồng chí cảnh sát, các anh hiểu mà, lúc ấy tôi say làm sao nhớ được rõ ràng?”

“Vậy cô nhớ được bao nhiêu? Kể lại hết rõ ràng những gì cô nhớ được.” Điều tra viên vừa hỏi vừa không ngừng đầu, hí hoáy viết lên giấy.

Người phụ nữ xấu hổ cúi đầu, tay che mặt. “Không phải là thế sao, đầu tiên là duỗi tay vào trong áo lót của tôi, vuốt ve ngực của tôi, hôn miệng tôi, kiểu hôn đưa lưỡi vào ấy, a, còn vươn tay vào trong quần tôi, kéo quần lót xuống, đưa tay sờ chỗ đó của tôi, ai nha thật là mắc cỡ, có thể không kể không đồng chí cảnh sát?”

“Cô cứ nói đi?”

Người phụ nữ then thùng, “Được rồi, nói thì nói. Khụ, tên súc sinh kia lột sạch tôi rồi cũng cởi quần hắt ta, lấy ra cái đó. . . . Chính là vật đó của đàn ông, cọt cọt ở phía dưới của tôi, sau đó liền đâm vào. . . . Rồi, sau đó thứ kia liền bắn vào trong cơ thể tôi. . . .”

“Trong quá trình cô có phản kháng không?”

“Sao lại không có! Nhưng một phụ nữ như tôi thì có bao nhiêu sức chứ? Tôi phản kháng hắt liền đánh tôi!” Thỉnh thoảng khi người phụ nữ nói chuyện thì lại đưa mắt về phía Giang Thiệu, cả đời cô chưa từng gặp người đàn ông nào anh tuấn thế, còn là một cảnh sát, nhìn qua chức vị không thấp, ít nhất cao hơn đồng chí đang lấy khẩu cung này.

Hơn nữa từ khi bắt đầu đến giờ Giang Thiệu chưa từng nhìn cô, cả nháy mắt cũng chưa từng. Người phụ nữ nghiêng đầu giơ tay lên vuốt vuốt tóc, cúi thấp cổ áo vốn đã mở, nâng cao vòng trên to lớn lên. Hai chân chột bắt chéo hướng về phía Giang Thiệu. Động tác ưu nhã và hết sức phong tình, nhìn điều tra viên len lén nuốt một ngụm nước bọt, giả bộ ho một tiếng.

Anh ta cũng liếc Giang Thiệu một cái, bĩu môi. Rốt cuộc vẫn là Giang đội, mặt không đỏ tim không đập quang minh chánh đại sử dụng ánh mắt đùa giỡn người ta.

“Đánh cô chỗ nào?”

“Cho các anh xem một chút.” Người phụ nữ nói xong chột đứng lên đi về phía Giang Thiệu, cởi hết nút áo, trong nháy mắt liền lộ hết “hàng”.

“Phụt ——” điều tra viên phun ra một ngụm nước, suýt nữa văng tung tóe trên giấy ghi chú.

Chân tướng quả nhiên càng mãnh liệt hơn biểu tượng. . . .

Sắc mặt Giang Thiệu chưa thay đổi, chỉ là thanh âm có chút nghiêm túc. “Đàng hoàng một chút, đi sang đó ngồi.”

“Cô qua đây làm gì, trở về! Cởi lại nút áo, ở cục cảnh sát ai cho cô nói cởi liền cởi!” Điều tra viên cũng vội ngăn lại người phụ nữ, khuyên trở lại chỗ ngồi, cuối cùng lại nói thêm một câu. “Trước khi cởi cũng không lên tiếng báo trước.”

Giang Thiệu không lên tiếng ngửa thân thể ra sau, đập cây bút trong tay lên bàn cái rầm. Điều tra viên không dám lơ mãng vội vàng hỏi xong khẩu cung, vừa thu dọn đồ đạc đi ra ngoài vừa nói với người phụ nữ, “Cô có thể đi, tận lực giữ liên lạc với chúng tôi, để vụ án dễ dàng tiến triển.”

Điều tra viên ra cửa trước một bước, nữ nhân cố ý chặn ở trước mặt Giang Thiệu, giơ tay lên phong tình vịn chũm vén tóc mái, “Xin hỏi cảnh quan tôi làm sao liên lạc với các anh?”

Ám hiệu của người phụ nữ Giang Thiệu há có thể không hiểu, anh khẽ nâng môi, lộ ra một nụ cười vô cùng hữu nghị lại có mị lực của đàn ông. “Tiểu Trương.”

“Vâng! Thế nào giang đội?” điều tra viên mới vừa phụ trách hỏi khẩu cung hấp tấp lộn trở lại chờ đợi chỉ thị. Giang Thiệu đưa cằm ra, nói. “Cậu cho cô ấy đáp án đi.” Nói xong liền xoay người rời đi.

“Oh, vậy ngài đi đâu?”

“Tan việc.”

Giang Thiệu dứt tay vào trong túi quần nhà nhân trở lại phòng làm việc, ngồi vào trên ghế sừng sờ hồi lâu mới thở ra một hơi. Vén vật áo đồng phục lên, chỗ đáy quần rõ ràng bị đùn lên một cái lều nhỏ. Nói thật mới vừa rồi mặc dù anh đang mất hồn, nhưng những lời kể về quá trình bị cưỡng bạo của người phụ nữ đều không bỏ sót chữ nào, toàn bộ vào trong lỗ tai.

Anh nhú nhú mày, trong đầu không tự chủ được đều là hình ảnh thân thiết với Cận Thân, bụng dưới càng ngày càng nóng trưng.

Thật là ghen quá lâu sao? Lần trước gặp mặt Cận Thanh là nửa tháng trước, mà lần trước bọn họ làm tình có lẽ là hai tháng trước. . . .

Giang Thiệu lấy điện thoại di động ra gọi cho Cận Thanh, thả vào bên tai chưa tới hai giây lại phiền não tắt đi ném lên trên bàn.

Vẫn là tắt máy.

Mẹ nó! Người phụ nữ này không xuất hiện nữa, nói không chừng anh thật về nhà tìm “em họ” đấy!

Dọn nhà giùm Diệp Tiểu An rất đơn giản. Cô chỉ mang đến mấy bộ y phục, máy vi tính và một vài công cụ vẽ tranh. Một mình Tả Trí làm mấy phút liền xong.

Tả Trí cắm điện máy ti tính xong, trong quá trình đợi mở máy thì rướn cổ hỏi Diệp Tiểu An đang thu dọn đồ đạc bên ngoài. “Sao em lại có hai cái laptop? Không phải chuẩn bị cho anh chứ?”

“Hi, một máy dùng để vẽ tranh, một máy dùng để chơi trò chơi.”

Tả Trí gật đầu một cái, anh chỉ biết cô là vẽ tranh chứ vẫn chưa xem tác phẩm của cô. “Mật mã mở máy là gì?”

“Tả Trí.”

“Hả?”

“” Lúc này Diệp Tiểu An không trả lời ngay mà là ôm mấy bộ y phục chạy vào, đáng vẻ ấp úng lúng túng khiến Tả Trí héch mảy.

Đầu óc anh vận chuyển rất nhanh, chợt ý tưởng lóe lên, bấm mấy chữ trên bàn phím, đè xuống Enter, quả nhiên rất thuận lợi tiến vào hệ thống.

“Hắc tiểu nha đầu, thực khiến người ta vui vẻ, tới anh hôn một cái.” mặt rỗng của Tả Trí cực kỳ vui mừng, kéo cô tới ngồi ở trên chân mình hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mấy cái. Vốn là một chuyện rất bình thường nhưng đặt ở trên người anh lại cảm thấy hết sức khó được. Phải biết Trần Dao cho tới bây giờ chưa làm được hành động con gái như thế.

“Cho anh xem em vẽ cái gì? Không ngờ tay nhỏ của em còn có thể vẽ tranh đó.” Tả Trí rất hưng phấn, đây là lần đầu tiên anh muốn xâm nhập hiểu rõ Diệp Tiểu An.

“Ừm, ở trong ổ E, tự anh xem đi, em đi dọn dẹp y phục.” Diệp Tiểu An đỏ mặt nhảy xuống từ trên đùi anh chạy đi. Tả Trí click chuột vào ổ E, tầm mắt lướt xem, một thư mục được đặt tên là “Tả Tiểu Trí vô địch” đột nhiên đập vào mi mắt. Khóe miệng Tả Trí rụt rụt.

Anh click vào, lúc này chân mày thật co giật: bên trong lại chứa mấy thư mục nhỏ, tên xưng theo thứ tự là: Tả Tiểu Trí vô địch số 1, Tả Tiểu Trí vô địch số 2, Tả Tiểu Trí vô địch số 3. . . . Theo thứ tự đến hết.

Cô gái này rốt cuộc ngây thơ cỡ nào. . . .

Tả Trí than một tiếng, khóe miệng lại hơi nhếch lên, trong lòng ấm áp. Anh mở ra “Tả Tiểu Trí vô địch số 1”, bên trong tràn đầy hình ảnh, tùy ý mở ra, ừ.

. Xem không hiểu hàm nghĩa sâu sắc, nhưng dù sao vẽ rất đẹp.

Nhân vật, tĩnh vật, phong cảnh, rồi đến Anime, võng du, tác phẩm văn học, tất cả tạp chí bộ sách lớn nhỏ cùng với áp phích thiết kế cho nhiều bộ phim, thậm chí các loại hoạt động kêu gọi đầu tư to lớn trong xã hội. . . . Tả Trí vẫn lật tới “Tả Tiểu Trí 30” mới chậm rãi thở ra một hơi đã nén bấy giờ.

Bất kể là vài nét bút le que trông rất sống động hay là tác phẩm thiết kế tỉ mỉ hoặc khí thế hoành tráng, đối với anh mà nói đều được xem là tác phẩm lớn. Anh khó có thể tưởng tượng những thứ này đều ra từ tay của cô gái ngốc đó.

Lần đầu tiên Diệp Tiểu An khiến cho anh cảm nhận được cảm giác rung động.

Nhà để lâu không ở có rất nhiều bụi, Diệp Tiểu An ngồi chồm hổm trên mặt đất lau lau bụi. Tả Trí chợt xông lại ẵm cô lên mạnh mẽ hôn một cái, “Làm sao đây Tiểu Diệp Tử? Làm sao đây?”

Diệp Tiểu An giơ ra hai cánh tay nhỏ tránh cho bọt dính vào người anh, hai chân bị anh nâng lên cách mặt đất như búp bê, trên khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là mờ mịt. “Xảy ra chuyện gì à?”

“Anh —— không có việc gì không có việc gì, em tiếp tục lau! Giang Thiệu! Đứng lại!” Tả Trí vừa định biểu đạt tình cảm sùng bái của anh, khóe mắt liếc về phía Giang Thiệu mới vừa tan việc trở về. Để Diệp Tiểu An xuống rồi kéo Giang Thiệu vào nhà đến trước máy vi tính, chỉ vào áp phích phim Diệp Tiểu An thiết kế, tâm tình hưng phấn không lời nào có thể miêu tả được. “Xem! Tác phẩm lớn của Diệp Tử nhà tôi! Trâu bò không!”

Giang Thiệu nhìn kỹ mấy lần, ôn hoà gật đầu một cái. Phản ứng lạnh nhạt tỉnh táo của anh khiến Tả Trí không vui, “Phê bình đi chứ! Gật đầu là ý gì?”

“Trâu bò chứ sao.”

Giang Thiệu mắt tinh nhìn thấy tên thư mục, kéo lên trên một chút, màn ảnh đầy “Tả Tiểu Trí vô địch số X”. “Nhưng không có trâu bò bằng cậu.”

“Anh biết cái gì, chúng tôi là ân ái.”

“Về nhà làm máy vi tính của cậu cũng tràn ngập Diệp Tiểu An vô địch, mới gọi ân ái.”

Tả Trí: “.” Viết vậy thật thì chờ Trần Dao ly hôn với anh đi.

Giang Thiệu chuẩn bị trở về nhà mình, chợt nhớ tới cái gì, khi bước chân đi ngang qua bên cạnh Diệp Tiểu An thì dừng lại. “Diệp Tiểu An, em biết quyển tạp chí “Ám chiến” sao?”

Diệp Tiểu An dừng lại động tác lau chùi, ngửa đầu nháy mắt nhìn Giang Thiệu, “Không biết, là tạp chí gì?”

“Ha, sao cô ấy có thể biết cái đó?” Tả Trí ở một bên cười xấu xa.

Ám chiến là một quyển tạp chí playboy không công khai phát hành, nội dung tương đối phong phú và lại lớn mật sexy, khởi xướng giải phóng thân thể, hưởng thụ dục vọng. Vô luận đàn ông độc thân hay là đàn ông đã kết hôn đều tôn sùng là sách báo tốt nhất bên gối. Trên giá sách của Tả Trí có bày đủ cả bộ, không sót quyển nào.

Giang Thiệu từ trên cao nhìn xuống cô, bỗng đứng ngồi chồm hổm xuống, ngón trỏ quét qua trên mặt cô, cạo xuống một ít bột. “Trong tạp chí này có một chuyên mục tranh minh hoạ gọi “Lộng Ngọc thổi tiêu”, bút danh của tác giả là Lộng Ngọc.”

Anh rõ ràng dựa vào không gần, mà động tác của anh bởi vì gương mặt mềm mại của cô mà hơi lộ ra mập mờ. Giang Thiệu khẽ nâng môi cười như không cười, khiến sau lưng Diệp Tiểu An lạnh cả.

“Người biết Lộng Ngọc sao?”

“Không, không biết.”

“Không sao, tôi chỉ cảm thấy nét vẽ của hai người giống, không ——” trong tròng mắt đen của Giang Thiệu thoáng qua một ánh sáng. “Là rất giống.”

Anh nói xong đứng dậy đi, Diệp Tiểu An sững sờ chốc lát, lại cúi đầu lau.

Tả Trí sờ cằm quyết miệng suy tư.

Anh thích nội dung chuyên mục “Lộng Ngọc thổi tiêu” nhất trong cả quyển tạp chí! Học được không ít thứ trong đó, gồm cả một số tư thế độ khó cao. Công phu vẽ của Lộng Ngọc tương đối thâm hậu, nhân vật giống như thật, tình tiết mất hồn mê người, mỗi một kỳ đều làm anh xem đến nóng người, kích động giống như tiểu tử vừa lớn.

Tả Trí trở lại trước máy vi tính lấy ra sự nghiêm túc nhiệt tình phá án lúc nghiên cứu tác phẩm của Diệp Tiểu An lại.

Đừng nói, thật rất giống, quả thật tựa như ra từ tay một người. Anh nghiêng đầu cất giọng hỏi.

“Tiểu An, Lộng Ngọc không phải em chứ?”

Diệp Tiểu An: “.”

4. Chương 4

Chương 4: Chuyện mờ ám

Diệp Tiểu An bưng chậu đi thay nước mới, không quay đầu lại nói. “Là em, anh muốn bắt em sao?”

Tả Trí lười biếng nghiêng về phía sau, ngã người trên ghế dựa nghiêng đầu nhìn bóng dáng bận rộn của cô. “Cần quét tể nạn không phải do anh trông nom, không có việc gì, chờ em bị bắt thì anh sẽ đến thăm em.”

“Anh thật là người tốt! Cảnh sát nhân dân tốt!” Diệp Tiểu An cười khanh khách, Tả Trí cũng cười, càng nhìn tiểu nha đầu này càng thích.

Nhà này còn chưa có điều kiện tổ chức bữa ăn tập thể, hai người thương lượng ra ngoài ăn cơm tối rồi thuận tiện mua ít nổi chén. Lúc ra cửa Tả Trí nhận một cú điện thoại, anh chỉ chỉ cửa nhà Giang Thiệu ý bảo Diệp Tiểu An gọi Giang Thiệu đi cùng. “Anh đi lấy xe, hai người nhanh lên nhé.” Nói xong dẫn đầu đi về phía thang máy.

Diệp Tiểu An do dự một lát, trong điện thoại Tả Trí nói đều là chuyện công tác nên cô cũng không dám quấy rầy.

Giang Thiệu bên này trùng hợp cũng đang nghe điện thoại, lúc anh tới mở cửa chỉ mặc một cái quần ngủ, hiển nhiên mới vừa tắm rửa, trên người lỏa lồ và tóc còn dính nước. Anh che điện thoại nhìn Diệp Tiểu An, “Thế nào?”

“Cùng đi ăn cơm nha.” Diệp Tiểu An cúi đầu, chỉ dám để tầm mắt vào vị trí ở eo anh.

“Tả Trí đâu?”

“Lấy xe.”

“Đi vào chờ tôi một lát.” Giang Thiệu ra hiệu cô ngồi trước, quay đầu nói với người trong điện thoại, “Em tiếp tục.”

Diệp Tiểu An không tiến vào bên trong, chỉ đứng ở trước cửa chờ đợi. Tầm mắt cô bay tới bay lui, cuối cùng không tự chủ được trở lại trên người Giang Thiệu. Người đàn ông này tựa hồ có một loại khí thế, chỉ cần anh ở đây, mặc dù không mở miệng nói chuyện cũng sẽ tự nhiên trở thành tiêu điểm của mọi người. Huống chi anh lại cao lớn đẹp trai làm cho người ta muốn bỏ qua cũng khó khăn.

Giang Thiệu đưa lưng về phía Diệp Tiểu An, cô nháy mắt, lớn mật dòm ngó vóc người tinh tráng của Giang Thiệu. Người đàn ông này thật là, cảm giác mặc quần áo và không mặc quần áo hoàn toàn khác nhau.

Cô hơi không hiền hậu nghĩ, Giang Thiệu mặc cảnh phục anh tuần ở trên người tựa hồ còn có khuôn cách hơn lúc Tả Trí mặc. Diệp Tiểu An chớp chớp mắt, tỷ lệ vóc người này. . . Hoàn mỹ giống như người dưới ngòi bút của cô. Trên người cũng không cần nói, quần ngủ tơ màu cà phê giặt lỏng lẻo ở bên hông, chân của anh đặc biệt thon dài thẳng tắp. Mà từ xương hông bắt đầu bị quần ngủ che giấu. . .

Khụ. Diệp Tiểu An mím môi vui vẻ. Không có biện pháp, ai bảo cô vẽ tranh chuyên nghiệp? Dù bạn có mặc quần áo hay không thì trong mắt người học mỹ thuật cũng như không mặc mà thôi. Ánh mắt của bọn họ giống như có thể nhìn thấu, xuyên thấu qua y phục để nhìn hình dáng và cấu tạo thân thể, bắt thật đường cong của bạn, thậm chí mỗi một bộ phận cũng tự nhiên trắng trợn hiện ra trong mắt của họ.

Cho nên hiện tại Giang Thiệu ở trong mắt Diệp Tiểu An, nhưng thật ra là một trạng thái trần truồng.

Dùng ánh mắt chuyên nghiệp của cô để xem, Giang Thiệu thuộc về cực phẩm. Vóc người tiêu chuẩn hoàn toàn có thể dùng để làm mô hình cho bọn học sinh biết rõ kết cấu của thân thể mỗi người. Sao lúc cô đi học lại không gặp phải dụng cụ tốt như vậy ở trường học, thật tiếc nuối.

Cô không biết Giang Thiệu đang trò chuyện với ai, chỉ nghe thanh âm Giang Thiệu trở nên dần dần âm trầm.

Thật ra thì Diệp Tiểu An không phát hiện, hành động rình coi mà cô tự cho là bí mật đều bị Giang Thiệu thông qua kính phản xạ nhìn ở trong mắt. Anh nhú mi tâm, hơi mệt mỏi, nói với Cận Thanh ở bên đầu điện thoại kia, “Chuyện này ở trong điện thoại nói không rõ ràng, em rút thời gian trở về một chuyến, chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

Thấy anh chuẩn bị cúp, Diệp Tiểu An vội vàng ngừng rình coi cúi đầu nghiên cứu sàn nhà. Giang Thiệu bị cử động của cô chọc ặt mày giãn ra.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ. Chiều cao 1m88 của Giang Thiệu khiến không gian có hạn trở nên chật chội, anh trầm mặc khiến Diệp Tiểu An sợ sệt, đứng ở trong góc, hô hấp cũng không dám dùng sức, cố gắng làm mất cảm giác tồn tại.

Giữa chừng có một bà cụ đi vào, không khí bởi vì thêm một người mà hòa hoãn mấy phần, điều này làm cho Diệp Tiểu An thật vui mừng. Vậy mà rất nhanh bà cụ chợt nhớ để quên đồ nên mở cửa đi ra ngoài.

Theo cửa thang máy chậm rãi đóng, Diệp Tiểu An lại tiến vào tình trạng khẩn trương lần nữa, Giang Thiệu liếc nhìn con số trên đỉnh đầu, chợt mở miệng. “Tôi có thể hỏi em một vấn đề không?”

Diệp Tiểu An lập tức đứng nghiêm ngay ngắn. “Xin hỏi.”

“Kinh nghiệm phong phú của em là từ đâu tới?”

“Cái gì?”

Giang Thiệu xoay người lại tựa vào thành kim loại của thang máy, khẽ nâng môi. “Giữa nam nữ . . . Ừ, kinh nghiệm.”

Diệp Tiểu An sợ run lên, ánh mắt hơi lơ mơ. “Em. . .”

“Hả?”

“Tôi. . . Chúng ta còn chưa có thân đến mức có thể thảo luận chủ đề này.”

Giang Thiệu nhìn khuôn mặt mềm mại và con ngươi thuần khiết của cô, chậm rãi thu lại nụ cười ở khóe miệng. Anh chỉ chỉ một góc khác trong thang máy, “Em đứng đó.”

Diệp Tiểu An ngoan ngoãn đứng vào, đột nhiên cảm thấy ánh sáng tối lại, hơi thở của một người đàn ông đập vào mặt. Cô căn bản không thấy rõ động tác của Giang Thiệu, đã bị anh vây chặt ở trong góc.

Nói chuẩn xác thì cũng không chặt lắm, Giang Thiệu chỉ cách cô hơi gần, hai tay anh còn cầm ở trong túi quần, bộ dáng ung dung từ trên cao nhìn xuống cô. “Biết vì sao bảo em đứng ở chỗ này không?”

Diệp Tiểu An rút bả vai, lại không rõ ràng lắm sao mình sợ anh, vì vậy nâng cằm nhỏ lên nhìn thêm can đảm. “Không biết. . .”

“Bởi vì mặc kệ xảy ra chuyện gì, camera quay không tới nơi này.” Giang Thiệu hơi cúi người đến gần cô mấy tấc.

“Sẽ. . . Sẽ xảy ra chuyện gì?” Cô nuốt một ngụm nước bọt, nhất thời sợ hãi. Nhưng cô phát hiện một chuyện.

Nhìn gần thì ánh mắt của Giang Thiệu. . . Thật là xinh đẹp, mắt anh thâm thúy mà khiêm tốn giống như đá đen. Mùi hương trên người anh cũng thật dễ ngửi, nhẹ nhàng khoan khoái lại. . . . Mang chút hương vị dã thú, vô cùng có tính xâm lược nhưng lại làm cho người ta an tâm.

Kỳ quái là, loại hơi thở này cô không cảm thấy xa lạ.

Hiểu biết này khiến Diệp Tiểu An nhẩn mày lại, tựa như lần đầu tiên nghe được thanh âm của anh ở sân bay thì cô cũng không cảm thấy xa lạ.

“Không cảm thấy tình cảnh này rất quen thuộc sao?” Giang Thiệu không có trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, vươn cánh tay chống bên cạnh người cô, buông lỏng cổ áo của mình. Đầu óc Diệp Tiểu An vận chuyển cấp tốc, quả thật có chút quen thuộc.

Đột nhiên cảm thấy ngang hông hơi ngứa chút, thân thể cô cứng đờ. Ngón tay Giang Thiệu như có như không đặt trên eo cô, cúi đầu tà ác thổi hơi ở bên tai cô.

“Tôi có biện pháp khiến thang máy dừng lại trong vòng ba mươi giây, chúng ta không ra được, người bên ngoài cũng không vào được, nơi này tối hết, bọn họ tìm người sửa chữa ít nhất cần 30 phút, em đoán trong thời gian này, một nam một nữ ở chỗ này có thể xảy ra chuyện gì? Chờ nhân viên sửa chữa mở thang máy ra, người đàn ông mặc quần áo chỉnh tề đi ra, mà cô gái thì. . .” Nói đến chỗ này, ngón tay Giang Thiệu chợt nhấn eo cô một cái.

Đầu óc Diệp Tiểu An ông một tiếng, chợt đẩy anh ra. “Anh là cảnh sát sao có thể làm loại chuyện đó!”

Giang Thiệu rất không nghiêm túc cười. “Trong tiềm thức của mỗi người đều tồn tại ý đồ phạm tội, cảnh sát cũng không phải là hòa thượng, cũng có thất tình lục dục đúng không? Nhưng, sao em biết anh chỉ cái gì? Âm chiến kỳ này em cũng xem à”

“! !” Diệp Tiểu An nhất thời im lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, thầm mắng mình ngu ngốc.

Thang máy tới nơi, Diệp Tiểu An nhếch nhác chạy đi, còn chưa đi mấy bước thì lời nói tràn đầy hài hước của Giang Thiệu đã truyền tới từ sau lưng.

“Lộng Ngọc là thần tượng của Tả Trí, chẳng lẽ em không muốn khiến Tả Trí sùng bái em một lần?”

Sùng bái con quỷ, Diệp Tiểu An làm sao không biết xấu hổ mà tiếp tục đề tài này, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Tả Trí chờ trong xe cũng hơi mất kiên nhẫn, rốt cuộc nhìn thấy hai người ra ngoài. “Thành thật khai báo! Hai người làm chuyện gì mờ ám sau lưng tôi?”

“Đã nói mờ ám sao có thể nói cho cậu biết, với lại tôi nói chuyện với em họ tôi cậu quản được sao?” Giang Thiệu vui vẻ ngồi vào trong xe, “Đúng không Tiểu An?”

“Ồ, gọi thật thân, quan hệ của hai người đột nhiên tăng mạnh.” Tả Trí vừa lái xe vừa không có tim không có phổi nhạo báng, Diệp Tiểu An xấu hổ vô cùng, “Em họ gì?”

Hai người đàn ông cùng nhau bật cười, Tả Trí khêu cằm nhỏ của Diệp Tiểu An. “Anh làm chủ, để Giang Thiệu làm anh họ của em, lúc anh không có mặt thì để anh họ chăm sóc em, anh cũng yên tâm.”

“Không sợ tôi làm chuyện mờ ám gì à?” Giang Thiệu cười xấu xa hỏi ngược lại.

“Anh em của tôi ơi, phù sa không chảy ruộng người ngoài, tôi hiểu anh, anh không làm ra chuyện mờ ám hơn tôi được.”

Lúc ấy Diệp Tiểu An chỉ cảm thấy lời nói của hai người đàn ông này rất có bài bản, làm sao cũng không nghĩ ra Tả Trí đang tự chế giễu.

Thời gian trôi thật nhanh, chỉ chớp mắt Diệp Tiểu An đã tới thành B ba tuần lễ rồi. Cuộc sống cũng không có gì khác trước kia. Vẽ tranh, nộp bản thảo, ngủ, yêu đương.

Giờ phút này, cô cắn bút vẽ nâng cằm lên ngồi ở trước máy vi tính sững sờ, trong cái đầu nhỏ cũng giống như màn ảnh, trống rỗng. Cô giữ vững cái tư thế này có gần hai giờ rồi.

Cô rất buồn bực, thường cách một đoạn thời gian, linh cảm của cô lại kéo nhau đi đâu hết. Thật buồn bực chính là ngày nộp bản thảo lại càng ngày càng gần.

Điện thoại di động chợt vui sướng hát lên, cô nhìn tên người gọi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhăn thành một cái nhăn cái bánh bao nhỏ. Lúc này sợ nhất là nhận được điện thoại thúc giục bản thảo của biên tập, cô chợt dạ dỗi qua âm rung rồi nhét điện thoại xuống dưới gối.

Hay là, xem tài liệu chút đi.

Diệp Tiểu An mở một cái máy vi tính khác lên, bấm thư mục “TảTiểu Trí vô địch A” , mở ra một bộ phim giáo viên Aoi, một đôi mắt to nhìn chăm chăm nghiêm túc học tập. Nhưng xem một nửa thì không xem được nữa, bộ phim này cô đã thuộc lòng rồi.

“Làm thế nào làm thế nào! Tài liệu cũng vô dụng rồi!” Diệp Tiểu An phiền não vò tóc thành tổ chim, nằm ở trước máy vi tính kêu rên.

Chẳng lẽ cô sắp hết thời nhanh thế sao! Sao lại để ột cô gái chỉ có kinh nghiệm hôn vẽ tranh hot chứ, còn liên tục, thật là làm người ta giận sôi! Gào khóc!

Cô phiền đến tóc cũng bị rụng một đồng, quyết định không vẽ nữa, mở trò chơi ra tán dóc!

Diệp Tiểu An vừa lên mạng thì có một tin nhắn gửi tới:

Trong khóm hoa không thấy cúc: không giao bản thảo còn dám vào trò chơi! ! !

Cô nhất thời sợ đến tay run lên, lập tức trả lời:

Lộng ngọc không thổi tiêu: không phải tôi.

Sau đó vội vàng log out. Trước kia Diệp Tiểu An cảm thấy tên của biên tập vô cùng vô hiệp, tên Truy Hồn, hiện tại rốt cuộc biết hàm nghĩa của tên này. Điện thoại không tìm được cô lại canh chừng cô trong trò chơi, thật giảo hoạt!

Suy nghĩ liên tục, cô quyết định ra bên ngoài đi dạo một lát. Điện thoại di động. . . xem như quên mang đi.

Hiện tại chính là nửa đêm, trong chung cư đêm khuya yên tĩnh, chỉ nghe thấy côn trùng kêu vang. Diệp Tiểu An cột cái đuôi ngựa đơn giản, tìm một cái áo có nón màu trắng, tùy tiện mặc cái váy, mang giày chơi bóng vào, lẹp xẹp đi ra.

Cô có một thói quen kỳ quái, chính là thích giữ yên lặng ở nơi ồn ào, hoặc là mò mẫm giày vò ở chỗ an tĩnh, phần lớn linh cảm đều nhô ra như vậy.

Vì vậy Giang Thiệu vừa làm thêm giờ trở về liền nhìn thấy một cô gái hơn nửa đêm còn chạy quanh tòa nhà, còn là chạy trốn.

Anh cũng không gọi cô, chỉ đứng ở đằng kia chờ cô chạy tới phát hiện mình. Vậy mà Diệp Tiểu An chợt dừng lại bên cạnh một cây đèn đường, gãi gãi đầu, đỡ đèn đường bày ra một tư thế nhìn như rất mê người kì thực rất không được tự nhiên.

Diệp Tiểu An điểm hai mũi chân, hơi giang rộng ra, dùng sức vênh cái mông nhỏ ngược đầu, suy nghĩ động tác này khả thi không.

Giang Thiệu híp mắt nghĩ ngợi chốc lát, chậm rãi lộ ra một nụ cười thấu hiểu.

Diệp Tiểu An quá nghiêm túc, căn bản không phát hiện có người đến gần, chợt nghe giọng nói bao hàm nụ cười của Giang Thiệu vang lên thật nhỏ ở sau lưng.

“Nếu như em đang nghiên cứu tư thế đó, tôi có thể cung cấp cổ vấn miễn phí.”

.

5. Chương 5

Chương 5: Anh chàng mặc đồng phục hấp dẫn

Lúc này nghe được thanh âm Giang Thiệu quả thật còn kinh hãi hơn nửa đêm gặp quỷ.

Diệp Tiểu An sợ hết hồn, nhăn nhúm cái mũi nhỏ với không khí, xoay người lúng túng khoát tay với anh. “Hi, trẻ như thế còn chưa ngủ à.”

Vừa mới dứt lời liền không nhìn được trọn mắt trước một cái. Trên người Giang Thiệu còn mặc cảnh phục, rõ ràng mới vừa tan việc.

“Cần tôi giúp một tay không? Kinh nghiệm của tôi phong phú hơn em một chút đấy.” Giang Thiệu cười cười, cởi nút đầu ở cổ áo sơ mi ra. Diệp Tiểu An tựa hồ đặc biệt kiêng kỵ động tác này của anh, tự cho là không để lại dấu vết xích xịch qua bên cạnh. “Em không ngủ được nên ra ngoài vận động một lát mà thôi. . . .”

“Một cô gái như em hơn nửa đêm lại chạy loạn ở ngoài, không an toàn.” Giang Thiệu không trêu chọc cô nữa, nhắc hộp thức ăn nhanh và túi đồ ăn vặt trong tay lên. “Đi lên ăn một chút gì, có thể trợ giúp cho em có linh cảm.”

Giang Thiệu nói rất nghiêm chỉnh, không có một chút tạp niệm, trong nháy mắt Diệp Tiểu An cơ hồ để xuống phòng bị, ánh mắt sáng lên, cầm lấy túi ny lon lật tới lật lui. “Có tôm hùm nhỏ chua cay không!”

Thu hoạch lớn nhất trong thời gian này của cô là Tả Trí dẫn cô đi ăn khắp các phố ẩm thực nhỏ ở thành B, khiến dạ dày cô lấy được thỏa mãn trước nay chưa có. Trong đó thích nhất chính là tôm hùm chua cay, mặc dù không phải hàng cao cấp gì, nhưng cô lại nghiện ăn. Giang Thiệu và Tả Trí cộng lại cũng không tham ăn như cô.

Cật Hóa được chia làm hai loại người. Một là ăn và nghiên cứu. Hai là ăn nhiều. Diệp Tiểu An hiển nhiên thuộc vào loại Cật Hóa thứ hai.

Trở lại nhà Giang Thiệu, anh đi thay quần áo, Diệp Tiểu An quen cửa quen ngõ từ trong tủ quần lấy bát đũa ra, bỏ mì Giang Thiệu mua ra tô, cho đầy đủ gia vị, sau đó mang một cái ghế xếp nhỏ ra ngồi trước khay trà, vén tay áo lên há to miệng cắn ăn.

Lúc Giang Thiệu đi ra nhìn thấy Diệp Tiểu An đang ôm cái ly uống từng ngụm từng ngụm bia ướp lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn và đôi môi cay đến đỏ bừng, lưỡi hít khí như chó con.

“Sợ vậy sao, sợ cay còn ăn?” Giang Thiệu đưa khăn giấy cho cô, ngồi xuống khuấy mì. Vốn không có khẩu vị gì nhưng nhìn thấy cô lại chợt cảm thấy đói bụng. Diệp Tiểu An trừ biết vẽ tranh hot, hơi ngốc nghếch, còn đặc thích kéo người khác đi ăn.

“Cái này gọi là khiêu chiến, em thích món khẩu vị nặng.” Diệp Tiểu An lau tương ớt dính trên miệng, hàm hồ phản bác.

Giang Thiệu nhàn nhạt cười cười, cúi đầu ăn mì.

Từ sau chuyện trong thang máy, Giang Thiệu chưa từng làm hành động nào vượt rào cả. Diệp Tiểu An cũng dần dần không còn câu nệ. Cô tổng kết ra một điều, Giang Thiệu chỉ có lúc đi chung với Tả Trí mới không đứng đắn, lăm lăm trêu ghẹo anh tới tới đi phối hợp ăn ý với Tả Trí, tương lai hai người về hưu hoàn toàn có thể trải sạp bán hàng phía dưới Thiên Kiều đối nghề diễn hài, một người diễn một người pha trò.

Mà trên công tác anh luôn nghiêm túc giống như biến thành một người khác. Dĩ nhiên Diệp Tiểu An chưa từng chân chính thấy đáng vẻ làm việc của họ, chỉ là thỉnh thoảng thấy anh và Tả Trí thảo luận vụ án, nghe anh nhận điện thoại có liên quan đến công việc.

Giang Thiệu thật sự là người rất bận rộn, thường thường làm thêm giờ đến nửa đêm mới trở về, hôm sau lại tinh thần phấn chấn đi làm, cơ hồ không thấy được đáng vẻ mệt mỏi của anh.

Giống như Tả Trí, ai.

Diệp Tiểu An và Tả Trí tiếp xúc càng nhiều càng cảm thấy chân lý của một câu nói: trong xương của mỗi người đàn ông đều là đứa con nít. Bởi vì Tả Trí thường bám cô làm nũng oán trách đi làm khổ cực kiếm tiền không dễ, la lối om sòm ăn vạ sai bảo cô làm cái này cái kia.

Cô cũng không có không vui, ngược lại làm nha đầu cho Tả Trí sai bảo không biết mệt. Tính tình Diệp Tiểu An là như thế, cô muốn khiến người bên cạnh vui vẻ.

Tả Trí là một người đàn ông rất biết dỗ con gái, lời ngon tiếng ngọt miệng lưỡi trơn tru, lại không làm người ta phiền. Hơn nữa anh tốt với Diệp Tiểu An vô cùng, dù bận đến mấy ngày không thể gặp mặt cũng sẽ gọi điện thoại đến vào buổi trưa và buổi tối mỗi ngày. Buổi sáng không gọi, bởi vì cô bình thường dậy rất trễ, mà Tả Trí thì nhớ rất rõ ràng tính khí kinh khủng lúc vừa thức của cô.

Giang Thiệu ăn khuya cũng không yên, thuộc hạ trái một cú điện thoại phải một cái tin nhắn, Diệp Tiểu An nhìn cũng than thở. Giang Thiệu trả lời hết tin nhắn, hỏi cô. “Làm gì than thở?”

“Còn có người bận rộn hơn anh sao?” lúc này Diệp Tiểu An đã tiêu diệt toàn bộ tôm hùm chua cay, còn chưa đã ngứa liếm liếm đầu ngón tay trắng nõn dính tương ớt, hình tượng vô cùng phổ phàm.

Nha đầu này nhất định không biết cử động của mình là loại ám hiệu nào đó đối với đàn ông. Giang Thiệu dời ánh mắt, hơi nhếch môi. “Có.”

“Còn có ai xui xẻo như vậy?”

“Tả Trí.”

“Nhưng anh không phải người quản lý anh ấy sao? Chức của anh lớn hơn anh ấy mà!” Diệp Tiểu An mút ngón trở chau mày lại suy tư. Cô cảm thấy người có chức vị càng cao càng phải quản lý nhiều chuyện, nên cực khổ nhất.

“Nguyên nhân chính là công việc tôi không muốn làm thì giao cho cậu ta, cậu ta là nô dịch rất đắc lực.” Giang Thiệu khoác lác vô sỉ, không hề cảm thấy hành động của mình đáng xấu hổ.

“Anh thật giỏi hoạt!” Diệp Tiểu An lập tức bất bình vì người đàn ông của mình, “Không trách được mấy ngày nay em không thấy Tả Trí, hừ! Anh bắt anh ấy đi nô dịch ở đâu?”

Giang Thiệu đẩy một ly bia ướp lạnh khác đến trước mặt cô, “Sao em biết chắc chắn là tôi chứ? Không chừng cậu ta đang hẹn hò với người phụ nữ nào khác.”

“Đừng mong khích bác quan hệ của chúng tôi, buổi trưa anh ấy đã gọi điện thoại cho tôi, đi Hải Nam làm việc rồi.” Diệp Tiểu An hào sảng uống hơn phân nửa ly bia, chỉ vào anh lên án.

“Không tin bây giờ em gọi hỏi cậu ta có phải đang ở chung với phụ nữ ở Hải Nam không?”

“Không thèm.” Diệp Tiểu An che ngực, bộ dạng say rượu. “Hiện tại cũng nửa đêm.”

Trong mắt Giang Thiệu thoáng qua vẻ âm thầm. “Yên tâm, lúc này cậu ta khẳng định không ngủ, đoán chừng đang làm vận động hoặc là mới vừa làm vận động xong.”

“Hi, chúng ta ngọt ngào lắm, anh ghen tỵ.” Hai người đàn ông này bình thường nói chuyện thật thật giả giả vô cùng không đứng đắn, Diệp Tiểu An mới không mắc mưu.

Giang Thiệu cười đáng tiếc, “Sao em chợt trở nên thông minh thế, tác dụng phụ của tôm hùm nhỏ chua cay ghê gớm thật, về sau đừng ăn nữa.”

Diệp Tiểu An hừ một tiếng, ném đồ ăn thừa trên khay vào thùng rác, rửa bát đĩa nói chúc ngủ ngon xong, chưa uống hết ly bia đã đi về nhà mình.

Cơm nước no nê xong, Diệp Tiểu An ngồi vào trước máy vi tính lần nữa, tiếp tục linh cảm bị Giang Thiệu cắt đứt vừa rồi. Nhưng lúc suy nghĩ thì lời nói vừa rồi của Giang Thiệu lại chuyển loạn trong đầu cô. Cô lại thấy lo lắng như bị quỷ mê hồn.

Cô lấy cái điện thoại đặt dưới gối ra, phòng má rối rắm: gọi hay là không gọi?

Trong phòng của một khách sạn cao cấp ở Hải Nam, hai thân thể trần truồng đang quấn lấy nhau trên mặt giường lớn. Trong phòng tràn ngập tiếng rên rỉ của phụ nữ và tiếng thở dốc nặng nề của đàn ông làm người ta mặt đỏ tim đập.

Tóc dài của Trần Dao tán loạn trên vai, cánh tay như ngó sen trắng ôm cổ của Tả Trí, bắp chân dài nhỏ quần hông của anh, vẻ mặt mê loạn kêu tên Tả Trí. Mà thân thể cường tráng của Tả Trí hơi ra mồ hôi hột, bàn tay ôm eo nhỏ của Trần Dao, mạnh mẽ đụng vào thân thể mềm mại của cô.

Lúc sắp lên đỉnh, điện thoại di động đặt ở đầu giường chợt vang lên.

Hai người không đếm xỉa tới, Tả Trí cuồng mãnh gia tốc chạy nước rút, rốt cuộc buông thả mình trong khoái cảm mạnh mẽ.

“Cô dâu anh yêu em.” Tả Trí đề ở trên người Trần Dao hơi thở gấp, nói đặc biệt thâm tình. Đây là câu mà anh phải nói vào buổi tối kỷ niệm kết hôn của hai người. Ngày này bốn năm trước, anh có thể nói câu anh yêu em với Trần Dao cả đêm. Nhìn Trần Dao then thùng liền cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc.

Mà hiện tại bốn năm sau. . .

“Ừ, em cũng yêu anh.” Trần Dao bình phục lại từ dư âm của cao triều, bắt đầu đẩy anh. “Điện thoại của anh vang kìa, em đi tắm, anh đi ngủ trước đi, em còn có mấy phần tài liệu muốn xem.”

Tả Trí nhất thời không còn hứng thú gì cả, từ trên người cô lật xuống ngửa mặt nằm ở trên giường. Trần Dao ném một bọc khăn giấy tới cho anh. “Lát nữa sẽ lại với anh.”

Nghe phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy ào ào, Tả Trí giữu cọt cười khẽ, rút khăn giấy ra lau mình, rồi sờ qua điện thoại di động.

Nhìn thấy điện thoại là Diệp Tiểu An gọi tới, Tả Trí có chút do dự. Mới vừa hoan ái với vợ mình xong lại ngọt ngào với tình nhân nhỏ bé không biết gì, Tả Trí cảm thấy mình không làm được.

Anh không nghe, Diệp Tiểu An tự ngừng.

Mấy giây sau lại gọi tới, anh vẫn không nghe. Đợi đến Diệp Tiểu An gọi tới lần thứ năm, Tả Trí đốt một điều thuốc mặc áo ngủ vào đi ra ban công, bắt máy.

Chưa đợi anh nói chuyện thì thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở của Diệp Tiểu An đã truyền đến. “Tả Trí anh không sao chứ? Sao lâu như vậy không nghe điện thoại? Làm em sợ muốn chết!”

“Nha đầu em chưa nói gì dễ nghe đã mong anh xảy ra chuyện sao? Anh làm vận động kia mà, không nghe thấy.” Trong tiếng nói của anh ang theo đục vọng khăn khăn, Diệp Tiểu An nghe mà sưng sốt.

Tại sao sưng sốt? Bởi vì giọng nói này cô đã quá mức quen thuộc trong khoảng thời gian này.

Tính tình Tả Trí hướng ngoại sáng sủa lại luôn thích trêu chọc cô, thường đùa trêu lên giường. Chọc cho hai người đều nóng, mà Diệp Tiểu An vẫn không chịu dễ dàng để anh phá ra phòng tuyến cuối cùng. Mỗi lần Tả Trí đều dùng giọng nói khăn khăn ở bên tai cô dụ dỗ cô.

“Bảo bối Tiểu An, Tiểu Diệp Tử, cho anh có được hay không.”

Cô đỏ mặt cự tuyệt đến cùng, Tả Trí cũng không cưỡng bách cô, chỉ che bụng dưới bảm cô oán trách. “Chúng ta đã lui tới hơn hai năm rồi, Tiểu Diệp Tử em quá không có nhân đạo, anh kháng nghị!”

.

Trong điện thoại an tĩnh quỷ dị, Tả Trí thấy hơi cô đơn trong không gian yên tĩnh này. “Để anh đoán xem, hơn nửa đêm có phải nhớ anh hay không?”

“Hi, bị anh đoán được, lúc nào anh trở về? Tiểu Diệp Tử nộp bản thảo rồi có vài ngày nghỉ, hắc hắc.” Diệp Tiểu An ra hiệu cười khúc khích, khiến lòng của Tả Trí mềm đi.

“Tiểu nha đầu, anh ở chỗ này xử lý chút chuyện, ba ngày sau trở về. Đói bụng gọi đồ ăn bên ngoài, nói tên của anh.”

“A, không phải anh bảo em dùng tên của Giang Thiệu sao?”

“Chiếm lời nhiều cũng không tốt, anh không thể làm thế mãi, nghe lời, cảnh sát nhân dân dạy em làm thế nào thì làm thế đó.”

“Là cảnh sát dân dân chứ. . .”

Tả Trí cười, gõ gõ tro thuốc lá. “Còn chưa dám đến anh, cho nên anh còn là nhân dân.”

“Ghét!”

Hai người liếc mắt đưa tình trong điện thoại mãi cho đến khi Trần Dao tắm ra ngoài. Tả Trí dập thuốc, “Được rồi, trở về sẽ mang quà đến cho em, ngoan ngoan ở nhà chờ anh, thơm cái.”

Diệp Tiểu An ngượng ngùng hôn anh một cái qua điện thoại rồi cúp máy.

“Trong đội có chuyện sao?” Trần Dao lau tóc thuận miệng hỏi.

“Tình nhân của chồng em gọi tới.” Tả Trí từ phía sau ôm cô, nhét di động vào trong tay cô. “Lấy khí thế vợ chính của em ra mắng người ta đi.”

“Đừng làm rộn, tiếp tục ngọt ngào với tình nhân của anh đi, nói với cô ấy phải giúp chị chăm sóc chồng, còn chị phải trị gia.” Trần Dao nhìn cũng chưa từng nhìn điện thoại di động của anh liền trả lại cho anh, quay đầu lại thưởng anh một cái hôn rồi xoay người chui vào thư phòng.

Tả Trí nắm điện thoại di động ngồi ở mép giường cười cực kỳ khổ sở thê lương.

Mà cùng lúc đó ở thành B, Diệp Tiểu An ôm đầu gối cuộn ở đầu giường, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong đầu gối, tầm mắt nhìn chăm chăm điện thoại di động, một đôi mắt to run run rẩy rẩy.

“A, có!” Chợt, cô như nhớ tới cái gì, nhảy xuống giường ngồi trở lại trước máy vi tính cầm bút vẽ soạn soạn chủ đề của “Lộng Ngọc Thối Tiêu”.

“Đồng phục hấp dẫn.”

6. Chương 6

Chương 6: Anh em và cô gái của anh

Giang Thiệu họp xong ra ngoài liếc mắt nhìn điện thoại di động, phía trên có một cuộc điện thoại không được nghe, là Cận Thanh. Anh lập tức gọi lại, rất nhanh đường dây được nối.

“Vừa rồi đang họp, em trở về chưa? Anh đi đón em.”

“Không cần làm phiền, anh rất bận mà.” nữ tiếp viên hàng không trong phòng thay quần áo của hãng hàng không Phi Dương chỉ có một mình Cận Thanh, thanh âm của cô nhỏ nhẹ, hết sức dễ nghe.

Giang Thiệu khẽ cười, “Buổi chiều không có việc gì, có thể đi, buổi tối ra bên ngoài ăn đi, anh đặt bàn sẵn.”

“Được, vậy em chờ anh.” Cận Thanh cúp điện thoại rồi thở ra một hơi thật dài, trên gương mặt xinh đẹp lại không hề có sự vui sướng sau khi ly biệt.

Từ bốt cảnh sát lái xe đến sân bay mất một canh giờ, mà Giang Thiệu chỉ dùng không tới 40. Xa xa thấy Giang Thiệu lái xe vào, Cận Thanh liền kéo va li đi ra đón anh. Giang Thiệu quẹo một đường xinh đẹp đi vào rồi dừng xe lại, chuyện đầu tiên làm sau khi bước từ trên xe xuống là chạm nhẹ vào môi cô như chuồn chuồn lướt nước, thuận tay nhận lấy cái va li trong tay cô.

“Nhanh như vậy, anh vượt bao nhiêu đèn đỏ, chạy quá tốc độ mấy lần?” Cận Thanh cười nhẹ nhàng, ngồi vào ghế phụ, vừa nịt dây an toàn, vừa quay đầu lại, cái cằm liền bị Giang Thiệu nghiêng người tới được nắm được.

Giang Thiệu vừa muốn hôn cô liền bị Cận Thanh đưa tay nhỏ che miệng. “Đừng, nơi này nhiều người, chờ trở về.”

Giang Thiệu điểm cái mũi nhỏ của cô một cái, trong động tác mang theo sự cưng chiều, sau đó nổ máy xe rời khỏi sân bay.

“Lần này em đi thật lâu, có phải Phi Dương thiếu người hay không? Không phải thiếu người thì chính là thất đức, sao lại sai bảo người như thế.” Giang Thiệu một tay cầm tay lái, một tay khác bao trùm trên bàn tay cô buông lỏng bên người một cách tự nhiên.

“Công ty an bài.” Cận Thanh cười khế, cầm ngược bàn tay to của anh nhẹ nhàng vuốt ve, “Đi đâu ăn?”

“‘Động Tình Vị Lôi’, Tả Trí đánh giá chỗ đó rất cao, luôn chờ em trở về để đến đó ăn thử chung.”

“Chưa từng nghe nói.”

“Mới mở.”

“A, tốt.”

Sau đoạn đối thoại ngắn ngủi, hai người giống như không tìm được đề tài, không khí lập tức lạnh xuống. Trừ lúc cần gạt cần số xe, tay hai người vẫn luôn nắm chặt.

Chờ Giang Thiệu rút cuộc tìm được đề tài lại phát hiện Cận Thanh đã tựa lưng vào ghế ngồi ngủ thiếp đi. Cận Thanh ngủ một đường, xe chạy đến ‘Động Tình Vị Lôi’ Giang Thiệu mới kêu cô dậy.

Buôn bán ở nơi này đặc biệt đông, nhân viên phục vụ dẫn hai người tới căn phòng trang nhã đã đặt trước, Cận Thanh ngồi xuống đánh giá bốn phía rồi gật đầu khen ngợi, “Hoàn cảnh thật không tệ.”

“Chúng ta tổ chức hôn lễ ở đây được không?” Giang Thiệu rót ly trà cho cô, nhìn như vô tình hỏi.

Nụ cười bên môi Cận Thanh chợt cứng lại, cô cúi đầu nhấp ngụm trà. “Mẹ em lại tìm anh à? Xin lỗi, làm mẹ đều sợ con gái mình không ai thèm lấy, anh đừng để ý.”

Giang Thiệu dừng một lát không lên tiếng, vừa vặn nhân viên phục vụ bưng món ăn lên nên không khí không bị lạnh xuống. Cận Thanh thấy nhân viên phục vụ khui rượu vội vàng ngăn cản, “Anh muốn uống rượu à? Anh lái xe đấy.”

“Anh biết rõ, em yên tâm, cùng lắm thì gọi taxi.”

Chờ trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Giang Thiệu và cô cụng ly, không làm gì khác. Rượu trắng cay lại bị Giang Thiệu uống như uống nước lọc, mà Cận Thanh thì chỉ nhấp một hớp. Anh gấp một miếng thịt cá bỏ vào trong chén của Cận Thanh. “Lần này em nghỉ mấy ngày?”

iEm đã xin phép nghỉ, có thể ở nhà nghỉ ngơi nhiều ngày.”

“Ừ, vậy thì thật là tốt, anh cũng vừa giải quyết xong một vụ án đặc biệt, có thời gian đi xem áo cưới với em.” Giang Thiệu không nhanh không chậm nói.

Đôi đũa của Cận Thanh dừng trên không vài giây, bộ dáng muốn nói lại thôi. Giang Thiệu lại nhìn thẳng chuyên tâm uống rượu dùng bữa.

Bữa cơm này ăn rất dè dặt, hai người hết sức tìm đề tài, nhưng sau vài ba lời thì lại tẻ ngắt. Nhưng Cận Thanh cảm thấy Giang Thiệu rất vui vẻ. Mà nguyên nhân anh vui vẻ rất đơn giản, đó là cô đã về.

Thành B rực rỡ ánh đèn dần dần chìm vào trong không khí ngợp vàng son, Giang Thiệu biết Cận Thanh là người phụ nữ phóng khoáng, thích không khí này.

Hai người đi ra từ ‘Động Tình Vị Lôi’, Giang Thiệu hỏi cô muốn đi đâu dạo không, Cận Thanh lại mặt mày cự tuyệt.

“Được, vậy chúng ta về nhà ngay đi.” Giang Thiệu đưa tay vuốt tóc của cô, Cận Thanh lại nghiêng đầu né ra theo phản xạ.

Hai người đều sững sốt, Giang Thiệu khẽ nhíu lông mày lại, chỉ dặt tay của cô đi đến bãi đậu xe chứ không nói gì. Cận Thanh rút cuộc không cười được nữa. Cả đường lặng yên, không khí trầm muộn như trước cơn bão.

Về đến nhà Cận Thanh đi tắm rửa trước, mới vừa ra tới liền bị Giang Thiệu ôm vào trong ngực. “Em không tắm lâu thế rồi, anh ngủi xem có chưa không?”

Anh nói xong liền cúi đầu tìm kiếm môi của cô. Lúc này Cận Thanh không có tránh, ôm cổ của anh hôn rất đầu nhập. Giang Thiệu cảm thấy thời cơ không tệ, ẵm cô trở lại phòng ngủ.

“Thanh Thanh, nhớ anh không?” Giang Thiệu vừa tí mĩ hôn cô vừa ôm cô thật chặt. Mà Cận Thanh lại bỗng dưng đề tay anh đang kéo áo choàng tắm của cô, nửa chống người lên. “Giang Thiệu, em có chuyện nói với anh.”

Giang Thiệu hơi nở nụ cười, “Đúng dịp, anh cũng có.”

“Vậy anh nói trước đi.”

“Ưu tiên phụ nữ.”

Cận Thanh do dự chốc lát, ôm cánh tay anh để anh song song nằm trên giường với mình. “Chuyện em nói trong điện thoại, anh suy nghĩ kỹ chưa?”

Giang Thiệu nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, ánh mắt trở nên ảm đạm, tựa hồ sớm biết cô muốn nói gì. “Không có, anh căn bản không có nghĩ tới chuyện kia.”

Cận Thanh hơi mím môi, vẫn mở miệng. “Giang Thiệu, nếu như có thể, em hi vọng chúng ta có thể đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.”

“ ”

“Anh cảm thấy chúng ta còn cần hao tổn thời gian nữa sao?”

“Vậy chúng ta không hao nữa.” Giang Thiệu nghiêng người ôm cô vào trong ngực. “Thanh Thanh, chúng ta kết hôn đi, không có con thì không con, chờ khi nào em muốn sinh lại nói.”

Cận Thanh bị mùi vị của người đàn ông này bao quanh, trong lòng chua chua. “Không phải vấn đề này, Giang Thiệu, em đã ——”

“Cận Thanh.” thanh âm của Giang Thiệu chợt trầm xuống, thu hẹp hai cánh tay ôm cô chặt hơn. Anh gọi tên của cô, lại thật giống như đã dùng hết hơi sức nên chỉ có thể nói ra ba chữ.

“Kết hôn đi.”

Trong trí nhớ của Cận Thanh Giang Thiệu chưa từng có lúc hèn mọn như thế. Anh chưa từng cầu xin, bất cứ chuyện gì cũng dựa vào chính mình. Trong xương của người đàn ông luôn chứa lạnh lùng và kiêu ngạo.

Cận Thanh cuối cùng chỉ trầm mặc, không có cự tuyệt cũng không có đồng ý.

Diệp Tiểu An vẽ tranh mấy ngày mấy đêm, rốt cuộc nhìn thấy ánh rạng đông. Chỉ thiếu một phần kết thúc thì công việc liền đại công cáo thành. Vừa thả lỏng người thì dạ dày liền ồn ào, mấy ngày nay cô không có cả thời gian ăn mỳ.

Chợt rất muốn ăn hoành thánh ở cửa tiệm trước chung cư, vì vậy thừa dịp còn có hơi sức liền tùy tiện mặc cái áo khoác đi ra cửa. Đến cửa mới phát hiện người ta sớm đóng cửa rồi, đành đến siêu thị nhỏ mua đồ ăn, lúc tính tiền thì lại phát hiện số tiền mình mang theo chỉ đủ mua chén hoành thánh. Không thể làm gì khác hơn là trả lại đồ dưới ánh mắt khi dễ của thu ngân, thật là mất mặt.

Lúc cô về đến nhà thì sắp đói bụng đến hương tiêu ngọc nát rồi. Trong tủ lạnh chỉ có nước suối và mấy túi dưa muối. Không thể uống nước lạnh gặm dưa muối được. Rốt cuộc còn dư được một gói mì hôm qua còn ăn dư.

Cô cắn răng ăn một miếng, lập tức phun ra, thì ra hương vị mì tôm cũng có thể giết người. Không còn cách nào, Diệp Tiểu An nghĩ tới Giang Thiệu nhà bên.

Trong giấc mộng Giang Thiệu nghe tiếng gõ cửa rất nhỏ, anh biết nhất định là con mèo đó. Cận Thanh đưa lưng về phía anh ngủ rất sâu, Giang Thiệu rón rén rời giường.

Giang Thiệu vừa mở cửa, bên ngoài quả nhiên có một con mèo đêm đáng thương ngồi đó. “Em không ngủ mà thức làm chi?”

“Đại gia thưởng miếng cơm ăn đi.” Diệp Tiểu An ôm bụng mắt trông mong nhìn Giang Thiệu.

“Nhà địa chủ không có dư đồ ăn.”

“Vậy làm phiền anh chôn em ngay đi. ”

.

Vì không đánh thức Cận Thanh, Giang Thiệu lấy thức ăn đến nhà Diệp Tiểu An nấu. Hai món một canh và cơm trắng, lúc ăn vào trong miệng thì Diệp Tiểu An cảm thấy sau lưng Giang Thiệu giống như có một đôi cánh trắng nõn đang phất phất.

Bị cô bắt chạy qua chạy lại như thế Giang Thiệu cũng có tinh thần hơn. “Tả Trí nên cho anh thêm tiền bảo mẫu, chờ cậu ta trở về anh sẽ thưởng lương ngay, mỗi tháng ít nhất 5000.”

Diệp Tiểu An đói đến xám ngắt, nghe lời này kinh ngạc há cái miệng nhỏ đầy cơm, “Thì ra em đáng tiền như thế! Nhưng không phải nhân viên công vụ không được phép có nghề thứ hai sao?”

“Vậy em có năng lực tự lo liệu cuộc sống không?”

Giang Thiệu cũng không phải thật sự có lòng đồng tình mà nấu cơm cho cô gái này ăn lúc nửa đêm. Tài nấu nướng của Diệp Tiểu An hoàn toàn ngược lại với tài vẽ của cô, thức ăn cô làm ra khiến đại não người ta rút gân dạ dày thiếu dưỡng. Giang Thiệu vẫn không hiểu rõ tại sao lại có cô gái không hề có thiên phú trong vấn đề nấu nướng, việc này đối với anh mà nói chính là vụ án bí ẩn không cách nào giải đáp.

Diệp Tiểu An lúng túng co co bả vai, vùi đầu tiếp tục bái tế miếu ngũ tạng. Giang Thiệu rồi rãnh nhàm chán muốn trở về ngủ thì chợt phát hiện mấy vi tính cô mở ra, trong mắt của anh thoáng qua một tia giao hoạt, nhanh nhẹn ngang nhiên xông qua.

Tuy Diệp Tiểu An ngốc nhưng lại có lúc cô nhạy cảm muốn chết. Cái ốt giống như mọc thêm đôi mắt, Giang Thiệu mới vừa ngồi xuống thì Diệp Tiểu An chợt ngao một tiếng nhào tới ngăn trở mấy vi tính.

Giang Thiệu nhướng nhướng mày, “Thì sao, có cái gì không thể để cho người ta xem sao?”

“Không phải là không thể cho người xem, mà là không thể cho anh xem.” Diệp Tiểu An giang hai cánh tay thả chết canh phòng nghiêm ngặt, trong tay còn cầm chén cơm.

“Lời này sao có vẻ thật kỳ quặc, nhưng tôi lỡ nhìn thấy rồi làm sao đây?”

Diệp Tiểu An vừa nghe liền khẩn trương. “Anh thấy cái gì?”

Giang Thiệu xấu xa nhếch khóe miệng, “Nhìn thấy bốn chữ.”

Khuôn mặt nhỏ bé của Diệp Tiểu An vụt cháy. Chủ đề kỳ này chính là “Đồng phục hấp dẫn”, vừa đúng bốn chữ. Cô đặc biệt thấy có lỗi chà chà mũi chân trên sàn nhà. “Vậy cũng không cho anh xem.”

“Không phải anh sớm biết em là Lộng Ngọc rồi sao, còn giúp em lừa gạt Tả Trí, phải cho anh ít lợi lộc chứ.” Giang Thiệu nói xong hai cái tay không để lại dấu vết gác ở trên mép bàn hai bên người cô, vốn định một giây kế tiếp thừa dịp cô không để ý thì đẩy cô ra để xem rõ ràng trong mấy vi tính vẽ cái gì.

Không ngờ bỗng nhiên có người từ bên ngoài mở cửa ra.

“Tiểu Diệp Tử, gia trở lại!” Tả Trí xách theo mấy cái túi vui mừng bưng bưng đẩy cửa đi vào, sau đó sững sốt tại nguyên chỗ.

Anh nhìn thấy cái gì?

Anh nhìn thấy Diệp Tử nhà anh bị một người đàn ông mập mờ ôm vào trong ngực, mà người đàn ông kia đúng là anh em của anh – Giang Thiệu.

“Ồ, thì ra hai người thật có chuyện mập mờ, xem ra tôi tới không đúng lúc rồi.” Tả Trí giật nhẹ khóe miệng cười như không cười.

7. Chương 7

Chương 7: Tối hôm nay ở lại

Trong nháy mắt không khí trong nhà an tĩnh lại.

Tả Trí vẫn giữ dáng vẻ cà lơ phất phơ, làm cho người ta không nhìn ra anh rốt cuộc có tức giận hay không. Biểu tình của Giang Thiệu cũng không có chút nào khác thường, “Không thể như vậy à, cậu trở về muộn chút nữa là tôi được như ý rồi.”

Hai người bọn họ vẫn đùa giỡn như thường ngày, Diệp Tiểu An âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn trời đất vì Tả Trí trở lại, nếu không Giang Thiệu sẽ xem được tranh cô vẽ, sau này cô làm sao còn mặt mũi nhìn người nữa. Diệp Tiểu An rất đả điệu cho rằng anh biết là một chuyện, tận mắt nhìn thấy tranh của cô là một chuyện khác.

Cô không biết tiếng thở dài này của cô khiến trong lòng Tả Trí đặc biệt uồn ẻo. Thế nào, thật sự cảm thấy anh quấy rầy hai người bọn họ, đang tiếc nuối sao?

Nếu Tả Trí trở về, Giang Thiệu cũng không tiện ở lâu, tán dóc vài câu liền trở về nhà mình.

Thừa dịp bọn họ nói chuyện trời đất Diệp Tiểu An lén tắt máy tính đi, chờ Giang Thiệu đi liền nhảy vào trong ngực Tả Trí ôm cổ anh cọ cọ như con chó nhỏ. “Anh mới vừa xuống máy bay à? Tại sao không trở về nhà ngủ một giấc rồi hãy tới đây?”

“Anh nóng lòng trở về chứ sao.” Tả Trí xách túi đưa cho Diệp Tiểu An, “Quà mua cho em, xem thích không?”

Diệp Tiểu An vui mừng hơn hở đi mở quà, “Oa, rất nhiều! Oa, thật là đắt! Anh thật sự là phá gia!”

Tả Trí rót ly nước ỉnh, nhếch miệng nhìn dáng vẻ thỏa mãn lại hưng phấn của cô. Diệp Tiểu An nhìn băng giá của một bộ đầm trong đó, sợ đến đùi mềm ra. “Mắc như vậy! Đem vỏ hai quả dừa về cho em là được rồi! Oa. . .”

“Em không nói sớm, làm anh thật xót xa, sáng mai anh sai người trả về.” Tả Trí làm bộ muốn lấy lại, Diệp Tiểu An liền ôm vào trong ngực bảo vệ. “Để em xem lát đỡ ghiền! Em đi mặc thử chút! Hí.”

“Có chừng mực thì đừng làm rơi băng giá, người ta không cho trả lại.” Tả Trí diễn tả hình tượng quý hạp hời đến nơi đến chốn, liền bị Diệp Tiểu An hung hăng xem thường.

Diệp Tiểu An ngượng ngùng thay một bộ áo đầm màu thủy lam, đặc biệt tôn lên màu da của cô. Nhưng tóc hơi rối, trên sống mũi còn đeo cái kính gọng đỏ dùng lúc vẽ tranh, chân thì đi dép kẹp, có vẻ hơi lồi thối lếch thếch.

“Đẹp mắt không?” Cô xoay một vòng, ngậy ngốc bày ra thế chữ V.

Tả Trí sờ cằm nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô, hơi tiếc nuối. “Mua nhỏ hơn một số vừa hơn, không nổi lên gì cả, chỉ trách anh, đánh giá cao thực lực của em rồi.”

Diệp Tiểu An soi gương, sờ sờ chất vải bên hông. “Em cảm thấy đâu có lớn.”

“Anh cũng cảm thấy không lớn.”

“. !” Diệp Tiểu An suy nghĩ hai giây mới ý thức được Tả Trí đang nói ngực cô nhỏ, xoay người ném cái gối về phía anh. “Ghét!”

Tả Trí tỉnh chuẩn tiếp được cái gối, cười lớn ôm cô vào lòng. “Để anh kiểm tra xem Tiểu Diệp Tử có nhớ anh không.”

“Kiểm tra thế nào?”

“Kiểm tra vậy nè.” Tả Trí nói xong, cúi đầu hôn lên miệng nhỏ mềm mại của cô, bàn tay cách áo đầm sờ lên ngực của cô. Hôn nóng bỏng xong, Tả Trí hài lòng gật đầu. “Ừ, nhịp tim 150, hợp lệ.”

Đôi môi Diệp Tiểu An sưng đỏ mắc cỡ không dám ngẩng đầu. “Tại sao anh lại phán đoán từ nhịp tim?”

“Dĩ nhiên, thân thể thành thật nhất mà.”

“Ừm, vậy em cũng muốn kiểm tra anh!”

“Kiểm tra cái gì?”

Diệp Tiểu An ngồi chồm hổm trên đùi anh, nâng mặt của anh lên cẩn thận nhìn. Trong ánh mắt của cô có mấy phần ngưỡng chừng sau khi bị hôn xong, còn lại đều là vẻ trong suốt làm người ta không dám nhìn thẳng.

“Sao em lại nhìn anh như muốn thăm tra thế.” Tả Trí che ngực, ngửa ra sau làm bộ như khiếp đảm.

“Người ta rõ ràng dùng ánh mắt thâm tình, hừ.” Diệp Tiểu An chợt vênh miệng lên lắc đầu một cái, nhảy xuống khỏi người anh đi thay lại áo sơ mi rộng rãi và quần cụt, rồi dùng một máy máy vi tính khác tiếp tục làm người vẽ tranh cho truyện.

Tả Trí nhìn bóng lưng mỏng manh của cô, con người tối tối, không khí giữa hai người có sự biến hóa kỳ diệu. Anh cầm cái ghế đi sang ngồi xuống, xoay ghế của cô qua đối mặt mình, tháo mắt kiếng của cô ra, chống hai tay trên lan can.

“Sao lại hừ hừ, anh còn chưa hỏi em sao nửa đêm rồi mà còn ở chung trong nhà với người đàn ông lạ?”

Diệp Tiểu An nháy nháy mắt, “Người đàn ông lạ? Anh chỉ Giang Thiệu sao?”

“.” Tả Trí nhìn cô một lát, ôm thân thể nhỏ nhỏ của cô vào ngực lần nữa. “Tiểu Diệp Tử, em yêu anh không?”

“Không yêu anh thì cần gì ngàn dặm xa xôi tới tìm anh, không phải vì muốn ở cùng với anh sao.” Diệp Tiểu An nín áo sơ mi của anh, chơi chơi cái nút.

Tả Trí ôm cô chặt hơn, chậm rãi cọ cảm trên tóc của cô. “Đứng đắn nói lại lần nữa cho anh nghe đi.”

“Cũng được, nhưng anh phải nói cho em nghe trước.” Diệp Tiểu An cười hì hì, ngược đầu đợi.

Cổ họng Tả Trí căng thẳng, hôn chóp mũi của cô một cái, vùi đầu ở cổ cô. “Anh không thể tùy tiện nói.”

“Tại sao vậy?”

“Nghe nhiều lời ngon tiếng ngọt sợ em mắc bệnh tiểu đường, anh phải có trách nhiệm với sức khỏe của anh.” Tả Trí cắn cái cổ mềm mại của cô một cái, trong mũi tràn đầy hương thơm của người phụ nữ này. “Tối hôm nay anh ở lại đây, được không?”

“Ừm.”

“Bảo đảm không động tay động chân, đắp chăn ngủ thôi.”

“Ừm.”

“Anh có ép buộc em lần nào chưa, hử?”

“Nhưng. . . .”

“Tiểu An, ở với anh một đêm, anh chỉ muốn ôm em nhiều hơn.”

“Vậy anh trả lời một câu hỏi của em, em hài lòng thì sẽ đồng ý với anh.”

“Bảo đảm em hài lòng, hỏi mau.”

“Anh thích Diệp Tiểu An không?”

“Dĩ nhiên.” Tả Trí không chút nghĩ ngợi trả lời. Anh cho tới bây giờ đều thích Diệp Tiểu An mà, mỗi một khắc ở chung với cô đều nhẹ nhõm vui vẻ, khi làm việc lâu dài cũng không tự chủ được nhớ tới cô.

“Dĩ nhiên thích, hay là dĩ nhiên không thích?”

“Ồ, mấy ngày không gặp em thông minh hơn rồi, mấy món ăn mà Giang Thiệu nấu bồi bổ em thành vậy sao? Anh phải cảm ơn anh ta rồi.” Tả Trí xoa xoa cái đầu nhỏ của Diệp Tiểu An lại bị cô nắm tay lại. Thấy vẻ mặt cô nghiêm chỉnh, Tả Trí cũng thu lại nụ cười vô lại, nở nụ cười dịu dàng. “Thích em, thật, em là Tiểu Diệp Tử quý giá nhất của anh, mặc dù hơi ngốc, nhưng anh vẫn thương, không cần em thông minh, dù ngày nào đó em ngốc đến quên mất cả anh là ai, anh cũng vẫn thương em, cưng chiều em, toàn bộ lời trên là lời thật lòng của Tả Trí, nói láo sẽ bị thiên lôi đánh, ra cửa bị ——”

Diệp Tiểu An vội vàng che cái miệng của anh, nói liền ba tiếng sai sai sai. “Trẻ nhỏ nói chuyện không suy nghĩ, sao anh tùy tiện thế như thế, ăn mỳ ăn liền không có gói gia vị nên thế à.”

Tả Trí hôn lòng bàn tay mềm mại của cô, nghe thấy thanh âm của cô có phần nghẹn ngào, nhưng hết sức đè nén. “Nhóc con, thật mềm lòng.”

“Em 24 rồi, đã gần tuổi băm rồi, một đám trong trò chơi gọi em là chị, anh cứ gọi em là nhóc con khiến em không an tâm.” Diệp Tiểu An hơi buồn bực oán trách, chau mày lại đáng yêu hết sức.

Tả Trí cười to, tầm mắt đảo qua ở trước ngực cô. “Khi nào lớn, thì lúc đó không gọi em nhóc con nữa.”

“ Tả Trí anh thật đáng ghét!”

Giữa trưa hôm sau lúc Diệp Tiểu An rời giường đã không thấy bóng dáng của Tả Trí nữa. Trên bàn có một cái khay để sẵn, bên trong là một lồng bánh bao hấp, một ly sữa đậu nành và một chén hoành thánh, cộng thêm bánh thịt bò.

Diệp Tiểu An duỗi lưng một cái, trong miệng ngậm bàn chải đánh răng mơ màng mở máy vi tính ra, đưa vào mật mã mở máy thì mới phát hiện trên bàn phím có dán giấy ghi chú, phía trên là chữ viết mạnh mẽ có lực của Tả Trí.

“Gia đi làm, đánh răng xong lớn tiếng đọc diễn cảm một trăm lần Tả Trí vạn tuế để rèn luyện lượng hô hấp, tránh cho anh hôn em ngất đi, ha ha.

Ăn trước rồi hãy chơi máy vi tính, hôn môi một cái! =3=”

Diệp Tiểu An vui mình vào trong ghế, vừa siết tờ giấy ghi chép vừa đánh răng, trong đôi mắt không biết làm sao lại rỉ ra chút ẩm ướt.

Diệp Tiểu An rửa mặt xong đẩy cửa sổ ra, gió ở tầng hai mươi sáu hơi lớn, cô hít một hơi thật sâu, dùng hết sức lớn tiếng đọc diễn cảm ra bên ngoài: “Tả Trí vạn tuế Tả Trí vạn tuế. . . .”

.

Giang Thiệu vô cùng bận rộn cho tới trưa, lúc đến phòng ăn chỉ còn cơm thừa canh thận để lót bụng. Cũng may Giang Thiệu không kiêng ăn, lúc trước ở bộ đội đặc chủng phải huấn luyện dã ngoại sinh tồn thì cả rễ cỏ và con kiến cũng ăn rồi, sau này bất kỳ thức ăn gì đều ngon.

Tả Trí cũng vừa từ bên ngoài chạy về, đói đến nỗi ngực dán vào lưng. Lấy được cục thịt kho cuối cùng, một cái đùi gà, và ít thức ăn chay, thêm bốn muỗng cơm, cầm đĩa quay người lại thì nhìn thấy Giang Thiệu đang dùng cơm một mình liền chạy tới ngồi vào đối diện anh như một lần khói. Anh nhìn đĩa của Giang Thiệu, ánh mắt sáng lên.

“Sao cục thịt của anh lớn hơn của tôi? Hai ta đổi.” Tả Trí không biết xấu hổ trao đổi cục thịt của hai người, ăn như hổ đói.

“Tôi còn một cục lớn hơn, cậu lấy không?” Giang Thiệu nhấp một hớp canh, không nhanh không chậm nói.

“Mau nộp lên, đừng nói nhảm.”

“Vậy cậu chờ tôi đi tới phòng vệ sinh.”

“Ha ha, anh giấu đồ ăn ở đó à?”

“Không phải, bởi vì tôi vừa ăn, cậu tới chậm một bước, cho nên tôi chỉ có thể.”

“ Mẹ anh Giang Thiệu!”

“Tôn trọng cấp trên của cậu chút.” Giang Thiệu nghiêm túc nói, khóe miệng lại không nhịn được nhếch lên.

Hai người trêu chọc tranh luận lăm lăm một hồi, Giang Thiệu đột nhiên hỏi anh. “Cậu có giao tình với chủ của ‘Động Tình Vị Lôi’?”

“A, có chút giao tình, anh ta làm gì phạm pháp à?”

“Không có.” Giang Thiệu cầm khăn giấy lau chùi miệng. “Tôi muốn kết hôn.”

Tả Trí nhất thời vui vẻ, “Với chị tôi?”

Giang Thiệu do dự một lát, nhìn Tả Trí nói gần từng chữ, “Với Diệp Tiểu An.”

Lạch cạch ——

Đôi đũa trong tay Tả Trí rơi xuống ở trên bàn ăn, một giây kế tiếp bỗng đứng lên cách bàn nín lấy cổ áo Giang Thiệu, gương mặt tuần tú căng chặt.

“Anh lặp lại lần nữa!”

.

Sau khi đổi giờ Cận Thanh ngủ thẳng đến hơn một giờ chiều mới rời giường, mở điện thoại di động ra lập tức có hơn mười cái tin nhắn tràn vào. Một cái đến từ Giang Thiệu, còn lại đều cùng một người gửi khác.

Cận Thanh không có trả lời, lưu lại tin của Giang Thiệu, những cái khác đều xóa đi. Cô không đói bụng nên chỉ nấu cháo yến mạch ăn. Ngồi trên ban công phơi ánh mặt trời, bàn tay không tự chủ đặt ở trên bụng bằng phẳng, đáy mắt tối tăm buồn bã.

Điện thoại di động ở trên bàn ong ong chấn động, kiên trì không ngừng, cố chấp làm cho người ta cảm thấy vô lực. Cận Thanh khẽ cau mày, cuối cùng bắt máy.

Cô không có lên tiếng, đối phương cũng thế. Hai người tựa hồ đang so tài trầm mặc, mấy phút mà giống như đã qua một thế kỷ, cuối cùng đối phương đã thua.

“Anh muốn gặp em.”

“.”

“Đừng nói em không muốn.”

“.” Ngón tay nắm điện thoại của Cận Thanh yên lặng buộc chặt.

Mười phút sau Cận Thanh đã thay một bộ đồ lịch sự đứng đợi thang máy. Thang máy tới rất nhanh, sau một tiếng ding cửa thang máy chậm rãi mở ra, bên trong có một cô gái trẻ tuổi đeo kính đỏ ôm mấy quyển tạp chí đi ra.

Hai người một ra, một vào, lướt qua nhau, lại không hẹn mà cùng dừng bước.

Diệp Tiểu An mới vừa đi nộp bản thảo, còn bị biên tập dạy dỗ một trận. Khi về nhà thì ghé mua mấy quyển tạp chí. Lúc cửa thang máy mở ra, cô mới vừa thối to kéo cao su trong miệng.

Cô vừa đi ra ngoài vừa móc cái chìa khóa, đồng thời đang suy nghĩ làm sao sử dụng mấy ngày nghỉ sau, sau đó chợt dừng lại.

Vừa quay đầu lại, phát hiện người phụ nữ xinh đẹp, vóc người cao gầy cũng đang nhìn mình.

.

8. Chương 8

Chương 8: Nửa đêm canh ba có JQ

Ông bác ở phòng ăn vừa dọn dẹp bàn vừa dùng khước mắt liếc hai người đàn ông này, ho nhẹ khuyên nhủ.

“Tả đội, Giang đội, à, có gì từ từ nói, đánh nhau thì rất mất cảm tình.”

Hai người ngoảnh mặt làm ngơ vẫn giữ vững tư thế lúc trước. . . . Đã như vậy, ông bác cũng đành phải xem mình là trong suốt, lắc đầu nhanh chóng đi xa, để tránh hai cao thủ trong đội cảnh sát hình sự đánh nhau sẽ liên lụy đến người vô tội như mình.

So sánh với sự bén nhọn trong mắt Tả Trí, Giang Thiệu lại là bình tĩnh sóng nước chẳng xao. Anh chợt nhếch môi nở nụ cười, đẩy tay Tả Trí đang níu mình ra, sửa sửa cổ áo. “Chọc cậu thôi, cậu còn tưởng là thật.”

Sắc mặt Tả Trí hơi hòa hoãn rồi buông lỏng xuống, có cảm giác bị đùa giỡn, “Có người đùa giỡn như anh sao, Giang Thiệu anh quá thất đức. . . .” Anh ngồi xuống lần nữa, sừng sốt một lát lại vỗ bàn cái rầm la ầm lên. “Tôi còn chưa ăn xong mà, dọn dẹp cho tôi làm chi!”

Ông bác vừa bỏ đĩa của anh vào thùng rác, có chút há hốc mồm.

“Ăn ít chút cậu cũng không đói chết.”

Giang Thiệu vừa dứt lời thì điện thoại di động của hai người đồng thời vang lên.

Gọi cho Giang Thiệu chính là Cận Thanh.

Gọi cho Tả Trí chính là Diệp Tiểu An. Hai người nghe điện thoại xong thì sắc mặt đều trầm xuống.

Trong quán cà phê ở khách sạn Tử Kinh.

Diệp Tiểu An ngồi ngay ngắn ở đó như một nàng dâu nhỏ, Cận Thanh ở đối diện tiện tay lật xem tạp chí Diệp Tiểu An mua về. Đáng tiếc đều là manga, Cận Thanh không có hứng thú gì với thứ này.

Tả Trí và Giang Thiệu lái xe chạy tới, vừa nhìn trần thế tả Trí liền tiến tới bên cạnh Cận Thanh cho cô một cái ôm nhiệt tình, Giang Thiệu không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống cạnh Diệp Tiểu An.

“Ồ ui chị của em, tưởng chị đã mất rồi chứ, chị bay lâu thật đó, siêu nhân bay một lát cũng biết mệt mỏi, mà chị thì chắc là Siêu Saiyan rồi (tên gọi hình thể sau khi tiến hóa của Songoku).”

Cận Thanh dùng đầu ngón tay đẩy anh ra, đã sớm miễn dịch với miệng lưỡi trơn tru của anh, cười ảm áp dịu dàng. “Mặc dù vừa rồi chị và Diệp tiểu thư đã tự giới thiệu với nhau, nhưng chị vẫn muốn em chính thức giới thiệu lại cho chị biết.”

Tả Trí hơi lúng túng, nhưng kỹ thuật diễn xuất của anh rất là tốt, tự nhiên cười rục rờ. “Chị, đây là Diệp Tiểu An, Tiểu An, đây là chị của anh, nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp nhất của hãng hàng không Phi Dương – Cận Thanh.”

“Chào chị.” Diệp Tiểu An ở trước mặt những người không quen lắm thì luôn lộ vẻ xấu hổ.

Cận Thanh mỉm cười gật đầu, không lộ vẻ gì. “Nghe nói hai em lui tới hai năm rồi? Tả Trí, sao chưa từng nghe em nhắc đến, giữ bí mật kín quá nhỉ, cả chị cũng gạt, thật rất khó cho em khi phải che giấu một cô gái đáng yêu như Diệp tiểu thư.”

Kể ngu mới nghe không hiểu sủng gây đi kèm trong lời của cô, nhưng trong mấy người đang ngồi vẫn có Diệp Tiểu An không hiểu. Tả Trí sờ sờ chóp mũi, trong tươi cười rất phối hợp thêm mấy phần ngượng ngùng và khó chịu. “Chị, chị đừng làm khó người ta, lá gan của Tiểu An còn nhỏ hơn chuột, em sợ cô ấy bị dọa khi gặp phụ huynh.”

Diệp Tiểu An không biết trả lời cái gì, khéo léo gật đầu. “Dạ dạ, gan em hơi nhỏ. . . .” Tay của cô kéo khăn bàn ở dưới mặt bàn, rồi lại vạch vạch hoa văn ở trên khăn trải bàn, mờ ám không ngừng.

Bị Giang Thiệu dùng khoe mắt thu hết vào mắt. Nhóc này, sao lúc đầu gặp anh lại không khăn trương như vậy.

Cận Thanh bị bộ dáng ngốc nghếch của Diệp Tiểu An chọc cười, “Bạn gái nhỏ của em rất thú vị, rất đáng yêu.”

Tả Trí cũng cười làm lành theo, “Nghe nói chị và anh rể rút cuộc quyết định kết hôn, chuyện hôn lễ cứ tính trên người em, nhất định làm vô cùng có mặt mũi!”

“Đừng nói giống như em có nhiều kinh nghiệm lắm, Diệp tiểu thư hiểu lắm thì sao.” Cận Thanh cười nhẹ nhàng nhìn Diệp Tiểu An, mà Diệp Tiểu An giống như học sinh tiểu học đang nghe giảng ngồi thẳng người lên. “Không có.”

Giang Thiệu một mực giữ vững trầm mặc bên cạnh cười nhỏ ra tiếng, Tả Trí thật muốn phát điên.

Lúc này điện thoại của Cận Thanh vang lên, cô nhìn xem ai gọi tới liền đi ra mấy bước mới nghe điện thoại. Tả Trí âm thầm quăng tín hiệu cầu cứu cho Giang Thiệu, Giang Thiệu không nhanh không chậm, “Cậu trở về đội trước đi, tôi sẽ về sau.”

Tả Trí lập tức linh mệnh, “Chị, chúng em đi trước, sau này sẽ mời chị ăn cơm.” Sau đó lôi kéo Diệp Tiểu An rời khỏi phòng cà phê. Cận Thanh nghe điện thoại xong trở về, cúi đầu khuấy ly Cappuccino chưa động tới trước mặt, chợt cười khẽ.

“Tả Trí và Trần Dao kết hôn mới bốn năm cũng đã qua lại với vị Diệp tiểu thư này hai năm, anh luôn biết sao?”

“Anh cũng là sau đó mới biết.”

“Vậy làm sao đây?”

“Hôn nhân và tình cảm là chuyện người khác không thể nhúng tay, Diệp Tiểu An cũng không biết Tả Trí kết hôn, về mặt nào đó cô ấy cũng là người bị hại.”

“Còn Trần Dao?”

“Tự nhiên cũng thế, bao gồm chính Tả Trí, Thanh Thanh, chuyện này chúng ta không nên nhúng tay, về phía Trần Dao. . .”

Cận Thanh cười khổ một tiếng, hơi vô lực, tình cảm của mình cũng đang rối rắm, làm gì còn tinh lực lo cho người khác chứ.

Giang Thiệu dừng một lát, nhìn nhìn trang phục ra ngoài của cô, lại nhìn thời gian. “Em muốn đi đâu? Anh chở em đi.”

“Không cần, tự em lái xe tùy tiện đi dạo một lát, còn đến chỗ mẹ em, buổi tối có thể. . . Không trở về.” Cận Thanh nói xong liền cúi đầu.

Giang Thiệu không lên tiếng, ánh mắt tối lại.

Diệp Tiểu An rời khỏi phòng cà phê thật xa mới thở phào nhẹ nhõm, chọc cho Tả Trí buồn cười. “Khẩn trương như vậy, lòng bàn tay em cũng toát mồ hôi, chị anh đâu có dữ.”

“Đúng là không dữ, nhưng em sợ nhất loại người này, xem ra vô hại nhưng thật ra lại có khí thế rất mạnh, trong lúc vô hình em bị chị của anh trấn áp, giống như đã làm việc trái với lương tâm.” Diệp Tiểu An gỡ gãi đầu, vẻ mặt khốn đốn.

Tả Trí hơi thu lại nụ cười, búng đầu cô một cái. “Em không thiếu nợ ai cả, chỉ cần biết người khác nợ em, Tiểu An, đừng suy nghĩ thế, chị anh và Giang Thiệu đều có tính tình khó chịu, hơn nữa gia bảo em đừng sợ ai cả, cảnh sát nhân dân bảo kê em, em sợ gì mà không dám làm bậy?”

Diệp Tiểu An nhướn lông mày thanh tú. “Anh làm sao có thể trở thành cảnh sát nhân dân, đi cửa sau à?”

“Anh còn chưa nói xong, không được giết người phóng hỏa, không lừa gạt, không đánh cướp, không buôn lậu thuốc phiện, còn làm xằng làm bậy vô pháp vô thiên, thì gia bảo kê em!” Tả Trí nói xong lại xấu xa nhếch khóe miệng. “Làm mấy chuyện này đều cần chút thông minh, đối với thì coi bộ khó đấy.”

“Tả Tiểu Trí! Anh quá xem thường người ta rồi!” Diệp Tiểu An tức giận vùng vạt chỉ đập anh, “Theo như anh nói thì em một không có vóc người hai không có thông minh, anh còn để ý đến cô gái như em làm chi!”

Tả Trí cười đùa né tránh, “Hắc em đang đánh nhân viên cảnh vụ, mau dừng tay!”

Hai người đùa giỡn cả đường đi tới dưới lầu, Tả Trí chỉ vào miệng, “Hôn một cái.”

“Không thèm, em sẽ đánh lén cảnh sát, bái bai.” Diệp Tiểu An quay người liền đi vào trong, đi chưa được mấy bước liền bị một sức mạnh lớn phía sau ầm lên. “Anh làm gì thế! Mau thả em xuống!”

Tả Trí ầm cô vào cầu thang không người liền đè lên trên tường mà hôn, tạp chí trong tay cô rơi đầy đất. Hôn rất mạnh, Diệp Tiểu An thấy hơi khó thở, tay nhỏ bé đâm lồng ngực bền chắc của anh để kháng nghị.

Tả Trí hôn mạnh cho hết nghiệm, rồi đè môi của cô thở nhẹ. “Em thấy có ai nuôi thú cưng còn cầu xin thú cưng phải thông minh chưa? Đáng người cũng không sao, quýt vàng cũng là quýt, huống chi em còn chưa tới mức đó, áaa ——”

Diệp Tiểu An hung hăng bầu hông anh, anh bị đau đến hít mạnh, “Em nói em sẽ đánh lén cảnh sát mà!” Thú cưng cũng thôi, còn quýt vàng! Cô nào có thâm như vậy!

Tả Trí kéo tay nhỏ của cô đến bên môi, hôn mu bàn tay cô, tỏ vẻ gánh nặng đường xa. “Khi nào mới có thể nuôi chó con Bắc Kinh thành sư tử đây, bảo bối em phải cố gắng một chút!”

Diệp Tiểu An ngao một tiếng nhào tới cản cổ của anh, chó Bắc Kinh cũng không phải dễ chọc nha!

.....

Diệp Tiểu An về đến nhà không lâu, liền nhận được một cái tin nhắn của Tả Trí:

“Có lẽ em không biết thứ em đem đến cho anh trân quý với anh cỡ nào, quý đến anh táng gia bại sản cũng mua không được.”

Diệp Tiểu An không nhận được cong khoe miệng lên, tâm tình cực tốt mở game lên, vừa lên mạng liền có thật là nhiều người mời cô vào chơi. Diệp Tiểu An hả hê hừ hừ, ai nói cô không có thông minh, trừ vẽ tranh cô còn là cao thủ chơi game đó! Là cao thủ không cách nào tưởng tượng!

Trong khóm hoa không thấy cúc: chủ đề kỳ này không tồi, chị thay chủ bút khen em, linh cảm ở đâu ra?

Diệp Tiểu An xem một hàng chữ đỏ mà biên tập Truy Hồn gửi tới trong Âm Chiến, còn kèm theo một biểu tượng môi đỏ nữa chứ. Diệp Tiểu An ngậm hột đào trong miệng, vui vẻ ra mặt gõ bàn phím.

Lộng Ngọc không thổi tiêu: bí mật!

Thật ra thì Diệp Tiểu An cũng muốn nói với Tả Trí, thứ anh cho cô cũng rất trân quý.

.....

Tối hôm đó Giang Thiệu lại làm thêm giờ đến đêm khuya, đi khỏi phòng thẩm vấn liền có cảm giác mệt mỏi như vừa đánh xong một trận chiến. Anh lấy điện thoại đi động ra liếc nhìn, không có cuộc gọi nhớ nào. Anh gọi về số nhà, vẫn không ai nghe.

Anh không hiểu tại sao Cận Thanh nghĩ hết biện pháp cũng muốn tránh né mình. Anh biết giữa hai người bọn họ kể từ sau khi đứa bé bị sẩy liền xảy ra vấn đề, anh muốn đền bù, nhưng vĩnh viễn không tìm được cơ hội.

Khoảnh khắc anh về nhà mở cửa ra, trong phòng tối tăm vắng lạnh khiến cho tâm tình bị đè nén của anh lên đến giới hạn. Anh lấy một lon bia ra khỏi tủ lạnh giữa đầu uống một hơi cạn sạch.

Cảm thấy chưa đã ghiền lại lấy hai tá ra ngồi ở trên ghế sa lon tự rót tự uống. Trong chốc lát lon không đã bày đầy khay trà, anh không rõ lắm mình rót cuộc uống bao nhiêu, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi trên ghế sa lon.

.....

Trong ánh trăng mờ nghe được có người gõ cửa, Giang Thiệu xoa huyết Thái Dương đi mở cửa. Diệp Tiểu An quần chân đứng ở ngoài cửa, đầy mắt đầy vẻ hoảng sợ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giang Thiệu lập tức nghiêm túc.

Diệp Tiểu An thừa dịp hít hít mũi, bộ dáng đáng thương bệt bệt miệng. “Em sai lầm rồi, em không nên xem phim kinh dị lúc nửa đêm, anh rể. . .”

Huyệt Thái Dương của Giang Thiệu nhảy thành thạch, cắn răng nghiêng lợi, lại không thể không cho cô đi vào. “Bây giờ tôi hoài nghi em không phải tới tìm Tả Trí để nương tựa, em cần bản đến gây phiền toái cho tôi!”

Giang Thiệu đóng kỹ cửa, vừa mới xoay người lại, liền cảm thấy trong bóng đêm có một thân thể nho nhỏ mềm mại nhào vào lòng mình, khiến cho trái tim của anh nhất thời đập sót một nhịp.

.

9. Chương 9

Chương 9: Giang thiếu gia phúc hắc thâm trầm

Nhưng Giang Thiệu rất nhanh biết được xảy ra chuyện gì.

Trong nhà không có mở đèn, Diệp Tiểu An không có để ý nên giẫm lên một cái lon bia không biết lăn đến trên đất lúc nào, liền trượt chân, thân thể quần chân công kênh ngã ra sau, trùng hợp té vào trong ngực của Giang Thiệu mới vừa đóng cửa xoay người lại.

Giang Thiệu theo phản xạ tiếp lấy rồi đỡ cô dậy, thuận tay mở đèn. “Nhìn đường! Đừng lanh chanh lảo đảo.”

Diệp Tiểu An xấu hổ gật đầu liên tục, tiếp đó hít hít lỗ mũi, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trong nhà, rồi khom người nhặt lon bia hại cô mất mặt trên đất, “Chị Cận Thanh không ở đây anh liền một mình uống rượu buồn bực à?”

Giang Thiệu vào phòng bếp lấy nước uống, không để ý cô.

Phòng bếp nhà anh là kiểu nửa mở, Diệp Tiểu An xếp chân vùi ở trên ghế sa lon mở lon bia ra vừa uống vừa cao giọng hỏi anh, “Hai người đã định ngày kết hôn chưa? Xem xem em có thể giúp cái gì không.”

“Em đừng gây phiền thêm cho tôi là hỗ trợ rồi.” Giang Thiệu vứt lon bia rỗng vào trong thùng rác, liếc nhìn đồng hồ treo trên tường. “Tôi đi ngủ em chơi một mình đi, trong tủ lạnh có đồ ăn đói bụng thì bỏ vào lò vi ba hâm lại rồi ăn, mệt nhọc thì ngủ ở phòng khách, không có việc gì đừng gõ cửa phòng tôi, quấy rầy tôi ngủ thì đừng trách tôi ném em ra ngoài.”

“Oh, ngủ ngon. . . .” Diệp Tiểu An khéo léo hươ hươ tay nhỏ với anh, nghe ra tâm tình của anh không tốt lắm nên cũng không dám nói nhiều, chịu cho cô vào là cô đã rất cảm động.

Phòng khách nhà Giang Thiệu rất lớn, đồ đạc bày biện lại không nhiều nên có phần trống trải. Nói thật mặc dù Giang Thiệu ngủ ở trong đó, trong lòng Diệp Tiểu An ít nhiều vẫn có chút bối rối. Người nhất gan lại phô trương xem phim kinh dị rồi đều biết, cảm giác đó là từ trong lòng phát ra, mặc dù bên cạnh có người cũng làm tóc gáy dựng lên.

Bởi vì sẽ nghĩ cái thứ bên cạnh có phải loài người hay không. . . .

Diệp Tiểu An chà chà da gà nổi trên cánh tay, không khỏi tự chửi mình, cho cô xem! Sợ chưa! Hãi chưa! Tặng cho cô hai chữ: Đáng lắm!

Cô tự an ủi mình chỉ cách căn phòng của chú cảnh sát chính khí đầy người vài mét thôi, bất kỳ yêu ma quỷ quái nào đều không dám đến gần. Chắp tay trước ngực thì thầm mấy lần mới không thấp thỏm nữa, vừa lên websites vừa ngâm nga ca khúc tự thấy ui vẻ ỉn thêm can đảm.

Trước lúc ngủ Giang Thiệu vọt vào tắm, không ngờ tỉnh rượu rồi nằm ở trên giường lật tới lật lui không ngủ được, càng nghĩ đến Cận Thanh thì trong lòng càng phiền não, vừa phiền não liền đau đầu, càng thêm khó có thể mặc quần áo mà ngủ.

Phòng khách và phòng bếp cộng thêm ban công, Diệp Tiểu An mở hết toàn bộ đèn lớn, đèn nhỏ, và cả những ngọn đèn màu sắc rực rỡ, rèm cửa sổ cũng kéo ra. Bởi vì trong phòng không có nguồn sáng chính, cho nên cửa sổ lớn sát đất ánh xạ lại những ánh đèn mờ mờ rực rỡ trong phòng mới hiển lên vẻ đẹp đáng kinh ngạc, đủ loại sắc màu, đẹp mà chân thật.

Giang Thiệu chưa bao giờ biết nhà mình có thể xinh đẹp như vậy.

Cô gái nhỏ đó không nhúc nhích co rúc ở trong góc ghế sa lon, máy vi tính đang mở, con chuột còn bị nắm ở trong tay. Cẩn thận chút còn có thể nghe được từ trong tai nghe truyền ra tiếng nhạc. Giang Thiệu đến gần mới phát hiện Diệp Tiểu An đã ngủ rồi. Ánh sáng lóe lên chiếu vào gò má của cô, vòng quanh hình dáng nhu hòa mà an tĩnh. Dung nhan ngủ an tĩnh diễm nhiên như thế, không khỏi khiến Giang Thiệu nhớ tới năm năm trước.

Khi đó cô còn chưa tới 20, còn giống đứa bé hơn bây giờ.

Lông mày nhíu lại của Giang Thiệu dần dần giãn ra nhu hòa chút. Nhặt chặn móng rơi trên mặt đất lên nhẹ nhàng đắp lên người cô, tháo tai nghe của cô xuống, cẩn thận ẵm cô về phòng khách, đặt lên giường, rồi khóa kỹ cửa phòng cho cô.

Thật ra thì có khóa hay không đối với anh mà nói cũng không có gì khác nhau. Dưới tình huống không có chìa khóa anh muốn phá loại cửa có khóa bình thường này cũng chỉ mất mấy giây. Một cô gái không đề phòng chút nào lại còn hơi ngu ngốc ngủ ở trong nhà anh, mà anh còn tốt bụng khóa cửa giữ cô, Giang Thiệu anh trở nên quân tử thế từ lúc nào?

Anh quay trở về phòng khách chuẩn bị tắt máy vi tính, lơ đãng nhìn thấy websites cô mở ra thì động tác không khỏi dừng một chút.

Đó là nhật ký Internet của cô, Giang Thiệu vốn không muốn rình coi đồ riêng tư của cô, liếc mắt nhìn thấy một câu phía trên:

—— chặt tay! Móc mắt! Không xem phim kinh dị nữa ! ! Giang thiếu gia phúc hắc thâm trầm thật là một người tốt chịu chứa chấp mình.

.

Khóe miệng Giang Thiệu giật giật, Giang thiếu gia thâm trầm. . . .

Mặc dù anh tên Giang Thiệu, chữ thiệu cùng âm với chữ thiếu, nhưng xưng hô Giang thiếu gia này nghe thật là khó chịu. Anh thừa nhận mình có phần lúc phúc hắc, nhưng. . . Anh thâm trầm sao?

Nhóc con này.

Giang Thiệu hoạt động con chuột kéo trang lên tùy ý xem, mỉm cười.

Cái này cũng có thể gọi nhật ký? Không cách thức không chủ đề, chỉ có thể theo hệ thống thời gian ghi chép biết được ngày viết. Nội dung cũng đơn giản, nói đơn giản đều là dễ nghe, rõ ràng chính là đơn sơ, phần lớn là mấy câu nói, còn có một hai chữ. Tỷ như lưỡi, ngủ, mệt mỏi, tham, vui mừng v.v... liên tục tạo thành một bài viết nhật ký rồi.

Rình coi đồ cá nhân luôn không tốt, Giang Thiệu cũng không có hứng thú gì với nhật ký của một cô gái. Đang tính tắt, tầm mắt lại bị một đoạn chữ thật dài đột nhiên rơi vào tầm mắt hấp dẫn.

Anh chỉ vội vã đảo qua, tìm không khỏi trầm xuống.

—— lời nói dối và lời thật khác nhau ở chỗ nào? Mỗi người đều là diễn viên trời sanh, diễn một nhân vật, mỗi một câu nói đều là lời thoại trên kịch bản, cho rằng đó là lời thật, trên sân khấu lừa gạt, người xem ở dưới cũng tự lừa gạt. Không thèm nghĩ đến kết thúc, không thèm nghĩ đến diễn kịch, cuối cùng tấm màn rơi xuống.

Nhưng nếu có thể diễn đến cùng, thì tôi tin tưởng đây là kỳ tích.

.

Tất máy vi tính, Giang Thiệu không khỏi nhú lông mày trầm tư. Nha đầu này viết đoạn văn này là có ý gì? Có quan hệ gì với Tả Trí không?

Mặc kệ như thế nào thật có chút kinh ngạc tiểu tử ngốc này có thể viết ra lời như vậy.

Hôm sau là chủ nhật, Giang Thiệu không có thói quen ngủ nướng, kiên trì năm giờ rời giường đi luyện công buổi sáng. Về đến nhà lại nhìn thấy Diệp Tiểu An quỳ gối trên ghế, trong tay cầm dao nhỏ, khoa tay múa chân cắt tới cắt lui cái gì đó trên thớt, động tác cực kỳ cẩn thận.

“Đội trưởng Giang, chào buổi sáng!” Tâm tình Diệp Tiểu An rất tốt, nhảy xuống ghế làm một quân lễ vô cùng đúng chuẩn với anh, lời nói ra vang vang có lực.

Giang Thiệu liếc cô một cái, không có biểu cảm gì, không lên tiếng cũng không đáp lại, cầm khăn lông khoác trên cổ lau mồ hôi, vòng qua cô đến cái bục rộng rãi hít đất 100 cái.

Bị không để ý tới. Diệp Tiểu An bĩu môi, lơ đãng tiếp tục nằm sấp trên bàn cắt cắt gì đó tiếp tục.

Giang Thiệu làm xong vận động tắm rửa rồi đi ra ngoài liền ngửi thấy được một mùi vị, rất thơm, giống như là bánh mì nướng, dĩ nhiên không chỉ là bánh mì nướng.

“Em mân mê cái gì đó?”

Giang Thiệu lau tóc ướt, bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng Diệp Tiểu An, người hơi nghiêng về trước dò xét đến cùng.

Trên bàn ăn bày đĩa trứng chiên, mấy miếng bánh mì nướng, và một ly sữa nóng.

“A!” Diệp Tiểu An không nghe thấy tiếng bước chân của anh, bị sợ đến sợ hãi kêu lên rồi xoay người lại, mà trong tay cô còn cầm con dao thật dài.

Giang Thiệu phản ứng cực nhanh ngẩng đầu lên tránh ra lưỡi dao. Mũi dao nguy hiểm xẹt qua chỗ cách cầm anh một tấc.

Diệp Tiểu An trơ mắt nhìn một màn nguy hiểm này ở trong mắt, nhất thời tay mềm buông lỏng con dao thái ——

“A!” vào lúc buông tay Diệp Tiểu An lại biết mình sai lầm, theo phản xạ che mắt chờ đợi đau đớn sắp đến.

.

Ah? Tại sao không đau?

Diệp Tiểu An dời tay mở mắt ra, thanh dao thái kia đã sớm bị Giang Thiệu tiếp được. “Oa!” Cô phát ra thanh âm gần như sùng bái, con người đen kịt chuyển chuyển.

Sắc mặt Giang Thiệu hơi lạnh, “Em cầm tinh con gì?”

Sùng bái mới vừa dâng lên của Diệp Tiểu An bị anh vô tình chọc phá, cô ngu nữa cũng nghe ra được đây không phải lời tốt đẹp gì, chu cái miệng nhỏ nhắn. “Anh ám hiệu em là heo!”

Giang Thiệu đặt con dao lên kệ, ngồi trở lại trước bàn ăn. “Tôi không có.”

“Thật ngời em không nghe ra sao!” Cô không thông minh, nhưng không phải ngu ngốc.

“Lời tôi nói không phải ám hiệu, là công khai, nếu em nghe mà không hiểu thì cả heo cũng ghét bỏ em.” Không cho cô cơ hội phản bác, Giang Thiệu chỉ vào cái trứng quá mức xấu xí nhưng quanh thân lại được sửa chữa tỉ mỉ này, “Đây là em làm?”

Diệp Tiểu An lập tức quên tức giận, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, mặt chờ đợi biểu tình ca ngợi. “Ừ a, có tiến bộ không? Em luyện tập nhiều lần!”

Giang Thiệu ném thử một miếng, gật đầu một cái. “Rất tốt.”

“Thật sao?” Diệp Tiểu An vui vẻ gấp miếng trứng chiên của mình lên cắn một cái, mới nhai mấy cái đã nhăn nhó uống ngay một hộp sữa tươi. “Không tưởng trình sự thật thì không phải đồng chí tốt!”

“Tiêu chuẩn rất tốt này là ít nhất không khiến tôi phun ra.” Giang Thiệu thông thả ung dung uống ngụm sữa bò. . . . Mặn chết anh! Tiểu tử ngu ngốc này bỏ hết cả hũ muối vào sao? “Bánh mì nướng cũng không tệ lắm.”

“Đó là công lao của máy nướng bánh, cảm ơn.” Diệp Tiểu An bỏ trứng chiên qua một bên, thất bại cắn miếng bánh mì. “Em có cần đi báo danh khóa đào tạo gì đó không?”

“Học cái gì? Làm sao khai phá bộ não đề cao trí lực sao?”

Diệp Tiểu An sử dụng ánh mắt lăng trì anh một lần, sau đó hơi có vẻ ngượng ngùng nói: “Sinh nhật Tả Trí sắp tới nha, em muốn cho anh ấy một sự ngạc nhiên. . . .” Bữa tối dưới nền thật là lãng mạn, đáng tiếc ngay cả món trứng chiên đơn giản nhất cô cũng không giải quyết được.

“A, thì ra không phải báo đáp ơn chứa chấp của Giang thiếu gia, ngược lại lấy tôi làm chuột trắng nhỏ đấy.” Giang Thiệu tiêu diệt một miếng bánh mì cuối cùng thản nhiên nhìn cô một cái.

“Ách. . . .” Diệp Tiểu An dừng một lát, bỗng chốc trợn to mắt. “Anh nhìn lên! Không có đạo đức!”

Giang Thiệu cũng không thềm để ý đề tài của cô, đứng dậy đến phòng bếp bắt lửa đun nồi nước, lấy hai gói mì ăn liền ở trong ngăn tủ ra. “Em ăn no chưa?”

“Ừm, chưa. . . .”

Giang Thiệu lại lấy một gói ra, cộng thêm hai cái trứng gà và mấy cọng rau cải. Diệp Tiểu An nhìn động tác lưu loát của anh lại có một loại cảm giác bị coi thường, vỗ vỗ cái bàn cố gắng làm tăng cảm giác tồn tại của mình.

“Này! Anh rình coi nhật ký của một cô gái mà không thấy xấu hổ sao? Đó là phạm pháp! Anh thân là nhân viên cảnh vụ lại biết pháp phạm pháp ——”

“Muốn nhiều nước hay ít mặn?” Quen mặt rồi, Giang Thiệu cắt đứt lời chất vấn của cô, vừa bỏ đồ vào tô vừa hỏi cô.

“Nhiều nước, a không, ít mặn.” Diệp Tiểu An nhú nhú mày, cảm thấy là lạ ở chỗ nào, chốc lát sau mới bình tĩnh hiểu ra, cắn răng nghiêng lợi rống đến “. . . . Đây không phải cùng một ý sao! Giang Thiệu anh thật là quá đáng!”

Giang Thiệu không nhịn được nhếch khóe miệng lên, “Tạm được, còn có thể cứu.”

Buổi sáng Giang Thiệu đến đội cảnh sát hình sự xử lý chút chuyện vặt, sau đó gọi điện thoại cho Cận Thanh, vẫn tất tưởi như dự đoán. Một cổ tức giận giấu ở trong lòng, Giang Thiệu cầm chìa khóa xe trực tiếp đi tìm cô.

Mở cửa là Ôn Hình – mẹ Cận Thanh, một người rất có phong cách và thướt tha. “Tiểu Giang cháu tới vừa đúng, bác đang muốn đi ra ngoài đánh bài, nha đầu lười này chơi đến gần sáng mới trở về, lúc này còn chưa dậy nổi, bác đi gọi nó.”

“Không sao, cháu đi cho, làm phiền cô Hình rồi.” Giang Thiệu suy nghĩ gì đó nhưng lại không lộ vẻ gì.

Giang Thiệu và Cận Thanh lui tới đã lâu, Ôn Hình sớm xem Giang Thiệu là con rể, vì để người một nhà sống chung hòa thuận nên cũng theo ý anh.

Giang Thiệu lên lầu nhẹ nhàng xoay mở cửa phòng Cận Thanh, không khỏi nhú nhú mày. Cận Thanh là cô gái rất thích sạch sẽ, căn phòng vĩnh viễn chỉnh tề, chưa bao giờ mất trật tự như anh đang thấy, y phục giấy túi xách rải rác đầy đất.

Giang Thiệu đơn giản thu thập mấy thứ trên đất, ngồi ở bên cạnh Cận Thanh đang ngủ say. Không thể phủ nhận Cận Thanh là một cô gái khắp mọi mặt đều tìm không ra tỳ vết nào. Từ nhỏ cô đã là học sinh

giỏi trong mắt mọi giáo viên và phụ huynh, trưởng thành lại biến thành thiên sứ trong mắt tất cả đàn ông, đối tượng vừa hâm mộ vừa ghen tỵ trong mắt phụ nữ.

Nếu như không vì một câu nói của cô, lúc trước Giang Thiệu cũng không tham gia bộ đội đặc chủng và phải chịu đựng cuộc sống gian khổ như địa ngục. Tóm lại, Cận Thanh là cô gái vô cùng quan trọng trong cuộc đời 29 năm của anh.

“Thanh Thanh. . .” Anh nhỏ giọng kêu tên của cô, Cận Thanh nhú nhú mày trong mộng, ôm chần lặt người ngủ tiếp.

Cô không biết tấm lưng trần của mình bị bại lộ ra dưới tầm mắt Giang Thiệu, mà Giang Thiệu nhìn chằm chằm dấu vết trên lưng cô, mắt nheo lại từng chút, con người tĩnh mịch âm trầm từ từ tràn ra ánh sáng lạnh lẽo mà nguy hiểm, tay đặt trên đùi đã siết chặt thành quyền.

.

10. Chương 10

Chương 10: Anh là chưa thỏa mãn dục vọng

Cận Thanh không biết mình ngủ bao lâu, khi tỉnh lại còn trùng tham ăn trong bụng đang soi lên, cô đói đến muốn ói.

Cận Thanh vặn eo bẻ cổ đi xuống lầu, liếc nhìn người đàn ông trên ghế sa lon. Người đàn ông kia tất nhiên là Giang Thiệu. Cô sững sốt chốc lát, tiện tay cài mấy cái nút áo ngủ gần cổ áo lại, tóc dài thường búi lên nay lại xỏa ra. “Anh tới lúc nào vậy, sao không gọi em dậy?”

“Mới tới một lát thôi, thấy em ngủ ngon nên không quấy rầy.” Giang Thiệu không ngẩng đầu, tiếp tục lật xem đồ trong tay, ánh mắt làm bộ không nhìn thấy cử động hoảng hốt của cô.

“Em đến phòng bếp tìm chút đồ ăn, anh ngồi chờ một lát nhé.”

“Chúng ta đi ra ngoài ăn đi, em qua đây chút.” Giang Thiệu gọi cô, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, Cận Thanh vuốt tóc rồi đi tới ngồi xuống bên cạnh. “Hả? Đang xem cái gì vậy?”

“Hình lúc em còn nhỏ.” Giang Thiệu chỉ chỉ một tấm hình trong đó, bé gái trong hình khoảng chừng 4 – 5 tuổi, thất hai bím tóc, đôi mắt thật to, đáng vẻ khéo léo đáng yêu. “Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?”

Cận Thanh nhìn hình cười cười, “Sao lại không nhớ rõ, mẹ em dẫn em đến nhà Tả Trí chơi, hai người đang ở trong sân chơi tạt nước với một đám con nít, anh còn tạt ướt cả người em đấy.” Khi đó nhà cô vừa mới chuyển đến thành phố B, một bé gái như cô vẫn còn chưa thích ứng hoàn cảnh mới, không thích nói chuyện không thích cười.

Giang Thiệu để album hình xuống, nắm tay của cô vuốt ve. Lúc còn nhỏ anh cũng không hiểu tại sao tay của cô bé này vừa trắng vừa mềm vừa sạch, bàn tay của anh và Tả Trí luôn cầu đen đen tối tối. Hiện tại cũng thế, tay của cô vẫn xinh đẹp giống như tác phẩm nghệ thuật, mà tay của anh mặc dù thon dài nhưng vì trải qua huấn luyện nhiều năm mà để lại những nốt chai vĩnh viễn.

“Nói lại, năm tháng thật là một thanh đao, anh thấy mình đã già rồi, mà em thì vẫn rất được người khác thích.”

Cận Thanh héch mảy, lại gần mặt của anh nhìn một lát. “Đâu có già, một nếp nhăn cũng không có, càng ngày càng mê người đó.”

Mặt mày Giang Thiệu cong cong, ngón tay điểm môi của cô một cái. “Chợt lại gần như vậy thật khiến anh rất muốn hôn em đó.” Anh nói xong liền cúi đầu, lại bị Cận Thanh nghiêng nghiêng tránh ra.

“Nghĩ xong rồi, đòi em thay quần áo rồi chúng ta đi ăn cơm.”

.....

Hai người đi ra ngoài bằng chiếc Cayenne[1] màu trắng, đó là quà Giang Thiệu tặng cho Cận Thanh. Chỉ là việc bay trên trời đã chiếm dụng phần lớn thời gian của cô, bình thường xe này chỉ để trong nhà để xe hứng bụi. Giang Thiệu cũng không để ý, chỉ cần cô mở miệng anh đều sẽ thỏa mãn, như vậy đã sớm thành hình thức ở chung của hai người.

Lúc ăn cơm, động tác cầm dao nĩa cắt thịt bò bít tết của Cận Thanh khiến Giang Thiệu càng ngày càng cảm thấy sự ưu tú và ưu nhã của cô là từ trong xương, không giống anh. Sự trầm ổn của anh bây giờ là do năm tháng và kinh nghiệm mài dũa ra, là cuộc sống quân lữ gò bó nhiều năm tạo ra. Anh và Tả Trí từ bẩm sinh đã thích chơi, nhưng anh nguyện ý thay đổi vì cô, cũng đã thay đổi vì cô. Mặc dù anh không nói ra, nhưng từ đầu đến cuối đều cố gắng trở thành người đàn ông ưu tú ở mọi mặt, không thể bắt bẻ mà cô mong muốn.

Cận Thanh nhấp một ngụm rượu đỏ nhỏ, phát hiện Giang Thiệu nhìn mình không hề chớp mắt, nở nụ cười. “Thế nào?”

Giang Thiệu cũng cười. “Có phải em nhất thời chưa chuyển đổi được nhân vật không?”

“Em không hiểu ý của anh.”

“Anh không phải hành khách em phải đối mặt trên máy bay.” Sao Giang Thiệu lại không phân biệt được nụ cười giả tạo và nụ cười xuất phát từ nội tâm, mặc dù cô cười rất tự nhiên.

Nụ cười của Cận Thanh cứng đờ, sau đó nhạt đi. “Xin lỗi.”

Anh không lên tiếng, thật ra thì rất muốn hỏi cô, chẳng lẽ không cảm thấy câu xin lỗi này càng thêm đả thương người sao.

Cận Thanh cũng nhận thấy không khí lạnh dần, trong lòng không khỏi buồn bã.

Thời gian tiếp theo hai người lại hẹn hò như các đôi bình thường, buổi tối lại đi nghe một buổi hòa nhạc. Lúc kết thúc Cận Thanh không nói muốn rời đi, hơn nữa Giang Thiệu cũng tỏ vẻ không muốn thả người.

.....

Xe chạy ra không bao xa liền gặp đèn đỏ, Giang Thiệu khoác một tay lên cửa xe, còn một tay thì chống một bên mặt, tầm mắt tùy ý đảo qua liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở ven đường.

Diệp Tiểu An gọi điện thoại cho Tả Trí lần thứ hai, vẫn không gọi được. Thời gian đã muộn rồi, cô đang do dự có về nhà không. Chợt một chiếc xe màu trắng dừng lại ở bên cạnh cô, Diệp Tiểu An chồm cửa sổ xe hạ xuống mới nhìn rõ người ở bên trong.

“Oa, anh đổi xe! Thật ngẫu nhiên!”

Giang Thiệu không có xuống mà vẫn ngồi ở trong xe, chân mày không tự chủ nhíu lại, hỏi cô. “Sao nửa đêm mà em còn lẩn trốn ở ngoài, Tả Trí đâu?”

Diệp Tiểu An liền nhíu cả khuôn mặt nhỏ. “Chúng em vốn đang xem phim, anh ấy nhận được điện thoại nói trong đội có chuyện rồi đi mất.”

“Vậy em không về nhà mà ở đây làm gì chứ, lên xe.” Giang Thiệu vừa nghe cũng biết chuyện gì xảy ra, sau đó mở cửa xe cho cô đi lên.

“Anh ấy bảo em chờ một lát, anh ấy xử lý chuyện xong sẽ trở lại, nhưng điện thoại không gọi được.” Diệp Tiểu An cầm túi đồ dự, Giang Thiệu mỉm cười một tiếng.

Trong đội có chuyện sao đội trưởng như anh lại không biết chứ? Có thể khiến Tả Trí mặc kệ Diệp Tiểu An cũng chỉ có Trần Dao. “Mau lên xe, tối nay em chắc chắn không gọi được cho nó, chẳng lẽ em tính ở con đường lớn này cả đêm?”

Không biết có phải là ảo giác hay không, Giang Thiệu nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Diệp Tiểu An tới đi, chờ anh nhìn kỹ thì lại không phát hiện điều gì khác.

Diệp Tiểu An lên xe mới chú ý tới Cận Thanh ngồi kế ghế lại, khéo léo gọi chị. Cận Thanh lễ phép không chê vào đâu được, tán gẫu mấy câu rồi nhìn về phía Giang Thiệu. “Anh không cần trở về đội xem chút sao?”

Giang Thiệu chuyên tâm lái xe, “Không cho anh biết thì có nghĩa mình Tả Trí cũng giải quyết được, không cần anh dính vào.”

“Tả Trí thật rất có năng lực, một người giải quyết chuyện hai người.” Cận Thanh cười, tầm mắt bất ngờ thông qua kính sau nhìn Diệp Tiểu An.

Diệp Tiểu An ngây ngô cười, mà khóe miệng đang nhếch lên của Giang Thiệu lại trầm xuống, anh nghe ra ý chế giễu trong lời của Cận Thanh.

Xe quẹo vào cửa nhà trọ Tử Kinh, Diệp Tiểu An lấy cớ đến tiệm 24h mua ít đồ xong liền xuống xe trước. Chờ đèn sau của xe biến mất khỏi tầm mắt, Diệp Tiểu An mới chậm rãi đi đến quảng trường tập thể dục trong chung cư.

Cô ngồi ở trên xích đu ngắm người nhìn chăm chăm điện thoại di động sau đó thở thật dài, để túi xuống liền lên máy chạy bộ bắt đầu chạy.

Giang Thiệu tắm xong ra ngoài thì Cận Thanh đang ngồi trên ghế sa lon vừa xem ti vi vừa gặm quả táo.

“Đói bụng?” Giang Thiệu hơi kinh ngạc, Cận Thanh hết sức chú trọng vóc dáng, qua tám giờ tối rất ít ăn cơm.

Cận Thanh hàm hàm hồ hồ đáp một tiếng, nâng lên một sợi dây cột tóc màu sắc rực rỡ, mặt trên còn đính một đóa hoa bằng tơ màu xanh nhạt. “Của ai đây?”

Giang Thiệu lấy tới xem xét tiện tay ném ở một bên, phong cách của Diệp Tiểu An, vứt bừa bãi. “Không phải của em?”

“Anh từng thấy em mang vậy này?” Tiêu diệt hết quả táo, cô rút khăn giấy ra lau tay.

Giang Thiệu ôm cô vào trong ngực, giọng nói hơi chua. “Nói thật có cảm thấy nguy hiểm không? Hàng trong nhà của em bán rất chạy đó.”

Cận Thanh liếc xéo anh, “Rất nhiều cảnh sát nữ trong đồn cảnh sát liếc nhìn anh sao?”

Giang Thiệu cười xấu xa, “Đâu chỉ cảnh sát nữ, công nhân làm vệ sinh nữ, phụ nữ báo án, cô gái bị người hại, cô gái bị tình nghi, con rùa đen nhỏ Tả Trí nuôi trong phòng làm việc, a, là cái ——”

“Cả rùa đen cũng coi trọng anh?”

“Chính xác đó, nếu không phải gặp vấn đề trong việc trao đổi thì cũng tỏ tình với anh rồi, đáng tiếc anh không thích yêu đương công sở, dù tỏ tình cũng vô ích.”

Cận Thanh bị lời nói buồn cười của anh chọc cười, trong thoáng chốc nhận thấy tay của anh dò vào trong quần áo mình, thân thể bỗng chốc cứng đờ, tiếng cười từ từ dừng lại. Chóp mũi Giang Thiệu cọ gương mặt của cô, mang theo chút quyến luyến.

“Ngày 3 tháng sau là sinh nhật Tả Trí, anh thấy ngày đó thời tiết không tệ, chúng ta đi lĩnh giấy hôn thú đi.”

“Giang Thiệu.”

“Chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, Thanh Thanh, đừng nói cái gì quen nhau vui vẻ chia tay vui vẻ, từ khi chúng ta biết nhau đến giờ đã hai mươi bốn năm rồi, không có chuyện gì hay ai có thể tách chúng ta ra.” Giang Thiệu ngắt lời cô, giọng nói chắc chắn khiến trái tim Cận Thanh u ám.

.

Thời gian chảy xuôi qua một giây lại một giây, trái tim của Giang Thiệu từ từ trầm xuống trong sự trầm mặc của cô. Cúi đầu hôn lên cái trán của cô, nhéo hông của cô một cái. “Hình như em mập lên? Không để ý cái miệng nữa, mập lên mặc áo cưới sẽ không ai xem.”

Cận Thanh khẽ cắn răng, chột tránh khỏi ngực anh. “Giang Thiệu, anh có thể thanh tỉnh chút không, em muốn chia tay anh hiểu không? Em muốn chia tay! Cũng bởi vì hai mươi bốn năm qua nên em không muốn làm quá cương với anh, một mực cho anh thời gian, sao anh lại không hiểu!”

Phản ứng của Giang Thiệu thật bình tĩnh, giật nhẹ khóe miệng. “Anh rất thanh tỉnh, Cận Thanh, người không tỉnh táo là em, anh không biết em đang gây cái gì, nhưng anh hi vọng em có thể có chừng có mực đừng ép anh trở mặt!”

Nói xong Giang Thiệu tiện tay cầm áo khoác sập cửa đi ra ngoài, bỏ mình Cận Thanh ở nhà.

Tựa vào trong thang máy, Giang Thiệu nắm chặt quả đấm. Anh phải tỉnh táo, không thể làm ra việc gì tổn thương cô, nhưng vết hôn mơ hồ liếc thấy từ cổ áo ngủ của cô lại không ngừng xoay quanh đầu anh.

Trong đêm khuya, anh từ từ đi bộ trong chung cư yên tĩnh, bắt tri bắt giác đi tới quảng trường tập thể dục trống trải. Nhìn thấy một bóng dáng co rúc dưới máy chạy bộ, liền đứng đó nhìn kỹ lại, mới xác nhận mình không có nhìn lầm.

Quả nhiên là Diệp Tiểu An!

“Ai yêu!” trong giấc mộng Diệp Tiểu An cảm thấy mông mình hơi đau, một tay cô xoa mắt buồn ngủ mông lung một tay thì sờ cái mông.

“Có phải em thật không để ý không?”

Thanh âm lạnh lạnh của Giang Thiệu vang lên từ đỉnh đầu cô, Diệp Tiểu An sợ thét lên, trong nháy mắt cảm thấy tóc mình tê rần. Giang Thiệu ngồi chồm hổ xuống che miệng của cô, ngăn thanh âm lại. “Câm miệng! Quỷ đều bị em làm tỉnh lại!”

Diệp Tiểu An nghe chữ “Quỷ” liền cứng người, ngược lại thật ngậm miệng. Giang Thiệu ngồi xuống cái chiếu cạnh cô. “Em vẫn chưa đi về?”

Thấy cô gật đầu, Giang Thiệu liền tỏ vẻ khó chịu. “Diệp Tiểu An, đầu óc em để làm cảnh à, đây là chỗ ngủ?”

“Hôm nay dậy sớm, cả người mơ mơ màng màng, em tìm một ngày —— hắt xì ——” mới nói một nửa đã hắt xì mạnh, Diệp Tiểu An xoa xoa lỗ mũi. Mới vừa rồi chạy bộ ra một thân mồ hôi, mệt mỏi đến mức không còn hơi sức, vốn định ngồi nghỉ một lát không ngờ lại ngủ thiếp đi. Nguy rồi, đừng bị cảm chứ.

“Tìm cái gì cả ngày?”

“Thực đơn, em làm 30 bản bút ký! Lợi hại không?”

Giang Thiệu cười, “Tả Trí thích ăn thịt, không thích ăn giấy, kiến thức lý luận em làm cũng không có tác dụng gì, mỗi lần em vào phòng bếp đều làm rối tinh rối mù, thứ làm ra đều có thể liệt vào một trong các hình phạt, chẳng khác gì tử hình không kỳ hạn, cộng thêm cách ăn của Diệp Tiểu An, anh nghĩ có người tình nguyện tiếp nhận tử hình.”

Diệp Tiểu An bĩu môi trừng anh, nhìn từ trên xuống dưới. “Giang Thiệu, anh có phải. . . muốn gì mà không được?” Nếu không sao miệng độc thế!

“Nói tiếng người.”

“Chưa thỏa mãn dục vọng.”

“Ồ a, quả nhiên là họa sĩ cảnh hot, liếc mắt một cái liền nhìn ra, cái gì cũng chạy không khỏi đôi mắt chuyên nghiệp của ngài.” Giang Thiệu lạnh lạnh nhạo báng, thân thể nằm lên mặt đất bằng xi măng, gối lên cánh tay nghiêng nhìn bầu trời đầy sao.

Mặt Diệp Tiểu An đỏ lên, cũng may nơi này tối nên không nhìn ra. “Anh không thể quên việc đó sao, kiểm miêng cơm ăn không để dành nha.”

“Trí nhớ của tôi tốt lắm, vì thế tôi cũng rất phiền não.” Giang Thiệu hơi hài lòng, không ngờ Diệp Tiểu An thả dài, Giang Thiệu nhú mày, “Đừng tự ti, trí nhớ của em không dùng được.”

“Hừ, em than thở là bởi vì cảm thấy anh đáng thương.” Diệp Tiểu An bứt mấy cọng cỏ ném lên người anh. “Người có trí nhớ tốt sẽ có kỷ ức khó quên hơn người bình thường, mà có quá nhiều kỷ ức thì sẽ ít vui vẻ hơn.”

“Nói hươu nói vượn.” Giang Thiệu xì mũi coi thường.

Diệp Tiểu An dùng túi làm gối, nằm xuống theo, nhìn gương mặt anh tuấn của anh hỏi. “Vậy tự anh nói, anh vui không?”

Giang Thiệu chợt tịt ngòi đi, nguyên bản có thể bật thốt lên hai chữ “Vui vẻ”, lúc này lại nghẹn ở cổ họng. Diệp Tiểu An tựa hồ sớm có dự liệu, “Hắc em đã nói mà.”

“Không kiểu cách như em, tôi đâu phải con gái, không rãnh tức giận vì mấy trò này.”

Diệp Tiểu An nghe xong lời này cười khanh khách, vỗ vỗ vai anh bày tỏ đã hiểu, “Không sao, em không ép anh thừa nhận, em chỉ muốn nói anh biết lúc không vui thì nên làm chuyện khiến anh vui vẻ, vận động thích hợp có thể hóa giải cảm xúc buồn bực phiền não.”

Giang Thiệu nghiêng đầu nhìn cô, Diệp Tiểu An chỉ sợ anh không tin, “Không lừa anh đâu! Không tin anh hãy thử xem! Anh muốn làm gì em cũng làm cùng, em rất tốt, không giống người khác.”

“. vận động thích hợp có thể khiến anh vui vẻ?”

“Đúng đó.”

Giang Thiệu từ nằm ngang biến thành nằm nghiêng, cong tay chống đầu nhìn cô, có điều ngụ ý hỏi lại một lần, mà lần này anh còn cố ý nói chậm lại, trong tiếng nói hàm chứa nụ cười rõ ràng.

“Vận động thích hợp có thể khiến anh vui vẻ?”

Diệp Tiểu An vừa định gật đầu, lại dừng một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn vọt cái đỏ lên. . . .

~

[1]Cayenne:

11. Chương 11

Chương 11: Làm cảm thú gặp báo ứng

“Giang Thiệu anh là đồ lưu manh!” Diệp Tiểu An bỗng chốc ngồi dậy bứt một nhúm cỏ hung hăng ném vào mặt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. “Cái não lớn bằng của Tả Trí chỉ toàn chứa hình ảnh lừa thể của phụ nữ!”

Giang Thiệu không biết làm sao, bộ dáng tức giận của cô làm cho tâm trạng u ám của anh sáng sủa hơn. “Dù sao cũng lớn hơn não của em.”

“Anh!” Diệp Tiểu An trừng mắt, nhất thời không tìm được lời có thể đối phó anh. “Thì ra hơn nửa đêm anh không ở chung với chị Cận Thanh mà ra ngoài tìm em là để lấy em mua vui!”

“Em coi như mỗi ngày làm một việc thiện thôi mà.”

“Anh khi dễ một cô gái không cảm thấy xấu hổ sao?”

Giang Thiệu hé mắt, nhìn trên đỉnh đầu lóe lên ngôi sao chậm rãi nói. “Anh vẫn chưa xem là đáng xấu hổ.”

Diệp Tiểu An nháy mắt mấy cái, cắn môi dưới. “Có phải anh có chuyện gì không vui không?”

“Hỏi việc này làm gì?”

“Nói ra để cho em vui vẻ vui vẻ nha!” Diệp Tiểu An cực kỳ đáng đánh đòn cười một tiếng, Giang Thiệu ném trả mấy cọng cỏ cô ném tới về cho cô. “Nha đầu thú! Về nhà ngủ đi.”

Diệp Tiểu An đứng lên theo Giang Thiệu, vỗ bụi trên mông, “Không ngủ, em còn phải nghiên cứu bữa tiệc Mãn Hán cho Tả Trí đấy.”

Gió nổi lên, Diệp Tiểu An hít hít lỗ mũi, lại hắt hơi một cái. Giang Thiệu cởi áo khoác lên trên người Diệp Tiểu An.

Cô kéo sát khóa kéo áo thể thao của Giang Thiệu, ấm càng thêm ấm, nhưng hai tảo lại dài đến mức có thể múa được.

Giang Thiệu mới vừa nhặt túi xách của cô lên, điện thoại trong túi liền vang lên, lấy ra, là Tả Trí. Diệp Tiểu An đang phấn đấu với cái tay áo cực dài, Giang Thiệu không thể làm gì khác hơn là cầm điện thoại di động để sát vào tai của cô. Đêm khuya yên tĩnh, thính lực của anh lại tốt hơn người bình thường nhiều, ở trong điện thoại Tả Trí vừa nói xin lỗi vừa dụ dỗ cô, anh đều có thể nghe hết không sót chữ nào. Cúp máy, Giang Thiệu mở miệng, “Hỏi em một vấn đề.”

“Anh cũng có vấn đề gì hỏi em à, thật vinh hạnh!” Giọng nói của cô chưa đi. Bộ dạng Giang Thiệu trái lại rất nghiêm chỉnh. “Em thích Tả Trí cái gì?”

“Rất tốt với em, vừa lại đẹp trai miệng lại ngọt, ra tay hào phóng, có thu vào ổn định, anh cảnh sát tuổi trẻ tài cao khiến con gái thích nhất đấy.” Diệp Tiểu An không chút do dự trả lời, gương mặt đã nhìn thấy ánh mắt khi dễ của Giang Thiệu.

“Cô gái ngốc nông cạn.”

“Chỉ số thông minh của cô gái đang yêu luôn nhỏ, đó là nguyên nhân em ngốc nghếch đó.”

“Ai nói em là số nhỏ, em rõ ràng là số âm.” Giang Thiệu nói xong hết sức né tránh quả đấm nhỏ vùng tới của cô. “Diệp Tiểu An, tình cảm là đầu tư có nguy hiểm nhất, không nên đầu tư quá nhiều, lúc em không thu về được thì sẽ không có chỗ để khóc đâu.”

Diệp Tiểu An không quen chà xát cánh tay, “Sao tự nhiên lại văn nghệ thế, đây là kinh nghiệm của anh sao?”

Giang Thiệu cười cười, “Miệng của nha đầu này cũng thật độc, tóm lại một câu nói, có chừng mực.”

Diệp Tiểu An khinh thường nghiêng đầu, con người lại hơi tối đi. Cô đột nhiên đứng dậy đi về trước, “Em đã đồng ý với ba em gả mình đi trước khi 25 tuổi, em rất hiếu thuận, không thể nuốt lời.”

Giang Thiệu bước chậm chút, nhìn bóng dáng nhỏ đó lúc ẩn lúc hiện, mặc y phục của anh vào nhìn như một học sinh trung học chưa tốt nghiệp, khiến trong lòng anh nhắc lên gợn sóng. “Vây em không nên tìm Tả Trí, cậu ta không thích hợp với em.”

Anh cuối cùng đã nói ra những lời này, đáng tiếc, cô không nghe thấy.

Diệp Tiểu An quả nhiên bị cảm, còn là bị cảm nặng. Khi đầu cô choáng váng nằm trên giường mảnh liệt rút giấy ra lau lỗ mũi thì Tả Trí đang ở bệnh viện vô nước biển với Trần Dao. Làm việc cường độ cao lâu dài rồi cuộc khiến cô bị bệnh, phát sốt cao.

—— anh đang họp.

Tả Trí cầm điện thoại di động suy nghĩ một lát, xóa bỏ hai chữ đi họp.

—— anh đang tra án, mấy ngày tới không thể đi tìm em.

Biên tập tin nhắn xong liền gửi đi cho Diệp Tiểu An, anh lại thiết đặt số của Diệp Tiểu An vào danh sách đen.

Nhìn gương mặt hơi có vẻ tiêu tụy của Trần Dao anh liền thấy đau lòng, Trần Dao ngủ một lát thì bị tiếng khóc rống của đứa bé ngoài hành lang đánh thức, nhắm mắt lại phiền não cau lông mày. “Tả Trí, tắt TV đi!”

Tả Trí cười, dịch dịch góc chăn cho cô. “Cô vợ nóng đầu, chúng ta đang ở bệnh viện đấy.”

Trần Dao mở ra đôi mắt mông lung vô hồn một lát, rồi lại nhắm lại nhích về phía Tả Trí. “Truyền xong thì đánh thức em, em còn phải trở về công ty trông chừng, hạng mục này rất quan trọng.”

“Có thể quan trọng cỡ nào chứ, em đã vậy còn nhớ công ty, dứt khoát dẹp đi, anh cũng đâu phải không nuôi nổi em.” Tả Trí vén tóc của cô lên, bị cô đẩy ra. “Tả Trí, trước khi chúng ta kết hôn đã nói rõ rồi mà? Anh không thể can thiệp vào sự nghiệp của em.”

“Anh không can thiệp sự nghiệp của em, nhưng em không cảm thấy sự nghiệp của em đã can thiệp vào hôn nhân của chúng ta sao?”

“Hôn nhân của chúng ta thế nào? Em biết rõ lúc bận rộn làm việc đã lạnh nhạt với anh, nhưng anh đừng nói như em thật có lỗi với anh chứ.” Trần Dao hỏi ngược lại, khí thế quái lạ. Tả Trí giật giật khoe miệng, anh cũng không thể gây gổ với cô trong lúc cô ngã bệnh. “Không sao cả, em ngủ đi, lát anh gọi em.”

.

Buổi tối Tả Trí hẹn Giang Thiệu ra ngoài uống rượu, một ly một ly uống chưa đã ghiền liền trực tiếp đổi thành uống cả chai. Tửu lượng Giang Thiệu tốt, Tả Trí cũng không kém, kết quả trên bàn dưới bàn đầy vỏ chai rượu thì hai người cũng chỉ mới say bầy phần.

“Có lúc cảm thấy Trần Dao thật con mẹ nó. . . . Anh nói sao tôi lại thua trên tay một người phụ nữ còn cứng hơn cả tôi chứ? Gia ở trường cảnh sát cũng không có liều mạng giống cô bây giờ!” Tả Trí nửa gục xuống bàn oán trách, trong tay lên nửa bình rượu giờ. Giang Thiệu cười, “Chính cậu trời sanh mệnh tiện có thể trách ai chứ?”

“Tôi nhờ vào!” Tả Trí hung hăng nhổ một ngụm, “Anh không tiện sao? Đời này cũng chỉ có một người phụ nữ là chị tôi? Con mẹ nó anh còn tiện hơn tôi đó!”

Giang Thiệu tự giễu bĩu môi, “Vừa đúng song tiện kết hợp rồi.”

“Ai kết hợp với anh, gia thích con gái!” Tả Trí và Giang Thiệu nói nói nói, hai người lại ngửa đầu tiêu diệt một chai. Hai người đàn ông ngoại hình xuất chúng này nghiêm nhiên là một phong cảnh không thể sao lãng ở quây rượu, phụ nữ đến bắt chuyện không ít, chưa nói vài câu đều bị Tả Trí mượn rượu giả điên hù dọa chạy.

“Không có tí sức lực nào, không có xinh đẹp như Trần Dao, không có nghe lời đùa vui như Tiểu Diệp Tử.” Tả Trí đốt điều thuốc, dựa vào trên ghế, không có hình tượng chút nào. “Như đã nói, tôi thật không thể xuống tay với Tiểu Diệp Tử, cô gái này có lúc ngốc như đứa bé, nói như thế nào đây, trêu chọc cô thế nào thương cô cỡ nào đều được, nhưng thật không đành lòng đưa cô lên giường, rất tội lỗi.”

Giang Thiệu hơi kinh ngạc, “Đã lâu vậy hai người còn chưa lên giường?”

“Không có, cô vẫn còn nguyên đấy.” Tả Trí cười không có cách nào, “Nếu như Trần Dao có thể nghe lời bằng một nửa Tiểu Diệp Tử, tôi chết cũng nhận.”

Giang Thiệu trầm mặc một hồi lâu, trong lòng không khỏi có chút phiền não. “Cậu dùng Diệp Tiểu An làm thể thân của Trần Dao, muốn chơi tới khi nào, cô không phải là cô gái chơi đùa trong tình cảm, cậu không yêu cô cũng không ly hôn với Trần Dao thì đừng giày xéo con gái người ta nữa, làm cảm thú là phải gấp báo ứng.”

Tiếp xúc càng nhiều Giang Thiệu càng không đành lòng nhìn Diệp Tiểu An ngây ngô nhớ Tả Trí cả ngày. Anh là anh em của Tả Trí, vật hợp theo loài người chia theo nhóm, Giang Thiệu cỗi cảnh phục thì cũng bắt cần đòi đạo chơi nhân gian giống Tả Trí, nhưng lương tâm anh ít nhiều vẫn không yên.

“A, không thương không có nghĩa là không thích, Diệp Tiểu An đúng là một cô gái tốt, nếu không phải là tôi gặp gỡ Trần Dao trước nhất định bắt cô về giày xéo.” Tả Trí chọt tà ác nhếch khoe miệng. “Ngày nào đó chị tôi chia tay với anh, không bằng anh tiếp Diệp Tiểu An về tay đi.”

Giang Thiệu hung hăng đáp anh một cước. “Cậu cút đi! Trong miệng nhả không ra răng ngà thì cả bánh bao thịt cũng phun không ra à?”

Rượu qua mấy vòng cũng không còn hăng hái uống nữa, Tả Trí tự nhiên lại bảo “anh rể” trả tiền rượu. Giang Thiệu uống hơi nhiều, về nhà cầm cái chìa khóa mở cửa mấy lần cũng không đút vào ổ khóa được. Cửa chốt bị Cận Thanh mở ra từ bên trong, Giang Thiệu nhìn cô ăn mặc chỉnh tề kéo va ly, ánh mắt lạnh xuống.

“Không phải em nói có thể nghỉ ngơi mấy ngày à, đi nhanh như vậy?”

Cận Thanh bị mùi rượu trên người anh hun đến trong dạ dày không thoải mái, “Công ty an bài, em cũng không có biện pháp, hành trình lần này phải bay đến Frankfurt và Manchester, tuần sau lúc em trở về thì hy vọng anh đã hiểu rõ.”

Cô nói xong liền kéo va ly đi lướt qua bên cạnh Giang Thiệu, Giang Thiệu lại bỗng dưng bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô thô lỗ đẩy mạnh cô vào trong nhà. Cận Thanh đi giày cao gót thiếu chút nữa ngã xuống, phải chống tường mới đứng vững, quay đầu lại nhìn chằm chằm anh. “Anh làm gì đấy!”

Trong phòng chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, ánh đèn từ đỉnh đầu Giang Thiệu chiếu xuống, ánh lên thân hình cao ngạo cao lớn của anh. Ngược sáng, khiến cho gương mặt của anh bị ẩn trong bóng tối. Giang Thiệu hơi nhếch khóe miệng, đường cong lạnh lẽo. “Anh làm cái gì?”

Anh để cái chìa khóa xuống, đổi giày, cởi áo khoác xuống ở trước mặt cô, lại cởi ra từng nút áo sơ mi, mỗi một cái động tác đều ẩn hàm trong âm lãnh bạo ngược, con người thâm trầm thật giống như bỗng chốc bốc cháy lên một đốm lửa, quanh người tản ra hơi thở đáng sợ làm cho người ta không rét mà run. Giang Thiệu như vậy Cận Thanh chưa từng thấy, có lẽ đã thấy, nhưng không phải đối mặt cô.

Cô lui về phía sau một bước, Giang Thiệu nhẹ giọng chê cười. “Tránh cái gì, còn sợ anh đánh em sao?”

“A, anh sẽ sao?” Cận Thanh châm chọc, ngạo nghễ nâng cằm. Con người Giang Thiệu bỗng chốc co rụt lại, kéo Cận Thanh vào trong ngực, nâng cái cằm xinh đẹp của cô lên. “Là anh vẫn quá nuông chiều em, khiến em quên anh vốn là hạng người gì, cho là anh không biết tức?”

Cận Thanh bị buộc chống lại tầm mắt Giang Thiệu, bên trong là bóng tối sâu không thấy đáy. “Giang Thiệu, anh uống nhiều.”

“Đúng, anh uống nhiều quá.” Giang Thiệu xé áo cô ra, nút áo văng tung tóe chung quanh, “Uống nhiều quá cũng không thể mặc em đùa bỡn, nếu như anh nói không cho em đi thì sao?”

“Anh có ý gì! Đừng đụng tôi!” Cận Thanh cả kinh, cố gắng hất anh ra nhưng lại không có hơi sức bằng anh.

“Đừng đụng em?” Có vật gì đó đứt đoạn ở trong đầu Giang Thiệu, anh cười tàn nhẫn, nếu như Cận Thanh để ý, không khó phát hiện trong cười ẩn chứa vi thương, “Con mẹ nó em mười tám tuổi đã ngủ chung với tôi, bây giờ lại bảo tôi đừng đụng em! Không cho tôi đụng lại cho thẳng nào đụng? Hả?”

Cận Thanh muốn tát anh một cái, nhưng bị anh dễ dàng bắt lấy giữ chặt. Tiếp đó váy bị anh đẩy lên cao, cả người bị anh đè ở trên tường thô lỗ hôn. Thân thể cường tráng của anh giống như bức tường đè lại cô, bàn tay kéo quần lót của cô. . . .

Trong đầu Giang Thiệu ông ông vang, trong lòng tức giận sắp nổ tung. Cô càng kịch liệt phản kháng anh càng giận muốn giết người. Đời này anh chỉ yêu một người phụ nữ là cô, dù dẫu cô cung cô. Biết cô từ nhỏ đã không thích tính tình vô lại nghịch ngợm hay gây sự của anh, càng hận sự ưu tú vì là con cán bộ toát ra trên người anh, có một người cha Thượng tướng cũng không phải là lỗi của anh! Huống chi từ khi anh bước vào cửa chính trường quân đội đến giờ đều dùng chính sức của anh, chưa từng dựa vào bất luận kẻ nào. Anh làm mọi thứ chỉ vì khiến cô hài lòng, vì lấy được sự thừa nhận của cô, tình yêu của cô, nhưng vì cái gì cuối cùng vẫn đi đến bước này.

Năm thứ hai mươi bốn, cô rốt cuộc cũng thành công làm mất sạch tính nhẫn nại của anh!

Cận Thanh vừa ngăn cản phản kháng vừa lặng lẽ che chở bụng, người đàn ông này tựa như một dã thú mất khống chế, chỉ muốn xé rách cô ra.

Cuối cùng gọi về lý trí của anh chính là một cuộc điện thoại. Giang Thiệu không chế Cận Thanh, từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra kẹp ở bên tai, giọng nói hết sức ác liệt. “Nói!”

Vốn tưởng rằng là thuộc hạ gọi tới, cho nên khi thanh âm yếu đuối của Diệp Tiểu An từ trong điện thoại truyền tới thì đại não hỗn loạn của Giang Thiệu thoáng chốc ngưng vận chuyển, sau đó cả người an tĩnh lại.

“Giang Thiệu.”

“Thế nào?”

“Đưa em đi. Bệnh viện.”

“.” Giang Thiệu kẹp điện thoại giật mình trong lòng, lượng lớn rượu cồn khiến phản ứng của anh chậm hơn bình thường mấy phần, buông Cận Thanh ra lui về phía sau một bước, cau mày. “Em ở đâu?”

“Nhà.”

Sau khi Giang Thiệu nghe xong không chút suy nghĩ kéo cửa xông ra ngoài.

.

12. Chương 12

Chương 12: Đây xem là sự việc đã bại lộ

Giang Thiệu ngồi trên ghế dài bên ngoài phòng, ánh mắt sững sờ, trong đầu thoáng qua một loạt hình ảnh vừa xảy ra giống như chiếu phim: Diệp Tiểu An mới nói một chữ “Nhà”, trong điện thoại liền truyền đến thanh âm điện thoại di động rớt xuống đất, anh gọi cửa nhưng không người nào trả lời. Chạy ngược về nhà lật tung ngăn kéo để tìm cái chìa khóa Tả Trí để lại cho anh lúc trước, cuối cùng mới nhớ tới đã đeo trong chùm chìa khóa trên quần mình.

Diệp Tiểu An co rúc ở trên giường, ý thức đã hôn mê, đầu giường để một chén cháo đã ăn hơn nửa và nửa bánh bao. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, thân thể không tự chủ run run, da thịt lộ ra ngoài quần áo nổi đầy các chấm nhỏ chằng chịt, nhìn qua thật làm người sợ hãi. Da đầu Giang Thiệu bỗng chốc tê rần, không suy nghĩ nhiều, lập tức cầm chăn đem bọc cô lại chặt chẽ, rồi ầm cô lên chạy ra ngoài.

Dọc theo đường đi liên tiếp vượt qua mấy cái đèn đỏ, kinh hiểm vượt qua rất nhiều xe mới cô đưa đến bệnh viện, thậm chí quên mình là một người say, quên say rượu lái xe rất là nguy hiểm.

.

Bác sĩ kêu nhiều lần, anh mới phục hồi tinh thần lại.

“Anh là người thân của bệnh nhân?”

Giang Thiệu phản xạ lắc đầu, suy nghĩ một chút lại gật đầu.

“Bệnh nhân bị dị ứng đậu, trước mắt không có gì đáng ngại, về sau chú ý ăn uống là được.” Bác sĩ nói thêm mấy câu rồi nhìn anh mấy lần mới rời đi, Giang Thiệu không để ý nhiều đến ánh mắt của người khác. Diệp Tiểu An vào phòng bệnh rồi Giang Thiệu mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhớ tới phải báo cho Tả Trí, nhưng gọi điện thoại thật lâu cũng không ai nghe.

Thật ra thì Tả Trí về nhà liền ngã xuống ngủ, điện thoại di động ong ong chấn động trong túi áo khoác trên ghế sofa anh cũng không hề hay biết chút nào.

Diệp Tiểu An trên giường bệnh vẫn mơ hồ, lúc thay quần áo bệnh nhân anh mới nhìn thấy đốm đỏ nổi đầy người cô, giống như có rất nhiều con sâu nhỏ màu đỏ bò trên người cô. Giang Thiệu không khỏi nhíu lông mày, nha đầu này thật không để người ta yên tâm, cả ngày đều có chuyện này chuyện kia phiền anh. Anh cũng không hiểu, Diệp Tiểu An rốt cuộc là người yêu của ai? Anh lại càng không hiểu vì sao mỗi lần có chuyện đều do anh gánh. Với tỷ lệ này, mua vé số không chừng cũng trúng được giải đầu.

Nổi mẩn ngứa khó nhìn, Diệp Tiểu An hừ hừ mấy tiếng giờ tay lên muốn gãi mặt, Giang Thiệu nắm cổ tay của cô khuyên can. “Đừng gãi, để lại sẹo thì em càng không dễ gả ra.”

Diệp Tiểu An động động môi nhỏ mê sảng, Giang Thiệu không nghe rõ, đưa lỗ tai tới sát miệng cô: “Cha, con thấy ngứa quá, còn đau nữa. . . .”

Bởi vì cảm nên thanh âm của cô hơi sùt sùi, Giang Thiệu bật cười, cô thật đúng là đứa bé, đã mấy tuổi rồi mà ngã bệnh còn gọi cha gọi mẹ. Diệp Tiểu An làm ầm ĩ một trận rồi cuộc ồn định lại. Người ở chung phòng bệnh là một bé gái, Giang Thiệu phát hiện bé gái này từ nãy giờ cứ len lén nhìn anh rồi cười cười, không khỏi nhướn mày nhỏ giọng hỏi. “Nhìn cái gì chứ?”

Bé gái ngước mắt đưa tay chỉ chân của anh, Giang Thiệu cúi đầu xem xét, nhất thời cười lên: anh lại mang dép trong nhà chạy ra ngoài.

Anh từng lẩn lộn sờ bò trong bùn nhão nước đục, nhưng cũng chưa từng đứng trước mặt người khác với hình dáng nhếch nhác này. Diệp Tiểu An này thật hại anh thất bại rồi. Không chỉ có như thế, dây nịt cũng nói lỏng, nút áo sơ mi chỉ tiện tay cài hai cái, còn có một cái cài nhầm, còn lại đều mở ra, mơ hồ lộ ra mấy vết móng tay trên ngực.

Đó là Cận Thanh để lại.

Giang Thiệu chậm rãi che giấu nụ cười, sửa sang y phục rồi đi ra hành lang, cầm điện thoại di động ở trong tay nhưng cuối cùng không có gọi cho Cận Thanh. Chuyện mới vừa rồi xảy ra quá mức vội vàng, lúc đó anh căn bản không để ý đến Cận Thanh, mà bây giờ Giang Thiệu cũng không trông cậy vào người phụ nữ kia có thể ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.

Giày vò đến giờ rượu cũng sớm tỉnh, Giang Thiệu cảm thấy mình thật đã uống nhiều quá. Nếu không làm sao lại bỏ Cận Thanh lại mà đưa Diệp Tiểu An tới bệnh viện? Còn ở dưới tình huống đó nữa.

.

Giữa trưa hôm sau Tả Trí mới giật mình tỉnh lại, liếc nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, hô to không ổn. Lập tức lồm cồm nhảy xuống giường tắm nhanh rồi lái xe đến nhà hàng Trần Dao thích nhất mua một bữa ăn sau đó chạy thẳng tới bệnh viện, đi ngang qua tiệm bán hoa còn mua một bó hoa hồng.

Trần Dao đã bớt sốt nhưng lại đói muốn xỉu, trùng Tả Trí cũng không đủ sức. Tả Trí lấy lòng dâng hoa lên, bị Trần Dao đẩy ra. “Hiện tại em chỉ cần thức ăn, không phải những thứ nhảm chán vô dụng này!”

“Anh nói nè đồng chí Trần Dao, đừng có không hiểu phong tình thế chứ, mặc dù vật này không đáng mấy đồng nhưng cũng là tâm ý của tại hạ, cũng như vượt ngàn dặm tặng lông thiên nga, không lẽ anh đẩy lại không thể so với lông thiên nga ——”

“Không nói nhảm anh có thể ghen chết sao?” Trần Dao nhướn lông mày khiển trách anh một tiếng, cắt đứt lời nói hươu nói vượn của anh.

“Không thể.” Tả Trí cười hì hì hai tiếng rồi mở hộp cơm ra đưa muỗng đũa tới. “Cần anh cho em ăn không?”

Trần Dao chỉ lo múc cháo đưa vào miệng, nào rảnh rỗi để ý đến anh.

“Xem vợ anh đói kia.” Tả Trí nhìn cô ăn như hổ đói, hơi tự trách, cầm khăn lau nước cháo dính trên miệng cho cô, “Anh xem còn sốt không?”

Trán anh cọ vào trán cô, thuận thế lướt qua môi của cô. Giữa trưa, người trong phòng bệnh khá nhiều, Trần Dao ngượng ngùng khi thân mật với anh trước mắt mọi người, hít mũi một cái. “Toàn là mùi bột gạo rêu, anh mới vừa rời giường?”

“Vợ thật anh minh thần võ!” Tả Trí lập tức đưa ngón tay cái về phía cô. “Tối hôm qua uống rượu với Giang Thiệu, uống hơi nhiều.” Tả Trí không có mặc cảnh phục, không cần suy tính ảnh hưởng, vừa nói vừa hôn cô. “Cháo thật là thơm.”

Buổi sáng Tả Trí không có đi làm nên buổi chiều phải đi rồi, từ phòng bệnh ra ngoài còn cầm theo một cành hoa hồng rút ra từ trong bó hoa hồng, đặt giữa các ngón tay vuốt vuốt. Lấy điện thoại di động ra nhìn, há! Không được rồi, không dưới mười cuộc gọi nhỡ.

Ba cái đầu đến từ Diệp Tiểu An, phía sau đều là Giang Thiệu gọi tới. Anh liền gọi lại cho Giang Thiệu, rất nhanh giọng nói lạnh lạnh của Giang Thiệu từ điện thoại truyền tới. “Điện thoại di động của cậu để trưng à?”

Tả Trí cợt nhả cười ha hả, “Ngủ quên, quên để đồng hồ báo thức, anh xem như em xin nghỉ với anh đi.”

“Buổi sáng có hội nghị thường kỳ, cậu lại vô cớ vắng mặt, ngại quá, thông báo phê bình.”

“Anh em, anh họ giang không phải họ Bao, đừng thiết diện vô tư thế chứ?” Tả Trí đi ngang qua bàn y tá, thuận tay tặng cành hoa này ột y tá trẻ, còn kèm theo một ánh mắt quyến rũ, chọc cho y tá trẻ che miệng cười duyên.

Giang Thiệu dừng xe ở bãi đậu xe trong bệnh viện, cầm hộp giữ ấm đi ra ngoài. “Không thông báo phê bình cũng được, nhưng xin cậu hãy tự giải quyết người phụ nữ của mình, từ lúc nào tôi lại thành bảo mẫu cao cấp nhà cậu rồi.”

Tả Trí háng giọng cười to, “Anh là gì Tiểu Diệp Tử của tôi rồi?”

“Cậu không nhắc tôi cứ nghĩ rằng đó là Tiểu Diệp Tử của tôi đấy.” Quả thật, bởi vì ở đối diện nhau, cơ hội gặp mặt chung sống của anh và Diệp Tiểu An thường xuyên hơn Tả Trí nhiều, thời gian cũng nhiều hơn. “Cậu tới bệnh viện trung tâm, Diệp Tiểu An bị bệnh.”

Tả Trí lập tức dừng bước chân, “Bệnh viện trung tâm?” Không thể nào, trùng hợp như thế. . . . “Bây giờ tôi đang ở bệnh viện trung tâm, Trần Dao cũng nhập viện rồi.”

Giang Thiệu hừ lạnh, báo số phòng bệnh rồi cúp điện thoại. Khi Tả Trí đi tới Giang Thiệu còn đang chờ ngoài phòng bệnh của Diệp Tiểu An, anh kín đáo đưa hộp giữ nóng cho Tả Trí, Tả Trí mở ra xem, liền nhú mày, “Anh nấu cháo?”

“Là cậu nấu.” Giang Thiệu đẩy anh vào phòng bệnh, rồi đi vào sau anh. Diệp Tiểu An còn đang ngủ, Tả Trí nhìn thấy mẩn đỏ nổi trên mặt, cổ và tay cô thì nhú nhú mày, “Chuyện gì xảy ra?”

“Chứng dị ứng đầu, cộng thêm bị cảm.” Giang Thiệu thấy sắc mặt của Diệp Tiểu An tốt hơn đêm qua một chút, tim cũng buông xuống. Diệp Tiểu An khó chịu rên rỉ, bị đau khổ hành hạ nửa mê nửa tỉnh. Tả Trí vốn định vỗ vỗ mặt của cô, bàn tay đến nửa đường lại rút về. “Tiểu Diệp Tử, cảm thấy thế nào?”

Diệp Tiểu An khàn giọng xé chăn muốn quào loạn, Giang Thiệu dè tay của cô lại, quay đầu nói với Tả Trí, “Buổi chiều cậu đừng đi, ở đây trông cô ấy đi, tránh cào trầy da.”

“Không thông báo phê bình nữa à?” Tả Trí không ngờ Diệp Tiểu An nghiêm trọng như thế, cũng muốn ở lại với cô, nhưng vừa nghĩ tới Trần Dao cũng ở cùng một bệnh viện thì trong lòng anh có chút kinh sợ. “Hay là đổi bệnh viện cho Tiểu Diệp Tử đi.”

“Còn chưa đủ cho cậu chơi à! Sao không đổi bệnh viện cho Trần Dao?” Giang Thiệu cũng không rõ tại sao mình thấy đáng về này của Tả Trí thì lại không vui. Tả Trí bĩu môi không có lên tiếng. Thật ra thì Trần Dao về nhà nghỉ ngơi cũng không thành vấn đề, chỉ là Tả Trí biết một khi cô xuất viện tất lại vùi đầu vào trong công việc, cho nên mới giữ cô nằm viện để cho cô nghỉ ngơi thêm mấy ngày.

Trong lúc nhất thời hai người đều không nói chuyện, không khí chợt trở nên là lạ. Giang Thiệu cũng không ở lại lâu, chờ Tả Trí dứt từng muỗng từng muỗng cháo cho Diệp Tiểu An xong liền đi. Hôm nay bé gái xuất viện, trước khi đi đã đặt một ngôi sao năm cánh bằng lông nhung lớn bằng bàn tay đầu giường Diệp Tiểu An. “Đây là ngôi sao may mắn mà mẹ em cho, rất có ích, anh, anh và bạn trai của chị đừng nóng, chị nhất định sẽ mau chóng hết bệnh.”

Chờ bóng dáng bé gái biến mất, Tả Trí lăm bầm lâu bầu nói thầm. “Bạn trai của chị? Không phải chỉ Giang Thiệu chứ, con bé gốc này.”

Có lúc con người rất kỳ quái, một câu nói của bé gái kia khiến trong lòng Tả Trí càng ngày càng không thoải mái. Giang Thiệu và Diệp Tiểu An. . . .

Anh chê cười lắc đầu một cái, chửi mình có bệnh. Một là người anh em thân không thể thân hơn của anh, một là cô gái gốc bị anh dụ dỗ xoay quanh, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Lúc Diệp Tiểu An tỉnh lại phát hiện mình đã ở bệnh viện, một người đàn ông tựa vào đối diện giường chơi điện thoại di động, cô định định thần mới nhận ra là Tả Trí. Tả Trí thấy cô tỉnh, rất vui mừng, “Ngủ lâu rồi, cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Nếu như đầu óc choáng váng, ngứa ngáy vô cùng, toàn thân đau nhức không tính là gì, thì cô hiện tại tốt vô cùng.

Diệp Tiểu An nhẹ nhàng lắc đầu, há mồm muốn nói nhưng lại bị nghẹn, Tả Trí vội dứt cô muống nước, không ngờ câu nói đầu tiên của cô lại là, “Giang Thiệu đâu? . . .”

Sắc mặt của Tả Trí nhất thời tiêu ngủi xuống. “Tìm anh ta làm gì?”

“Ừm. . . Anh ấy đưa em tới bệnh viện, còn có tiền nằm bệnh viện. . .”

Thì ra là như vậy, Tả Trí lại đổi thái độ, kéo chăn của cô lên, “Chớ quan tâm việc đó, anh đã trả cho anh ấy rồi, đói bụng không, muốn ăn cái gì anh đi mua cho em.”

Diệp Tiểu An rất yếu đuối, nhắm mắt suy tư chốc lát, “Muốn uống cháo.”

“Tại đây? Được, vậy em đợi chút anh đi mua.” Tả Trí đang muốn đứng dậy, Diệp Tiểu An lại bổ sung một câu, “Cháo Giang Thiệu nấu, giống loại buổi trưa.”

“ Được.”

Tả Trí dừng một chút, đáp một tiếng. Ra khỏi phòng bệnh muốn gọi điện thoại cho Giang Thiệu, do dự một lát, chưa đến một tiến sau lại cầm một hộp giữ nóng trở về, bên trong chứa cháo trứng muối thịt nạc nóng hổi.

Tả Trí mới vừa múc một chén cho Diệp Tiểu An thì điện thoại di động liền vang lên, là Trần Dao. Tả Trí đặt cháo ở trên tủ đầu giường, đỡ Diệp Tiểu An dậy tựa vào đầu giường, “Bảo bối ăn trước, anh có chút chuyện phải đi ra ngoài một lát, chốc lát trở lại.”

Giang Thiệu tan việc không hề trực tiếp về nhà, căn nhà lạnh lẽo đó khiến anh vừa thấy đã phiền. Anh nhớ Diệp Tiểu An, nên trực tiếp đến bệnh viện. Vào phòng bệnh thì đúng lúc nhìn thấy Diệp Tiểu An vùi ở trên giường khổ sở khom người, trên đất là cái chén kiểu chia năm xẻ bảy và cháo nóng còn bốc hơi.

Tim anh giật thót, kéo thân thể Diệp Tiểu An ra, chỉ thấy cổ tay phải của cô sưng đỏ dọa người, phía trên là nước cháo sền sệt và hạt cơm, rất nhiều mảnh đồ bị nóng bỏng. Nâng cầm Diệp Tiểu An lên chất vấn, “Chuyện gì xảy ra? Tả Trí?”

Diệp Tiểu An vốn cắn chặt môi chịu đựng, bị Giang Thiệu hỏi thể nước mắt trong hốc mắt liền chảy xuống. “Anh ấy có chuyện đi ra ngoài.”

Khí nóng trong người Giang Thiệu từ từ bốc lên, anh cắn răng, “Kiên nhẫn một lát, tôi đi gọi bác sĩ trước.”

Lúc bác sĩ xử lý vết thương cho Diệp Tiểu An thì Giang Thiệu tìm đến phòng bệnh của Trần Dao, Tả Trí quả nhiên ở đây, Trần Dao không có ở đây.

“Sao anh lại tới đây? Tới thăm vợ tôi?” Tả Trí không hề ngoài ý muốn vì sự xuất hiện của anh, chỉ bị biểu tình của anh hù sợ. Giang Thiệu nín lấy cổ áo của anh, trong đôi mắt hiện đầy ngọn lửa tức giận.

“Trong lòng cậu chỉ có vợ của cậu? Vậy Diệp Tiểu An thì sao? Tình nhân? Đồ chơi? Tả Trí, cậu đừng có làm tôi ghê tởm thế! Cậu không cho cô ấy được tình yêu trung trinh thì thôi, lúc cô ấy ngã bệnh cũng không chịu đến chăm sóc?”

Tả Trí đen mặt vô cùng khó coi.

Trong phòng bệnh chợt trở nên rất yên tĩnh, mọi người đều bị Giang Thiệu làm sợ. Trừ Tả Trí còn có một người khác không có bị hù dọa, đó chính là Trần Dao mới từ phòng vệ sinh trở về.

“Diệp Tiểu An là ai? Giang Thiệu, đó là. . . em họ bà con xa của anh?”

.

13. Chương 13

Chương 13: Thích anh or phiền anh

Trần Dao mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt không tốt chút nào, phản ứng lại rất bình tĩnh. Giang Thiệu không có quay đầu lại cũng không trả lời, chỉ nín lấy cổ áo Tả Trí, hai người trầm mặc giằng co. Cuối cùng Giang Thiệu chậm rãi buông cổ áo Tả Trí ra, trong mắt ẩn giấu ngọn lửa tức giận, có điều ngụ ý vô vô vai anh, mĩa mai cười một tiếng xoay người đi mất.

Đối mặt Trần Dao vẫn còn ở mang bệnh, Giang Thiệu không nói nhiều một chữ.

Tả Trí âm thầm siết chặt quyền, bỏ những thứ không nói, trong lòng anh cảm thấy là lạ, có cảm giác nói không ra.

Tả Trí cho rằng Trần Dao sẽ gây một trận với mình, không ngờ cô chỉ yêu cầu xuất viện. “Về nhà sẽ nghe anh giải thích, hiện tại tôi không muốn mất mặt ở đây.” Trần Dao kiên trì, Tả Trí nhất thời không còn cách nào, chỉ có thể đồng ý.

Giang Thiệu trở lại phòng bệnh, tay phải của Diệp Tiểu An đã băng thuốc xong. Phòng bệnh dành cho hai người, nhưng sau khi bé gái ở chung xuất viện chỉ có một mình Diệp Tiểu An ở. Giang Thiệu ngồi trên giường bệnh đối diện nhìn bóng lưng nằm nghiêng mảnh mai của Diệp Tiểu An, đột nhiên không biết nói cái gì cho phải.

Cả người Diệp Tiểu An vừa ngứa vừa đau, tay phải còn đau hơn. Cô vừa mơ hồ bên vừa góc chán chịu đựng, vào lúc này bụng lại vang lên ừng ực ừng ực. Cháo bị cô làm đổ rồi, giày vò đến bây giờ cả nước cũng chưa uống.

“Muốn ăn chút gì không?” Giang Thiệu ở phía sau chợt mở miệng dọa cô giật mình, cô có chút lúng túng không dám xoay người, rụt vào trong chăn không có lên tiếng. Người này trở về lúc nào.

Giang Thiệu đi lại vén cái chăn che kín đầu cô lên, ánh mắt rơi vào trên tay quần tăng tăng băng gạc của cô. “Ăn cái gì?”

“Ừm. . .” Cổ họng Diệp Tiểu An rên rên nhưng không nói ra cái gì, Giang Thiệu vịn trán rất bất đắc dĩ, “Em làm phiền tôi cũng không phải lần một lần hai rồi, chớ giả mù sa mưa cảm thấy ngượng ngùng.”

“Em không có khẩu vị. . . Cái gì đều được.” Thấy ánh mắt lạnh lẽo của Giang Thiệu, cô chỉ có thể cứng da đầu nói, “Húp cháo được không. . .” Cô dừng một lát, nhỏ giọng tăng thêm một câu. “Anh nấu.”

Cô cũng không biết vì sao, hiện tại rất nhớ món cháo Giang Thiệu nấu, thật ra thì cô rất dễ nuôi sống, ăn cái gì cũng không kén, cho cái gì ăn cái đó, ngon dở đều có thể ăn. Trước kia ngã bệnh đều không kiểu cách, chỉ cần có thể ăn đầy bụng là được. Tám phần trong khoảng thời gian này đã ăn quen thức ăn Giang Thiệu làm rồi, luôn muốn qua ăn chực lại không tiện qua ăn mỗi ngày.

Lúc mình bị bệnh có phải có thể tranh thủ cơ hội xin chút phúc lợi hay không? Sự thật chứng minh Giang Thiệu mặc dù có lúc nói rất ác độc, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn rất biết đường. Anh dọn xếp Diệp Tiểu An xong thì về nhà nấu cháo. Cầm cái muỗng đứng bên bếp từ từ khuấy, cũng cố gắng trộn lẫn lửa giận mình đang đè nén xuống.

Diệp Tiểu An nằm trên giường đợi lại đợi, mỗi lần đều là sắp ngủ lại bị dói tỉnh. Nhưng tỉnh thì thật đau khổ, cô ngứa muốn chết, đau muốn lăn. Trong phòng bệnh trống rỗng chỉ có một mình cô, vô cùng tịch mịch.

Cô tìm bên gối và đầu giường nửa ngày cũng không tìm được điện thoại di động, buồn bực nằm xuống lại. Không biết Tả Trí đi đâu mà lâu vậy còn chưa về. Nói thật Diệp Tiểu An có không kiểu cách thì cô cũng là một cô gái, tính tình lại giống một cô thiếu nữ. Lúc cô bị bệnh không tìm được Tả Trí đưa mình tới bệnh viện, lúc cần người an ủi làm bạn vẫn không tìm được anh. Trong lòng Diệp Tiểu An ít nhiều đều có chút không thoải mái.

Giang Thiệu đặt cháo nấu xong vào hộp giữ nhiệt, chợt nhớ đến lúc Diệp Tiểu An nhỏ giọng nói “Anh nấu”, trong giọng nói của cô vô ý tiết lộ ra sự lệ thuộc khiến trong lòng anh không khỏi mềm đi.

Chờ anh trở lại bệnh viện thì đã qua thời gian thăm bệnh, Giang Thiệu lần đầu tiên dùng chiêu mỹ nam kế làm y tá bỏ đi. Anh đẩy cửa vào phát hiện Diệp Tiểu An lại dùng chăn che mình cực chặt chẽ.

Giang Thiệu kéo kéo chăn gọi cô, “Không có việc gì đừng giả chết làm gì, ngồi dậy ăn cháo.”

“Không muốn.” Diệp Tiểu An ở trong uất uất ức ức nước nỡ, Giang Thiệu nhú nhú mày kéo chăn, phát hiện cô dùng đôi tay bịt mắt.

“Đừng nhìn em, em thật xấu. . . .”

Giang Thiệu cười, “Sợ cái gì, tôi không phải người trông mặt mà bắt hình dong.” Anh nói chưa dứt lời, vừa dứt lời Diệp Tiểu An nước nỡ hai cái xong nhẹn không được oa một tiếng khóc lên. Giang Thiệu gãi gãi đầu. “Em cảm động đến khóc sao?”

“Mới không phải! Lúc nãy em soi gương rồi, làm em sợ muốn chết, ô ô thật là xấu. . . .” Cô muốn vào phòng vệ sinh giải quyết vấn đề cuộc đời để ý, trong lúc vô tình nhìn vào gương, nhất thời liền bị mình hù sợ.

Giang Thiệu cười nhẹ kéo tay của cô ra, nhìn kỹ gương mặt “mẩn” đỏ của Diệp Tiểu An. “Đẹp vô cùng, hoa lê dầm lệ rất khiến người thích.”

“Anh nói xạo, đừng an ủi em, nào có ai thích hình dáng xấu xí này!” Diệp Tiểu An đẩy tay anh ra lăm bắm, tiếp tục khóc.

“Anh thích.” Giang Thiệu không hề nghĩ ngợi bật thốt lên.

“.” nước mắt của Diệp Tiểu An nhất thời ngừng chảy, ánh mắt ướm át nhìn chằm chằm anh. “Không phải anh đặc biệt chê em phiền sao?”

“.” Giang Thiệu cũng có chút lúng túng, ho nhẹ một tiếng, bưng chén qua mức một muỗng cháo đưa tới bên miệng cô.

Diệp Tiểu An chỉ ngây ngốc há mồm, một giây sau không nhẹn được phun cháo ra cái phụt, le đầu lưỡi hấp khí, “Nóng nóng nóng nóng nóng ——”

Giang Thiệu bị phun đầy người cắn răng nghiêng lợi, “Diệp Tiểu An! Em không thể ới qua bên cạnh à?!”

Diệp Tiểu An hít hít lỗ mũi, mắt hơi híp lại rồi oa oa khóc lên. Xui xẻo là cô có được hay không! Liên tiếp bị phồng hai lần! Sao anh không thổi cho nguội trước rồi hãy dứt cô! Cô đã bệnh thành ra như vậy rồi, không thể không hung dữ với cô sao!

.

Giang Thiệu cầm khăn giấy lau lau, nhưng trên y phục đã trải rộng nước cháo sền sệt, còn có ấn ký màu trắng nông nông sâu sâu. Giang Thiệu bỏ qua, nghiêm mặt cởi áo ra. Diệp Tiểu An quệt mồm nước nỡ.

“Khóc cái gì mà khóc, nín lại, ăn cháo.” Giang Thiệu không có biện pháp, sợ rằng cô bị thương nữa mình lại phải dứt cô, nên trước lúc dứt đã biết thôi. Diệp Tiểu An chỉ đành phải ngoan ngoãn há mồm phối hợp, không dám nhiều lời, anh dứt cô liền ăn, cuối cùng ăn cạn sạch. Giang Thiệu vừa dọn dẹp vừa cười, “Con gái kiểu gì, bị bệnh mà khẩu vị còn tốt vậy, ăn thật nhiều.”

Diệp Tiểu An vuốt cái bụng tròn vo, căng tức khó chịu. “Một ngày làm phiền anh nấu hai lần, cảm ơn nha. . . .”

“Hai lần?”

“Buổi chiều Tả Trí hỏi em muốn ăn cái gì, em nói muốn ăn cháo anh nấu, anh mất trí nhớ à? Chẳng qua em còn chưa ăn miếng nào đã lãng phí hết rồi, thật đáng tiếc.”

Giang Thiệu đắm chiêu nhìn cái hộp giữ nhiệt khác ở trên bàn. “Em nói cái này? Cái bị em làm đổ?”

“Đúng vậy, thế nào?”

“Không có việc gì.” Giang Thiệu nghĩ phần chao bị Diệp Tiểu An làm đổ tám phần là do Tả Trí ra bên ngoài mua, tại sao phải khiến Diệp Tiểu An cho là mình làm?

“Tôi đi về, em tốt nhất nghỉ ngơi, có chuyện gì thì gọi y tá.” Sắc trời không còn sớm, Giang Thiệu không thể ở đây với cô suốt. Thấy Diệp Tiểu An mím cái miệng nhỏ nhắn, Giang Thiệu cười. “Không nỡ xa tôi à?”

“Một mình thật nhàm chán.”

Giang Thiệu xấu xa nhếch khóe miệng, “Như vậy à, nhưng đây là bệnh viện, nói không chừng nửa đêm có thứ gì đến làm bạn với em, chơi đùa với em đó.”

“Anh. . . Anh quá thất đức! Vẫn là Tả Trí của em tốt, hừ!” Diệp Tiểu An tức giận quơ cánh tay bị thương, người đàn ông này thật là không thể khen, sao lúc trước có thể cảm thấy anh tốt nhỉ, ít nhất Tả Trí sẽ không dùng việc này hù dọa cô.

Giang Thiệu đỡ cô nằm xuống, dịch tốt chăn. “Cậu ta mà tốt thì sao để em bị thương?”

“Là do tay chân em vụng về, lúc đó anh ấy không ở đây.”

“Lúc phụ nữ cần lại không thể ở bên cô ấy, như vậy cũng xem là đàn ông tốt sao?” Đôi mắt Giang Thiệu lóe lóe, nhớ tới đứa bé chưa ra đời của mình, trong lòng buồn bã. Nếu anh có thể kịp thời xuất hiện lúc Cận Thanh cần anh, đứa bé cũng sẽ không mất, có phải bọn họ cũng sẽ không đi tới bước này không? “Diệp Tiểu An, không nên quá lệ thuộc vào người khác, phải học được độc lập.”

Diệp Tiểu An kỳ quái nhìn anh, “Hôm nay anh nói chuyện thật kỳ quái đó, em có thể nuôi sống mình mà.”

“Anh nói là, trên mặt cảm tình.” Giang Thiệu hơi thở dài, không nói cái gì nữa.

Giang Thiệu không biết Tả Trí làm sao giải quyết Trần Dao, anh cũng không quan tâm chuyện này. Chỉ là lúc gặp nhau thì trên mặt Tả Trí rõ ràng viết bốn chữ to: thiên hạ thái bình. Kể từ sau khi Giang Thiệu mắng Tả Trí một trận, ở giữa hai người tựa hồ có một khoảng cách. Mặt ngoài như cũ, nhưng bí mật trao đổi càng ngày càng ít.

Ngày Diệp Tiểu An xuất viện Tả Trí lái xe đi đón, Diệp Tiểu An bệnh nặng một trận rõ ràng gầy đi nhiều, mỏng manh giống tấm hình. Tả Trí dẫn cô ra ngoài ăn bữa ngon để bồi bổ, mua một đồng thức ăn dinh dưỡng. Diệp Tiểu An cảm thấy không cần thiết, lại từ chối không được.

Tả Trí chỉ ngủ lại một đêm vào ngày cô xuất viện, sau đó rất ít khi gặp được anh, nhưng buổi trưa và tối vẫn gọi điện thoại. Diệp Tiểu An vẽ vài bức tranh rồi lại bắt đầu hết lòng nghiên cứu thực đơn, vì vậy thường có lượng lương thức mới bị cô lãng phí, trong nhiều lần luyện tập cũng có không ít lần suýt làm lửa cháy lan cả phòng bếp.

Giang Thiệu làm thêm đến hơn mười giờ mới về, vừa muốn mở cửa chính ra, Diệp Tiểu An chợt lê dép chạy đến từ cửa đối diện, nịnh bợ đón lấy túi hồ sơ của anh, “Tan việành! Còn chưa có ăn cơm tối à?”

Giang Thiệu lập tức biết ý đồ của cô. “Đừng vọng tưởng dùng tôi để làm chuột trắng nhỏ.”

“Hi hi, em làm thật viên, anh nếm thử một chút đi.” Diệp Tiểu An da mặt dày, túm túm tay áo Giang Thiệu.

“Không bàn nữa.” Giang Thiệu cự tuyệt không chút lưu tình, hất tay của cô ra rút túi hồ sơ ra khỏi ngực cô rồi mở cửa đi vào, nhốt cô ở ngoài cửa.

“Hừ!” Diệp Tiểu An bắt mẫn dậm chân một cái, xoay người lại mới phát hiện cửa chính đang từ từ đóng lại, vội vàng xông tới. “Ai ai —— ai nha!”

Rốt cuộc vẫn chậm một bước, cửa chính đóng lại ở trước mắt cô, xui xẻo là cô không có chìa khóa. Giang Thiệu mới vừa cởi y phục một nửa thì nghe thấy Diệp Tiểu An gõ cửa. “Giang Thiệu, cửa nhà em đóng rồi, em không mang chìa khóa, anh đưa chìa khóa cho em dùng một lát!”

Cô bé phiền toái này!

Giang Thiệu âm thầm nguyên rửa, tháo chìa khóa xuống mở cửa cho cô. “Mau cầm đi, đừng phiền nữa.”

“Uh.” Diệp Tiểu An nhẹ nhàng đáp rồi đưa tay đón. Nhưng sau một khắc Giang Thiệu lại cầm cổ tay của cô, nhìn vết xước dày đặc trên tay cô, nhíu mày hỏi, “Tại sao lại bị?”

“Xác thức ăn cắt trúng.” Diệp Tiểu An xem thường nhún nhún vai, lại hả hê mím môi cười một tiếng. “Em biết cắt dưa leo ra rất nhỏ, lợi hại không?” Mặc dù vô cùng đơn sơ, nhưng nếu bỏ qua độ dày không đều thì miễn cưỡng được cho vượt qua kiểm tra.

“Tay của em cũng sắp tơi ra rồi, dán băng keo cá nhân lên coi chừng nhiễm trùng.” Giang Thiệu cũng không hiểu, không phải chỉ là một bữa cơm thôi à. Nói thật Tả Trí có thể mừng sinh nhật với cô hay không cũng là một vấn đề.

“Ừ.” Diệp Tiểu An khéo léo gạt đầu, sau đó chỉ vào phía sau anh mắt từ từ tròn tròn.

“Thế nào?” Giang Thiệu nghi ngờ quay đầu lại, sắc mặt trầm xuống, muốn ngăn cản đã không kịp, mắt thấy cửa chính nhà mình cách một tiếng đóng.

“Anh có mang chìa khóa không?” Diệp Tiểu An ôm bụng cười hỏi.

Giang Thiệu phiền não nắm tóc. “Diệp Tiểu An, tôi thật buồn bực, bất tự hai ta có phải xung khắc không? Em có thể cách xa tôi chút không! Đời trước tôi nhất định đã giết cả nhà em, đời này em mới tìm tôi trả thù, gặp được em không bao giờ gặp chuyện tốt!”

“Nói càn, tối thiểu tối hôm nay anh không cần ngủ ngoài đường.” Diệp Tiểu An vỗ ngực bành bạch, rất nghĩa khí nói. “Em chưa chấp anh!”

Giang Thiệu lạnh lùng cười. “Đủ nhỏ, vỗ nữa sẽ lồm vào.”

“ ”

14. Chương 14

Chương 14: Cái tên mặt người dạ thú

Tả Trí rất ít ngủ lại ở đây, Diệp Tiểu An kiểm tra toàn bộ chỉ tìm được một cái quần cụt của Tả Trí, cũng may chiều ập gậy của Giang Thiệu và Tả Trí không khác nhau lắm. Hai người quen nhau từ nhỏ, mặc chung quần áo là chuyện bình thường.

Giang Thiệu tắm rửa xong mặc quần cụt của Tả Trí vào, trên người khoác khăn tắm đi ra từ phòng tắm, Diệp Tiểu An đã chuẩn bị sẵn một bàn thức ăn, chống tay lên bàn nâng cằm cười ngây ngô với anh. “Mời dùng cơm.”

Giang Thiệu không để ý cô, trực tiếp cầm điện thoại di động của cô lên bấm số. Diệp Tiểu An biết anh muốn gọi mua đồ ăn bên ngoài, tiến lên đoạt lấy điện thoại di động. “Anh có tiền à?”

“Dùng của em trước, ngày mai tôi trả em.” điện thoại ví tiền của Giang Thiệu đều để ở nhà, trên người không có đồng nào.

Diệp Tiểu An trở lại bên máy vi tính cầm lấy ví tiền của mình đưa cho anh, Giang Thiệu tiện tay lật lật, khóe miệng tiu nghỉu xuống. Bên trong chỉ có hai đồng tiền, nhiều nhất đủ mua hai cái bánh trứng gà, không đúng, đó là ở trước khi trứng gà tăng giá, hiện tại chỉ có thể mua một cái.

“Không có việc gì, thiếu trước cũng được, khách quen cũ.” Giang Thiệu vuốt tay, Diệp Tiểu An liền dấu di động ra phía sau, cong môi. “Anh ăn món em làm thì có sao chứ? Lần đó em đầu độc anh à?”

“Đó là do chức năng dạ dày của anh mạnh mẽ, mới làm rõ ràng trọng điểm.” Giang Thiệu rất không khách khí đẩy ra chân tướng, khí thế của Diệp Tiểu An như khí cầu bị đâm thủng, nhất thời không còn. Cô nhíu lông mày mảnh lại, cắn môi không nói lời nào như cô dâu nhỏ, mắt trông mong nhìn anh.

“Nè nè, đừng có dùng ánh mắt đó, giống như anh làm gì em vậy.” Giang Thiệu điểm ót của cô một cái, chấp nhận ngồi vào trước bàn ăn, nhìn một bàn thức ăn tối “phong phú” cảm khái. “Thật khiến anh nhớ lại thời gian ở quân khu.” Anh tình nguyện ăn cỏ cây và kiến, cũng không nguyện ý ăn món Diệp Tiểu An nấu.

“Anh từng đi lính?” ánh mắt Diệp Tiểu An sáng lên giống như phát hiện vùng đất mới, bộ dáng uất ức vừa rồi trong nháy mắt tan thành mây khói. Giang Thiệu hết cách, có lúc cảm thấy cô thật khờ, có lúc lại cảm thấy cô là diễn viên giỏi trời sinh, thường lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai trộm chuông nhiều người biết để biến sắc mặt.

Diệp Tiểu An múc một viên thịt không tròn không đẹp bỏ vào chén của anh, đôi tay cung kính đưa đôi đũa lên, trong đôi mắt viết đầy mong đợi. “Anh làm lính gì? Hải? Lục? Không? Biết lái xe tăng không? Chiến hạm? Lái máy bay?” Diệp Tiểu An không hiểu gì cả, vấn đề hỏi ra cũng ngay thơ muốn chết.

“Biết.” Giang Thiệu ăn một miếng nhỏ, quả nhiên giống như anh nghĩ, ăn món cô làm thật là bị hành hạ.

“Biết cái gì?”

“Đều biết.”

“Oa! Anh gạt người!” Diệp Tiểu An thay vẻ mặt sùng bái, vội vàng kéo cái ghế tới bên cạnh anh. “Anh rốt cuộc làm binh gì?”

“Cảnh sát.”

Diệp Tiểu An hơi sững sờ, nhú cái mũi nhỏ, “Anh chính là không muốn nói cho em biết!”

“Em nói đúng rồi, tôi chính là không muốn nói cho em biết.” Anh chịu đựng rất giỏi nên mới không có ói ra, chưa nhai mấy miếng đã trực tiếp nuốt, “Làm từ thịt gì?” Chỉ ném được vị khó ăn thôi.

“Thịt heo, như thế nào?”

“... Rất ngon”

Về mặt Diệp Tiểu An suy sụp xuống, hai chữ này đối với Giang Thiệu thì có nghĩa là đặc biệt khó ăn, món cô làm từ trong miệng anh nói ra chưa bao giờ có lời bình khác. Cô không cam lòng, tự gấp một miếng để ăn, ói, múc một muỗng canh chua cay để làm giảm mùi vị ghê tởm này, kết quả lại ói.

Mà Giang Thiệu lại là mặt không đổi sắc tìm không đập mạnh bình tĩnh uống nửa bát canh, lại ăn vài miếng thịt dê, hai con tôm. Ngẩng đầu nhìn biểu tình oán niệm của Diệp Tiểu An, vẫn là hai chữ. “Rất ngon.”

“Lần tới anh có thể đổi từ khác không? Quá đã thương người rồi.”

“Đừng làm khó tôi được không? Tôi đã làm hết sức để không đã kích em.” Đối người khác sớm ném những thứ này vào mặt cô rồi, có mấy ai có thể chịu đựng được vậy giống như anh? Diệp Tiểu An phờ phạc rồi rươi lấy một chai Lão Mẹ Nuôi (dầu cay đặc sản Quý Châu) từ trong tủ lạnh ra, lấy nồi cơm điện nấu cơm, chuẩn bị giải quyết cơm tối như thế.

“Lấy ít rượu tới đây.” Giang Thiệu xoa bụng nói. “Tiêu trừ độc.”

“Hừ!” Diệp Tiểu An nặng nề hừ, cái tên xấu xa này, rốt cuộc vẫn đã thương trái tim thủy tinh của cô.

Diệp Tiểu An hoàn thành hai tờ phê duyệt, đi vào trò chơi chơi một hồi, bất tri bất giác đã qua nửa đêm. Bởi vì Cận Thanh nên tâm tình Giang Thiệu vẫn luôn không tốt chút nào, thường thường mượn rượu tiêu sầu, tối nay theo thường lệ uống rất nhiều, mượn rượu để ngủ thật sớm.

Cô vặn eo bẻ cổ ra khỏi phòng lấy lon cola ừng ực ừng ực rót hết, lúc đi ngang qua phòng khách không khỏi dừng chân. Người đàn ông cao lớn kia miễn cưỡng vui trên sofa thật hơi đáng thương, ghế ở nhà cô lại làm bằng chất gỗ cứng rắn.

Diệp Tiểu An quay đầu lại nhìn nhìn cái giường hai người trong phòng, được rồi, dù sao cô là mèo đêm, tặng cho anh ngủ ngon đi. Nhưng trước đó. . . He he.

Cô tìm bản rón kí hoạ rón ngồi vào ghế sofa bên cạnh Giang Thiệu, co chân lại, lật giấy ra cắn đầu bút quan sát vóc người Giang Thiệu. Anh cong một chân nằm ngửa mặt, khăn tắm sớm rớt xuống dưới thân, thân hình tinh trắng bạo lộ ra, một cánh tay khoác lên trên trán, một tay khác tự nhiên khoác lên giữa hai chân.

Diệp Tiểu An hơi đỏ mặt, vị trí tay anh quá lúng túng, hơn nữa nơi đó rõ ràng có một vật nổi lên.

Ừm, chuyên nghiệp chút! Cô đẩy mắt kiếng một cái, bắt đầu vẽ vẽ trên bản ký hoạ. Le que vài nét bút đã tạo ra hình dáng đại khái, rồi từ từ vẽ chi tiết. Không bao lâu, mỹ nam ngủ Giang Thiệu đã hiện ra trên giấy.

Diệp Tiểu An đứng lên đối hiệu hình vẽ với người thật, khỏi chê. . . . Thật là đẹp trai. Đầu ra đầu, thân ra thân, chân ra chân, hoàn mỹ đến mức cô muốn cào tường, vóc người Tả Trí đã đủ đẹp rồi, nhưng cô cảm thấy Giang Thiệu còn tăng thêm một bậc. Eo nha, cơ bụng nha, còn. . . . Phía dưới không nhìn thấy rồi.

Cô lộ ra vẻ hết sức tiếc hận, bĩu môi.

Chỉ là Diệp Tiểu An giáo hoạt không có vẽ ra quần cụt, để trống “Bộ phận quan trọng” của anh, phía dưới vẽ một đôi bắp đùi tràn đầy lực lượng và bắp chân thon dài. Khiến cho người trong giấy vẽ lỏa lồ toàn bộ, còn mê người hơn người thật, rất có cảm giác ôm tỳ bà che nửa mặt.

Lật một tờ, tiếp tục vẽ vùn vụt. . . . Cô đang vẽ rất đầu nhập thì Giang Thiệu chợt giật giật, Diệp Tiểu An bị sợ đến ôm bản kí hoạ nhảy xuống ghế sa lon tắt đèn phòng khách rồi trở về phòng, dép cũng không để ý mang vào. Sự thật chứng minh làm trộm quả nhiên chợt dạ, Giang Thiệu chỉ đổi tư thế mà thôi.

Diệp Tiểu An sợ đánh thức anh, không dám mở đèn, mượn ánh đèn mờ mờ trong phòng ngủ chiếu ra để phát hiện một sự thật hơi lớn: khăn tắm bị anh quấn trên người, chặn lại “Phong cảnh” tuyệt sắc. Diệp Tiểu An rón ra rón rên tới đây, nín thở nghe tiếng hô hấp của anh, ừ, ngủ rất sâu. Cô cắn môi cắn thận duỗi ngón tay bóc một cạnh khăn tắm, kéo lên từng chút.

Mắt nhìn thấy sắp đại công cáo thành, cổ tay cô chợt bị nắm, tiếp đó trời đất quay cuồng, lúc phản ứng kịp cả người đã bị kéo đè xuống ghế sa lon, cầm cứng mạnh vào ghế sa lon bằng gỗ, cổ tay bị kéo ra sau, cô đau đến không la lên nổi, bị nghẹn một hơi trong cổ họng không kêu ra được. Càng làm cho cô dựng tóc gáy lên chính là một thân thể nóng bỏng của đàn ông lập tức dán từ sau lưng tới. Sau đó có một hơi thở nóng rực thổi vào cổ, mang theo mùi rượu nồng làm cho người ta say mê.

Giang Thiệu quả thật uống không ít, ngủ mơ mơ màng màng chợt nhận thấy trong bóng tối có người lén lén lút lút, nên theo phản xạ muốn công kích người tới. Khi ý thức được phía dưới chính là phụ nữ thì anh mới buông lỏng chút.

Phụ nữ?

Cơ thể mềm mại, cánh tay mảnh khảnh, là Cận Thanh. . . . Giang Thiệu ngớ ngẩn, sau đó cứ như vậy nhắm mắt đè lên người cô.

Cô gái nhỏ mặc quần áo đầu đủ vào mùa đông mới miễn cưỡng hơn tám mươi cân (40 kg) lại bị người đàn ông nặng gần gấp đôi mình đè lên? Lồng ngực của Diệp Tiểu An sắp bị đè nổ ra, có thở ra không thở vào. Cô giống như một con cá bị ném lên bờ nên thiếu dưỡng khí, đang liều mạng vùng vẫy.

Lật a lật, liền nhảy ra chuyện.

Giang Thiệu bị mê hoặc, đã cảm thấy vật nhỏ mềm mại phía dưới chui tới chui lui không đành lòng. Rất nhanh, bụng dưới của anh đã tụ tập được một đốm lửa. Đại lão gia Hồi lâu không ăn mặn sao chịu nổi trên đùi như vậy.

Anh buông kiềm chế đối với Diệp Tiểu An ra, bàn tay sờ lên cái mông vụn tròn của cô. Hả? Cận Thanh có phải hơi gầy hay không. . . Vén vẩy ngắn của cô lên, bao trùm lên, cảm giác vẫn rất tốt, trơn mịn non nớt.

Diệp Tiểu An lập tức cứng ở nơi đó, không dám động, chờ tay anh thật đưa vào dưới váy, tim của cô liền đánh trống rầm rầm rầm. “Giang. Giang Thiệu.”

Cô hô hấp cũng khó khăn, thanh âm phát ra giống như đang rên rỉ. Giang Thiệu mơ hồ đáp, bắt đầu cách áo sơ mi hôn vai của cô. Cho dù cách chất vải cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ môi anh.

Cô có thể cảm thấy dự vọng của Giang Thiệu càng ngày càng đậm, hô hấp càng ngày càng nặng, thứ chĩa vào đùi cô càng ngày càng cứng rắn. . . . Đôi tay cô bị tư thế không được tự nhiên đè ép, muốn đánh anh cũng không đánh được, hai chân đá đập lung tung căn bản không được bất kỳ hiệu quả nào.

“Buông. . . . Buông ra.”

Giang Thiệu dừng lại động tác một lát, trong đầu thoáng qua chuyện xảy ra trước lúc Cận Thanh đi. Dự vọng và lửa giận xen lẫn, cả hai đều kích thích anh. “Không phải em đi rồi sao, nếu trở lại tự động đưa tới cửa thì đừng trách anh!” Giang Thiệu cởi quần lót cô ra, đẩy cao áo sơ mi của cô lên bao lại đầu và hai cánh tay nhỏ, vấy bị thô lỗ cột lại. Lại cởi ra móc lưng áo lót của cô, đôi môi hôn lên làn da lóa lóa của cô.

Diệp Tiểu An cực sợ, uốn éo kịch liệt hơn. “Khốn kiếp. . . . Tôi mới không phải. . . .” Chó má đưa tới cửa! Cô chỉ muốn xem anh như người mẫu vẽ tranh ký họa thôi! Thấy anh bình thường rất có dạng chó hình người, thì ra nội tâm lại xấu xa, nói không chừng sớm nhớ kỷ cô, nhưng khổ nỗi không có cơ hội mà thôi! A a ——

Tay Giang Thiệu vội vàng lục lọi trên người cô, dự vọng kích động trong máu và tức giận vì bị phản bội thông qua chất xúc tác rượu cồn nhanh chóng khuếch tán lan tràn ra như virus, cuối cùng hoàn toàn chiếm lĩnh lý trí của anh. Anh kéo quần cụt rộng thùng thình xuống, thả ra chiến sĩ nhỏ đã sớm tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh chống đỡ thô lỗ ma sát giữa hai chân khép lại của cô.

Nhịp tim Diệp Tiểu An như muốn ngưng lại, không phải lần đầu tiên tiếp xúc cái đó của đàn ông, trước kia đã thấy cơ thể con người không ít lần trong khóa học. Nhưng lại chưa bao giờ tiếp xúc thân mật không có khe hở như thế! Với Tả Trí cũng chưa từng! Trong bóng đêm cô bị sợ đến sắp khóc rồi, nhưng bất kỳ kháng cự nào đều là phí công.

“Giang Thiệu! Mau buông tôi ra. . . . Ừm ——” Diệp Tiểu An đã khóc nức nở, còn chưa nói hết đã bị bàn tay Giang Thiệu bịt miệng, chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô giống như động vật nhỏ.

Giang Thiệu không muốn nghe thấy bất kỳ giải thích nào của cô, anh toàn tâm toàn ý đối đãi cô, nhưng lại lấy được kết quả như thế.

Diệp Tiểu An đột nhiên cảm thấy sức nặng trên người giảm bớt không ít, nhưng chưa đợi cô thở ra, phía dưới đột nhiên có một vật cứng lửa nóng xông vào, nương theo mà đến là đau đớn xé rách đáng sợ.

Nước mắt của cô trào ra. Xong rồi, cô còn nguyên đó, bây giờ đã không còn. . . .

Giang Thiệu chó má! !

15. Chương 15

Chương 15: Mộng xuân không dấu vết

Cảm giác này, cả đời Diệp Tiểu An cũng không quên được. Phía dưới giống như bị cắm vào một lưỡi dao nóng bỏng sắc bén, tàn nhẫn bỏ cô ra.

“Ồ ô.” Cô bị che môi, muốn gọi cũng gọi không ra, nước mắt yên lặng chảy, trong lòng thăm hỏi mười tám đời tổ tông của anh.

Giang Thiệu rất hung mãnh xông vào thiên đường khít khao, cô khép lại quá chặt khiến anh di động hơi khốn đốn khó khăn. Nhưng anh trong mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, giống như đột phá cái gì.

Ôm hông của cô thử đâm vào đấy, tiếng kêu rên phát ra, nghi ngờ và do dự nhanh chóng bị cảm giác mất hồn đánh bại, nằm ở trên người cô bắt đầu động mạnh.

Đau! Đau sắp chết! Diệp Tiểu An bị anh tập kích rơi nửa cái mạng, mỗi lần anh đều mạnh mẽ xuyên vào đoạt đi hô hấp của cô. Giang Thiệu đắm chìm trong thế giới tuyệt vời đến mức đầu óc choáng váng, như ở

đám mây. Tựa hồ cảm thấy chưa đủ, chợt lật người cô lại kéo ra bắp đùi của cô, cong gối xông vào lần nữa, càng điên cuồng hơn lúc này.

Giang Thiệu cúi đầu mút cắn cổ dài nhỏ của Diệp Tiểu An, dùng sức đung cô mỗi lúc một mạnh, trong lòng có thứ gì không biết đang lẫn lộn. Cảm giác này khác với trước kia, nhưng rất cuộc khác ở đâu thì anh không nói ra được, tóm lại, khiến anh muốn ngừng mà không được, thoải mái không gì sánh kịp.

“Thanh Thanh. . . . Thanh Thanh. . . .” Anh ghé vào bên tai cô nhỏ giọng nỉ non, yêu hận lẫn lộn lẫn bầm.

Đầu và hai cánh tay Diệp Tiểu An đều bị áo sơ mi bao bọc, hiển nhiên là một con thỏ trắng nhỏ mặc người chém giết. Lúc nghe anh gọi cái tên kia nhất thời liền nghĩ vì cái gì không đau chết mình đi. “Dừng lại. . . . Giang Thiệu. . . .”

Giang Thiệu ngoảnh mặt làm ngơ, nhắc cao thân thể của cô càng thêm nghênh hợp mình, một cái tay khác dần dần đặt lên trước ngực cô. . . .

“Tôi là. . . . Diệp Tiểu An.” Diệp Tiểu An khóc thở không ra hơi, cũng may những lời này cuối cùng làm ra hiệu quả.

Giang Thiệu dừng động tác một lát, cho là mình nghe lầm. Làm sao chợt nhớ tới gương mặt ngốc nghếch đó? Trong đầu không tự chủ hiện ra hình ảnh thân thể nhỏ bé của cô bị chính mình đè ở phía dưới giày xéo. . . . Tựa hồ, thân thể càng hưng phấn. . . .

Diệp Tiểu An nín thở một cái, cắn răng bất cứ giá nào hấn giọng rống lên một tiếng. “Giang Thiệu khôn kiếp! Tôi là Diệp Tiểu An! Diệp Tiểu An!”

.

Trong nháy mắt không khí giống như ngưng kết. Giang Thiệu đột nhiên dừng động tác, sau đó đại não từ từ khôi phục vận chuyển. Nếu như là Cận Thanh, như vậy vật mềm mại co dãn dưới lòng bàn tay anh có vẻ hơi nhỏ. Nếu như không phải là ảo giác của anh, như vậy hiện tại cô gái làm tình với anh là ai?

Giang Thiệu định thần, hầu kết chuyển động, kéo áo sơ mi đang trùm đầu cô xuống. . . . Sững sờ.

Tay Diệp Tiểu An vừa lấy được tự do phản ứng liền hung hăng tát anh một cái. “Anh là người sao! Cầm thú! !”

Giang Thiệu không dám tin, ánh mắt chết nhìn chằm chằm cô. Cô gái cho anh cảm thụ mất hồn chưa từng có trước đó lại là Diệp Tiểu An? Cô gái bị anh cơ hồ lột sạch ăn hết lại là Diệp Tiểu An? Vừa rồi anh chỉ tùy tiện ảo tưởng một chút mà thôi, cư nhiên nhanh vậy “Mơ ước đã thành sự thật” rồi à?

Ông trời rốt cuộc có mặt hay không?

“Diệp Tiểu An. ! ?”

“Cút! Cách xa tôi ra! !” Diệp Tiểu An ra sức đẩy anh, ghế sa lon bị anh chiếm cứ, không gian có hạn, anh không đứng lên cô cũng không lên nổi. Sau khi bị cô mắng, Giang Thiệu mới nhớ tới hai người còn duy trì trạng thái tiếp xúc thân mật.

Thật là muốn mạng mình rồi !

Giang Thiệu chợt rút người ra, nhảy dựng khỏi người cô, động tác thô lỗ giống y như lúc tiến vào. Diệp Tiểu An lại bị đau lần nữa, tức giận muốn thét chói tai, nhưng bây giờ mới thét chói tai có phải chậm rồi không?

Trong phòng vệ sinh Giang Thiệu nhìn thấy vết máu dính trên tiểu chiến sĩ của mình, da đầu tê dại, nện một quyền ở trên tường. Đây không phải là thật! Đây tuyệt đối không phải thật! Tất cả đều là mộng xuân, mộng xuân, chính là mộng xuân không dấu vết.

.

Giang Thiệu nắm tóc, “Mẹ kiếp!” Giờ phút này chứng cứ vẫn còn ở trên hung khí gây án của anh, còn không dấu vết mẹ gì! Anh dùng tốc độ nhanh nhất vọt vào tắm, phiền não muốn đánh ai một trận. Chứng cứ có thể rửa đi, nhưng hung khí gây án cũng không thể chém đứt chứ?

Cho mày uống rượu ày uống rượu!

Giang Thiệu làm sao cũng không ngờ được chuyện hoang đường sau khi uống rượu mất lý trí lại xảy ra trên người mình, càng không ngờ người “Bị bậy” lại là người tình của anh em mình. Đáng sợ hơn, bữa tiệc lớn đầu tiên của cô gái này lại bị anh hồ đồ ăn mất, mặc dù chưa ăn no.

Lòng của Giang Thiệu cực kỳ loạn, mắng mình bị hoang đường nhập đầu. Tại sao ngay từ đầu không sờ ngực cô? Như vậy cũng sẽ không xảy ra bi kịch như vậy. Anh đứng trước cửa phòng ngủ khép chặt của Diệp Tiểu An, gơ tay lên nửa ngày cũng không có mặt mũi gõ cửa.

Khăn tắm màu xanh dương nhạt trên ghế sa lon còn có một vết máu chưa khô, khăn tắm bị Giang Thiệu nắm ở trong tay, khổ không thể tả.

Phải giao phó với Tả Trí thế nào? Phải đền bù lần đầu tiên của Diệp Tiểu An thế nào? Anh nhớ mình có phần hơi dã man, lần đầu tiên làm với Cận Thanh anh đã làm đủ bước dạo đầu nhưng vẫn khiến cô đau, vậy Diệp Tiểu An chẳng phải là.

Diệp Tiểu An nằm lỳ ở trên giường buồn bực úp đầu vào gối khóc nửa ngày, trong lòng bị các loại tâm tình tràn đầy, tức giận, đau lòng, nóng nảy, xấu hổ, đau đớn. Cô không biết bây giờ mình phải làm gì. Cô muốn gọi điện thoại cho Tả Trí, nhưng mới gọi lại cúp ngay, trong lòng không khỏi khủng hoảng.

Cô ở trong phòng vẫn không có động tĩnh, Giang Thiệu sợ cô nghĩ không thông, đành nhắm mắt tới gõ cửa.

“Diệp Tiểu An, mở cửa, chúng ta nói chuyện.”

.

Không ai để ý anh, gõ nữa. “Tôi không phải muốn giải thích ình, em ra ngoài trước được không?”

.

“Diệp Tiểu An, em không sao chứ?”

.

“Diệp Tiểu ——”

Cửa chợt bị người từ bên trong mở ra, Diệp Tiểu An dùng đôi mắt như hai trái đào nhỏ cảm tức nhìn anh, ánh mắt kia như hận không thể chặt ranh ra trăm mảnh. “Nói chuyện gì? Tôi muốn báo cảnh sát! Kien anh!”

Giang Thiệu cười khổ giật nhẹ khóe miệng, thật là thú vị. Một đội trưởng hình cảnh như anh đảo mắt trở thành tội phạm cường gian? Có thể lên tít trang đầu không?

“Em quên tôi là cảnh sát à?”

“Vậy thì thế nào! Chẳng lẽ cảnh sát có thể ——” Diệp Tiểu An nói không được, nước mắt lại tụ ở trong hốc mắt, cầm điện thoại lên muốn bấm số điện thoại. Giang Thiệu nâng trán. “Đừng lãng phí tư nguyên quý báu của cảnh lực.”

Nói xong cảm thấy mình rất cần ăn đòn, lần đầu của một hoàng hoa đại khuê nữ không quý báu sao?

Diệp Tiểu An đỏ mắt hận hận trừng anh, Giang Thiệu bắt đắc dĩ khoát tay, “Báo đi báo đi.”

Diệp Tiểu An vốn hơi do dự, nhưng nhìn bộ dạng phách lối không sợ trời không sợ đất của anh liền có lửa giận bùng lên, đầu óc nóng lên, báo cảnh sát thật. Không bao lâu đã có cảnh sát tới cửa, lấy giấy tờ chứng nhận xong, một cảnh viên trong đó dẫn đầu đi tới, “Ai báo cảnh sát?”

“Tôi.” Diệp Tiểu An nhìn trận thế này, trong lòng hơi bờ ngỡ.

Cảnh viên thấy bộ dạng rõ ràng vừa khóc của cô, nhúu nhúu mảy, vừa định tiếp tục hỏi thăm, nhưng ánh mắt thoáng qua người đàn ông trong phòng thì nhất thời ngẩn ra, mặt kinh ngạc. “Giang đội?”

Giang Thiệu ôn hoà gật đầu.

Cảnh viên gãi gãi đầu, “Sao anh ở đây?”

Giang Thiệu liếc mắt nhìn Diệp Tiểu An, chậm rãi mở miệng. “Tôi vẫn luôn ở đây.”

“” Lúc này cảnh viên mới quan sát quần áo của Giang Thiệu, chỉ mặc một cái quần cụt, lê một đôi dép kiểu nam, vừa nhìn tóc liền biết mới vừa tắm rửa không bao lâu, vẫn chưa hoàn toàn khô. Hơn nữa ánh mắt anh ta nhìn cô gái này, ai yêu, hiểu hiểu. Nghe nói bạn gái Giang đội là một nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp, cô gái này, không mấy giống. . . .

Anh hỏi Diệp Tiểu An. “Cô báo cảnh sát bị. . . . Cường gian? Khụ, bị ai?”

Diệp Tiểu An cắn môi chỉ người đàn ông không chút bối rối ngồi trên ghế sa lon. “Anh ta!”

Pài. . . .

Có người không nhịn được quay mặt cười trộm, cảnh viên nén cười nghẹn đến khóe miệng cũng run run, sờ sờ lỗ mũi hỏi Giang Thiệu. “Giang đội, vị tiểu thư này nói ngài. . . . Ách.”

“Cô ấy nói phải là phải.” Về mặt Giang Thiệu sóng nước chẳng xao, hết sức phối hợp, không có làm khó thuộc hạ chút nào.

Các thuộc hạ nhìn nhau, tin tức này mạnh như bom nổ, Giang đội sợ vợ!

Kết quả dĩ nhiên cách xa vạn dặm so với dự đoán của Diệp Tiểu An, cảnh viên chỉ thiếu tận tình giáo dục cô, tình thú ở giữa vợ chồng son sao có thể cho là thật. “Vị tiểu thư này, lần tới đừng hành hạ chúng tôi như thế.” Hơn nữa đêm không phải ai cũng đều hạnh phúc như đội trưởng họ có cơ thể mềm mại ôm vào ngực, đừng kích thích người cô đơn như họ nữa.

Trước khi đi còn nháy mắt ra hiệu nói lời từ biệt với Giang Thiệu. “Giang đội nghỉ ngơi thật tốt, với lại, đối với phụ nữ phải dịu dàng chút mới tốt, ha ha ha.”

.

Mấy người ngoài ý muốn nhất được một tin tức lớn, say mê cuồng nhiệt thu đội, không cho Diệp Tiểu An chút cơ hội giải thích. Giang Thiệu thối một hơi, “Xin lỗi.” Diệp Tiểu An không nói hai lời ném vỏ chai rượu trên bàn về phía anh, bị anh tiếp được. Diệp Tiểu An cực kỳ tức giận, bên cạnh có cái gì liền ném cái đó, trong phòng bị cô làm cho rối một nùi.

Giang Thiệu vốn muốn cho cô gây một lát, nhưng nửa đêm còn lách ca lách cách nhiều lần dưới báo cảnh sát lần nữa, vậy mặt mũi của anh sẽ mất hết rồi.”Đừng ném nữa Diệp Tiểu An.”

Diệp Tiểu An mắt đốic tai ngơ, Giang Thiệu không có biện pháp đành đi qua bế cô lên. “Là tôi không đúng, em muốn phát tiết cứ trực tiếp nhắm vào tôi, chớ quấy rầy người khác.”

“Buông tôi ra! Khốn kiếp! Cầm thú! Không bằng cầm thú! Có phải đàn ông đều giống như mấy người không? Làm việc gì sai chỉ cần nói xin lỗi là có thể giải quyết, tổn thương gây ra cho người khác chỉ một câu thật xin lỗi là có thể bù đắp sao?”

Diệp Tiểu An kịch liệt phản kháng, quơ múa quả đấm nhỏ sử dụng “Thiên Mã Lưu Tinh Quyền” (tuyệt chiêu của Seiya trong game Hỗn thể) với Giang Thiệu. Giang Thiệu không trốn không tránh ăm cô trở về phòng ngủ, không nói tiếng nào mặc cho cô đánh, dù sao sức lực này đối với anh mà nói cũng không là gì.

Đội cô đánh mệt, Giang Thiệu mới kéo tay nhỏ bé đã sưng to của cô qua, dùng lòng ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp. “Chuyện này, thật sự là ngoài ý muốn.”

Thấy vẻ mặt muốn nhào lên cắn anh của cô, Giang Thiệu rút cổ lại vội vàng tặng thêm một câu, “Ngoài ý muốn cũng do tôi tạo thành, lỗi của tôi, tôi không bằng cầm thú được chưa, xin em bớt giận.”

Diệp Tiểu An mím chặt đôi môi giận dữ rút tay về, lăn một vòng trốn đến đầu giường bên kia ôm lấy hai cái gối. “Anh cút!”

“Tôi sợ em gặp chuyện không may.” Giang Thiệu rất đau lòng, cô nhóc đơn thuần lắm, ngộ nhỡ nghĩ không thông gây ra chuyện lớn hơn thì anh sẽ hối hận cả đời.

“Tôi đã đã xảy ra chuyện!” Diệp Tiểu An cắn răng nghiêng lợi buồn bực rống, rống đến Giang Thiệu không phản đối được.

Cô cứ ngồi vậy đến trời sáng, mơ hồ nghe tiếng động ở cửa, tám phần là Giang Thiệu đi rồi. Cô vô lực ngã xuống giường, mắt khô khốc sưng đỏ không mở ra được. Ánh mặt trời xuyên qua khe hở rèm cửa sổ chui vào, lại là một ngày nắng.

“A ——” Diệp Tiểu An ôm lấy chăn che kín đầu, dùng sức hô to, cố gắng hét hết những khó chịu trong lòng ra.

Giang Thiệu phái thuộc hạ từ phòng làm việc cầm cái chìa khóa dự bị của mình đến, cửa chính nhà của anh và Tả Trí đều được anh tỉ mỉ thiết kế sửa chữa lại, chức năng bảo vệ cửa cao hơn những cửa khác gấp trăm lần, dù anh tự nạy cũng phải mất rất nhiều hơi sức. Anh có chút tự trách, ngày hôm qua hao chút sức mở cửa thì đã không xảy ra chuyện này. Mà anh vốn cũng không muốn được Diệp Tiểu An chứa chấp, nhưng gương mặt ngốc nghếch cười không có tim không có phổi của Diệp Tiểu An luôn có thể thần kỳ đuổi đi lo lắng Cận Thanh để lại cho anh.

Nhà của anh có rất nhiều trí nhớ về Cận Thanh, khiến bây giờ từ sâu thẳm trong nội tâm cũng hơi không muốn về nhà. Thật ra thì vô luận là phụ nữ hay đàn ông, tiềm thức cũng sẽ tồn tại một sự trốn tránh. Giang Thiệu yêu Cận Thanh quá nhiều năm, cũng biết tình cảm của Cận Thanh dành cho anh xa không mãnh liệt bằng tình cảm mình dành cho cô. Anh vẫn dùng phương thức của mình yêu cô cưng chiều cô nhân nhượng cô, đối mặt kết quả như thế anh thật rất thất vọng, và vô lực hơn bao giờ hết. Anh hận mình, cũng hận cô. Nhưng anh biết, có một số việc anh cố gắng nữa cũng không cách nào lấy được kết quả mình mong muốn.

Nhìn tiệm thuốc ven đường, anh ngồi ở trong xe nghĩ ngợi hồi lâu vẫn chấp nhận đi tới. Anh cũng không dám buông lỏng cảnh giác. Lần đầu tiên buông lỏng cảnh giác vào thời niên thiếu, yêu một người phụ nữ không thích anh. Lần thứ hai chính là tối hôm qua. Diệp Tiểu An trước tối qua còn là một cô gái chưa biết mùi đời, chuyện ngừa thai này, anh nên cẩn thận một chút.

Ai nói không có làm hết thì không có cơ hội trúng thầu? Anh đã thấy cô đánh dấu lịch trên máy vi tính, mấy ngày nay trùng hợp là giai đoạn nguy hiểm của cô.

Giang Thiệu nắm một hộp thuốc tránh thai trong tay đứng ngoài cửa nhà Diệp Tiểu An, tâm tình cực độ không ổn. Nên nói thế nào. . . .

Tả Trí nghe tiếng chuông cửa chạy đi mở cửa, không ngờ người nhấn chuông cửa là Giang Thiệu.

Giang Thiệu hiển nhiên cũng không ngờ tới Tả Trí ở đây, ngăn ra, theo bản năng nắm chặt hộp thuốc tránh thai trong tay.

.

16. Chương 16

Chương 16: Người tình của anh em

Giang Thiệu và Tả Trí ở cùng nhau từ khi chào đời, lại còn lớn lên trong cùng một trụ sở quân đội, đều là thủ lĩnh của những đứa bé trai hay chơi xấu, một người tự xưng là “Tư lệnh”, còn một người thì tự xưng

“Chính ủy”. Mỗi lần đánh lộn đánh lạo căn bản đều không thiếu hai người bọn họ. Nhưng lại không giống mấy đứa trẻ khác, họ không tham dự động thủ nhiều, chỉ hay làm “người bày trò” phía sau thôi. Cho nên đứa bé chân chính bị đánh bị giáo dục cũng không phải bọn họ, cuối cùng các phụ huynh từ từ tổng kết ra một kinh nghiệm: mặc dù nguyên nhân mâu thuẫn căn bản không liên quan tới Giang Thiệu và Tả Trí, nhưng đều do hai đứa này âm thầm ở bên cạnh khuyến khích người khác ra tay, sau đó đứng ở đầu tường xem náo nhiệt.

Ai cũng nói Tả Trí là một đứa trẻ hư, trên thực tế Giang Thiệu còn nghịch ngợm gây sự hư hỏng hơn cả Tả Trí, phần lớn chủ ý cù bấp đều là cái đầu nhỏ của Giang Thiệu suy nghĩ ra được. Hai người trước mặt người thì thế này, sau lưng người thì thế kia, phối hợp hết sức ăn ý. Vô luận là ở trước mặt giáo viên hay người lớn, hay là giữa các bạn học với nhau, Giang Thiệu và Tả Trí vĩnh viễn là hai người được thích nhất. Có lẽ trên thế giới này, người hiểu rõ họ nhất chính là đối phương.

Cho nên mặc dù Tả Trí không nói gì, Giang Thiệu cũng từ trong mắt anh nhìn ra vài chuyện. Tả Trí tự nhiên không có chú ý tới động tác rất nhỏ trên tay Giang Thiệu, nghiêng người cho anh đi vào.

Giang Thiệu trừu nhìn thấy Tả Trí ở hội nghị thường kỳ vào sáng sớm ra thì chưa từng thấy lại bóng anh. “Không trách được cậu thần long thấy đầu không thấy đuôi, thì ra ở chỗ con mèo này.”

Tả Trí vô lại cười một tiếng. “Ở đâu cũng có thể bị anh bắt được.”

Gian phòng vẫn rất loạn, Tả Trí đang dọn dẹp, Giang Thiệu không tiện đi vào phòng ngủ, nghe động tĩnh có lẽ Diệp Tiểu An không có ở nhà. Thấy va ly hành lý trên tủ trước mắt vẫn còn, anh hơi yên lòng. Vậy mà câu nói tiếp theo của Tả Trí lại khiến thần kinh của anh căng thẳng.

“Tiểu Diệp Tử đi đâu anh biết không?” Tả Trí mở cửa sổ ra, đốt điếu thuốc nhìn như tùy ý hỏi. Ánh mắt Giang Thiệu buồn bã, “Cậu không gọi điện thoại di động cho cô ấy?”

“Cô ấy không mang điện thoại di động, ví tiền và chìa khóa cũng không cầm.” Tả Trí ngửa đầu nhả ra vòng khói, tiếp đó lại phun thêm mấy vòng khói nổi liền nhau, nhìn qua rất thần kỳ.

Cũng không phải Giang Thiệu nhạy cảm, anh nghe ra hàm ý khác trong câu nói của Tả Trí. “Cô ấy vẫn luôn vứt bữa bãi.”

Tả Trí đồng ý gật đầu một cái, lại nói “Hai giờ mười bốn phút sáng nay ở phòng B tầng hai mươi sáu chung cư Tử Kinh, có một cô gái trẻ tuổi báo cảnh sát mình bị cưỡng bức.” Tả Trí cố ý nói chậm lại để quan sát biểu tình của Giang Thiệu. “Đáng tiếc cuối cùng lại là một chuyện hồ đồ.”

Sắc mặt Giang Thiệu chưa thay đổi, nhưng ánh mắt hơi tối đi.

Tả Trí nhẹ nhàng giật giật khóe miệng, “Hôm nay vừa đi làm đã nghe mọi người nói chuyện này.”

Thật ra thì Tả Trí cũng không có bình tĩnh như mặt ngoài. Phòng B tầng hai mươi sáu chung cư Tử Kinh chính là phòng mà anh cho Diệp Tiểu An ở, chờ anh làm rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì thì lòng bàn tay đều lạnh cả. Gọi điện thoại cho Diệp Tiểu An, không ai nghe. Tâm tình của anh thấp thỏm đến khi tan việc liền chạy như bay trở lại xem, cảnh tượng cả phòng bữa bãi khiến trái tim của anh nháy mắt xâm nhập đầy cốc.

Giang Thiệu không lên tiếng. Anh không phải người đàn ông dám làm không dám chịu, nhưng anh biết một khi anh mở miệng, tình cảm hai mươi tám hai mươi chín năm giữa anh và Tả Trí sẽ game over ngay.

Tả Trí rất muốn hỏi anh nhưng lại hỏi không được, tay cầm điếu thuốc thậm chí run rẩy.

Trong gian phòng lan tràn sự đè nén trầm mặc giữa hai người. Giang Thiệu rút tay trong túi quần, hộp thuốc sắp bị anh bóp dẹp. Tả Trí rất nhanh hút xong thuốc lá trên tay. Anh lại đốt một điếu khác, nhưng bây giờ lại không hút nữa, chỉ không nói một lời nhìn nó đốt thành một hàng tro bụi thật dài.

Gió vừa thổi, tro thuốc lá giữa ngón tay không hề báo trước rơi vụn thành từng mảnh từng mảnh, cháy rồi bay lên. Rơi vào trên mu bàn tay, bị lòng ngón tay vãn về, biến thành bột vụn, không thể trở về như trước nữa.

“Thật ngại, tôi không nên đàm luận những tin nhảm này với người khác, lời đồn đều là giả.” Tả Trí gõ gõ đầu thuốc vào trong cái gạt tàn thuốc, anh thật không có dũng khí hỏi tiếp.

Lúc này điện thoại của anh vang lên.

Trần Dao mới vừa bàn được một vụ hợp tác, các thuốc hạ thương lượng buổi tối đi đâu ăn mừng. Phụ tá đặt xong khách sạn rồi đi tới phòng làm việc của Trần Dao, “Trần tổng, buổi tối tôi không đi, tối nay là sinh nhật chồng tôi, cho nên. . . .”

Trần Dao nhạo báng cô một phen rồi cũng không làm khó cô nữa, chờ phụ tá rời đi Trần Dao mới lật lịch xem. Quả nhiên, sinh nhật của Tả Trí chỉ còn mấy ngày là đến, ngay sau đó liền gọi điện thoại cho anh.

Tả Trí căn bản không trông cậy vào Trần Dao có thể nhỉnh ra thời gian ỉn, nên anh rất vui mừng, nhưng chuyện của Giang Thiệu và Diệp Tiểu An lại đè ép anh không vui mừng nổi. Cúp điện thoại ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khóe miệng Giang Thiệu hơi vênh, mang theo nụ cười châm chọc yếu ớt.

Tả Trí hiểu nụ cười kia đại biểu cái gì, anh cũng biết mình rất vô sỉ. Vừa yêu Trần Dao, vừa đùa với Diệp Tiểu An. Có lúc anh cảm thấy Diệp Tiểu An còn vô tội hơn Trần Dao, cô là một cô gái thiện lương lại một lòng một dạ đối với anh.

Anh không hề muốn chiếm cứ Diệp Tiểu An cả đời, chưa từng. Anh thật thích cô gái này, xem cô như một loại gia vị, một loại an ủi trên tâm lý. Nhưng nếu cô có lựa chọn tốt hơn, Tả Trí nguyện ý buông tay.

Nhưng cả căn phòng lộn xộn lại mạnh mẽ đánh Tả Trí một cú, khiến trong lòng anh cực kỳ khó chịu. Anh không ngờ lựa chọn tốt hơn lại là Giang Thiệu, trước kia nói tới nói lui, cũng đều là nói đùa, làm sao lại khiến một câu của anh thành sấm rồi hả ?

Mấu chốt là, sao lại là Giang Thiệu?

Anh có cảm giác bị phản bội, thay vì nói là bị Diệp Tiểu An phản bội thì chẳng bằng nói là bị Giang Thiệu phản bội.

Mà Giang Thiệu, sau khi thấy Tả Trí liếc mắt đưa tình nói chuyện điện thoại với Trần Dao, thì cảm giác áy náy đối với anh ta cũng bị tâm tình khác thay thế. Anh cũng không rõ ràng lắm mình nghĩ như thế nào, cũng không biết từ lúc nào không thể tiếp tục cho Diệp Tiểu An bị Tả Trí đùa bỡn xoay quanh giống như trước mà mình lại đứng ở ngoài xem cuộc vui.

Tay của anh cơ hồ bóp bể viên thuốc trong túi quần, bờ môi căng thẳng. Vỗ chai rượu bên chân bàn và căn phòng lộn xộn nhắc nhở anh chuyện tối ngày hôm qua, mới vừa rồi điện thoại của Trần Dao lại khiến trong nội tâm của anh từ từ trào dâng kích động.

Nhưng Giang Thiệu không phải người thích xung động, người đàn ông trước mặt là anh em của anh. Khi còn bé cùng nhau lén hái cây lựu ở bên cạnh khu nhà; từng cùng nhau chọc ghẹo bạn nữ xinh đẹp nhất trường học, nhốt người ta trong căn phòng tối thui như mực cả buổi tối; cùng nhau theo đuổi mối tình đầu; cùng nhau trộm thuốc trong nhà núp ở cầu thang hút thuốc; cùng nhau xem manga người lớn, bị trong nhà phát hiện liền nói giúp cho nhau; thành tích cuộc thi ngữ văn đều là một người 59 điểm, một người 59.5, song song thất bại. Bây giờ thì đều làm hình cảnh, cùng chung trải qua bao nhiêu thời khắc kinh tâm động phách, lại cùng được cấp trên ngợi khen. Một người là đội trưởng trẻ tuổi, còn một người cũng là phó đội trưởng trẻ tuổi.

Tất cả đều khiến nội tâm Giang Thiệu rối rắm gấp đôi.

Từ xưa nguyên nhân có thể khiến cho anh em trở mặt thành thù đều là phụ nữ, mà Giang Thiệu và Tả Trí ai cũng không muốn bởi vì một cô gái mà mất tình cảm như tay chân.

.

Diệp Tiểu An ở bên ngoài du dương chẳng có mục đích cho đến khi trời tối. Khi về nhà sờ sờ tới lui mới nhớ tới không mang theo chìa khóa, bình thường thì cô chỉ cần muối mặt đi tìm Giang Thiệu lấy chìa khóa. Nhưng trải qua chuyện ngày hôm qua thì Diệp Tiểu An chết cũng không tìm anh nữa.

Không có chỗ để đi. Hiện tại Diệp Tiểu An mới thật sâu cảm thấy trừ nơi này, mình ở thành phố này không có chỗ khác để đi.

Buổi tối Giang Thiệu tan việc thật sớm, ở nhà đợi cô cả buổi tối cũng không đợi được Diệp Tiểu An trở lại. Tả Trí ngồi người trong thư phòng cả đêm, vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, cho đến trời sáng cũng không đợi được một cú điện thoại của Diệp Tiểu An, gọi cho cô thì điện thoại vẫn luôn tắt máy.

Ngày hôm sau đi làm trong mắt hai người đàn ông này đều hiện đầy tia máu đỏ, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái. Bọn họ làm nghề này thường vì một vụ án mà nhịn mấy ngày mấy đêm, nhưng cũng chưa từng thấy hai siêu nhân này tiêu tụy như thế.

Diệp Tiểu An gọi một ly cà phê trong quán cà phê 24h, sau đó lại ngồi đó suốt đêm, trời sắp sáng thì nằm trên bàn ngủ thiếp đi.

Lúc nhân viên làm việc giao ban cô còn ngủ, một nam phục vụ phí nhiều công sức mới đánh thức cô được.

“Tiểu thư, ngài không sao chứ? Có phải thân thể không thoải mái hay không?”

Diệp Tiểu An dụi dụi mắt ngáp một cái, chân mày không vui nhú lại, đứng dậy muốn đi thì bị phục vụ nắm lại. “Thật xin lỗi tiểu thư, ngài còn chưa tính tiền, tổng cộng 59 đồng.”

Anh nào biết vị khách nữ yếu đuối này vô cùng bạo lực khi vừa thức, mỉm cười đưa giấy tính tiền tới. Diệp Tiểu An không thèm nhìn đã xé bỏ, “Không có tiền!”

“Ai tiểu thư, tại sao ngài có thể ——” phục vụ ngăn trở đường đi của cô. Đôi mắt nhỏ của Diệp Tiểu An bỗng chốc dữ lên, “Tại sao thu tiền tôi?”

“Ngài gọi một ly cà phê, tiêu phí 59 đồng.”

Diệp Tiểu An gõ mặt bàn, “Cà phê ở chỗ này, tôi không uống.” Nói xong đẩy anh ta ra đi ra ra ngoài.

“Tiểu thư tiểu thư, ngài không thể đi, còn chưa có tính tiền đây.” Nhân viên phục vụ tấn chức tấn trách đi theo sau lưng Diệp Tiểu An, chợt thấy trước mắt thoáng qua một bóng đen, có đồ vật gì đó đập vào đầu cái bốp, đập đến đầu óc anh ông ông trực hưởng, đau nhức không dứt.

Nhân viên trong tiệm và mấy người khách khác đều sững sờ, sững sờ nhìn xem cô gái mảnh mai ban ngày ban mặt vì 59 đồng mà nâng một cái ghế công khai hành hung người. . . .

.

Giang Thiệu dẫn Diệp Tiểu An ra khỏi đồn công an, giúp cô trả nợ, còn thanh toán hai vạn tiền thuốc men cho đối phương thì chuyện này mới xong.

Diệp Tiểu An cúi đầu giống như học sinh bị giáo viên dạy dỗ. Giang Thiệu mở cửa xe kế bên tài xế chờ cô ngồi vào, mà Diệp Tiểu An chần chờ chốc lát lại quay người đi. Giang Thiệu đuổi theo bắt lấy cổ tay của cô thì bị cô hất ra. “Anh muốn làm gì!”

Thần sắc giọng nói kia đều là phòng bị, trong lòng Giang Thiệu rất không vui. “Không làm gì, chỉ đưa em về nhà.”

“Tự tôi biết đường, không cần anh đưa!”

Thấy cô lại muốn đi, Giang Thiệu bắt đắc dĩ bắt lấy cô lần nữa. “Trên người em không có một phân tiền thì muốn đi về bằng cách nào? Chìa khóa nhà em cũng không mang theo.”

“Tôi nói không cần anh chính là không cần!” Diệp Tiểu An ra sức giãy giụa, hơi sức Giang Thiệu lớn nên cô giãy thế nào cũng không ra, tròn mắt lập tức đỏ lên, nắm tay của anh lên há mồm cắn mạnh.

Giang Thiệu biết trong lòng cô có oán khí nên cũng thuận theo cô, người đi đường rồi rút đưa đến ánh mắt xem kịch hay, Giang Thiệu cũng không để ý, nghĩ thầm hôm nay may mắn không mặc cảnh phục. Diệp Tiểu An cuối cùng vẫn bị anh mạnh mẽ kéo nhét vào trong xe cảnh sát.

“Đừng làm rộn, trở về ngủ một giấc, sau đó em muốn xử trí tôi thế nào cũng được, đừng dùng chiêu rời nhà trốn đi này nữa được không? Có biết sẽ khiến người khác lo lắng không?”

Diệp Tiểu An cảm thấy uất ức, lại không muốn khóc ở trước mặt anh, nghiêng đầu nhanh chóng lau nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống cằm chọc. “Ai lo lắng cho tôi, anh hả?”

Giang Thiệu nhủu nhủu mày, lúc này lại cảm thấy chỗ tay bị cô cắn hơi đau, giơ tay lên nhìn thì thấy chảy máu.

Anh muốn xem thường sự huân diện của cô, nhưng anh cả đêm không ngủ rõ ràng là bởi vì cô. Chờ đèn đỏ, anh rút khăn giấy xoa xoa mu bàn tay, tự giễu cười cười. Đây coi là huề nhau sao? Anh dùng phương thức thô bạo khiến cô vừa đau vừa chảy máu, cô cũng bạo lực khiến mình vừa đau vừa chảy máu.

Đến một ngã tư đường, Diệp Tiểu An thừa dịp dừng lại bất ngờ mở cửa xe chạy xuống. Giang Thiệu chậm một bước, không có nắm được cô, mắt thấy cô chạy vào một cái ngõ nhỏ. Tài xế phía sau lại ần còi, nếu Giang Thiệu đi theo cô chính là chạy ngược xe, không đi cùng lại không biết cô chạy đi đâu sẽ gặp phải chuyện gì. Cẩn rằng một cái, lấy đèn báo hiệu ra đặt lên mui xe, bẻ tay lái chạy ngược chiều giữa các dòng xe, mấy chiếc xe chạy ngang rồi rít né ra.

Thiếu chút nữa đuổi kịp, Diệp Tiểu An lại chột lách người chui vào một con đường vừa dài vừa hẹp. Con đường này dẫn đến khách sạn Cẩm Duyệt, Giang Thiệu bằng vào ưu thế quen thuộc địa hình từ một con đường khác chạy như bay đến. Vừa đứng lúc cách Diệp Tiểu An không bao xa, Giang Thiệu xuống xe nhanh chóng đuổi theo cô. “Em chạy loạn cái gì, chạy mất thì sao? Đi về với tôi!”

“Anh thật đáng ghét! Tôi chính là không muốn nhìn thấy anh mới chạy! Có thể đừng theo tôi không! Để tôi một mình không được sao!” Diệp Tiểu An tức giận hô to không để ý tầm mắt mọi người, Giang Thiệu lại kéo cô vào trong ngực, ôm chặt.

“Không được.”

.

17. Chương 17

Chương 17: Sinh con cho anh?

Cái ôm này tối quá đột ngột, hô hấp của Diệp Tiểu An căng thẳng đến mức quên giãy giụa. “Cái . . . gì?”

“Tôi nói không được, nếu em lại đi gây chuyện sinh sự thì đừng trách anh không dọn dẹp cho em.” Giang Thiệu một tay ôm lấy cô, một tay giữ chặt cái ót cô đè vào trong ngực, nhìn trước mặt cách đó không xa, ánh mắt sắc bén như dao.

“Anh khôn kiếp! Đâu phải tôi gọi anh tới! Mau buông tôi ra!” Diệp Tiểu An xù lông. Thở nóng nảy còn cắn người chứ đừng nói là cô. Nhưng cô lang thang ở ngoài cả ngày, vừa mệt lại đói, vừa rồi lại còn chạy trốn khiến tiêu hao thể lực, hiện tại cả thỏ cũng có thể đụng cô té ngã, muốn tránh thoát sự giam cầm của Giang Thiệu thật sự khó cho cô.

Trần Dao khoanh tay lo lắng chờ đợi nhìn quanh ở cửa Gấm Duyệt, nhìn thấy Tả Trí từ xa lái xe tới. Tả Trí xuống xe đưa một phần tư liệu cho cô. “Là cái này à? Anh tìm được trên ghế sau.”

“Đúng đúng, là cái này! Làm em lo quá! Thật may là không có mất, nếu không thì lớn chuyện.” Trần Dao cảm ơn trời đất, hí hửng ôm cổ Tả Trí thưởng anh một nụ hôn. “Cảm ơn ông xã, em đi vào trước, khách hàng đang chờ.”

“Chờ một lát.” Tả Trí níu cô lại, xoa xoa dấu môi son cô vừa in, hôn một cái lên trán cô, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cười. “Đi đi.”

Chờ bóng dáng của Trần Dao biến mất, Tả Trí mới lộ ra vẻ mặt nóng nảy, gọi điện thoại cho Giang Thiệu. “Như thế nào? Gặp Tiểu Diệp Tử chưa?”

Tất cả đều bị Giang Thiệu nhìn thấy, anh vừa nghe điện thoại vừa mạnh mẽ lôi kéo Diệp Tiểu An tay trở về trong xe. “Đã không sao, dẫn người ra rồi.”

Giọng điệu Giang Thiệu hơi lạnh lùng, Tả Trí không có thời gian để ý, cầm khăn giấy nhìn vào kính chiếu hậu lau vết son do Trần Dao để lại ở trên môi. “Người ở đâu? Bây giờ tôi qua.”

“Ở đối diện Cẩm Duyệt, cậu xác định hiện tại cậu có thể tới gặp cô ấy?”

“.....” Động tác của Tả Trí hơi chậm lại, rất nhanh phát hiện xe Giang Thiệu dừng ở đối diện, siết chặt khăn giấy ở trong tay. “Anh có ý gì?”

“Không có ý gì.” Giang Thiệu chậm rãi hấp khí, dè dặt tình huống. “Tôi đưa cô ấy về nhà trước, cứ như vậy.”

Tả Trí nhìn xe Giang Thiệu đi mất, hung hăng vỗ xuống tay lái.

Con bà nó, rốt cuộc sai ở chỗ nào rồi?

.....

Dọc theo đường đi Diệp Tiểu An rất an tĩnh, cúi đầu, tóc che mặt, Giang Thiệu không nhìn thấy nét mặt của cô, hai người ai cũng không lên tiếng. Đi ngang qua tiệm thuốc, Giang Thiệu nhớ tới thuốc mua ngày hôm qua đã bị anh bóp nát rồi ném đi, chỉ đành đi mua một hộp nữa.

“Em ở trong xe chờ, tôi sẽ về ngay.” Giang Thiệu dặn dò một tiếng rồi xuống xe, còn chưa đi mấy bước đã từ cửa kiếng tiệm thuốc thấy bóng Diệp Tiểu An muốn chạy trốn lần nữa.

.....

Giang Thiệu bắt cô còn không dễ dàng à, hai cái tay cô bị một tay của Giang Thiệu siết lại dễ dàng rồi đi về phía xe.

“Giở trò lưu manh! Cứu mạng! Bắt cóc ——” Diệp Tiểu An không có hơi sức bằng anh, liền hắng giọng quát lớn lên trên đường cái. Có người dừng cảm đứng ra ngăn lại đường đi của Giang Thiệu, “Đứng lại! Buông cô gái này ra!”

Giang Thiệu không nói hai lời móc thẻ cảnh sát ra, nghiêm trang. “Cảnh sát phá án, xin anh phối hợp xuống.”

“! Ách, phối hợp thế nào? Ngài nói ngài nói.” Khí thế của người thấy việc nghĩa hăng hái làm nhất thời bị Giang Thiệu đè xuống, nơm nớp lo sợ, chỉ sợ làm trễ nãi chuyện của chú cảnh sát.

“Mau tránh ra.”

“.....”

Diệp Tiểu An bị Giang Thiệu nhét về trong xe lần nữa, suy nghĩ một lát, từ sau hông móc một cái còng ra.

Rắc ——

Còng tay lạnh lẽo còng lại một cái cổ tay Diệp Tiểu An, một phần còng khác thì còng vào tay vịn cửa xe. Diệp Tiểu An kéo dây còng tay, căm tức nhìn Giang Thiệu. “Tại sao anh còng tôi, tôi cũng không phải là phạm nhân!”

Giang Thiệu không để ý tới cô, đóng kỹ cửa xe, đi vào mua một hộp thuốc tránh thai và một chai nước suối trở lại.

“Mau thả tôi ra!” Diệp Tiểu An rất giận phẫn, Giang Thiệu dừng xe ở một bến tàu, lấy một hộp thuốc nhỏ ra khỏi bao ny lon, nặn ra hai viên thuốc nhỏ, nuốt tới bên miệng cô.

Diệp Tiểu An mâu thuẫn nghiêng đầu, lạnh lùng hừ. “Anh muốn giết người diệt khẩu à?”

“Giết người diệt khẩu không cần phải phiền toái như vậy, một cái tay đã có thể giải em, hay là em muốn sinh con cho tôi?”

“Không!”

“Vậy uống thuốc này ngay, tôi không muốn phạm lỗi lớn hơn trên người em.”

“Tôi không uống! Không phải anh không có. . . # % sao!” Không có cô gái nào nguyện ý uống thuốc này, Diệp Tiểu An nhìn thấy hai viên thuốc nhỏ này trong lòng liền ghen khó chịu. Sao cô lại xui xẻo như vậy? Cô không muốn uống, uống rồi đồng nghĩa với việc cô chấp nhận sự thật bị xâm phạm. Cô rõ ràng còn là một đứa trẻ ngây thơ.

Giang Thiệu tức giận cười, “Em muốn tôi làm xong mới chịu uống à? Nói em không có kiến thức thì em thật sự không hiểu gì sao? Nếu xui xẻo, tôi làm vậy với em cũng đủ để cho em mang thai, mặc dù tỷ lệ không lớn, nhưng đây là vì bảo vệ chính em, không nên cáu kỉnh.”

“Anh! Tôi cáu kỉnh? Anh không phải là người! Giang Thiệu! Tôi thật sự muốn cắn chết anh! Ừm ——” Diệp Tiểu An đang muốn nổi đóa, Giang Thiệu nhân cơ hội nắm cầm cô, nhét viên thuốc vào, buộc uống vào miếng nước rồi nhanh chóng nhấc cằm của cô, cưỡng bách cô nuốt xuống ừng ực.

Lại bóp miệng của cô ra một chút để xác định viên thuốc đã vào bụng, vừa muốn buông tay thì phát hiện đáy mắt cô đỏ tươi nhìn mình lom lom. “Giang Thiệu, anh sẽ gặp báo ứng! Làm chuyện xấu rồi thì cho rằng hai viên thuốc là có thể giải quyết xong nỗi lo sao!”

Giang Thiệu thở dài, “Cho em uống thuốc tránh thai là vì không để cho em bị thương nữa, không phải là vì tôi.”

“Quý tin!”

Giang Thiệu nổ máy xe, nhìn biển rộng mệnh mông bát ngát mệnh mông bên cạnh, ánh mắt của anh dần dần trôi xa. “Diệp Tiểu An, tôi không phải là người đàn ông không phụ trách. Mặc kệ nói thế nào thì đây cũng là lỗi của tôi, em muốn tôi đền bù thế nào tôi đều không có ý kiến, nếu như uống thuốc rồi em cũng có thể mang thai, em nguyện ý, thì tôi sẽ cưới em.”

Diệp Tiểu An khinh bỉ liếc xéo anh, “Cưới tôi? Hừ, loại đàn ông như anh thật ghê tởm, chị Cận Thanh thì sao?”

Giang Thiệu khẽ nhếch miệng, “Tôi và Cận Thanh. . . Đã xong rồi.”

“” Nhìn dáng vẻ của anh không giống đang gạt người, trong lúc nhất thời Diệp Tiểu An không có nói cái gì nữa. Trong lòng đưa anh hai chữ: đáng đời!

Diệp Tiểu An bị trục xuất trở về, trong nhà đã được dọn dẹp không còn một mống, nhưng cô cũng không có tâm tư để ý chuyện này. Giang Thiệu kêu đồ ăn bên ngoài đặt lên bàn, trước khi đi không sợ người khác thấy phiền còn dặn dò cô đừng chạy loạn nữa.

“Có bản lãnh anh cứ còng tôi nữa đi!” Diệp Tiểu An dùng sức đóng sầm cửa ở trước mặt anh, hận không thể đập vào mặt anh.

Sau đó, cả bốn cảnh sát tỉ mỉ chút đều có thể phát hiện một chuyện. Giang Thiệu và Tả Trí lúc trước có quan hệ rất tốt nhưng hiện tại lại khẩn trương khác thường. Chỉ cần là chỗ có hai người, người khác đều không dám thở mạnh, nói chuyện cẩn thận, chỉ sợ có chút không cẩn thận sẽ đụng phải thuốc nổ của ai đó. Cuối cùng cả cục trưởng cũng nhìn ra, nên gọi hai người vào phòng làm việc ám chỉ đừng để tình cảm cá nhân ảnh hưởng công việc, có mâu thuẫn gì thì mau sớm âm thầm giải quyết, đừng ảnh hưởng những người khác.

“Có vấn đề gì không thể giải quyết? Hai người các cậu không phải bạn thân sao? Lớn lên cùng nơi, quan hệ tốt đến mức cả bàn chải cũng dùng chung, chỉ chưa từng xài chung phụ nữ thôi, ha ha.” Không có người ngoài, cục trưởng nói chuyện cũng hơi tùy ý, lại không ngờ tới đã đâm trái tim hai người bị thương.

Giang Thiệu và Tả Trí ngoài cười làm lành gật đầu nói phải, nhưng khi ánh mắt chạm vào nhau lại cùng nhau tránh ra. Giang Thiệu buồn bực trong lòng, người này già mà không kính, thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Hôm nay là ngày Cận Thanh trở về, sau khi Giang Thiệu tan việc theo thói quen lấy điện thoại di động ra xem trong danh sách gọi có tên Cận Thanh không, ngón tay vuốt ve màn hình hai cái cuối cùng mới buông tha. Suy nghĩ một lát sẽ gửi tin nhắn cho cô.

Cận Thanh mới vừa xuống máy bay, kéo va ly trở lại tức xá. Đồng phục còn chưa thay thì dạ dày đã sôi trào, che miệng chạy vào phòng vệ sinh nằm ở trên bồn cầu nôn. Phản ứng của cô càng lúc càng dữ, động một chút là rất buồn nôn, hôm nay nữ tiếp viên hàng không cùng đội bay còn nhạo báng cô có phải mang thai không.

Cận Thanh mở vòi nước rửa mặt, tỉnh táo lại liền thấy khá hơn. Xoay người lại liền nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai đang dựa bên khung cửa. Trong mắt người đàn ông có tức giận rõ ràng, cũng đang cố gắng đè nén.

Cận Thanh hơi nhếch nhác, kéo khăn lông lau mặt cố gắng che giấu. “Thanh Văn? Anh tới lúc nào?”

Hạ Thanh Văn không lên tiếng, ánh mắt sáng quắc nhìn, Cận Thanh xoa tóc dãn gân cốt, dáng vẻ mệt mỏi đi ngang qua người anh. “Mệt quá.”

Hạ Thanh Văn lập tức từ phía sau ôm lấy cô, đôi môi dán vào cổ của cô. “Từ ngày mai không cần bay nữa.”

“Ngày mai vốn không cần bay.”

“Anh nói hủy bỏ tất cả chuyến bay của em sau này.” Hạ Thanh Văn dùng sức mà thận trọng ôm cô, đôi tay che ở trên bụng cô, thanh âm trầm thấp hơi run rẩy.

“Tại sao muốn hủy bỏ? Em còn chưa ——”

“Cả Phi Dương đều là của anh, anh nói không cho em bay thì em không thể bay!” Hạ Thanh Văn hơi kích động, xoay người cô qua nâng mặt của cô lên. “Tại sao mang thai mà không nói với anh? Nhất định phải chờ bụng lớn không gạt được mới chịu nói?”

Cổ họng Cận Thanh căng thẳng, hốc mắt hơi ề ảm. “Không phải của anh.”

“Lặp lại đứa bé không phải của anh lần nữa anh liền kéo em đi đăng ký ngay!” Hạ Thanh Văn bắt đầu dĩ. “Em và anh ta không ở cùng nhau bao lâu anh còn rõ ràng hơn em, đừng làm kiêu nữa, em yêu anh, nếu không đã sớm bỏ đứa bé này chứ không giữ nó lại.”

Nước mắt Cận Thanh lách tách rơi xuống. Hạ Thanh Văn nói rất đúng, cô yêu anh. Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ở hàng không Phi Dương, Cận Thanh đã bị sự ưu tú của anh hấp dẫn. Đó là một loại ưu tú rõ ràng khác với Giang Thiệu.

Chỗ tốt của Giang Thiệu đều là vì cô mà có, anh làm sao trưởng thành đến như hiện nay Cận Thanh đều nhìn rõ, vô luận như thế nào Giang Thiệu trong lòng cô thủy chung vẫn là đứa trẻ hư lúc nhỏ, bản chất vẫn là lưu manh.

Mà Hạ Thanh Văn thì khác, ở trong mắt Cận Thanh tất cả hào quang của anh ta giống như có được từ khi ra đời, đó là sự ưu tú bẩm sinh không giống người đàn ông, là thứ người khác không vượt qua được. Càng tiếp xúc với anh càng không cách nào kháng cự tim của mình, từ đó rồi cuộc đi tới bước này.

.....

Giang Thiệu gửi tin nhắn tới, Cận Thanh liếc mắt nhìn Hạ Thanh Văn ngủ say trên giường, lặng lẽ mặc quần áo tử tế rồi rời đi.

Giang Thiệu có mấy ngày không gặp Diệp Tiểu An rồi, trước mắt anh là “Người chờ xử tội” nên cũng không dám tùy tiện đến trêu chọc cô. Nhưng mỗi ngày đi làm anh đều theo bản năng liếc mắt nhìn cánh cửa chính màu rám nắng khép chặt ở đối diện. Trước kia khi anh trở về, sẽ có một cô nhóc đáng ghét nhảy từ sau cửa ra trước. Bây giờ thì lại an tĩnh giống như không có người ở. Giang Thiệu bĩu môi, không biết mình không được tự nhiên cái gì.

Giang Thiệu và Cận Thanh hẹn ở một quán cà phê, anh tới sớm, tìm cái bàn kế cửa sổ ngồi xuống.

Đợi một lúc mới nhìn thấy chiếc Cayenne màu trắng lái tới, Cận Thanh nhẹ nhàng đi xuống. Từ góc độ này nhìn sang, Cận Thanh thật vẫn luôn là cô gái xinh đẹp nhất hấp dẫn nhất trong đám người, đi tới chỗ nào đều là phong cảnh đẹp.

Cận Thanh đi vào nhìn chung quanh một vòng, rất dễ dàng tìm được Giang Thiệu. “Thật ngại, tới trễ chút.”

“Không sao, anh cũng chỉ vừa tới.” Giang Thiệu đã nói những lời này nhiều năm rồi, từ nhỏ cô đã luôn là người khiến người ta chờ khi hẹn hò. Trước kia Giang Thiệu không có kiên nhẫn, là do được cô rèn luyện mà chờ mấy tiếng đồng hồ thậm chí cả đêm cũng không có một câu oán hận.

Oán hận cũng vô dụng như cái rắm. Anh đợi cô nhiều năm vậy, lại chỉ chờ được kết quả này.

Cận Thanh hơi cười, “Anh là một người đúng giờ, em biết rõ.”

Trông mắt Giang Thiệu nhìn ly cà phê. Uh, cô hiểu anh cho nên mỗi lần đều cố ý tới trễ. Nhưng cô không biết anh chỉ nguyên ý đúng giờ vì cô. Những chuyện này cũng đã không còn ý nghĩa.

Giang Thiệu lấy một cái túi hồ sơ ra cho cô. “Đây là giấy tờ em để ở chỗ anh, em có thể kiểm lại, y phục và những đồ khác của em anh cũng đã thu dọn xong cho em, đang ở trong xe, lát sẽ đưa cho em, đồ của anh ở nhà em thì phiền em ném đi.”

Cận Thanh nhận lấy túi trực tiếp bỏ qua, “Không cần xem, em tin anh.” Giang Thiệu trước giờ luôn nghiêm túc cẩn thận về chuyện của cô.

Cô đẩy chìa khóa xeCayenne tới trong tay anh, “Chúng ta xem như thanh toán xong rồi sao?”

Giang Thiệu giật nhẹ khóe miệng, “Nếu như không tính tình cảm ở trong, vậy thì đúng, chúc mừng em đã được như nguyện.”

Cận Thanh hơi hơi nhú mào, chung đụng hai mươi bốn năm, Cận Thanh không thể nào không có một chút tình cảm với anh, nhưng đó không phải là yêu. Không chỉ không phải yêu, còn cách yêu cực xa.

Hai người có mục đích rất rõ ràng, lấy đồ của mình về rồi thì không còn lý do ngồi chung nữa. Giang Thiệu nhìn Cận Thanh kéo va ly đứng ở ven đường chờ taxi, gọi một cuộc điện thoại cuối cùng cho cô. “Có phải em chưa bao giờ yêu anh không?”

“Bây giờ nói chuyện này còn có ý nghĩa sao?”

Giang Thiệu tự giễu cười. “Em là người phụ nữ lòng dạ ác độc nhất mà anh từng gặp.”

“Giang Thiệu, anh là người đàn ông tốt với em nhất trong cuộc đời này.”

Cận Thanh nói vô cùng thành khẩn, thành khẩn đến mức khiến Giang Thiệu hoàn toàn tuyệt vọng. Anh không nói một lời cúp điện thoại, cắt đứt liên hệ quần quýt giữa họ.

Sau khi Giang Thiệu trở về liền gửi chìa khóa xe Cayenne cho cô. Người đã không còn thì giữ xe có ích gì? Huống chi xe này vốn tặng cho cô. Đồ trong nhà lập tức thiếu một nửa, tim của anh cũng thiếu một nửa.

Giang Thiệu từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc đã lâu không đụng tới, lấy ra một điều đốt lên.

Khói hút vào phổi liền thấy con mẹ nó đã quá lâu!

Trò chơi tình yêu này, Giang Thiệu thề không bao giờ dính nữa.

Chủ nhật Giang Thiệu không hề ra, tắt điện thoại di động vứt hết dây điện thoại rồi nằm trên giường ngủ đến trời đất u ám, cho đến khi Tả Trí ở bên ngoài đập cửa.

“Giang Thiệu con mẹ nó anh chết trong đó rồi à! Cút ra ngoài nhanh lên! Cha anh đã xảy ra chuyện!”

.....

18. Chương 18

Chương 18: Cuộc sống có lúc như một trò đùa

Tả Trí siết quả đấm, nhíu mày rậm, cặp mắt sắp phóng lửa ở ngoài cửa nhà Giang Thiệu. Khi Giang Thiệu mở cửa là chỉ mới vừa mặc xong áo sơ mi, “Ba tôi xảy ra chuyện gì?”

Vừa dứt lời chỉ thấy Tả Trí chọt vung một quyền tới đây, Giang Thiệu không có tránh chỉ đưa cánh tay ra đỡ lấy. “Cậu uống lộn thuốc à!”

“Ăn thuốc nổ rồi!” Tả Trí đẩy anh vào trong nhà nín cổ áo anh chất vấn. “Anh và chị tôi xảy ra chuyện gì?”

Giang Thiệu sững sốt, thì ra Tả Trí vì kéo anh ra ngoài mới nói thế. “Chuyện xảy ra như thế đó!” Giang Thiệu đẩy tay của anh ra, tỏ vẻ không kiên nhẫn.

“Hai ngài thật chia tay?” Tả Trí không dám tin. Giang Thiệu cười giễu, không muốn giải thích quá nhiều, trên thực tế anh không bao giờ muốn nói về người phụ nữ đó nữa. “Mỗi ngày đều có người chia tay, có gì kỳ quái, hai người không hợp thì sớm muộn sẽ tách ra.”

Giang Thiệu đi rửa mặt, Tả Trí chống nạnh đi qua lại ở phòng khách, tất cả đồ của Cận Thanh đều không còn ở đây. Trên khay trà có hộp thuốc lá, trong cái gạt tàn thuốc tràn đầy tàn thuốc, mà Giang Thiệu đã vì Cận Thanh cai thuốc nhiều năm. Không ai rõ ràng Giang Thiệu yêu Cận Thanh bao nhiêu hơn Tả Trí, nhưng anh lại chỉ nhìn thấy sự xem thường của Giang Thiệu.

Ánh mắt Tả Trí chìm chìm, nói một câu rất muốn bị đánh. “Anh chia tay với chị tôi, không phải là vì Diệp Tiểu An chứ?”

Giang Thiệu nhổ nước súc miệng trong miệng ra, dùng bàn chải đánh răng làm phi tiêu phóng về phía Tả Trí. “Con mẹ nó đầu óc cậu có bệnh à! Xem tôi là cậu sao? Cố ý tìm đến tôi gây khó dễ à!”

Cửa phòng vệ sinh bị Giang Thiệu hung hăng đóng sầm, sau đó bên trong truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Tả Trí né tránh “Ám khí” của Giang Thiệu, muốn phản bác nhưng lại há mồm không biết nói gì. Quả thật anh cảm thấy mình có hơi bệnh.

Giang Thiệu đứng ở dưới vòi hoa sen mặc cho nước nóng tưới lên mình, chợt nhớ tới câu nói đùa của Tả Trí lúc hai người ở quầy rượu uống rượu thì Tả Trí đem đó, anh không nhận được mắng ra tiếng.

— ngộ nhờ ngày nào đó Cận Thanh chia tay với anh. . .

“Con mẹ nó quạ đen!” Thật dễ Tả Trí nói trúng, Cận Thanh đá anh thật.

Giang Thiệu tắm xong đi ra thì thấy Tả Trí thoải mái tựa vào trên ghế sa lon, nhíu mày. “Sao còn chưa cút? Ở nhà tôi làm gì? Kim ốc ở đối diện, cậu đi nhầm cửa rồi.”

“Kim ốc gì chứ?” Tả Trí hỏi xong không đợi anh trả lời đã phản ứng kịp: “Kim ốc” trong Kim Ốc Tàng Kiền. “Tôi hỏi anh một ngày không chê tôi thì không thoải mái? Một người đàn ông mà cứ trưng gương mặt oán phụ ra cho ai nhìn chứ? Thất tình cũng chứ đâu phải liệt dương, phụ nữ là gì chứ?”

“Đóng cái mông cậu lại, có chút đạo đức công cộng được không?” Giang Thiệu không tìm được dao cạo râu, kiểm tra toàn bộ cũng không thể nào tìm ra dao cạo râu chạy bằng điện đó.

“Đại gia anh đây! Tôi đang an ủi anh đó!” Tả Trí tiện tay ném cái gối qua, cái ót Giang Thiệu lại tựa như có mọc mắt dễ dàng quay đầu đi tránh né. Cái gối bay sượt qua, đập trúng cái điện thoại đang đặt trên quầy thủy tinh, lắc lư mấy cái rồi rớt xuống đất bể tan.

Tả Trí vỗ tay, huýt sáo. “Thấy không, cũ thì không đi.”

Giang Thiệu khom người nhặt một tấm danh thiếp lên từ đồng mảnh vụn, đây là danh thiếp của một bác sĩ ở bệnh viện phụ khoa nào đó, phía sau còn viết thời gian lên bằng bút bi. Giang Thiệu nắm tấm danh thiếp nhỏ, trải tim từ từ trầm xuống.

Diệp Tiểu An ngồi vẽ ở trước bàn máy tính chẳng phân biệt được ngày đêm, không chỉ hoàn thành nhiệm vụ tháng này, các bản thảo tiếp theo cũng hoàn thành. Biên tập bị hiệu suất kinh hãi của cô hù sợ, vội vàng tự mình pha trà cho cô, tha thiết quan tâm. “Không phải em không muốn làm nữa chứ?”

Diệp Tiểu An lắc đầu, cái miệng nhỏ nhấp một ngụm hồng trà không lên tiếng. Tròng mắt của biên tập xoay động, hiểu ý kéo tay cô một cái.

“Có gì đâu, chị sẽ thương lượng với ở trên xem có thể tăng tiền nhuận bút cho em không, không được nữa thì chị sẽ tranh thủ cho em tất cả tiền lì xì tiền thưởng!” Biên tập vỗ ngực một cái, “Cứ để chị lo, Tiểu An a, em không thể bỏ mặc chị, chúng tôi còn chuẩn bị xuất bản tập tác phẩm của em đấy.”

“ ” Diệp Tiểu An thiếu chút nữa phun ngụm hồng trà ra ngoài. Cô chỉ bởi vì chuyện của Giang Thiệu nên tâm tình không tốt, hóa bị phần làm động lực cần lao một ohen thôi, thật đúng là có “Mất” phải có được.

Vợ vét rất nhiều tập tranh kỷ niệm số lượng có hạn và dụng cụ hàng năm có tiền không mua được, Diệp Tiểu An hài lòng rời đi. Mặc dù đã không phải lần đầu tiên xuất bản tập tác phẩm của mình, nhưng cô vẫn rất vui vẻ. Vui vẻ muốn chia sẻ với ai đó, Diệp Tiểu An nghĩ tới Tả Trí, lập tức bấm điện thoại của anh.

“Nha đầu thói mau trở lại, anh đang ở cửa nhà em!” Tả Trí vốn muốn làm rõ nguyên nhân Giang Thiệu và Cận Thanh chia tay, về nhà còn dễ ẹ một lời giải thích. Nào biết Giang Thiệu không nói một chữ, không thể xả ra buồn bực thật làm người ta đau đầu.

Diệp Tiểu An vội vàng ở ven đường đón xe trở về chung cư Tử Kinh, cũng may không xa nhà lắm. Cô tiện tay lật tờ tạp chí dành cho khách ở trên xe taxi, nhìn thấy phần quảng cáo ướn nhà liền có suy nghĩ.

.

Giang Thiệu mới mở điện thoại di động lên liền xem bị tin nhắn đè chết, tên của mẹ và Ôn Hinh hiện đầy trên màn hình, thật là làm cho người ta phiền não. Chuyện chia tay với Cận Thanh anh đã không nói với ai, vậy cũng chỉ có thể là Cận Thanh tự nói ra. Trái tim Giang Thiệu lạnh đi, ban đầu hai người xác định quan hệ sao cô không gấp gấp chiếu cáo thiên hạ thể chứ?

Anh không hề xem tin nhắn nào cả, trực tiếp xóa sạch hộp thư. Ngón tay nhấn nút xóa dừng lại chốc lát, cuối cùng vẫn nhấn xuống, sau đó tin nhắn của Cận Thanh lúc trước còn lưu lại cũng được xóa sạch. Con người, có lúc thật không nói rõ được ai mới tàn nhẫn.

Sự tàn nhẫn mà Cận Thanh dành cho anh xuất phát từ việc không có tình yêu, như vậy Giang Thiệu thì sao?

Bỏ đi hết tất cả không thuộc về cô khỏi cuộc sống mình, nhưng vẫn giữ lại những tin nhắn này, muốn nhấn nút xóa bỏ ngay thì quả thật không làm được. Thì ra chuyện mất đi, cũng không quá khó tiếp thu như tưởng tượng.

Có lẽ cảm giác đau đớn của anh đã bị mấy năm huấn luyện làm cho chậm lại. Anh trung thành cảm ơn kinh nghiệm trong mấy năm làm lính đặc biệt.

Đã từng nhìn thấy một câu thể này, cách hữu hiệu nhất để ột người trở nên mạnh mẽ là làm cho anh ta có một người muốn bảo vệ. Nhưng sự kiên cường của Giang Thiệu rút cuộc lại dùng để bảo vệ mình, người anh vốn muốn bảo vệ, từ đầu chí cuối đều không cần anh.

.

Không đợi để xuống điện thoại di động thì đã có một cuộc gọi đến, Giang Thiệu chần chờ không nghe, sau đó điện thoại của Tả Trí cũng vang lên.

Tả Trí vừa nhìn số sống lưng liền cứng đờ, ngồi nghiêm chỉnh, khó được nghiêm chỉnh ừ a hai tiếng rồi đưa di động cho anh. Giang Thiệu làm như không nhìn thấy anh, đi thẳng vào phòng bếp tìm đồ ăn.

Tả Trí không nói nhiều, một mực cung kính đối với người trong điện thoại, chỉ thiếu kính quân lễ. “Báo cáo sếp, Giang Thiệu cự tuyệt nhận điện thoại của ngài. . . . Dạ! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ! Xin sếp yên tâm!”

Cúp điện thoại rồi Tả Trí làm bộ lau mồ hôi, “Lệnh tôn đại nhân mấy thập niên qua vẫn uy vũ như một ngày!”

“Mấy thập niên qua cậu vẫn nình bợ như một ngày.” Giang Thiệu lạnh giọng cười.

Lúc này bên ngoài truyền đến động tĩnh đóng cửa, chắc hẳn Diệp Tiểu An đã trở lại. Tả Trí cười như còn đồn nhún nhún vai, “Tuần sau ba anh về, anh rửa kỹ cái mông chờ bị đánh đi, yên tâm, hậu sự anh em nhất định giúp cho anh thuận lợi vui vẻ, anh không cần lo lắng.”

“Bình thường ba tôi trở về thì ba cậu cũng về theo, nếu để ba cậu biết tác phong sống của cậu. . .” Giang Thiệu nghiêng đầu chặc một tiếng, “Yên tâm, có chuyện thì anh em sẽ đốt giấy tiền vàng cho cậu.”

Tả Trí cảm thấy sau lưng ớn lạnh, ảo não cụp đuôi chạy trốn.

Lúc Tả Trí đi vào thì Diệp Tiểu An mới vừa thay xong quần áo ở nhà, anh chỉ kịp thấy một phần lưng. “Đừng mặc, trời nóng như vậy mặc đồ trong nhà đầy thế sẽ nổi sẩy mất.”

Tả Trí cười đùa từ dưới quần áo đưa vào một cái tay sờ soạng hai cái, Diệp Tiểu An kinh sợ lập tức nhảy ra thật xa, khiến Tả Trí lúng túng dừng tay lại ở giữa không trung. Từ sau chuyện báo cảnh sát hoang đường lần đó Diệp Tiểu An liền bắt đầu vô tình cố ý kháng cự sự đụng chạm của anh.

Diệp Tiểu An cũng cảm thấy mình thất lễ, giả bộ không vui cong miệng lên, “Anh đừng xuất quỷ nhập thần dọa người, đi bộ cũng không ra tiếng.”

Tả Trí cười cười, nhìn thấy một đồng chiến lợi phẩm của cô liền tiện tay lật mấy cái, lông mày nhướng lên. Ô, vẽ thật cay, thật đúng khẩu vị của anh.

Nghiêng mắt nhìn xuống chút nữa. . . Ánh mắt sáng lên, nhất thời hưng phấn. “Bản kỷ niệm trân quý của Âm Chiến? Em lấy ở đâu ra?”

Diệp Tiểu An hô to không ổn trong lòng, quên giấu đi. “A, em đi nộp bản thảo đó mà, nhìn thấy trên giá sách của biên tập có liền lấy tới.”

Tả Trí kéo Diệp Tiểu An qua cuồng hôn khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu của cô. “Tiểu Diệp Tử thật hiểu người.”

Diệp Tiểu An không được tự nhiên mím môi, vội vàng đổi đề tài, chỉ vào đầu vai anh nhú cái mũi nhỏ lại. “Anh lêu lộng với ai, áo sơ mi lại bị dính bẩn?”

Hai chữ lêu lộng làm Tả Trí chột dạ, vội cúi đầu xem, phía trên quả nhiên dính một vết màu. Anh nhú mày, lập tức nhớ lại làm sao bị. Hôm nay Trần Dao đi tham gia hôn lễ của chị em, cố ý thay một bộ đầm ngắn mỏng màu trắng nhạt, dáng người có lồi có lõm và bắp chân thon dài làm Tả Trí nổi lòng háo sắc, dám không biết xấu hổ quần cô ăn một “bữa ăn nhanh” trên ghế sofa.

Dính trên áo sơ mi của anh chính là son môi của Trần Dao, nhất định không cẩn thận bị dính vào lúc đó.

“Đúng vậy.” Tả Trí cũng không dám để cô nghiên cứu dấu này quá nhiều, thuận thế cởi nút áo ra ném vào máy giặt quần áo. Khi quay về lại phát hiện Diệp Tiểu An đang ngồi sững sờ cắn móng tay, anh đi qua dè cô xuống giường. “Suy nghĩ cái gì vậy bảo bối?”

Anh lỏa thân trên nằm trên người Diệp Tiểu An, chỉ số mập mờ nhất thời thăng lên một cấp. Vậy mà Diệp Tiểu An lại không đỏ mặt thẹn thùng giống thường ngày, chỉ bình tĩnh nhìn anh. Cặp mắt to trắng đen rõ ràng nhìn đến Tả Trí sợ hãi trong lòng.

Tả Trí nâng cằm của cô lên, cúi đầu xuống. “Em có biết, dưới tình huống này nhìn một người đàn ông như vậy chính là một loại ám hiệu không?”

Anh thở một ít khí nóng lên cánh môi của Diệp Tiểu An, cô lại cảm thấy lạnh. Cô không nói lời nào, đầu Tả Trí càng ngày càng thấp, sắp hôn đến cô.

“Tả Trí.”

“Hả?”

“Anh có phải . . .” Diệp Tiểu An nuốt nước miếng, không biết là khấn trương hay là sợ.

“Cái gì?” Tả Trí đặt câu hỏi thật nhỏ, đôi núi nhỏ trước ngực cô khễ lên khễ xuống theo hô hấp, lại khiến anh cảm thấy rất mê người.

“Chúng ta quen nhau lâu như vậy, anh đã bao lâu chưa từng làm chuyện đó?”

Tả Trí ngẩn ra, trong lòng rối rắm, bởi vì không biết trả lời như thế nào. “Em cứ nói đi? Vẫn không cho anh đụng còn hỏi anh vấn đề này?”

Anh ột đáp án, lập lòe nước đôi Diệp Tiểu An hơi nâng môi lên. “Vậy là anh cấm dục hai năm rồi?”

“” Vấn đề này lại sắc bén hơn, Tả Trí hoặc là không làm, đã làm thì làm đến cùng, chột hôn xuống. Phản ứng đầu tiên của Diệp Tiểu An là kháng cự, nhưng cô nhịn xuống. Tả Trí thở nhẹ hôn gương mặt của cô, vành tai. “Em quyến rũ anh?”

Diệp Tiểu An làm một quyết định, tay xoa gương mặt đẹp của Tả Trí. “Sinh nhật anh là ngày mai, ngày đó em ăn mừng với anh được không?”

Tả Trí khó xử, Trần Dao cũng đã đặt chỗ ở nhà hàng rồi. “Chỉ sợ anh sẽ làm thêm giờ ——”

“Buổi tối ngày mốt, anh đừng đi nhé.”

Tim của Tả Trí đập thành thịch, anh không nghe lầm chứ? Đến phiên anh khấn trương mà hưng phấn nuốt nước miếng, thận trọng hỏi thăm. “Đừng đi là có ý gì?”

“Chính là như anh nghĩ.” Diệp Tiểu An ngại ngùng cười, ôm vai anh ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng tăng thêm một câu. “Ồ lại qua đêm.”

Tả Trí trầm mặc chốc lát, ôm cô lộn mấy vòng ở trên giường, thanh âm mang theo dục vọng bị đè nén. “Diệp Tiểu An em muốn cho anh chết có phải hay không!”

Diệp Tiểu An vùi ở trong ngực anh, ánh mắt tối lại.

Cuộc sống có lúc như một trò đùa, cuộc sống có lúc đầy bí ẩn. Cho nên chắc chắn kết cục sẽ được công bố vào ngày hôm đó.

19. Chương 19

Chương 19: Tối hôm nay bị cúp điện

Ngày mai là sinh nhật của Tả Trí, anh dứt khoát đẩy đi bữa tiệc của đám bạn bè xấu kia, lần đầu sâu não vì sinh nhật của mình. Sau khi an bài tốt hành động lòng bất bằng lửa gạt một công ty điện tín quốc gia, Giang Thiệu đi về chỗ ngồi, hung hăng đá Tả Trí một cái ở dưới mặt bàn. “Tả đội, nói ý kiến của cậu một chút, có bổ sung gì không?”

Tả Trí đang mất hồn lập tức hít khí mạnh, lại không thể phát tác, bàn tay len lén đưa xuống dưới xoa xương đùi, thái độ nghiêm túc. “Tôi không có ý kiến, cứ làm theo anh nói.”

Giang Thiệu nhìn anh một cái, tắt đèn chiếu tuyên bố tan họp. Chờ những người khác giải tán hết, Giang Thiệu mới chậm rãi bắt đầu thu xếp đồ đạc. “Ngày mai cậu phải vất vả rồi, khuya về nhà dọn dẹp một vài thứ.”

Tả Trí nháy mắt mấy cái, rất mờ mịt, “Dọn dẹp cái gì?”

“Dọn dẹp cái gì tùy cậu, thời gian gấp gáp, buổi sáng ngày mai sẽ phải hành động.”

“Đi đâu?” Tả Trí có dự cảm không tốt, cố gắng hỏi tường nội dung trong buổi họp vừa rồi. Giang Thiệu đưa kế hoạch hành động cho anh, “Cậu dẫn người tới dùng tốc độ nhanh nhất thu góp chứng cứ, xin lệnh kiểm soát từ tòa án, tôi xử lý xong chuyện bên này ngày mai sẽ qua hội họp với cậu.”

Tả Trí cúi đầu nhìn lướt qua, thiếu chút nữa học máu. “Đó là Philippines, sao anh không đi? Chuyện bên này tôi làm cũng được mà?”

“Đã định rồi, vừa rồi tôi hỏi ý kiến của cậu, cậu nói tùy tôi mà.”

“Không phải tôi mới vừa mất hôn sao! Tôi làm sao biết anh an bài thế nào!” Hành động theo kế hoạch nói vốn có thì phải lúng bấn đến 3 ngày, chuyến đi này của anh không biết khi nào mới trở về được. Vậy không phải bị nhỡ sinh nhật sao?

Giang Thiệu làm sao không hiểu tâm tư kia, đập tài liệu vừa sửa sang xong lên bàn, mặt trầm xuống. “Tình thần cậu không tập trung còn lý luận? Bây giờ là lúc cậu mất hôn?”

“” Tả Trí sờ sờ lỗ mũi, “Nhưng, anh là đội trưởng.”

“Không tệ, tôi cũng là người phụ trách hành động lúng bấn lần này, tôi an bài thế nào thì cậu phải thi hành thế đó!”

Tả Trí biết mình không để ý, nhưng tối mai đối với anh mà nói quả thật quan trọng. Anh hé mắt, “Giang Thiệu, tiểu tử có ý à? Biết rất rõ ràng ngày mai là ngày mấy.”

Giang Thiệu giật nhẹ khóe miệng, “Sao cậu lại kiểu cách như phụ nữ thế, sinh nhật thế nào? Đừng quên thân phận của cậu là cảnh sát! Không phải tiểu tử cuồng nhiệt trong tình yêu! Đừng để vấn đề cá nhân của cậu ảnh hưởng đến công việc!”

Tả Trí trừng mắt nói không ra lời, nhưng Giang Thiệu nói rất đúng, anh không có lý do không đi.

Chờ Tả Trí đi rồi, Giang Thiệu ngồi một mình ở trong phòng họp trống rỗng. An bài Tả Trí đi trước đánh trận đầu cũng không phải anh cố ý thiên vị, Tả Trí từng tiếp xúc gần gũi với cảnh sát Philippines, cho nên phái cậu ấy đi cũng là chuyện rất tự nhiên.

Giang Thiệu biết nguyên nhân khiến Tả Trí phân tâm. Diệp Tiểu An đã bỏ rất nhiều công sức vì tối mai, mà Tả Trí chín mươi phần trăm sẽ lựa chọn ở với Trần Dao. Trong đầu anh không tự chủ hiện lên một hình ảnh: Diệp Tiểu An đêm hôm khuya khoắc một thân một mình nhìn một bàn cơm tối phong phú, ngây ngô chờ người đàn ông của cô, lại không ngờ khi cô khổ sở chờ đợi thì Tả Trí đang nhu tình mật ý hô mưa gọi gió với Trần Dao.

Mặc kệ như thế nào Diệp Tiểu An đều sẽ không vui, nhưng Giang Thiệu vô luận như thế nào cũng không muốn cho cô lâm vào tình cảnh đáng thương như vậy.

Còn Tả Trí thì vô cùng mâu thuẫn. Một mặt chờ đợi, một mặt tiếc nuối. Anh đơn giản sửa sang lại hành lý, ngồi ở đó buồn bực. Buổi tối Trần Dao phải đi gặp khách hàng không biết xã giao tới khi nào mới có thể trở về.

Anh suy nghĩ một lát rồi trực tiếp lái xe đi tìm Diệp Tiểu An. Diệp Tiểu An đang ở trong nhà chuẩn bị cho bữa tối ngày mai, Tả Trí nói đến là đến khiến cô luống cuống tay chân ở phòng bếp thu thập đồ đạc, giấu hết đồ vào trong ngăn kéo, bị phát hiện thì sẽ không còn niềm vui.

“Tiểu Diệp Tử mau ra đây phục vụ gia!” Tả Trí ở bên ngoài gào lên, Diệp Tiểu An bưng một đĩa hạt anh đào hồng lớn ra ngoài. Lão đại Tả Trí không vui tếu nguẩy hai chân, kéo Diệp Tiểu An vào trong ngực điểm cái mũi nhỏ của cô, hỏi han.

“Em lén lút làm cái gì ở trong đó vậy?”

Diệp Tiểu An nhét hai hạt anh đào vào miệng anh, “Em làm sao có lá gan phạm tội dưới mắt của anh, thật có việc cũng có anh bảo bọc chứ mà.”

Tả Trí nhớ tới chuyện lần trước Diệp Tiểu An đã thương người vào đồn cảnh sát, nếu không phải là anh và Giang Thiệu đã chào hỏi với đồn cảnh sát toàn thành phố trước đó thì căn bản không thể tìm ra cô. “Tật xấu của em dùng với anh là được rồi, còn chạy ra ngoài giường oai, gặp gỡ người ngang ngược xem em làm thế nào.”

Diệp Tiểu An không lên tiếng, chỉ mím môi cười. Tả Trí ăn hạt anh đào cô đút tới, nhìn cô gái này. Cô mặc dù không xinh đẹp chói mắt giống Trần Dao và Cận Thanh, bộ dáng cũng thanh lệ đáng yêu. Mặc kệ

là hoạt bát hay là an tĩnh, ngang ngược hay là nghe lời, thông tuệ hay là mơ hồ cũng đều khiến anh thích. Huống chi sự bao dung sẵn sóc của cô nhiều hơn là tùy hứng.

Cô là một cô gái hoạt bát linh lung, cô sẽ lệ thuộc vào anh, mà ở ở phương diện khác lại độc lập. Thỏa mãn lòng hư vinh đàn ông của anh lại không tạo cho anh bất kỳ áp lực nào. Tại sao có thể có một cô gái nhìn như bình thường rồi lại tập hợp toàn bộ ưu điểm của một người con gái mà đàn ông thích?

Nghĩ kỹ lại, Tả Trí đột nhiên cảm thấy Diệp Tiểu An rất khó đoán. Người bình thường nhìn qua đơn giản nhất lại là người có cảm giác thần bí nhất, nhất là ánh mắt của cô, nó quá mức rõ ràng, khiến anh không nhìn được bị hấp dẫn. Nhưng cô gái tốt đẹp này gần đây lại khiến Tả Trí khó hiểu.

“Anh đang nghĩ gì?” Tay nhỏ của Diệp Tiểu An lắc lư trước mắt anh gọi về sự chú ý của anh.

Tả Trí bắt lấy tay của cô hôn nhẹ vào lòng bàn tay, “Anh đang suy nghĩ, người đàn ông nào lấy được em quả thật rất may mắn.”

Nếu là trước kia Diệp Tiểu An da mặt mỏng nhất định xấu hổ đỏ mặt, mà lần này cô chỉ cúi đầu cười không nói. Cô không hề bỏ qua vẻ tiếc nuối tiếc hận thoáng qua trong mắt Tả Trí khi nói chuyện.

Đây đại biểu cô không muốn dễ dàng ra quyết định, nhưng cô rõ ràng đây không phải là lời cầu hôn trá hình như trong phim. Bởi vì đàn ông khi cầu hôn không nên có loại ánh mắt đó.

Giang Thiệu bận rộn đến đêm khuya mới về, trùng hợp thấy xe Tả Trí lái ra chung cư. Anh nhìn thấy đèn sau xe Tả Trí hoàn toàn biến mất trong màn đêm mới lên lầu. Lúc mở cửa lại không tự chủ liếc nhìn đối diện.

Tắm rửa xong vừa mới chuẩn bị ngủ thì toàn bộ đèn trong phòng chợt tắt hết, chỉ thấy một ngọn đèn nhỏ le lói.

Diệp Tiểu An đứng ở trên hành lang rầu rĩ, cô thật không biết vật này, phía trên có rất nhiều chốt mở, cô không biết xuống tay từ cái nào. Thử sờ mấy cái nhưng trong nhà vẫn không có điện.

Cô gỡ tóc, dấu hời đầy đầu khom người chống hông nghiêng cứu cầu chì, Giang Thiệu đột nhiên mở cửa ra ngoài dọa cô giật mình.

“Chuyện gì xảy ra? Bị cúp điện?”

“A. . . . Tôi đang dùng lò nướng, chợt không có điện. . . .” Diệp Tiểu An không ngờ anh ở nhà, cho nên mặc đồ rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Giang Thiệu cũng không ngờ cô mặc áo ba lỗ với quần ngắn đi ra ngoài, sau đoạn đối thoại ngắn ngủi thì hai người đều rơi vào sự trầm mặc lúng túng. Thị lực của Giang Thiệu trong bóng đêm tốt hơn người bình thường, cho nên cái móng nhỏ ngạo nghễ uốn lên của Diệp Tiểu An và hai cái chân dài nhỏ cân xứng, bao gồm vẻ hoảng hốt luống cuống của cô đều dễ dàng bị anh thu hết vào mắt.

Giang Thiệu rất bình tĩnh, cũng rất quân tử chuyển tầm mắt từ hạ thân cô lên mặt cô. “Em trở về đi, để tôi xem cho.”

“Uh.” Diệp Tiểu An đồng ý nhưng lại không động. Từng có kinh nghiệm người đàn ông này biến thân thành người sói, Diệp Tiểu An vịn vịn không dám hành động thiếu suy nghĩ, trong bóng đêm căn môi nắm chặt điện thoại dùng để chiếu sáng vừa rồi, thời khắc mấu chốt cũng đành phải cầm cái này làm vũ khí.

“Tôi đi lấy dụng cụ sửa điện.” Giang Thiệu thấy cô thật lâu không nhúc nhích, đoán ra sự bần khoản của cô nên xoay người vào nhà. Diệp Tiểu An đứng tại chỗ nghe động tĩnh mới dám thận trọng chạy về, lúc định mở cửa lại phát hiện cái chìa khóa không có ở trong tay.

Lúc này Giang Thiệu đã cầm đèn pin đi đến, Diệp Tiểu An lại mở cửa ra, thân thể dán chặt cửa chính đối diện kêu khê một câu. “Chuyển đèn pin!”

“Thế nào?”

“Chìa khóa của tôi có lẽ rơi trong hộp cầu chì, anh chờ tôi về lấy!” Diệp Tiểu An nhắm mắt chạy đến bên cạnh cầu chì sờ trái sờ phải, nhưng vẫn không sờ tới cái chìa khóa. Giang Thiệu đang ở phía sau cô, cô càng gấp gấp càng không tìm được.

Keng. . .

Giang Thiệu nhặt cái chìa khóa cô làm rơi mấy lần lên lắc bên tai cô một cái. “Ồ chỗ này đây.”

Diệp Tiểu An cắn răng giựt cái chìa khóa từ tay anh bỏ chạy, quên bậc thang dưới chân đã không còn, thân thể nghiêng tới trước. Giang Thiệu nhanh tay lẹ mắt ôm chặt hông cô, tránh cho cô tiếp xúc thân mật với mặt đất. Nhưng không đợi nói chuyện, Diệp Tiểu An đã xoay tay lại thưởng anh một cái tát. “Anh muốn làm gì! Anh lưu manh mau buông tay!”

Giang Thiệu dừng động tác không vui cau mày, nhớ không lầm đây là lần thứ hai anh bị Diệp Tiểu An tát. Đừng xem tay cô không lớn, tát ra tiếng đủ thanh thúy dễ nghe đấy! Giang Thiệu mặc dù không phải thiếu gia ăn sung mặc sướng, nhưng dầu gì cũng là người tâm cao khí ngạo. Lần trước bị cô đánh là trừng phạt đúng tội, như vậy lần này thì sao?

Buông tay đúng không? Tốt!

Giang Thiệu chợt nghe lời buông lỏng tay, Diệp Tiểu An không có phòng bị lập tức quỳ lên xi măng cứng rắn, đầu gối truyền đến đau đớn vô cùng. “Đau! Giang Thiệu! Sao anh lại chợt buông tay!”

Giang Thiệu hít một hơi thật sâu, nuốt lời thô tục xuống. “Diệp Tiểu An! Cô muốn bị dọn dẹp à? Tôi sợ cô té mới kéo cô lại! Cô nghĩ tôi muốn làm gì? Chơi cô? A, thật ngại, tôi không uống rượu tôi rất tỉnh, phiền cô dẹp ý nghĩ đó đi đừng vọng tưởng!”

Trong lời nói của anh không chỉ có một tầng ý châm chọc, dựa vào thông minh của mình, Diệp Tiểu An tuyệt đối nghe hiểu. Lửa giận oanh một tiếng thiêu đốt, cô chịu đựng đau đớn ở đầu gối bò dậy dùng sức đẩy anh. “Anh mới tìm dọn dẹp! Anh là đồ lưu manh giả bộ đạo mạo mặt người dạ thú! Trước kia tôi còn tưởng anh là người tốt, thì ra anh và mấy tên đàn ông khác đều là cung Nhân Mã!”

“Cung Nhân Mã. . . ?”

“Nửa người trên là người nửa người dưới là, súc, sinh!” Ngón tay Diệp Tiểu An hung tợn đâm ngực của anh, hận không làm mỗi chữ mình nói ra dính lên người anh. “Không trách được chị Cận Thanh muốn chia tay với anh, đáng đời người đàn ông như anh bị bỏ!”

Diệp Tiểu An không biết lời nói của mình giống như một thanh kiếm bén đâm vào tim của Giang Thiệu, càng không nhìn thấy biểu tình trầm xuống trong bóng tối của anh. Giang Thiệu kéo cánh tay cô đẩy cô vào tường, nắm cằm nhỏ của cô, nâng lên, “Tôi hoài nghi em không phải là đầu óc thật có vấn đề thì chính là đang cố ý quyến rũ tôi, em chỉ mặc một cái quần ngắn mà dám xuất hiện trước mặt kẻ mặt người dạ thú, không sợ anh ta lộ ra diện mạo xấu xí thật sự sau đó làm gì em trong tình huống kêu trời không thấu kêu đất không nghe sao?”

Diệp Tiểu An bị anh bóp đau, bởi vì lời nói của anh mà tóc gáy đều dựng lên, thân thể của anh chợt dè tới ép cô vào trong một góc nhỏ, khiến cho hô hấp của cô cũng bị nghẽn. “Anh, anh. . .”

“Tôi, tôi có muốn bổ sung chuyện lần trước chưa làm xong không à, nếu không thì thật uổng phí cho em mở miệng ca ngợi rồi? Em cứ nói đi?” Anh học nói chuyện cà lăm như Diệp Tiểu An, nở một nụ cười vô hại vô cùng. Giang Thiệu cảm thấy hoàn toàn không cần phải ở ngục trang thành một người đàn ông tốt, mặc dù Cận Thanh không nói ra nhưng cô vẫn luôn không nhìn đến anh, nếu cả Diệp Tiểu An cũng thế, anh cần gì phải uất ức mình như vậy.

Ý tưởng vô đã mẻ lại sứt này một khi nhô ra liền điên cuồng sinh trưởng ở trong đầu Giang Thiệu. Anh đè thân thể Diệp Tiểu An vào trên nắp hộp cầu chì, tiến gần tới mặt cô. “Mặt người dạ thú? Đồ lưu manh? Hả?”

Diệp Tiểu An nhất thời liên tịt ngời, cảm thấy mình thật là thiếu não, ôm thì ôm, té thì té, làm gì nhất định phải làm người đàn ông này phát bực, làm phát bực lại đánh không lại anh. Nhưng trước kia tính khí Giang Thiệu không có kém như vậy đó a.

“Tôi cảnh cáo anh, không thể làm loạn. . . .” thân thể Diệp Tiểu An rung động, anh dán quá chặt, cô không muốn cảm nhận được tội phạm “Dục vọng” của anh cũng khó khăn. “Anh quá kích động rồi.”

“Không xằng bậy thì không phải là kích động.” Giang Thiệu vừa nói vừa cúi đầu. . . .

20. Chương 20

Chương 20: Là ai không bằng cảm thú?

Diệp Tiểu An cho là anh muốn hôn mình, sợ hãi nhắm hai mắt nghiêng đầu qua chỗ khác thét lên. Giang Thiệu vốn không muốn hôn cô thiệt, nên chỉ cắn lên cổ cô. Bàn tay giam cầm hông của cô, trượt xuống cái mông nhắc cô lên.

Môi của anh đi tới xương quai xanh, tựa như hôn nhưng lại không phải là hôn. Diệp Tiểu An cảm thấy hiện tại Giang Thiệu nghiêm nhiên là một con dã thú, mà mình thì chính là một con thỏ trắng nhỏ xui xẻo tội nghiệp dưới móng vuốt của anh. “Buông ra buông ra! Cầm ——”

Không, không thể nói cầm thú nữa, anh căn bản là không bằng cầm thú.

Giang Thiệu cũng cảm thấy mình càng ngày càng trở nên cầm thú theo như lời của cô. Cô càng giãy dựa càng loạn uồn éo anh lại càng muốn khi dễ cô hù dọa cô. Nếu Diệp Tiểu An có thể bình tĩnh một chút sẽ phát hiện thật ra Giang Thiệu không làm gì cả. Nhưng bắp thịt cứng rắn của anh lại dán chặt lấy cô, hai chân của cô bị ép buộc vòng qua hai bên eo anh, chỗ nhạy cảm thỉnh thoảng đụng phải hung khí dưới quần anh trong khi giãy giụa. Nghe thấy tiếng hít thở hơi nặng nề của anh, Diệp Tiểu An sợ đến tóc co lại.

Dùng toàn bộ sức mạnh đẩy anh, nhưng anh lại vẫn không nhúc nhích, đôi môi chỉ lo dờn xuống, thậm chí cắn xuống sợi dây cột áo của cô. Tất cả phản kháng của cô đều không có ý nghĩa gì trước mặt Giang Thiệu, không đủ để tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với anh. Tựa hồ muốn anh nghĩ đến cô chỉ có thể bị chiếm đoạt. Loại cảm giác mang chút tuyệt vọng vô lực này khiến Diệp Tiểu An nhớ lại ban đêm hỗn loạn đó, cảm giác bị xé rách đó vô cùng đáng sợ khiến cô không muốn trải qua lần nữa.

Mùi thơm thoang thoang trên người cô giống như độc dược kích thích giác quan của Giang Thiệu, làm anh biết đến một chuyện: anh khi dễ không phải Diệp Tiểu An, mà là một cô gái chân chân thật thật. Trong lúc nhất thời anh hơi hỗn loạn, không thể nói là chỗ nào có cái gì không đúng.

Thân thể của cô càng ngày càng lạnh, thân thể của anh lại càng ngày càng nóng.

Tại thời khắc muốn chết này đèn ở hành lang chợt sáng lên lần nữa, có điện.

Ánh sáng đột nhiên đến khiến Diệp Tiểu An càng thêm sợ, xúc cảm chân thật khiến cô cảm thấy mình giống như đã bị anh lột sạch. Giang Thiệu hôn lên cái cổ mềm mại của cô, tay nâng mông cô chậm rãi dùng sức, một cái tay khác trượt lên hông của cô. Tay của anh nóng như bàn ủi, hô hấp của Diệp Tiểu An tràn đầy mùi vị của Giang Thiệu, mùi vị dã thú. Cô không nhịn được nữa há mồm cắn mạnh lên vai Giang Thiệu.

Mặc dù như vậy đối với Giang Thiệu mà nói không thể xưng là đau đớn, nhưng cũng khiến Giang Thiệu cường chế đi dời những cảm xúc không khống chế được.

. Không khống chế được?

Giang Thiệu dừng động tác lại, nhưng Diệp Tiểu An lại không dừng lại, vẫn cắn mạnh để trả thù.

Đình ——

Sau tiếng vang thanh thúy, cửa thang máy chạy ra hai bên, một người từ bên trong đi ra.

.

Tả Trí không ngờ mình sẽ thấy một màn bốc lửa sexy như vậy, Giang Thiệu ở trần đưa lưng về phía mình, chỉ mặc một cái quần ngủ, sau lưng có mấy vết cào xanh tím, một đôi chân của cô gái mập mờ kẹp hai bên hông anh ta, đường cong chân còn rất xinh đẹp. Còn có một cái đầu nhỏ đen thùi lù nằm ở trên vai anh.

Ừ, một tư thế rất kích tình. Không đợi anh cảm thán xong, đã nhìn thấy chủ nhân cái đầu kia ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi mắt, mà đôi mắt đó thì không thể nào quen hơn nữa!

Hai tay của Tả Trí bỗng chốc nắm chặt, sắc mặt chợt trầm xuống, bờ môi mím lại.

Nhìn thấy Tả Trí, Diệp Tiểu An cương cứng như tảng đá trong ngực Giang Thiệu, Giang Thiệu không cần nhìn cũng biết người phía sau là ai.

Tả Trí lạnh lùng nhếch khóe miệng, “Ai có thể giải thích cho tôi đây là chuyện gì xảy ra?”

Giang Thiệu để Diệp Tiểu An xuống, mà Diệp Tiểu An nhìn thấy biểu tình dọa người này của Tả Trí thì theo bản năng rút một cái ra sau lưng Giang Thiệu. Cử động rất nhỏ này khiến sự tức giận của Tả Trí tăng vọt cấp tốc. Anh siết chặt quả đấm, thầm đếm năm giây ở trong lòng mới mở miệng.

“Diệp Tiểu An, tôi không ngờ cô là người phụ nữ như thế!”

Trong lòng Diệp Tiểu An căng cứng, “Em không phải! Anh đừng hiểu lầm! Em không có làm chuyện gì có lỗi với anh!”

“Cô không phải cảm thấy giải thích dưới tình huống này quá mức yếu ớt sao?” Tả Trí nói với Diệp Tiểu An nhưng tầm mắt lại nhìn chằm chằm Giang Thiệu. “Người khác nói tôi có thể không tin, nhưng mà tôi lại không có biện pháp không tin mắt của mình!”

“Em không có!” Diệp Tiểu An thở hắt vì kinh ngạc, chạy tới kéo áo Tả Trí. “Tả Trí anh phải tin em, là Giang Thiệu ——”

“Cô đủ rồi Diệp Tiểu An!” Tả Trí bóp chặt cổ của Diệp Tiểu An không cho cô nói tiếp. Diệp Tiểu An chưa bao giờ cảm thụ sự thô lỗ này từ trên người anh, anh bóp chặt giống như đó không phải là cổ của cô.

Giang Thiệu không nhìn nổi anh ta làm thế với Diệp Tiểu An, muốn tiến lên ngăn cản, Tả Trí tựa hồ ngờ tới ý đồ của anh nên đã vác Diệp Tiểu An lên vai trước một bước. “Tôi không giết cô ta đâu! Con mẹ nó anh chờ tôi ở đây!”

Nói xong khiêng cô vào phòng.

.

Diệp Tiểu An bị anh vứt trên ghế sofa, đầu óc té ông ông tác hưởng. Tả Trí rất tức giận, cảm giác bị phản bội cơ hồ đốt cháy anh. Anh đè nén tâm tình, cố gắng hít sâu.

Diệp Tiểu An bò dậy kéo tay của anh, vừa định nói chuyện thì môi đã bị anh chặn lại. Tả Trí nâng mặt của cô lên, sâu sắc nhìn cô, trong đôi mắt có mãnh liệt đột sáng. “Tôi chỉ hỏi cô một vấn đề, thành thật trả lời tôi.”

Diệp Tiểu An gật đầu, mà Tả Trí lại cơ hồ cắn nát hàm răng mới hỏi ra miệng.

“Hai người lên giường chưa? Không phải nhất định ở trên giường! Ghế sa lon, trong xe, thậm chí con mẹ nó hành lang cũng được! Cô và Giang Thiệu. . . . Đã làm chưa! Diệp Tiểu An, đừng gạt tôi.”

“.” Vấn đề này giống như ngàn vạn cây gai cùng bắn về phía cô, trong lòng đau đớn mãnh liệt. Cơ hồ trong nháy mắt này nước mắt của Diệp Tiểu An bỗng chốc chảy xuống, rơi vào trên mu bàn tay của Tả Trí không tiếng động lan ta.

Tả Trí nhắm mắt lại, thanh âm vô lực thê lương. “Đây chính là đại biểu đã làm.” Anh rũ tay xuống, tựa hồ vẫn không dám tin, nhìn cô gái này nói “Giang Thiệu là anh tôi, cô không biết à? . . .”

Thật ra thì anh có rất nhiều lời muốn nói, rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng sau khi lấy được đáp án này thì những chuyện khác đều không còn ý nghĩa.

“Không phải như anh nghĩ, là anh ta uống rượu say rồi. . . Anh ta cưỡng ép em. . .” Diệp Tiểu An che miệng khóc không kềm chế được.

Tả Trí cười gượng hai tiếng, “Cưỡng ép cô? Cho nên tối đó cô mới báo cảnh?”

Thấy cô gật đầu, lửa giận của Tả Trí càng thêm không khống chế được, mãnh liệt đập ghế sa lon một cước, sức lực lớn đến mức đập ghế sa lon ra nửa thước, chân ghế sa lon ma sát ra tiếng vang chói tay ở trên sàn nhà. Bỗng dưng, tầm mắt của anh bị món đồ vốn nằm ở dưới ghế sa lon hấp dẫn.

Đó là bản ký họa Diệp Tiểu An làm mất từ sau chuyện kia, cô cũng sắp quên. Tả Trí khom người nhặt lên, cô muốn ngăn cản đã không kịp.

Mở ra liền thấy bức vẽ nửa người của một người đàn ông, mặc dù ngũ quan không được khắc cận kề, lại cực kỳ giống Giang Thiệu. Tả Trí liếc Diệp Tiểu An một cái, lật qua trang kế tiếp, Tả Trí nhất thời cười lên.

“Tả Trí anh nghe em giải thích!”

“Giải thích cái gì? Giải thích tại sao Giang Thiệu làm người mẫu cho cô vẽ? Không cần, tôi không có hứng thú nghe.”

Chỉ trách tài nghệ của Diệp Tiểu An quá cao, mặc dù anh không phải người trong nghề nhưng cũng nhìn ra được sự dụng tâm của họa sĩ, cả vết sẹo dưới bụng người mẫu cũng vẽ ra. Mà anh lại quá mức quen thuộc người đàn ông trong bản vẽ, dù anh ta bị đốt thành tro bụi cũng nhận ra được đồng bụi kia họ Giang.

Tả Trí trả bản ký họa lại cho cô, bàn tay bao trùm trên đỉnh đầu của Diệp Tiểu An đã khóc đến mức tắt tiếng, một câu cũng không muốn nói.

Tả Trí từ nhà Diệp Tiểu An ra ngoài, thì thấy cửa phòng Giang Thiệu đang mở, anh ta đang đứng ở phía trước cửa sổ hút thuốc lá, lúc Tả Trí đi vào thì điếu thuốc này mới vừa tắt.

Tả Trí vừa hoạt động cổ tay vừa nghiêm mặt đi tới, không nói hai lời trực tiếp cho Giang Thiệu một quyền. Một quyền này rất nặng, Giang Thiệu không trốn không tránh mà nhận lấy.

“Anh yêu Diệp Tiểu An rồi hả? Cho nên chia tay với Cận Thanh?” Tả Trí nín lấy cổ áo anh lạnh giọng chất vấn.

“Không liên quan đến Cận Thanh, cũng không liên quan Diệp Tiểu An, là việc của tôi.”

Tả Trí lại đánh một quyền lên ngực anh. “Vậy anh cho tôi lý do tại sao anh lại làm chuyện đó với cô ta! Diệp Tiểu An là người phụ nữ của tôi con mẹ nó anh không biết?”

“Người phụ nữ của cậu?” Giang Thiệu nhẹ giọng chê cười, lau đi vết máu ở khóe miệng. “Vậy Trần Dao là ai của cậu? Xuống giường Trần Dao kéo quần lên là có thể quay mặt qua nói Diệp Tiểu An là người phụ nữ của cậu? Là người phụ nữ của cậu mà cậu vui thì tới trên giường cô ấy, mất hứng thì không tới? Là người phụ nữ của cậu mà nửa đêm canh ba cậu ném cô ấy ở ngoài chỉ vì một cuộc điện thoại của Trần Dao? Lúc cô ấy cần cậu thì cậu ở đâu? Lúc cô ấy bị bệnh nằm trên giường một mình thì cậu ở đâu? Không phải cậu lo là sơ suất tay thì tay của cô ấy bị phỏng à? Cậu không thấy vết sẹo đến giờ còn chưa liền da trên tay cô ấy à? Cậu có thể đối diện Trần Dao nói yêu cô ta, vậy cậu nói ra được chữ đó với Diệp Tiểu An không? Cậu có thể cho cô ấy cái gì? Tình cảm hoàn chính hay là hôn nhân? Từ đầu đến đuôi cậu chỉ cho cô ấy lời nói dối và lừa gạt!”

Sắc mặt Tả Trí hơi hòa hoãn, “Cứ tính là tôi chơi cô ấy thì sao? Đây là chuyện của tôi và cô ấy, anh có tư cách gì nói nấy lời này? Anh là ai?! Bị lừa là do cô ta không có kinh nghiệm nên nhìn lầm người! Không đủ thông minh cũng chỉ có thể bị lừa!”

Anh còn chưa dứt lời đã trúng một kích rất mạnh của Giang Thiệu, đánh anh ngã ở trên ghế sofa, lồng ngực đau như nứt ra.

Giang Thiệu không ngờ Tả Trí lại có thể nói ra như vậy, quả đấm của anh hươ ra theo ý thức. “Muốn tư cách à?” Giang Thiệu châm chọc nhếch môi, mĩa mai cười một tiếng. “Dù gì tôi cũng đã ngủ với cô ấy, tôi có thể phụ trách lấy cô ấy, mà cậu thì không, được!”

Lời này khiến Tả Trí hoàn toàn xù lông, lập tức nhảy lên phản kích một quyền, “Con mẹ nó anh cho là anh tốt hả? Còn không phải trong lòng nhớ thương Cận Thanh nên dính lấy Diệp Tiểu An! Đó gọi là yêu?”

“Tôi và Cận Thanh đã kết thúc từ trước khi xảy ra chuyện với Diệp Tiểu An! Tôi không cần giải thích với cậu mấy chuyện này!”

“Đó là chị tôi, tôi thật cảm ơn anh!”

“A, các người quả nhiên là người một nhà, tôi xem như hiểu rõ!” Giang Thiệu chịu mấy quả đấm của anh cũng vì để xin lỗi trong chuyện của Diệp Tiểu An, nhưng anh thật không có biện pháp tiếp nhận thái độ Tả Trí đối với cô. “Hai chị em các người không có ai biết quý trọng người khác! Tả Trí, cậu có gan ly hôn với Trần Dao thì trở lại nói với tôi Diệp Tiểu An là người phụ nữ của cậu! Nếu không thì con mẹ cậu câm miệng!”

Hai người đàn ông mất trí cứ đánh nhau như thế. Mặc dù từ nhỏ hai người thỉnh thoảng cũng đánh nhau, nhưng không thể so với bây giờ.

Đang đánh khó phân thắng bại thì một giọng nữ nhẹ nhàng chọt từ cửa bay qua. “Đừng đánh nữa.”

Hai người đồng thời dừng tay, một quyền của Giang Thiệu suýt nữa vung xuống, nghe thanh âm này đột nhiên nhìn ra ngưỡng cửa, Diệp Tiểu An ngồi ở trước cửa an tĩnh lau nước mắt, nhìn đáng dấp tựa hồ ngồi đó một lúc rồi.

Ánh mắt của cô vô cùng bình tĩnh khiến trong lòng Giang Thiệu run lên.

“Tôi cho là anh còn có người phụ nữ khác, không ngờ tôi mới là ‘người khác’ đó.”

Tả Trí đứng dậy từ dưới đất, cau mày, nhưng mà trong nội tâm lại len lén thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc đã tới thời điểm ngã bài rồi.

21. Chương 21

Chương 21: Vật còn người mất mọi chuyện dừng

Đàn ông đến tốt cùng là như thế nào, Diệp Tiểu An không rõ ràng lắm, nhưng cô cũng không biết đàn ông đáng sợ như vậy. Mình rốt cuộc quá mức đơn thuần, chân tướng vĩnh viễn còn tàn nhẫn hơn cô tưởng tượng.

Diệp Tiểu An nắm tay của anh cẩn thận nhìn, trên ngón áp út của anh, nơi đó có một vòng tròn rất mờ. Cô cảm thấy trong lòng rất phiền muộn, cánh môi hé hé lại ngậm lại.

Tả Trí không nói, nhìn chăm chăm cô, sau đó từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn vàng trắng đeo vào ngón áp út. Tay của anh rất thon dài, đeo nhẫn xinh đẹp hơn. Diệp Tiểu An không dám nháy mắt, chỉ sợ sẽ có nhiều nước mắt chảy xuống hơn. “Mỗi lần anh đến tìm tôi đều cởi chiếc nhẫn ra trước?”

“... Uh.”

Không chỉ có như thế, mỗi lần anh ôm Diệp Tiểu An, hôn cô trên chòm tóc, thậm chí ba phen mấy bận nói muốn xảy ra quan hệ với cô thì anh đều gỡ chiếc nhẫn này trên người. Có lúc anh cũng cảm thấy khó chịu, nhưng đàn ông chính là như vậy, ở trước mặt dục vọng chỉ biết nghĩ tới làm sao thỏa mãn mình, đạo đức và trách nhiệm đều là thứ hư vô mờ mịt.

Hơi lạnh thấu xương bao phủ cô, cô thẳng sống lưng, bởi vì không biết phải dùng biểu tình gì đối mặt anh. “Anh không cảm thấy mệt sao? Lừa gạt hai người phụ nữ như thế anh ngủ không gặp ác mộng sao?”

“Nuôi một con thú cưng có thể mệt đến đâu? Cô rất khiến tôi yên tâm.” Tả Trí cười vô vị, nụ cười kia khiến Diệp Tiểu An cảm thấy khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt trở nên xa không thể chạm.

“Tôi không tin.”

“Không tin cái gì? Trước kia tôi nói dối thì cô tin, bây giờ tôi nói thật cô lại không tin?”

“Tả Trí, anh đến tột cùng xem tôi là cái gì?”

Giang Thiệu khinh thường chê cười, anh nhìn không nổi nữa, xoay người lại ra ban công tầng không gian cho hai người kia. Cô gái có thể hỏi ra vấn đề này rốt cuộc là ngu tới trình độ nào?

Nhưng cô thật ngu sao?

Không thể phủ nhận Diệp Tiểu An đã sớm hoài nghi Tả Trí, Giang Thiệu nhớ lại đoạn lời trong nhật ký của cô, thì ra cho tới nay cô đều đang ngụy trang, ngụy trang vui vẻ, ngụy trang không biết chút nào.

Giang Thiệu rất phiền não trong lòng, anh hình như thấy được cái bóng của mình ở trên người Diệp Tiểu An, đúng hơn là một phần tình cảm lừa mình dối người lại tràn đầy kỳ vọng hèn mọn.

Đôi tay vòng trước ngực đứng dựa vào lan can, nhìn thành phố xa hoa trụy lạc, ngọn đèn dầu mờ mờ chiếu sáng con người thâm trầm của anh. Anh âm thầm chậm rãi nắm tay lại, trong lòng bị tình cảm không giải thích được lấp đầy. Có phải chăm sóc cô gái này đã thành thói quen trong lúc vô hình không? Cho nên mấy lời nói đáng ăn đập của Tả Trí mới kích thích ý muốn bảo vệ Diệp Tiểu An của anh?

Số lần anh và Tả Trí đánh nhau từ nhỏ đến lớn không cách nào tính toán, nhưng bởi vì phụ nữ cũng là lần đầu.

Trước luôn vô tình hay cố ý ngăn cô bị thương tổn, mà giờ khắc này đến thật thì Giang Thiệu lại phát giác chỗ nào đó trong lòng mình có chút chờ đợi. Anh che mi tâm bất đắc dĩ giật nhẹ khóe miệng. Tất cả làm sao vậy?

.

Tả Trí lau nước mắt dính trên lông mi cô, tại sao ngày trước không phát hiện cô cố chấp như thế? Anh không trả lời cô vẫn đợi.

“Tại sao biết rõ còn hỏi?”

Bộ dáng cô hết sức nhịn rơi nước mắt thật diễm đam đáng yêu, Tả Trí lại cảm thấy châm chọc. Anh ưa thích cô gái thế này, vậy mà khi anh nhìn thấy một màn nóng bỏng lúc Diệp Tiểu An giắt trên người Giang Thiệu thì cảm thấy tim mình bị cô hung hăng thọc một dao. Bởi vì sáng sớm ngày mai sẽ phải đi Philippines, anh nghĩ tới nghĩ lui quyết định liền quyết định trở về ôn tồn với cô thêm một lát, bởi vì cảm thấy mình rời đi lâu thế thì cô gái nhỏ này sẽ rất nhớ anh.

Thật buồn cười, anh thấy thật buồn cười. Lòng ngón tay anh dính nước mắt của cô, đưa ra đầu lưỡi liếm liếm, thật chất, vị chất từ đầu lưỡi bắt đầu lan tràn ra. Lỗ mũi, hốc mắt, cổ họng. . . . Loại cảm giác lạ lẫm này khiến trong lòng anh thật hận, càng lúc càng không thể ngăn chặn.

“Sau khi cô lên giường với anh em của tôi, cô cảm thấy tôi nên xem cô là gì? Không sai, tôi khốn kiếp tôi che giấu cô chuyện tôi đã kết hôn, nhưng hai năm qua tôi đối với cô thế nào trong lòng cô rõ ràng! Tôi nghĩ cô không giống mấy người phụ nữ khác, cô đơn thuần cô ngu ngốc một cách đáng yêu, tôi hết sức cất giữ sự khác biệt của cô với người khác, bởi vì áy náy với cô nên cô xin gì tôi đều cho, mà bây giờ xem ra tôi mới là thằng ngốc kia, một người phụ nữ có thể xoay vòng giữa hai người đàn ông lợi hại hơn một người đàn ông chu toàn giữa hai phụ nữ nhiều! Diệp Tiểu An cô được lắm, lặng yên không một tiếng động giết người không thấy máu, phá hủy tình cảm anh em 29 năm của tôi và Giang Thiệu!”

Tả Trí gơ ngón tay cái lên với cô, “Cô thật khiến tôi xoa mắt mà nhìn! Trước kia tôi xem cô là bảo bối, bây giờ? Đừng ép tôi nói lời khó nghe hơn, thu hồi nước mắt của cô, đền thờ này cô không lập được nữa! Tôi lấy anh em quan trọng nhất trả lại cho cô là đủ rồi!”

Diệp Tiểu An cắn môi, kinh ngạc nhìn người đàn ông đã từng mang cho cô vô số sung sướng và cưng chiều, không thốt nên lời. Mỗi lời anh nói giống như một quả pháo nhắm vào cô, chính xác không sai lầm, trong tiếng nổ vang đáng sợ cô đã bị tạc thương tích đầy mình.

Nếu như không phải là chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, cô thật muốn bấu mình để xem đây có phải là cơn ác mộng đáng sợ không.

.

Trần Dao rút cuộc xã giao xong, vì một hợp đồng mà cô bị mấy người đàn ông thay nhau chuốc rượu, cũng bị chiếm lời. Cũng may cuối cùng vẫn là tuyệt bút vung lên, ký tên xuống, lúc này cô mới xem là không có phí công bận rộn.

Trần Dao đưa khách hàng đi rồi lập tức vọt tới bên cây khổ sở nôn mưa, phụ tá theo phía sau lưng của cô cũng oán trách thay bà chủ. “Tên họ Vương đó là cái thứ gì, không xem lại hình tượng của mình mà chỉ lo náo loạn, ỷ có mấy đồng tiền lớn lối, tấy má tay chân thật làm cho người ghê tởm.”

“Mặc kệ anh ta, hợp đồng tới tay chính là thắng lợi, khuya lắm rồi em mau đi về nghỉ ngơi đi.” Trần Dao đuổi phụ tá, nâng cao tinh thần lung la lung lay đến xe của mình, gục trên tay lái thở mạnh. Hôm nay quả thật uống quá nhiều, trong dạ dày khó chịu như bị lửa đốt, trong lòng cũng uất ức, chưa bao giờ bị người chiếm lời lớn thế. Cô biết mình xinh đẹp, gương mặt trái xoan này đã mang đến không ít lợi ích cho cô trong sự nghiệp. Nhưng Trần Dao là một người phụ nữ giữ mình trong sạch, nếu không trên đầu Tả Trí đã không biết đội mấy cái nón xanh rồi.

Cô lật túi nửa ngày mới tìm ra điện thoại di động, nhắm mắt lại gọi cho Tả Trí. “Ông xã, em ở Moulin Rouge, mau tới đón em.”

Thanh âm của cô hơi khàn khàn và ngang ngược, Tả Trí vừa nghe cũng biết cô uống nhiều quá, Trần Dao thanh tĩnh rất ít khi làm nũng với anh. “Được, em chờ ở đó, anh sẽ đến nhanh.”

Chuyện đã nói tới bước này, Tả Trí không cần kiêng dè Diệp Tiểu An nữa. Trong phòng rất yên tĩnh, Diệp Tiểu An nghe lời Trần Dao nói không sót một chữ. Hai chữ “ông xã” này hoàn toàn khiến cô nhận rõ sự thật.

Tả Trí cúp điện thoại, sửa sang lại áo bị xé rách xóc xếch trong lúc đánh nhau lúc nãy, “Trước kia vào lúc này, tôi sẽ nói với cô trong bối cảnh sát có chuyện.” Tả Trí cười nhẹ, “Hiện tại không cần, rất xin lỗi, tôi muốn đi đón vợ tôi.”

Lúc anh đi tới cửa lại nhớ tới cái gì nên dừng lại, “Sau này tôi sẽ không tới nữa, phòng ốc cô có thể tiếp tục ở, hoặc cô có thể dời đến nhà này của Giang Thiệu.”

Diệp Tiểu An đưa lưng về phía anh, vì vậy không nhìn thấy ánh sáng gần như đau đớn và lưu luyến trong mắt của anh.

Tả Trí không được cô đáp lại, muốn nói thêm gì đó nhưng rốt cuộc không mở miệng. Anh đi tới tầng ngầm ga ra, mới vừa ngồi vào điện thoại di động lại vang lên.

Nhưng thanh âm này không phải tiếng chuông điện thoại anh hay dùng, đó là một bài hát sinh nhật, thanh âm Diệp Tiểu An truyền tới từ trong điện thoại của anh.

“Chúc anh sinh nhật vui vẻ, chúc anh sinh nhật vui vẻ. . . .”

Anh kinh ngạc lấy điện thoại di động ra, trên màn ảnh là một đoạn video Diệp Tiểu An tự quay, cô đang cầm một cây nến hình trái tim, nụ cười ngọt ngào hát bài sinh nhật. Trên video còn cài thêm hiệu ứng, lóe ra bảy chữ to màu sắc rực rỡ:

Tả Tiểu Trí sinh nhật vui vẻ.

Mà thời gian bây giờ vừa vặn 0 giờ.

“Hi hi, em là người thứ nhất chúc mừng anh sinh nhật vui vẻ phải không? Mau khen em, hôn một cái! Buổi tối nhớ tới nha, em chuẩn bị quà cho anh!”

.

.

Tả Trí kinh ngạc, kinh ngạc rồi đến thờ ơ. Anh trầm mặc chờ video phát hình xong, cặp mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười ngu hề hề của Diệp Tiểu An trên màn hình cho đến khi ánh sáng tắt hết. Không nói một lời nổ máy xe như không có chuyện gì xảy ra. Vậy mà mới vừa lái ra chung cư không bao xa, anh

lại vội vàng thắng xe lại, suýt nữa khiến xe phía sau tông vào đuôi xe. Tài xế xuống xe gõ cửa sổ xe anh mắng to, nhưng anh lại thờ ơ. Tay từ từ đè ngực.

Thì ra cảm giác ê ẩm chất chất đã lan tràn đến tim, khiến anh khó có thể hô hấp.

Con mẹ nó Diệp, Tiểu, An! Con mẹ nó Giang, Thiệu!

.

22. Chương 22

Chương 22: Xin đừng rời xa. . .

Phòng sách của Giang Chấn cũng giống như những căn phòng khác trong nhà này, phong cách lắp đặt thiết bị hết sức cổ điển trầm ổn, bàn ghế gỗ lê hoa, còn có mấy kệ sách chứa lượng sách kinh người, nghiêm nhiên là một thư viện mô hình nhỏ. Vậy mà bây giờ gian phòng này lại tràn ngập không khí dè dặt.

Giang Thiệu không ngờ Diệp Tiểu An sẽ xuất hiện tại nhà mình, nhìn lại ba binh lính phía sau cô, sắc mặt trầm xuống, ngoài miệng vẫn cười. “Cha, ngài đang đùa giỡn gì đó?”

Nhắc tới cũng kỳ quái, trên đường tới thậm chí là trước lúc đi vào gian phòng này tâm thần Diệp Tiểu An đều là thấp thỏm, mà lúc thấy Giang Thiệu thì trong lòng nhất thời bình tĩnh lại.

Giang Chấn không để ý anh, chấp tay sau lưng dạo bước tới trước người Diệp Tiểu An, nhìn kỹ cô một cái, khẽ nhăn mày lại. “Cô là Diệp tiểu thư? Tôi là Giang Chấn, là cha của Giang Thiệu.”

Giang Chấn và Giang Thiệu có chiều cao thân hình giống nhau, biểu tình lúc nghiêm túc cũng giống nhau như đúc. Giang Thiệu đến tuổi này chắc cũng sẽ có dáng vẻ này, Diệp Tiểu An có cảm giác đang đối thoại với bản “già” của Giang Thiệu.

“Xin chào bác Giáng, cháu là Diệp Tiểu An, xin hỏi ngài đặc biệt gọi cháu tới đây có chuyện gì không?” Diệp Tiểu An dùng đôi mắt hồng hồng từ tối hôm qua để tỏ vẻ tao nhã lễ độ.

Giang Chấn lại xem kỹ cô gái có vẻ yếu đuối này lần nữa, bĩu môi, “Cô và con trai tôi là quan hệ gì?”

Giang Thiệu lập tức kéo Diệp Tiểu An ra phía sau, “Ngài làm cái gì vậy, con đã nói chuyện của con và Cạn Thanh cô ấy không liên quan.”

“Tôi không có hỏi anh, không cần chen miệng, tránh ra.” Giang Chấn không vui, sừng mặt lên ra lệnh. Thấy Giang Thiệu không động, Giang Chấn bèn duỗi cánh tay sắt đẩy anh ra, Giang Thiệu làm sao đi nữa cũng không dám động thủ với cha, ở bên cạnh ý vị truyền lại ánh mắt cho Diệp Tiểu An, không cho cô nói ra quan hệ với Tả Trí.

Diệp Tiểu An nhìn chằm chằm Giang Thiệu, giận dữ sợ. Giang Chấn bỗng chốc quay đầu lại, Giang Thiệu đang nháy mắt ra hiệu vội khôi phục vẻ mặt bình thường, đưa tay lên môi ho ho như không có chuyện gì xảy ra. “Cha, con và cô ấy chỉ là bạn.”

Giang Chấn hung dữ nói, “Nếu để tôi phát hiện anh giở trò sau lưng thì tôi sẽ đánh anh chạy ra ngoài!”

Giang Thiệu bĩu môi, nếu là vừa rồi anh cầu cũng không được bị đánh chạy, hiện tại bởi vì cô gái này, dù Giang Chấn đánh anh một trận thì anh cũng không thể rời đi nửa bước.

Mà Diệp Tiểu An cũng không biết anh có tinh thần quên mình hiến thân vì người như thế, còn đang âm thầm căn nhắc nghiêng lợi ở đằng kia vì hiểu được ánh mắt của Giang Thiệu. “Cháu và con trai của ngài đã từng có quan hệ bạn bè nam nữ thuần khiết bình thường.”

“Đã từng? Vậy bây giờ thì sao?” Giang Chấn hỏi.

“Hiện tại. . .” Diệp Tiểu An liếc nhìn Giang Thiệu chấp tay trước ngực không tiếng động cầu xin cô, lạnh lùng hừ. “Hiện tại cháu và Giang Thiệu chỉ là bạn bè.”

Giang Thiệu: “.”

Lời này có ý gì? Mấy keyword “Quan hệ nam nữ thuần khiết” là sao? Còn không có? Thì có nghĩa là gì?

Đại biểu quan hệ ở giữa hai người bọn họ đã là nam nữ không thuần khiết rồi hả?

Sau vài giây Giang Chấn cũng suy nghĩ ra được, thanh âm chợt nhỏ đi. “Tại sao cô lại ở cùng tầng chung cư với Giang Thiệu?”

“Chuyện này hỏi con trai của ngài đi, cháu không biết ban đầu Tả Trí và anh ta thương lượng thế nào.” Diệp Tiểu An giao lời cho Giang Thiệu, đầu quật cường nghiêng nghiêng giấu đi vẻ ảm đạm trong mắt.

.

Giang Chấn trầm ngâm chốc lát rồi xoay người lại cho con trai một cước. “Tiểu tử ngu ngốc Tả Trí kia cũng nhúng vào? Nó lại giúp anh mà không giúp chị nó?”

Giang Thiệu sớm có dự liệu, thân hình linh hoạt tránh ra, “Con không rõ, ngài mắng cậu ta mà sao đá con?”

“Diệp tiểu thư, tôi nói chuyện không thích đi vòng vèo, cô có phải đang qua lại với Giang Thiệu không? Nếu như phải, tôi hi vọng cô có thể lo lắng về quan hệ của hai người.” Giọng nói của Giang Chấn tuy không khó chịu nhưng không có ý cường ép, mà Diệp Tiểu An lại cảm thấy như bị tát mạnh một cái, khiến cô hoàn toàn hiểu là chuyện gì xảy ra. Thì ra trong thời gian ngắn ngủi mình không giải thích được lại thành người thứ ba lần nữa!

“Cha!” bây giờ Giang Thiệu thật tức giận, “Muốn con nói mấy lần mới đủ? Diệp Tiểu An không có quan hệ gì với chuyện này cả! Tại sao ngài có thể vô đoán thế! Không thể chỉ nghe lời một phía của người khác đã định tội cho con! Con mặc kệ đi Ôn nói cái gì với ngài, nguyên nhân con và Cận Thanh chia tay chỉ có ba chữ: không thích hợp! Ngài trông nom con cái gì đều được, cuộc sống riêng của con ngài giờ cao đánh khề đi!”

“Anh tưởng tôi muốn quản chuyện của anh hả! Con gái người ta đang êm đẹp, anh làm lớn bụng người ta rồi bây giờ nói không thích hợp muốn chia tay? Anh hiểu hai chữ ‘ trách nhiệm ’ viết như thế nào không! Mấy năm qua anh làm cái gì rồi bây giờ nói không thích hợp!”

Lúc Giang Chấn nói nửa câu cuối cùng cố ý liếc mắt nhìn Diệp Tiểu An, cái nhìn này khiến tức giận và uất ức giống như thủy triều lặn lộn trong trái tim Diệp Tiểu An, cô hận hận cắn môi đứng sững ở tại chỗ nhìn chằm chằm Giang Thiệu.

Bộ dáng bướng bỉnh cố nén nước mắt khiến trong lòng Giang Thiệu đặc biệt buồn bực, anh châm chọc nhếch khóe miệng cười cười, “Ngài nên hỏi Cận Thanh, có hiểu hai chữ ‘ liêm sỉ ’ viết như thế nào hay không!”

Giang Thiệu hít một hơi thật sâu, “Con sống 29 năm có lỗi với ai cũng chưa từng phụ lòng Cận Thanh, con không thiếu cô ấy cái gì cả, không cần thiết đeo cái nôi đen này cho cô ấy. Nếu ngài không sợ mặt mũi của nhà họ Giang bị bôi đen thì cứ đi tra xem đứa bé trong bụng cô ấy là của ai!” Giang Thiệu từ trong túi lấy danh thiếp của bác sĩ phụ khoa ra đặt trên bàn.

“Hi vọng sau này sẽ không còn chuyện như hôm nay xảy ra nữa, con không muốn nhìn thấy Diệp Tiểu An vì vậy mà bị ai vu tội chữ bối! Bất luận kẻ nào cũng không được! Từ ngày mai con phải rời khỏi thành phố B mấy ngày, trong thời gian này cô ấy xảy ra chuyện gì. . .” Giang Thiệu híp mắt lại không có nói tiếp, trong ánh mắt hàm ẩn ánh sáng nguy hiểm.

Giang Chấn há lại cho anh phách lối, vỗ tay xuống mặt bàn, trừng mắt tàn khốc. “Thế nào, anh đang uy hiếp cha à?”

“Không phải uy hiếp, là cảnh cáo, con có việc đi trước.” Dứt lời Giang Thiệu mặc kệ cha có phản ứng gì, kéo tay Diệp Tiểu An vội vã rời đi. Anh người cao chân dài đi mau, Diệp Tiểu An chuyển nhanh cặp chân mới miễn cưỡng đuổi theo anh được.

Cảnh Thiên bố trí tốt một bàn thức ăn thịnh soạn rồi đi tới phòng sách, lại chỉ thấy Giang Chấn đứng nghiêm mặt một mình. “Tiểu Thiệu đâu rồi? Lại bị anh đánh chạy phải không? Khó được gặp mặt một lần, không thể nói chuyện nhỏ nhẹ à, đâu phải là đứa bé mà anh muốn làm gì thì làm.”

Giang Chấn nắm tấm danh thiếp kia nhủ lòng mảy suy nghĩ sâu xa: chẳng lẽ đứa bé của Cận Thanh không phải họ Giang sao? Diệp Tiểu An đó đến cùng là sao nữa?

Khốn khiếp phản rồi! Lại dám uy hiếp lão tử của nó! Còn nói không có gì với cô gái đó! Bộ dạng như bao che cho con!

.

Giang Thiệu kéo Diệp Tiểu An ra khỏi tòa lầu nhà mình mới thả chậm bước chân. Đây không phải đi, rõ ràng chính là trốn. Diệp Tiểu An che ngực thở mạnh, phát giác tay nhỏ bé của mình bị anh siết chặt liền vậy mạnh ra.

“Giang Thiệu!”

“Hả?” Giang Thiệu quay đầu lại, không ngờ nghênh đón anh lại là một bạt tai bén nhọn.

Mắt Diệp Tiểu An vốn là vừa đỏ vừa sưng, giờ phút này cô mím chặt đôi môi nhìn lại nước mắt càng có vẻ hết sức nhếch nhác, trong đôi mắt còn tràn đầy tơ máu đỏ bởi vì mất ngủ mà ra.

“Diệp Tiểu An! Em ——” Giang Thiệu dừng một lát, nuốt lời trở về. Thật ra thì anh có thể tránh thoát, nhưng không biết vì sao cố tình nhận lấy. Là cô đánh người đánh đến thích hay là anh bị đánh quen rồi?

Hai anh em mới vừa rồi nhạo báng Giang Thiệu không biết ở đâu nhô ra, thấy tình cảnh này liền đưa ngón tay lên miệng thổi ra một tiếng huýt gió vang dội.

“Ồ a anh Thiệu, ông mặt trời mới xuống núi liền mặc kệ chuyện tốt, đang đùa giỡn hoàng hoa đại khuê nữ nhà ai đó? Xem bộ dáng cô gái này, so với Cận Thanh nhà anh thật sự là cháo trắng rau dưa!”

“Ăn thịt cá chán nên đổi khẩu vị, anh Thiệu không có địa phương cũng đừng ở bên ngoài, ảnh hưởng không tốt, để cho cha anh nhìn thấy lại không được rồi! Ăn vụng cũng đừng lộ liễu vậy chứ?”

Giang Thiệu đè ép tức giận, mũi chân đá cục đá nhỏ trên đất lên trúng vào bụng của một người trong đó. “Hai cậu muốn bị đánh phải không! Tôi và Cận Thanh chia tay, về sau ít nhắc cô ấy với tôi!”

Chỗ này thật không phải chỗ để nói chuyện, Giang Thiệu lại lôi kéo Diệp Tiểu An tránh trái tránh phải đi tới một mảnh đất trống không có ai, ẩn cô ngồi ở trên ghế đá. “Tôi thay cha tôi nhận lỗi với em, tôi không biết ông ấy kéo em vào, em yên tâm về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa.”

Diệp Tiểu An tức giận cũng cười, “Không biết kế tiếp còn có thể có chuyện xui xẻo gì tìm tới tôi.”

Giang Thiệu trầm mặc, gơ tay lên lau nước mắt rơi trên quai hàm cô. Bây giờ Diệp Tiểu An mới ý thức được mình rất cuộc vẫn khóc, khinh thường đẩy tay Giang Thiệu ra. “Tôi có thể xin anh một chuyện không?”

“Em nói đi.”

“Cách xa tôi một chút được không?”

Giang Thiệu lui về phía sau hai bước, “Xa như vậy được không?”

Diệp Tiểu An lắc đầu, “Xa đến chừng cho tôi nhìn thấy anh mới được.”

Giang Thiệu trầm ngâm, đứng ở sau lưng Diệp Tiểu An. “Được như vậy đi, không nhìn thấy tôi.”

Không có lừa gạt người như vậy!

Diệp Tiểu An hít hít lỗ mũi bả vai run rẩy, oa ô một tiếng nằm ở trên bàn đá gào khóc lên. Giang Thiệu nhất thời cau mày, “Em có thể khóc, nhưng nhỏ giọng một chút được không? Để người ta nghe được còn tưởng tôi làm gì em nữa.”

Nói chưa dứt lời, Diệp Tiểu An lại như được lời này kích động tăng thanh âm lên, cô gào thét lớn tiếng hơn nữa. Giang Thiệu chưa từng thấy con gái có thể khóc thế, nửa ngồi xuống phía sau lưng của cô. Ngón tay của cô siết chặt y phục dưới mặt bàn, dùng sức quá mạnh mà đốt ngón tay trắng bệch, nước mắt rơi nhanh xuống.

Cô khóc suốt, Giang Thiệu chỉ lặng lẽ ở cạnh cô. Anh không biết làm sao mới có thể an ủi cô, hướng chi Tả Trí và mình một người tổn thương lòng cô, một người tổn thương thân cô.

Có lẽ do cả đêm chưa ngủ cộng thêm kích thích liên tiếp, Diệp Tiểu An khóc một cuộc xong nằm luôn trên bàn đá ngủ mất.

Thành B đã vào thu, thời tiết ban đêm lạnh lẽo. Giang Thiệu cởi áo khoác cảnh phục xuống đắp lên trên người cô, sau đó nhẹ nhàng ẵm cô lên. Trên khuôn mặt nhỏ bé của Diệp Tiểu An còn có nước mắt chưa khô hết, đầu tóc rối bời đáng thương. Đầu nhỏ vô ý thức tựa vào cổ anh, tìm tư thế thoải mái ngủ tiếp.

Bốn phía đen như mực, trên trời không hề có trăng. Hơi thở nhẹ nhàng âm ỉ của Diệp Tiểu An lát phát đều đều bên gáy anh, khiến Giang Thiệu bất ngờ nhớ lại một đêm nhiều năm trước.

“Cô bé mù, em quên hết rồi.” Giang Thiệu lầm bầm lầu bầu y hệt nỉ non, sự tối tăm trong lòng bởi vì đoạn kỷ niệm ngắn ngủn mà hơi tản ra. Anh nhắm mắt lại tựa vào trên cây cột, không tự chủ thu hẹp hai cánh tay, muốn giữ lại cảm giác ấm áp mềm mại nơi ngực. Hơn nữa, đó là một đoạn trí nhớ mà anh luôn xin nó đừng rời xa.

.

Diệp Tiểu An ngủ thật lâu, tựa hồ mơ một giấc mộng, trong mộng có người gọi cô là cô bé mù, sau đó. . . . Cũng không nhớ rõ nữa.

Cô bị một nhịp trống có tiết tấu lại cực kỳ ồn ào đánh thức. Vốn định vùi ở trong chăn ấm áp ngủ tiếp, chợt trợn to cặp mắt vọt ngồi dậy.

Đây là một căn phòng xa lạ, trong phòng có mùi đàn ông nhàn nhạt.

Kinh hãi chính là, cả người dưới chăn của cô lỏa lồ, không chỉ có như thế, cổ của cô, lưng eo đau nhức không dứt. . . .

23. Chương 23

Chương 23: Có muốn trả thù không?

Diệp Tiểu An lập tức bối rối, đại não trống rỗng. Nhịp trống ồn ào vẫn tiếp diễn, tiết tấu càng giàu có kích tình.

Cô nín lấy chăn cố gắng bình phục lại, hít sâu mấy cái. Kéo màn cửa sổ ra, tất cả phía ngoài đều xa lạ. Gian phòng này hết sức ngăn nắp giản dị, từng chi tiết đều lộ ra sự ấm áp. Bệ cửa sổ và góc bàn bày mấy chậu cây nhỏ đáng yêu, là loại cây nào đó không biết tên có cành dài và những chiếc lá tròn tròn, xanh mơn mơn hết sức đáng yêu.

Va ly hành lý cô đã thu thập và túi đựng máy vi tính của cô được dựng bên tường. Y phục của cô được xếp ngay ngắn đặt bên gối, Diệp Tiểu An vừa mặc vừa nhớ lại làm sao đến nơi này, nhưng mà một chút cũng không nhớ nổi. Có điều cô biết người cuối cùng đi chung với cô là Giang Thiệu.

Vậy tại sao cổ và eo của cô đều vừa nhức vừa đau? Chẳng lẽ.

Diệp Tiểu An cau mày cắn môi, trong lòng bất ổn. Lo lắng thì lo lắng, trên người ngược lại không cảm thấy có chỗ nào không đúng. Giang Thiệu không đến nỗi hèn hạ hạ lưu như vậy chứ? Căn cứ kinh nghiệm phán đoán, cô. . . . Sẽ không xui xẻo lại bị ăn lừa nữa chứ.

— được rồi, Diệp Tiểu An miễn cưỡng cũng coi là người phụ nữ có “Kinh nghiệm”, mặc dù cô hết sức căn rằng nghiêng lợi vì chuyện này.

Hứa Bình Hi vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng chiêng trống ồn ào trong nhà, vội vàng để túi đeo lưng xuống chạy vào phòng ngủ nhấn tắt đồng hồ báo thức có hình dáng như cái trống. Đó là do trưa hôm qua đã bật trước khi đi ngủ mà quên tắt. Hứa Bình Hi từ phòng ngủ ra ngoài không khỏi nhìn về phía phòng ngủ chính.

Cô gái ngày hôm qua Giang Thiệu dẫn về vẫn còn tỉnh chứ? Nghiêng tai lắng nghe, bên trong không có một chút động tĩnh. Hứa Bình Hi gãi gãi đầu, không kềm nén được lòng hiếu kỳ rón ra rón rén mở cửa phòng ngủ chính ra dòm vào trong.

Ah? Trên giường trống không. Người đâu?

Anh đẩy cửa vào, mới đi mấy bước chợt thấy lạnh gáy. Đầu vừa mới xoay qua liền thấy một bóng đen xông thẳng về phía mình, muốn tránh cũng không kịp, liền đưa cánh tay ra đỡ theo phản xạ, nhắm chặt hai mắt chờ đợi đau đớn.

.

Giang Thiệu đã ở xa ngoài ngàn dặm, bởi vì tư thế ngủ không đúng, chỉ đành phải ngồi trên xe xoa cái cổ cứng ngắc, tầm mắt vẫn nhìn chăm chăm người tới người đi trước máy ATM đối diện. Ngày Tả Trí đến Philippines đã hồi báo tình tiết vụ án với đại sứ quán Trung Quốc ở đó, liên lạc cảnh sát Philippines. Nhân viên điều tra còn lại bắt đầu triển khai điều tra ở trong thành phố Manila. Hành động được đại sứ và cảnh sát Philippines toàn lực phối hợp.

Bởi vì không cách nào tìm được điện thoại hay IP internet của tội phạm tình nghi sử dụng để lừa gạt, không cách nào tìm được cứ điểm của tội phạm tình nghi, tổ chuyên án chỉ đành phải gởi gắm hi vọng và tiền bạc vào tuyến điều tra. Bắt được nhân vật lừa gạt và lấy được tiền tài là mục đích cuối cùng của bọn họ.

Tả Trí đã điều tra ra người bị tình nghi sử dụng máy ATM ở đây để rút tiền tương đối nhiều, dẫn người chia ra mấy đường đến khắp 200 máy ATM ở Manila để chờ cơ hội. Rốt cuộc đã tìm được khi Giang Thiệu đến Manila hội hợp với họ.

Giang Thiệu và Tả Trí ngồi ở trước máy ATM này để chờ người bị tình nghi tới rút tiền tang vật, coi đây là chứng cứ để xin lệnh kiểm soát, rồi sẽ áp dụng lòng bắt. Mà bây giờ người đàn ông mặc áo sơ mi hoa đeo 3 cái túi đã trở thành mục tiêu của họ. Người đàn ông này đã không ngừng rút tiền ở đó suốt một tiếng.

Điện thoại di động trên người ông ông chấn động, Giang Thiệu vừa mới bắt máy thì bên trong liền truyền đến tiếng hô cực kỳ tức giận của Hứa Bình Hi. “Giang Thiệu! Tôi chịu! Người phụ nữ của anh cầm gậy bóng đánh tôi!”

“ . . . Ai?”

“Anh nói còn có thể là ai! Là Diệp Tiểu An anh mang về!”

Giang Thiệu nhú chân mày, theo bản năng nhìn Tả Trí một cái. Mà Tả Trí lại hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm người đang rút tiền, Giang Thiệu đổi di động qua lỗ tai khác. “Cô ấy như thế nào?”

“Cô ấy có thể như thế nào! Ngủ đủ tinh thần! Anh làm rõ ràng, là cô ấy đánh tôi, không phải tôi đánh cô ấy! Người anh nên quan tâm là tôi mới đúng!”

“Biết, tôi có công việc, trước như vậy.” Giang Thiệu quả quyết cúp máy, kịp thời chặn lại tiếng gầm của Hứa Bình Hi. Còn có thể phát ra tạp âm lớn như vậy thì đại biểu người không có việc gì, một người đàn ông bị thương liền hô to gọi nhỏ thật chết người. A đúng rồi, Hứa Bình Hi không phải đàn ông bình thường.

Thuộc hạ mua cà phê và Hamburg trở về xe phân cho hai đội trưởng, mặt hưng phấn hồi báo.

“Bây giờ không sai, nhất định là hắn ta, lúc nãy đứng sau lưng, tôi đã nhìn thấy hắn mở túi ra, há! Bên trong đều là tiền! Ai yêu, tôi lớn vậy chưa từng thấy nhiều tiền mặt thế! Không trách được ai cũng muốn phạm tội, có nhiều tiền bạc thế không sướng? Chắc chắn.”

Giang Thiệu không lên tiếng, Tả Trí cầm một cái Hamburg lên trực tiếp nhét vào trong miệng anh ta, “Ít nói nhảm!”

Thuộc hạ nháy mắt mấy cái lại không dám lên tiếng, thấy kỳ quái vì bây giờ đã xác nhận người hiềm nghi rồi, tiếp đó là có thể biết cứ điểm, chứng cứ trong tay, cũng xin được lệnh kiểm soát rồi, tiến triển thật tốt đẹp! Nhưng tại sao trên mặt hai đội trưởng không nhìn ra bất kỳ vẻ vui mừng nào mà sắc mặt ngược lại trầm hơn.

.

Lúc này Hứa Bình Hi bị Giang Thiệu cúp điện thoại đang cầm gương nhìn trái phải, gương mặt tuần tú mà anh luôn tự hào đã hốc hác rồi. Lại nhìn cô gái đang luống cuống, lửa giận day826 bụng không chỗ phát tiết.

Diệp Tiểu An mím môi thắt ngón tay, tự trách đến mức muốn chui vào khe đất. “Thật xin lỗi, tôi nghĩ là người xấu.”

Hứa Bình Hi hung hăng hừ một tiếng, mở bình rượu thuốc đổ vào lòng bàn tay xoa một khối bầm lớn dọa người trên cánh tay. Diệp Tiểu An vươn tay muốn đến giúp anh, dù sao cũng do mình gây ra. Hứa Bình Hi vội vàng lặn một vòng trốn đến một chỗ ghế sa lon khác.

“Cô đừng tới đây! Tôi là người xấu.”

Diệp Tiểu An lúng túng, lộ vẻ tức giận thu tay lại.

“Thật không biết Giang Thiệu coi trọng cô chỗ nào, muốn thù mị không có thù mị, muốn vốc người không có vốc người, còn bạo lực như vậy.” Hứa Bình Hi vừa lắc đầu vừa cảm thán, vừa không để ý liền làm đau mình, nghe răng trợn mắt kêu đau. “Chờ Giang Thiệu trở lại tôi muốn lấy một số tiền lớn làm phí thuốc thang và tổn thất tinh thần!” Bởi vì quá kích động lại đụng đến vết thương trên đầu, Hứa Bình Hi đau đến lập tức quyết định phải lấy của anh một số tiền lớn để đền bù cho cả người bầm dập.

Nghe vậy Diệp Tiểu An sừng mặt lên, “Tôi đã nói tôi không phải người phụ nữ của Giang Thiệu, tôi và anh ta không có gì. Là tôi tổn thương anh, anh muốn bao nhiêu tôi đền, không cần người khác.”

Hứa Bình Hi miệt thị liếc xéo cô, “Không có gì với anh ta mà dễ dàng đến đây? CÔ nghĩ chỗ này ai cũng có thể đến à? Người phụ nữ không biết đủ, hừ.”

Khóe miệng Diệp Tiểu An hơi co quắp, một người đàn ông mà động chút là hừ hừ như đàn bà, thật làm người ta có kích động cao tường. “Ai mà thêm! Tôi cũng không phải là không có nhà.”

“Ồ, cô đã mang hành lý tới rồi còn nói như thế, thật là buồn cười, cô có nhà vậy cô đi về đi!”

“Tôi. . . .” Diệp Tiểu An muốn nói lại thôi, cắn môi trầm mặc. Lúc này mới nhớ lại đã chia tay với Tả Trí, là cô tự thu thập đồ đạc rời đi nơi đó, bây giờ đã luân lạc tới nông nổi không nhà để về.

Hứa Bình Hi nhìn cô gái chột an tĩnh này, cho rằng cô đã không còn lời nào để nói, trong lòng lại khi dễ thêm một bậc. Nhưng cô là cô gái đầu tiên Giang Thiệu mang về, không quản xem bọn họ khi gió rớt cuộc có quan hệ thế nào, cô đối với Giang Thiệu mà nói tất phải có tầm quan trọng bất thường, anh cũng không thể quá mức chậm trễ, tránh cho đến lúc đó mình sẽ chịu thiệt.

“Này, tôi tên là Hứa Bình Hi, trước khi cô tới thì tôi ở đây, mấy ngày nay vừa lúc dọn ra. Cô sống ở đâu thì yên ở đấy đi, trước khi Giang Thiệu trở về cô cứ an tâm ở đây, hôm nay tôi đi, đây là chìa khóa, cô cầm đi.”

Hứa Bình Hi lấy ra chìa khóa nhà dự bị đặt ở trên khay trà, “Có cần tôi để xe lại cho cô không? Nơi này cách nội thành hơi xa.”

Diệp Tiểu An cau mày, “Ai nói tôi muốn ở đây?”

Hứa Bình Hi khinh thường hừ cười, liếc cô một cái, cất rượu thuốc xong liền vào phòng tìm mũ lưỡi trai miễn cưỡng che lại vết thương trên trán. “Nhà này liền giao cho cô, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại. . . . A! Chờ một chút!” Diệp Tiểu An chợt nhớ tới một chuyện thật quan trọng, gọi lại Hứa Bình Hi. “À. . . . Là ai thay y phục cho tôi?”

Hứa Bình Hi mỉm cười một tiếng, “Cô cứ nói đi?”

Dứt lời đá cánh cửa rời đi, bỏ lại Diệp Tiểu An mặt ủ mày ê. Mặc dù chán ghét, nhưng cô không phải phụ nữ cổ đại, bị đàn ông nhìn thân thể sẽ muốn chết muốn sống. Nhưng dầu gì cũng cho cô biết là ai chứ.

Cô không thích ánh mắt Hứa Bình Hi nhìn mình, trong mắt của anh mang theo khinh miệt rất rõ ràng. Bây giờ Diệp Tiểu An không muốn có bất kỳ dính líu với Giang Thiệu, cô chờ Hứa Bình Hi rời đi liền kéo va ly muốn rời khỏi nhà này, nhưng lúc đó điện thoại lại vang lên.

Diệp Tiểu An do dự, cuối cùng vẫn bắt máy. “A lô?”

Giang Thiệu tựa vào đằng sau đuôi xe hút thuốc lá, thanh âm Diệp Tiểu An ở trong điện thoại êm ái ngọt ngào, tay của anh không tự chủ lại vuốt vuốt phía sau cổ. “Ừ, ngủ có ngon không?”

“Giang Thiệu?” Diệp Tiểu An nghe ra là anh, thanh âm lập tức lạnh xuống. “Nhờ hồng phúc của anh, ngủ rất ngon.”

Lời vừa ra khỏi miệng Diệp Tiểu An đã cảm thấy rất không tự nhiên, rất. . . . Mập mờ. Hơn nữa Giang Thiệu không có trả lời, nhất thời lại trở nên rất lúng túng. Cô ho nhẹ một tiếng, “Hành lý của tôi là anh đem tới hay sao? Lấy vừa đúng, tôi muốn đi, hẹn gặp lại.”

Giang Thiệu chậm rãi nhả ra ngậm khói, không nhanh không chậm mở miệng. “Đi tới nơi nào?”

“Dù sao cũng không liên quan gì anh nữa.”

“Ừ, ra cửa nhớ mang theo chìa khóa, đừng không vào cửa được.”

Diệp Tiểu An cau mày, “Tôi nói tôi muốn đi, anh nghe không hiểu à?”

Giang Thiệu cười nhỏ, “Thẻ căn cước của em ở chỗ tôi, không đi đâu được, ngoan ngoãn ở nơi đó đi.”

Diệp Tiểu An lập tức nổi giận, “Anh lấy thẻ căn cước của tôi làm gì! Mau trả lại cho tôi!”

“Tạm thời không được, tôi đang làm việc không phân thân ra được, hơn nữa tôi không có ở thành B.”

“Sao anh có thể như vậy! Còn chê tôi không đủ xui xẻo cố ý tìm tôi gây phiền toái phải hay không? Có người khi dễ người ta như anh sao!” Diệp Tiểu An tức giận muốn đập điện thoại. Ánh sáng trong mắt Giang Thiệu âm trầm, nghiêng đầu nhìn người đàn ông trong xe.

“Em rời khỏi thế này không cảm thấy quá uất ức mình sao? Có muốn trả thù hay không?”

Diệp Tiểu An hừ cười, “Trả thù ai, Tả Trí hay anh?”

Giang Thiệu khẽ nhếch khóe miệng, đầu ngón tay dập tắt tàn thuốc, “Cả hai.”

Diệp Tiểu An không khỏi giật mình, ngón tay quần chặt dây điện thoại. . . .

24. Chương 24

Chương 24: Đồng ý thử một lần

Pháp viện tối cao ở Philippines.

Tả Trí ở chỗ này đợi cả ngày mới lấy được lệnh kiểm soát từ tay quan tòa. Trở về khách sạn thì mấy tổ viên trong tổ chuyên án đang nắm chặt thời gian nghỉ ngơi, chuẩn bị dưỡng đủ tinh thần để sáng mai bắt đầu hành động lòng bất.

Giang Thiệu vừa tiễn một nhân viên điều tra ở cục điều tra quốc gia Philippines trở về, mới vừa tắm xong thì Tả Trí đã trở lại rồi.

“Làm xong.” Anh giao túi hồ sơ chứa lệnh kiểm soát cho Giang Thiệu, không nói thêm một câu, cúi áo ướm mồ hôi vào phòng tắm tẩy sạch mệt mỏi. Giang Thiệu cũng như thế, hai người trừ trao đổi về công việc ra thì không còn qua lại gì nữa.

Tả Trí từ phòng tắm ra ngoài thì Giang Thiệu đã chuẩn bị xong bữa ăn làm anh trầm trồ khen ngợi. Anh cầm khăn lông trong tay lau tóc ướt, nhìn thấy thức ăn trên bàn cũng không có khách khí, ngồi xuống ăn như hổ đói. Hôm nay chỉ ăn một ổ bánh mì và uống một chai nước suối, quả thật đói bụng lắm.

Bóng đêm ở Philippines rất đẹp, nhưng bọn họ cũng không muốn thưởng thức vẻ đẹp này. Giang Thiệu gồi lên cánh tay nhưng không hề buồn ngủ. Anh biết thật ra Tả Trí cũng tỉnh.

Bữa giờ thường phải điều tra cả đêm, chạy khắp nơi vì vụ án. Thời gian nghỉ ngơi đều do cố gắng nặn ra, tối nay rảnh rồi vậy là lần đầu tiên. Nhưng rõ ràng hai người đều tỉnh mà không hề nói chuyện với nhau, không khí càng bị đè nén vì sự yên lặng và bóng tối, làm cho người ta phiền não.

Lúc này tiếng chuông điện thoại của Giang Thiệu chợt vang lên, anh nhanh chóng cầm lên xem, cái tên trên màn hình lại khiến trong lòng anh có chút thất vọng.

“Tìm cậu.” Giang Thiệu ném điện thoại đến trên giường Tả Trí, trong lòng suy nghĩ sự thất vọng vừa rồi là vì sao.

Là Trần Dao gọi đến nên Tả Trí không dám chậm trễ, vội vàng bắt máy. “Sao không gọi vào di động cho anh?”

Trần Dao mới vừa kết thúc công việc hôm nay, đang thoải mái ngâm mình ở trong bồn tắm. “Em gọi rồi, nhưng anh khóa máy, may mà em nghĩ tới hai anh khăng định ở chung, đang làm gì đó?”

“Điện thoại di động hết pin rồi.” Tả Trí mở điện thoại di động ra nhấn mấy cái, màn ảnh đều tối đen. “Không có làm gì cả, nhớ em thôi.” Mấy lời dỗ phụ nữ Tả Trí há mồm liền nói được, không cần suy nghĩ. Trần Dao biết rất rõ ràng anh là người đàn ông dịu dàng, cũng rất thích tính cách này của anh, cảm giác được một người đàn ông nâng niu, đặt ở trong tim, không có người phụ nữ nào không thích.

Bữa tối sinh nhật đã đặt phải hủy bỏ vì vụ án này, mấy ngày nữa công ty Trần Dao có một cơ hội du lịch tập thể, mục đích là La Mã. Tả Trí nghe Trần Dao nói như vậy thì trong đầu không tự chủ nghĩ đến Diệp Tiểu An.

Một năm trước có một lần Tả Trí đi đến phòng triển lãm tranh với cô. Anh không hề có nghiên cứu gì với nghệ thuật, chỉ muốn xem náo nhiệt như đại đa số người khác. Anh nhanh chóng xem hết tất cả tác phẩm, lúc quay đầu lại chỉ thấy Diệp Tiểu An đứng trước một bức tranh khổng lồ, vẻ mặt say mê vô cùng.

Đối với anh mà nói đây chẳng qua là một bức tranh phong cảnh rất bình thường, họa sĩ vận dụng màu xám tro vào bức tranh trên một diện tích lớn, chỉ có ánh mắt của một cô gái được tô màu sắc rực rỡ.

Tả Trí đứng ở sau lưng cô, cầm đặt trên tóc cô, bắt chước bộ dáng của cô, cùng nhau thưởng thức, cuối cùng dùng một giọng điệu cực kỳ thâm trầm cho khăng định. “Ừ. Thật là tác phẩm chấn động thế giới.”

Anh không hiểu lại giả hiểu trên choker Diệp Tiểu An bật cười hì hì, kéo tay của anh lắc lắc như con nít. “Có cơ hội em dẫn anh đến La Mã chơi, có được hay không?”

Lúc này Tả Trí mới chợt hiểu ra. “Thì ra tranh này chính là của La Mã, em từng đến?”

“Chưa từng đến, em chỉ biết tiếng Nhật, tiếng Anh tệ hại lại là dân mù đường, không nhận biết được phương hướng, sợ lạc lắm.” Cô chỉ tiết khai ra, le lưỡi một cái xin lỗi, chọc Tả Trí cười nhạo một hồi. “Vậy hẳn là anh dẫn em đi chơi chứ, đến lúc đó sẽ mua sợi dây chuyền cho em, treo tấm biển, trên biển có viết tên và phương thức liên lạc của anh, ngộ nhỡ em lạc mất bị người ta nhặt được thì cũng có thể đưa em về.”

“Ghét à, tại sao không cho anh đeo tấm biển viết đây là vật sở hữu của Diệp Tiểu An?”

Tả Trí cười ha ha, vuốt vuốt đầu nhỏ của cô. “Anh à, em muốn không nổi .”

.

Ngay lúc đó Diệp Tiểu An làm sao hiểu hàm nghĩa chân chính trong lòng anh, chỉ cảm thấy anh là người đàn ông tự cao tự luyến. Mà cho đến ngày nay, Tả Trí đã chia tay rồi nhưng cũng không rõ tình cảm dành cho Diệp Tiểu An rốt cuộc có mấy phần thiệt giả. Cho tới nay anh đều cho rằng Diệp Tiểu An là người có hay không đều được trong đời anh. Toàn bộ tình yêu của anh đều cho Trần Dao, đối với Diệp Tiểu An cũng chỉ là thích, cô gái đáng yêu chân thật thế trời sinh đã có một loại năng lực làm cho người ta không tự chủ cứng chiều cô.

Anh từng muốn giữ vững cảm giác này đến lúc hai người chia tay, anh cũng có thể buông lỏng toàn thân mà lui. Dù sao chênh lệch giữa thích và yêu không chỉ một chút xíu, người phụ nữ anh yêu cho tới bây giờ cũng chỉ có Trần Dao. Kỹ năng mà đàn ông vĩnh viễn mạnh hơn phụ nữ chính là có thể tay trái tình yêu, tay phải mập mờ. Ở trong lòng chứa một người, còn có thể chơi trò chơi tình cảm mập mờ với một người khác.

Nguyên nhân quan trọng của việc đánh đầu thắng đó, là đàn ông luôn lựa chọn đối thủ có năng lực vĩnh viễn thấp hơn mình. Mặc dù chuyện này không công bằng với Diệp Tiểu An, nhưng tình cảm giữa nam nữ cũng giống như cuộc sống, cá lớn nuốt cá bé. Nhưng chuyện này không giống với ganh đua giữa đàn ông, không ai cảm thấy thắng không anh hùng.

Cho nên mặc dù Tả Trí áy náy nhưng vẫn vui thú với Diệp Tiểu An ngay thơ.

Nhưng giờ khắc này.

Tả Trí nghe thanh âm Trần Dao ở trong điện thoại, ngọt ngọt ngào ngào liếc mắt đưa tình trêu chọc lăm lăm với cô, nhưng trong đại não lại tràn đầy bóng dáng Diệp Tiểu An. Loại cảm giác này khiến một người đàn ông đã quen thu phóng tình cảm tự nhiên rất là chán ghét.

Giang Thiệu ở ngay giường bên cạnh, tai anh lại thích, đem lại yên ắng, lời nói của hai người bị anh nghe hết. Anh cảm giác gần đây mình càng ngày càng có cái gì không đúng, trở nên kích động dễ giận, nhưng tựa hồ giới hạn là ở chuyện của Tả Trí và Diệp Tiểu An.

Tả Trí cúp máy, tìm ra cục sạc pin sạc pin cho điện thoại mình, sau đó liền không còn buồn ngủ tựa vào đầu giường hút thuốc lá. Giang Thiệu lật người ngồi dậy, liếc mắt nhìn nhau với Tả Trí.

Tả Trí ném gói thuốc và bật lửa cho anh. “Ngày mai chia ra bốn lộ, anh và tôi mỗi người dẫn một đội, bọc đánh trước sau, hai đội còn lại bảo vệ cửa ra vào khác phòng ngừa có người thừa dịp loạn chạy trốn.”

“Mấy ngày qua cậu có liên lạc với cô ấy không?” Giang Thiệu đốt thuốc, hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Tả Trí không lập tức trả lời, chỉ nhếch miệng cười khẽ. “Tôi không có thời gian nhàn rỗi đâu.”

“Trong lòng điên rồi.” Giang Thiệu cười nhạo nói. “Thương cô ấy thế, sao chẳng quan tâm, mặc kệ cô ấy chết sống, Tả Trí, tôi không biết cậu ác thế.”

“Cô ấy không phải có anh bảo bọc đó sao, tôi không trông nom, anh nhất định sẽ trông.” Tả Trí cũng cười, tắt thuốc đứng dậy ngồi ở mép giường đối mặt với anh. “Cảm giác như thế nào?”

“Cái gì?”

“Giúp đỡ anh em chăm sóc phụ nữ, kết quả chăm sóc đến trên giường, cảm giác này như thế nào?”

Ánh mắt Giang Thiệu trầm xuống, đầu ngón tay bắn ra, nửa điều thuốc trên tay bỗng chốc bay về phía Tả Trí. Tả Trí phản ứng rất nhanh, dùng tay tiếp được rồi mạnh mẽ dập tắt. Lúc dời tay đi, quả đấm của Giang Thiệu đã gần tới trước mắt.

Tả Trí không trốn không tránh, giữ vững tư thế kia cười như không cười nhìn anh. Một lát sau, Giang Thiệu không tiếng động thu đấm ngồi trở lại. Đối mặt hành động này, bên môi Tả Trí nhếch lên một đường cong châm chọc. “Đây là lần thứ mấy rồi hả? Anh vì Diệp Tiểu An mà ra tay với tôi, tôi thật sự đã xem thường năng lực của cô ta.”

Giang Thiệu mới vừa buông ra quả đấm lại âm thầm buộc chặt, “Nếu cậu thật muốn bị đánh thì chờ vụ án kết thúc tôi sẽ thành toàn cậu, tội gì dùng lời khích tôi, cô gái mà cậu nói là người trước kia cậu rất thích,

cậu đã quên? Đây chính là hiểu biết của cậu với cô ấy? Tôi hoài nghi cậu rất cuộc có từng chân chính quan tâm Diệp Tiểu An không, hay là từ đầu tới đuôi chỉ xem cô ấy như đồ chơi.”

“A, cô ta là loại con gái một không có dịu dàng hai không có vóc người ba không có đầu óc bốn không có gia thế năm không có sở trường, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm đồ chơi, chẳng lẽ không đúng? Cô ấy sao có thể so với Trần Dao và Cận Thanh? Cô ấy là hoa hồng? Hoa lan? Hay là Tulip? Diệp Tiểu An cũng chỉ là cúc non ở ven đường có thể tiện tay hái. Năm đó tôi không cần tốn nhiều sức cũng thu được cô ta vào tay, hôm nay vẫn có thể dễ dàng bỏ cô ta! Đừng nói tôi thấp hèn và nói mình cao như thế. Giang Thiệu, thành thật mà nói anh không xem cô ta là đồ chơi à? Hay là anh yêu cô ta? Ngàn vạn đừng nói như vậy cho tôi biết, người khác không hiểu, tôi lại không hiểu anh sao? Cận Thanh ở trong lòng anh cũng giống như nữ thần, 24 cái xương sườn của anh, mỗi cái đều mẹ nó khắc lên hai chữ ‘Cận, Thanh’!”

Chỉ có Tả Trí tự biết, nói xong lời cuối cùng tay của anh cũng hơi run, trong lòng khó chịu như gai đâm. Không sai, Diệp Tiểu An là cái gì? Cho tới bây giờ chính là đồ chơi của anh!

Anh tự nói với mình như vậy lần nữa, cho đến khi bình tĩnh lại.

Giang Thiệu trầm mặc đưa mắt nhìn anh, cảm giác mình từ trong ra ngoài đều bị người ta tàn nhẫn xé ra máu chảy đầm đìa. Mà người xuống tay người anh em thân nhất kiếp.

Sau một hồi trầm mặc lâu dài, Giang Thiệu cười cười rất nhỏ, trong mắt đã hoàn toàn không còn sót lại chút nhiệt độ. “Mọi việc không thể nói quá tuyệt đối, nếu như. . . . Tôi thật sự yêu Diệp Tiểu An thì sao?”

“Anh em, cầu xin anh đừng trêu chọc gia mắc cười, lừa dối người không sợ đau đầu lưỡi, anh thật có thể yêu cô gái ngu xuẩn Diệp Tiểu An như yêu Cận Thanh, thì hôn lễ sau này tôi bao hết!” Tả Trí xì mũi coi thường, trở mình chui vào chăn, không nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo bén nhọn bên môi Giang Thiệu.

Tả Trí, cậu sẽ phải hối hận. Hối hận đã nói lời này, hối hận tổn thương cô ấy, hối hận quá mức tin tưởng cái gọi là tình yêu mãi mãi không đổi.

Giang Thiệu không nói được làm sao phát tiết cảm xúc đang khởi động lẫn lộn ra ngoài, chỉ cảm thấy nhưng nếu anh không thoát ly được ám ảnh của Cận Thanh thì đời này sẽ giống như Tả Trí nói, bị cái tên khắc trên xương sườn hành hạ muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể, vĩnh viễn có đau đớn không thể diễn tả xen lẫn giữa hô hấp.

Vì vậy tựa như anh đã từng yêu Cận Thanh không cách nào tự kiềm chế không có nguyên do mặc kệ hậu quả cũng không có đường lui, tại sao anh không thể yêu một cô gái khác?

Nhưng nếu không thể, anh làm sao để không phụ lòng tình yêu cuồng nhiệt dành cho Cận Thanh nhiều năm lại chỉ đổi được tổn thương?

Nhưng nếu không thể, anh phải dùng tư thế nào để đối diện với sự ngọt ngào không thuộc về anh mà cô vô tình hoặc cố ý khoe khoang ra?

Nếu như là Diệp Tiểu An.

Giang Thiệu nghĩ, anh đồng ý thử một lần.

Diệp Tiểu An vốn định làm đà điều dứt khoát rời đi, cố tình tên khốn kiếp Giang Thiệu này lại lấy thể căn cước của cô hại cô không chỗ để đi. Đã sớm hoàn thành chuyên mục hai tháng tới nên cô chỉ có thể rảnh rỗi lác lư. Để bớt trống trải, cô bỏ ra một số tiền lớn thắng cấp vũ khí trang bị trong Game Online, đánh BOSS hay là mở lời đãi tỷ vô cũng không thể bình ổn cơn tức. Cuối cùng hóa bị phần thành bạo lực đại khai sát giới, mở rộng khẩu hiệu thuận ta thì sống nghịch ta thì chết gặp thần giết thần gặp phật giết phật, dù là người chơi mới nhỏ bé hay người chơi mạnh mẽ cấp thần đều không bỏ qua.

Giết mấy ngày cơ hồ đắc tội mọi người, mang theo cái nick lóe ánh đỏ trở thành đối tượng bị đuổi giết. Nhìn những nhà chơi ở bên ngoài khu an toàn chờ báo thù đang bị cô làm tức đến giờ chán, Diệp Tiểu An vui vẻ ôm bụng cười to không ngừng trước máy vi tính.

Vậy mà sự vui vẻ này tới cũng vội vã đi cũng vội vã, rất nhanh cô lại trống trải. Lúc trước luôn có Tả Trí dụ dỗ cô chọc ghẹo cô, cô là một cô gái không có chí lớn, không có tiền đồ gì. Chỉ muốn cuộc sống đơn giản,

tìm một người đàn ông có thể dựa vào sống những ngày tháng vui vẻ nhàn nhã, đó chính là hạnh phúc cô cần.

Hôm nay xem ra, ông trời cũng thấy cô dễ khi dễ, nguyện vọng đơn giản như vậy cũng không chịu giúp cô thực hiện.

Diệp Tiểu An chán đến chết nằm lỳ ở trên giường. Bên ngoài ánh nắng mặt trời rực rỡ, thời gian tốt đẹp, mỗi người đều đang cố gắng vì ước mơ của họ, mà cô lại cảm thấy mình không tìm được ý nghĩa sinh tồn. Thật muốn cứ như vậy chết đi cho xong.

Sững sờ ngốc trệ chốc lát, Diệp Tiểu An tát mình hai bạt tai. “Cho cô đắm mình, cho cô tiêu cực bi quan.”

Câu nói kia của Giang Thiệu ở trong điện thoại lại hiện lên bên tai, cô cắn đầu ngón tay suy tư, do dự.

Đến hiện tại, chuyện xấu cô đã làm một tay cũng đếm hết: lúc nhỏ làm chết đuối con vịt ba tặng; cho rùa con nhỏ phơi nắng mặt trời, vài ngày sau mới nhớ tới chuyện này, kết quả rùa nhỏ đã phơi thành một con rùa tiêu bản khô cần đen thùi lùi.

Sau khi lớn lên cũng chỉ xem lén vài bộ phim hot, nhưng cũng là vì cần cho công việc. . . .

Cho nên chuyện trả thù đối với cô mà nói có hàm lượng kỹ thuật rất cao, Diệp Tiểu An không có kinh nghiệm không có tư cách không có năng lực, hướng chỉ đối tượng là Tả Trí. Anh ta có thể độc ác với cô như vậy, có phải đại biểu địa vị của mình ở trong lòng anh ta cực kỳ bé nhỏ không?

Hồi tưởng ngày chung sống trước kia, Tả Trí đã rất tốt với cô, cho cô cảm giác ấm áp rất chân thật. Anh vui vẻ khi cưng chiều cô, hài lòng lúc khi dễ cô, tập trung khi hôn cô, nhiệt độ và sức lực ở tay khi nắm tay cô. . . .

Diệp Tiểu An không muốn tin tưởng những thứ này đều là chuyện đàn ông am hiểu nhất để gặp dịp thì chơi, nhưng. . . .

Cô không thể quên được dấu vết trên ngón tay áp út của anh, không thể quên được bàn tay đã từng nắm chặt tay mình lại có một chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh bao lấy vào lúc cô không thấy được. Thì ra là mỗi lần không được cô đồng ý thỏa mãn dục vọng anh cũng không ép buộc là do anh vốn không cần cô. Vợ đẹp ở nhà, đó mới là người phụ nữ hợp pháp của anh, là người phụ nữ có thể quang minh chính đại dẫn tới trước người khác. Không trách được trừ Giang Thiệu anh ta không có giới thiệu cho cô biết bất kỳ bạn bè đồng nghiệp nào khác.

Mỗi lần anh rời đi chỗ này là để trở về căn nhà thuộc về anh và người phụ nữ khác. Đó là nhà chính thức của anh. Mình chỉ bị anh kim ốc tàng kiều, không phải vợ mà là người thứ ba bị khinh thường.

Diệp Tiểu An càng nghĩ càng khó chịu, trong đôi mắt chứa đầy nước mắt. Cô thích cổ tích, nhưng cô biết mình sống trong thực tế, có đôi khi mặc dù uất ức không cam lòng nhưng cũng không thể cưỡng cầu. Từ khi cô biết Tả Trí là một người đàn ông đã kết hôn, cô liền hiểu rõ mình và anh đã triệt triệt để để kết thúc.

Kết thúc.

Diệp Tiểu An hít hít lỗ mũi, nén nước mắt trở về. “Trời muốn giao trách nhiệm lớn lao cho người, trước phải làm người đó đau khổ, đau khổ, đau khổ. . . .” Được rồi, cô đã khổ. Như vậy kể tiếp, ưm, nhảy qua kỳ lao động cực khổ đến kỳ đói khát.

Cô chạy đến phòng bếp, mở ra tủ lạnh lớn hai cửa siêu cao cấp, nhất thời cong miệng lên. Diệp Tiểu An cảm thấy Giang Thiệu thật là một cầm thú có đầu óc. Giấu thể căn cước của cô không nói, lại còn chất đầy thức ăn trong tủ lạnh, hơn nữa phần lớn còn là thức ăn nhanh. Hoặc là rau cải trái cây đã được xử lý sạch sẽ đóng hộp đàng hoàng.

Thật không biết nên nói anh tỉ mỉ hay là nói anh nhìn xa trông rộng bụng dạ khó lường. Diệp Tiểu An thấy trái dưa chuột cắt tươi (cắt kiểu khoanh tròn nối nhau như hình xoắn ốc) hoàn mỹ vô cùng của ai đó thì há miệng. Đây mới thật sự là tươi nha! Như cô căn bản chính là nát, rõ ràng khác biệt trời vực.

Hừ!

Diệp Tiểu An hâm mộ lại ghen ghét, xé đôi dưa chuột cắt tơi ra thành hai khúc bỏ vào miệng nhai mạnh. Hoàn mỹ hơn thì thế nào, cuối cùng còn không phải ở trong bụng lợn xộn, sau đó còn bị bài trừ ra ngoài thải tới Thái Bình Dương.

Không lo áo cơm thế này khiến Diệp Tiểu An chán ghét cực kỳ, có ảo giác lại trở về trước kia. Cô tựa như từ một kim ốc này dời đến một kim ốc khác, hơn nữa kim ốc hiện tại này còn hào hoa hơn, không gian lớn hơn, giống như đã đổi chủ.

Trên đời không có tiền đồ không có bản lĩnh nhất chính là người tên Diệp Tiểu An.

Cô ôm ôm gối dùng sức đánh, trong miệng hung hăng chửi mình. “Cho cô không có tiền đồ! Cho cô ngu! Cho cô bị mỗi người ăn sạch! Muốn phản công! Muốn báo thù! Cầm thú thú anh mau trở lại! Tôi muốn báo thù!”

Ở một đất nước khác ngoài ngàn dặm, Giang Thiệu Tả Trí dẫn tổ viên tổ chuyên án và mười nhân viên điều tra ở cục điều tra quốc gia Philippines chia ra bốn đường, theo phương án hành động an bài tốt trước đó, lặng lẽ lén vào cứ điểm của nhóm người lường gạt, mọi người chỉ chờ Giang Thiệu ra lệnh một tiếng. Mà lúc này Giang Thiệu chợt hắt hơi một cái, thanh âm mạnh đến Tả Trí quả muốn tháo tai nghe liên lạc ra ném xuống đất đập bể.

“Anh sao thế!”

Tai nghe Tả Trí lạnh giọng chất vấn, Giang Thiệu vuốt vuốt lỗ mũi, ra chỉ thị hành động. “Bắt đầu!”

.

Hành động lòng bắt kéo dài một giờ, phá huỷ một ngôi nhà chung cư nhóm người dó núp, toàn bộ thành viên bị lọt lưới. Lúc kiểm lại số người ở hiện trường thì ánh mắt Giang Thiệu liếc thấy một bóng đen không biết từ nơi nào đột nhiên xông ra, từ cửa sổ tầng hai nhảy xuống.

“Còn có con cá vượt lưới!” Tả Trí cũng nhìn thấy tình huống bên này, nhắc chân đuổi theo.

Người đàn ông chạy trốn có thân hình cao lớn, bản lĩnh kiên tráng lưu loát, hơn nữa còn giữ khẩu súng. Vì đây là khu nhà, tránh khỏi liên lụy người vô tội nên Giang Thiệu Tả Trí cũng không dám dễ dàng nổ súng. Tốc độ Tả Trí cực nhanh, nhưng sắp đuổi được rồi lại bị hắn ta lắt mình bỏ chạy qua một con đường khác.

“Là một người đã huấn luyện, phải cẩn thận.” Tả Trí thông qua tai nghe nhắc nhở Giang Thiệu. Không quen thuộc địa hình khiến cho bọn họ rất nhanh yếu thế, kẻ tình nghi chạy ra khỏi khu dân cư thẳng tới con đường lớn. Giang Thiệu vạch ra đám người nhộn nhịp theo sát không nghỉ.

Có dân bản xứ chỉ đường gần cho tả Trí, tính toán theo tốc độ chạy của kẻ tình nghi, anh chỉ cần xuyên qua phố nhỏ này là có thể chặn hắn ta lại.

Mà khi anh chỉ kém mấy trăm mét, tai nghe lại chợt truyền đến một tiếng súng vang đột ngột, khiến trong đầu của anh bỗng dừng căng thẳng.

Bằng vào trình độ quen thuộc với súng và phán đoán tiếng súng của Tả Trí, anh kết luận người nổ súng không phải Giang Thiệu.

“Giang Thiệu? Giang Thiệu! Anh mau trả lời cho gia!”

Mà Giang Thiệu thật lâu cũng không có truyền đến một câu hồi âm.

25. Chương 25

Chương 25: Lên. . . ai?

Tai nghe thật lâu cũng không nghe được câu trả lời của Giang Thiệu, cảm giác sợ hãi trong lòng Tả Trí mở rộng, lan tràn vô hạn.

Súng trong tay bị anh nắm hết sức chặt, chạy ra ngoài phố nhỏ liền nhìn thấy Giang Thiệu tay phải cầm súng nhắm ngay kẻ tình nghi phía trước, cánh tay trái khom lại ôm một đứa bé, mà vị trí trên ngực dưới xương quai xanh của anh đã tràn ra một đóa hoa màu máu đỏ chói mắt.

Nhịp tim Tả Trí dừng lại chốc lát, rất nhanh tỉnh táo lại. Nhìn lại trong tay kẻ hiềm nghi muốn chạy trốn cũng có một đứa bé, súng của hắn ta đối diện cái ót đứa trẻ, núp sau buồng điện thoại đơn giản, tâm tình kích động lớn tiếng kêu la. “Mày không được cử động! Mày cử động tao nổ súng ngay!”

Kẻ tình nghi tùy thời đều có thể tổn thương con tin, Giang Thiệu không dám khinh thường. Cha mẹ hai đứa bé ở một bên kêu gào khàn cả giọng, đứa bé bị bắt giữ cũng đang khóc, còn đứa bé trong ngực anh đã bị dọa ngất xỉu, hiện trường lâm vào hỗn loạn.

Người này cực kỳ cẩn thận, núp ở sau buồng điện thoại thỉnh thoảng quan sát tình huống quanh mình, ôm đứa bé làm lá chắn che giấu bộ phận quan trọng của mình, nếu Giang Thiệu muốn nổ súng xuyên qua buồng điện thoại kim loại bắn trúng kẻ tình nghi thì chắc chắn sẽ thương tổn con tin trong tay hắn.

Tả Trí ra dấu tay với Giang Thiệu, Giang Thiệu hít sâu một hơi đè xuống đau đớn mà vết đạn bắn mang tới, bắt đầu tiến hành khuyên giải kẻ tình nghi, “Anh nghĩ rõ ràng, nổ súng chính là cố ý giết người.”

“Mày không cần nói nhảm! Tao cũng không muốn, là tụi bây ép tao! Tao không muốn ngồi tù! Tao đã lừa một trăm triệu! Bị bắt được tao sẽ ngồi tù chung thân!” Người đàn ông kích động la hét, một tay mắt không chế ghim chặt cổ đứa trẻ, khiến đứa bé khó thở khổ sở ngẹn đỏ mặt.

Tả Trí thừa dịp Giang Thiệu hấp dẫn lực chú ý của kẻ tình nghi, từ phía sau nhanh chóng lặng yên không tiếng động đến gần hắn ta, nhắm súng ngay hắn.

“Anh đừng kích động, anh sắp ghim chết đứa bé!” Giang Thiệu khuyên can, “Tôi bỏ vũ khí xuống, anh đừng tổn thương nó, cần con tin thì anh có thể bắt tôi, tôi có ích hơn đứa bé.”

Giang Thiệu không chút do dự vứt bỏ khẩu súng, từ từ để đứa bé trong ngực nằm ngang trên mặt đất, hai tay giơ lên cao tranh thủ sự tin tưởng của đối phương, nhưng kẻ tình nghi cũng không biết ơn, chỉ cảnh cáo anh không được hành động thiếu suy nghĩ.

Lực độ giãy giụa của đứa bé bị hắn ghim chặt càng ngày càng yếu, mẹ của đứa bé khóc đến sắp bất tỉnh. Dưới tình thế cấp bách, Giang Thiệu làm ra một quyết định mạo hiểm. Anh chợt khom người làm ra động tác nhặt súng ——

Trong một khắc kia tim Tả Trí hoàn toàn ngừng, kẻ tình nghi quả nhiên không ngoài dự đoán theo bản năng nổ súng về phía Giang Thiệu, cùng lúc đó Tả Trí quả quyết bóp cò, bắn trúng vào cơ thể kẻ tình nghi.

Con tin được giải cứu, đứa bé cũng không đáng ngại. Kẻ tình nghi chỉ bắn trúng cổ tay phải của Giang Thiệu.

Giang Thiệu bị đưa vào phòng giải phẫu mấy tiếng, Tả Trí ở bên ngoài lo lắng chờ đợi. Lúc bác sĩ đi ra anh thậm chí không có dũng khí tiến lên hỏi thăm.

“Yên tâm đi, Giang đội mạng lớn, đạn không có thương tổn nội tạng anh ấy, tay phải cũng không bị phế, nghỉ ngơi thật tốt một thời gian là có thể làm lại một hảo hán sanh long hoạt hổ! Không chết được, không cần phải lo lắng.” Cấp dưới vỗ vai Tả Trí an ủi.

Tả Trí nuốt một ngụm nước bọt, vỗ thuộc hạ một cái. “Cút đi, ai mẹ nó lo lắng cho anh ta, tôi chỉ sợ anh ta cúp thì tôi không thể khai báo với ba anh ta, ba tôi cũng lột da tôi.”

Cấp dưới cười mà không nói gật đầu đồng ý.

.....

Hành động lòng bất lằn này vô cùng thành công, thành viên nhóm lừa gạt không ai lọt lưới. Giang Thiệu bị thương chỉ ở nằm bệnh viện mấy ngày liền kiên trì trở về nước, Tả Trí cũng không khuyên nhiều. Lúc trước ở bộ đội đặc chủng từng bị thương nghiêm trọng hơn lần này gấp mấy lần, Giang Thiệu cũng bằng vào nghị lực kinh người và sức khỏe hơn người để vượt qua, khi đó Tả Trí chỉ nói: gieo họa sống ngàn năm.

Không biết là ai nhanh miệng truyền chuyện Giang Thiệu trúng đạn bị thương tới tai Giang Chấn, vừa xuống máy bay Giang Thiệu liền bị Giang Chấn phái người tới đón đi.

Ngay cả ba Tả Trí – Tả Liên Thành cũng phái thư ký tới truyền lời. “Tiểu Trí, ba cậu bảo tôi nói với anh xong vụ này hãy về nhà một chuyến.”

“Tôi không bị thương, ông ấy vội vã triệu kiến tôi về làm gì?” Tả Trí không hiểu, thư ký của Tả Liên Thành đẩy mắt kiếng một cái. “Cậu trở về thì biết.”

.

Giang Thiệu được sắp xếp ở trong nhà dưỡng thương, mỗi ngày đều có bác sĩ chuyên gia tới cửa tra xét tình huống khôi phục vết thương của anh. Cảnh Thiên tỉ mỉ chăm sóc ở bên cạnh một tắc cũng không rời. Giang Thiệu không biết Giang Chấn đã điều tra chuyện Cận Thanh mang thai, hay là bởi vì anh bị thương mà không có chỉ trích anh cái gì nữa.

“Tiểu Thiệu, tuổi con cũng không nhỏ, có. . . .” Bữa trưa hôm nay Cảnh Thiên chợt áp úng hỏi, rồi lại ngập ngừng, chỉ sợ nói ra lời gì khiến anh ghét.

“Có lời gì ngài nói thẳng.” thái độ Giang Thiệu đối đãi Cảnh Thiên vẫn là lễ phép lại hơi xa cách. Cảnh Thiên mấp máy môi, “Có nghĩ tới kết hôn hay không?”

Giang Thiệu không lên tiếng, chỉ mĩa mai cười khê.

“Thật ra thì ba con vẫn luôn mong con có thể an ổn, có một cô gái chăm sóc con ông ấy mới an tâm, Tiểu Vĩ nhà bên bằng tuổi với con, nhưng mùa thu này con trai đã lên tiểu học rồi.”

Giang Thiệu nhắm mắt dưỡng thần, vẫn không nói. Cảnh Thiên lấy can đảm tiếp tục nói nhỏ. “Con bé Cận Thanh kia cũng không phải không tốt, chỉ là. . . Không có duyên phận thôi, con nghĩ thoáng chút, người đàn ông có tài sự nghiệp thành công không lo thiếu phụ nữ, ừ, Nghê Hiểu ở viện số năm, con còn nhớ rõ không? Con bé đó lúc nhỏ hay thích đuổi theo con, nó vừa từ nước Mỹ trở về ——”

“Mẹ, con muốn nghỉ một lát.”

Cảnh Thiên lập tức yên lặng, sửa tốt chăn cho anh rồi lui ra ngoài, len lén than thở ở ngoài cửa. Giang Thiệu cảm thấy những ngày dưỡng thương thật chán, mỗi ngày phải nằm ở trên giường, cứ luôn ở nhà, một chút vui thú cũng không có.

Vui thú?

Giang Thiệu nghĩ đến “phiên toái nhỏ” Diệp Tiểu An, nhưng mỗi lần cầm điện thoại di động lên lại không tìm được bất kỳ lý do nào để bấm số gọi qua.

Diệp Tiểu An gặp lại được Giang Thiệu đã là chuyện nửa tháng sau.

Biên tập gọi cô đến thương lượng chuyện xuất bản tập hợp tác phẩm và sửa chữa bản thảo bước đầu, thuận tiện nhét cho cô một bao lì xì lớn. “Đây là phần thưởng ngoài định mức mùa này.”

Diệp Tiểu An thoải mái nhận lấy, đó là do cô khổ cực lao động lấy được, cỡ nào đều không quá phận. Sau khi rời khỏi chỗ biên tập, cô cất lại một phần tiền thưởng, còn dư lại thì đi shopping thả cửa, mua thêm ỉnh không ít trang phục và trang sức. Đi ngang qua quầy trang điểm thì trong lúc vô tình Diệp Tiểu An nhìn thấy mình trong kính, không khỏi cảm thán: thật là có vẻ đẹp trời sinh.

Mặc dù không trang điểm nhưng lại có dáng vẻ của một đóa phù dung thanh khiết. Một ôc gái tốt như mình còn sợ không có đàn ông muốn? Hừ! Diệp Tiểu An cô là “tiểu cường” càng bị áp chế càng đánh không chết! Là Super women!

Nhưng Super women cũng cần tình yêu, nói không chừng cũng sẽ thất tình, cô cũng cần được chữa thương để phục hồi như cũ.

Diệp Tiểu An đi giày cao gót dạo một buổi chiều cộng thêm một buổi tối, hai cái chân đau nhức như sắp gãy. Đứng dưới màn hình to lớn ở Thế Mộng Thiên Giai, Diệp Tiểu An ngửa đầu nhìn hình ảnh kiều diễm mộng ảo trên đỉnh đầu, vẻ đẹp vô cùng chân thật và sự rung động khiến trong mắt cô tràn ra chua xót.

Mấy ngày đầu mới tới thành B, mỗi ngày Tả Trí đều dẫn cô ra ngoài chơi. Lần đầu tiên tới Thê Mậu Thiên Giai cũng là buổi tối, ở đây đặc biệt có nhiều đôi tình nhân. Tại thành phố xa lạ phồn hoa đối với cô, có thể tay nắm tay biểu diễn sự ngọt ngào ở nơi công chúng trước mặt mọi người giống bao đôi tình nhân khác, chỉ cần nghĩ thôi cô cũng đã hạnh phúc không kèm chế được.

Tả Trí nói nơi này mỗi khi đến ngày nghỉ sẽ trở nên xinh đẹp hơn, lễ Giáng Sinh nhất định sẽ dẫn cô đến đây ăn mừng. Quán cà phê ven đường có người ngồi đầy, phần lớn là nam nữ đẹp đẽ, khi đó cô cảm thấy người đàn ông bên cạnh xuất sắc hơn tất cả những người khác. Lòng huy vinh khiến cô nằng nặc đòi Tả Trí công mình đi một vòng trên đường này.

Tả Trí không chịu được cô đeo bám dai dẳng, thật sự ngồi chồm hổm công cô lên thì Diệp Tiểu An vui vẻ cười khanh khách, không ít cô gái đưa tới ánh mắt thèm thuồng. Cô nằm trên lưng Tả Trí nhìn lên cảnh tượng làm người ta rung động trên màn hình, cảm thấy tất cả hình ảnh đẹp rực rỡ cũng không bằng anh tốt với cô.

Hôm nay, Diệp Tiểu An cô độc ngồi ở quán cà phê ven đường tay nâng một ly cà phê, chỉ có thể nhìn người khác ngọt ngào, cảm giác này cũng giống như chất lỏng trong ly, trừ khổ sở chính là lạnh lẽo.

Cô ngồi chuyển tàu điện ngầm cuối về đến nhà, tay xách túi lớn túi nhỏ ném lên trên bàn trà, bữa tối liền chuẩn bị mỳ ăn liền để giải quyết. Trong quá trình chờ đợi điều tốt, cô ném mình lên ghế sa lon nằm ngay đơ.

.....

Giang Thiệu mở cửa chính ra đi vào, nhìn thấy đầu tiên là Diệp Tiểu An ngủ trên ghế sa lon. Vóc người cô gầy gò, nói thật nằm ở đó không có cảm giác tồn tại gì, hơn nữa tư thế ngủ cũng không đẹp mấy.

Giang Thiệu tùy ý sờ đồng chiến lợi phẩm sau khi đi shopping hăng say của cô, hà, rất nhiều hàng hiệu xa xỉ. Diệp Tiểu An bình thường rất ít tiêu tiền như nước, quả nhiên con gái 99% sẽ dùng cách này để hóa giải tâm tình tiêu cực do bị thất tình.

Thấy trên bàn bày một tô mỳ ăn liền đã nấu, Giang Thiệu không khỏi nhú nhú mày. Thức ăn anh để trong tủ lạnh trước khi đi đã được thay thế bằng các loại mỳ ăn liền và xúc xích. Cũng may, cô không phải loại con gái sau khi thất tình thì tuyệt thực tự làm khổ.

Trong thùng rác chất đầy đồ bỏ đi, phòng bếp rối tinh rối mù, giống như bị bão cuốn. Giang Thiệu không có tức giận, anh chỉ buồn cười. Phương thức trả thù ngây thơ như vậy vô cùng phù hợp thông minh của cô.

Xét thấy cô có tật gây ngủ khác hẳn với người thường, Giang Thiệu không kêu cô dậy, chỉ đắp cho cô tấm chăn. Diệp Tiểu An con rúc dưới tấm chăn giống như con nhím con, một cái tay đệm ở hàm dưới làm về suy tư, ngay cả chân mày cũng nhíu lại.

Bộ dáng thú vị chọc cho Giang Thiệu hơi nhếch khóe miệng lên, đưa tay muốn vuốt lên mi tâm của cô. Do dự chốc lát rồi lại bỏ đi ý niệm này.

Diệp Tiểu An tự nhiên tỉnh lại đã là buổi chiều. Cô vắn eo bẻ cổ bò dậy, bụng đói đến đánh trống.

Hả? Chăn này là sao?

Chăn rơi đến một nửa cô mới cảm thấy có gì không đúng. Tối hôm qua cô mệt mỏi nên không cẩn thận ngủ quên, không thể nào nửa đêm mộng du tự mình đắp lên. Chẳng lẽ có người trở lại?

Chỗ cửa trước quả nhiên có một đôi giày kiểu nam để ngay ngắn, Diệp Tiểu An giật mình, chạy bình bịch về phòng ngủ.

Trên giường quả nhiên có một người đàn ông đang nằm, mà người đàn ông này chính là cảm thú họ Giang.

“Này!”

Giang Thiệu ngủ không sâu, Diệp Tiểu An lê dép chưa chạy đến thì anh đã tỉnh, chỉ là không có mở mắt mà thôi.

Diệp Tiểu An khí thế hung hăng đi tới bên giường, “Này! Anh tỉnh tỉnh.”

Giang Thiệu vẫn giả bộ ngủ, trên thực tế bây giờ anh vốn nên nằm ở bệnh viện hoặc là tiếp tục nghỉ ngơi trong nhà. Diệp Tiểu An thấy anh vẫn không tỉnh, không vui cong miệng lên. “Anh giả bộ ngủ, tôi biết rõ anh đã tỉnh rồi.”

Muốn chọc anh? Thật sự trêu chọc.

Không đợi Giang Thiệu lên vui mừng ở trong lòng, đã cảm thấy trên môi có hơi thở ẩm áp xẹt qua.

Diệp Tiểu An cúi đầu quan sát anh cẩn thận, phát hiện con người ngay dưới mắt của anh hơi chuyển động, nhưng nhìn lại hô hấp của anh vẫn đều đều. Gãi gãi đầu, thật đang ngủ?

Khi cô muốn ngồi dậy, Giang Thiệu lại chợt cặp mắt mở ra. Diệp Tiểu An lập tức giật mình, chưa bao giờ nhìn vào ánh mắt anh trong khoảng cách gần vậy. Con người đen giống như đá Hắc Diệu, như một vùng đầm sâu, có dòng nước xoáy thăm thẳm, trong phút chốc cả người cô như bị hút vào đó.

“Không phải em muốn thừa dịp tôi ngủ cợt nhả tôi chứ?” Giang Thiệu rút cuộc mở miệng sau giây lát hai người ngây ngốc giằng co. Diệp Tiểu An chợt nâng người lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lặng lẽ đỏ ửng. “Đã gặp người không biết xấu hổ, lại chưa thấy ai không biết xấu hổ như anh, đầu óc tôi ăn quá no mới chịu cợt nhả anh!”

Nói xong mới phát hiện nói sai rồi, vội vàng đổi lời. “Bụng của tôi có bệnh mới chịu cợt nhả anh!”

Ừm, hình như lại sai lầm rồi.

Giang Thiệu cười, ngồi dậy hơi gian nan. “Tôi không trách em, không cần phải khẩn trương như vậy.”

Diệp Tiểu An muốn phản bác nhưng lại nhìn thấy nửa đoạn trên thân thể lộ ra ngoài chăn khi anh ngồi dậy. Trọng điểm không ở nơi này, mà là từ vai trái kéo dài đến dưới vai phải của anh bị quần lớp băng dày.

Cô kinh ngạc, cánh môi hơi nhếch, “Anh quấn băng làm gì? Anh bị thương?”

“Có đẹp trai hay không? Bây giờ đang lưu hành mỹ nam bị bệnh mà?” Giang Thiệu sờ cằm nhạo báng.

“Sao cổ tay cũng quấn băng, anh không phải mỹ nam bị bệnh, anh là hành vi nghệ thuật.” Diệp Tiểu An lạnh lùng hừ, tay nhỏ bé duỗi một cái. “Trả thẻ căn cước cho tôi.”

Giang Thiệu lấy một cái thẻ từ ví tiền ra đặt vào tay cô. Diệp Tiểu An cầm lên xem, nổi giận, ném đi. “Tôi lấy thẻ căn cước của anh làm gì, tôi muốn của tôi!”

“Đang cắt trong ngăn kéo phòng làm việc của tôi, em lấy của tôi dùng trước đi.”

“Anh đừng chơi xỏ lá được không, cái gì dùng của anh trước? Đây đâu phải thẻ tín dụng.”

Nghe vậy, Giang Thiệu lại rút một cái thẻ từ ví ra đặt vào tay cô. “Đây là thẻ tín dụng, chẳng qua tôi không tùy tiện tiện tiện cho người khác dùng đâu.”

Diệp Tiểu An nổi óa. “Tôi không muốn thẻ tín dụng của anh, tôi muốn thẻ căn cước của tôi, anh đừng giả bộ ngu!”

“Em không quan tâm tình trạng vết thương của tôi? Quả nhiên là cô gái càng xinh đẹp thì càng không có lòng đồng tình?” Giang Thiệu hơi suy yếu, tay che ngực làm ra vẻ khổ sở.

“Tôi không muốn quan tâm đồ. . .” Diệp Tiểu An nói một nửa thì dừng lại. Anh mới vừa nói gì? Cô gái xinh đẹp? Ừm, nói là cô sao?

Diệp Tiểu An vì bốn chữ này mà làm bộ, “Được rồi, sao anh bị thương?”

Giang Thiệu hơi nhếch khóe miệng lên, nín cười, “Nơi này trúng đạn.”

“Trúng đạn?” Diệp Tiểu An sợ hết hồn, mắt trợn trừng, “Anh không phải là cảnh sát sao?”

“Cảnh sát không thể trúng đạn?”

“Ax, tôi nói, cảnh sát không phải có áo chống đạn à, với lại anh không phải là đội trưởng sao? Tôi còn tưởng gặp chuyện nguy hiểm thì sắp như anh sẽ cho cấp dưới lên, còn mình ở phía sau trấn giữ chỉ huy chứ.”

“Chờ tôi làm đến cục trưởng mới được, đội trưởng đội viên hợp thành một.”

Diệp Tiểu An nhất thời rất không hiểu cười lên, “Chờ anh lên đến cục trưởng có lẽ cũng không có thể lực lên (ý là xông lên chiến đấu).”

Giang Thiệu cố ý cợt nhả chau chau mày. “Không có thể lực lên?”

“Đúng vậy.”

“Lên. . . . ai?” (GT đang nói về tư thế trên dưới =]])

“.” Trong phòng truyền đến tiếng rống giận của Diệp Tiểu An. “Giang Thiệu! Anh quả thật quá ác liệt rồi !”

Diệp Tiểu An tức thì tức, nhưng lòng của cô là rất mềm. Khi cô hậu tri hậu giác ý thức được câu Giang Thiệu “cô gái càng xinh đẹp thì càng không có lòng đồng tình” có bấy rập, cô đã ở trong phòng bếp nấu cháo dinh dưỡng cho anh rồi.

“Đứng lên! Ăn cháo!” Cô bưng một chén cháo dinh dưỡng nóng hổi, tâm tình không tốt đá văng cửa ra, Giang Thiệu đang chậm rãi mặc đồ ngủ. Thấy cô đi vào bèn không mặc trực tiếp phủ xuống trên vai.

Diệp Tiểu An nhú nhú mày, không ngờ thương nặng như vậy. Một động tác đơn giản mà trán Giang Thiệu cũng chảy mồ hôi hột.

Cô buông chén xuống, chủ động cẩn thận giúp một tay khác của anh mặc áo vào, cài nút lại. Diu tựa vào đầu giường, còn tỉ mỉ kê cái gối ở sau lưng.

“Cám ơn, có phải anh làm phiền em không?” Giang Thiệu nói rất thành tâm, lại chọc Diệp Tiểu An chế cười. “Giả mù sa mưa, không phải anh nhìn đúng tôi không phải cô gái xinh đẹp sao?”

“Chớ xử oan tôi, tôi nói thế lúc nào đâu.”

“Tôi có lòng đồng tình, bằng không sớm vứt anh bỏ đi rồi. Cô gái xinh đẹp không có lòng đồng tình, cô gái có lòng đồng tình không xinh đẹp.” Diệp Tiểu An múc một muống cháo thổi hai cái trực tiếp đút vào trong miệng anh, cố ý làm anh bỏng chết. Nhưng cô thật hoài nghi đầu lưỡi Giang Thiệu làm từ kim loại, nếu không sao một chút phản ứng bị phỏng cũng không có, cứ thế mà nuốt xuống?

“Nhưng trùng hợp nói rõ một chuyện.” Giang Thiệu mỉm cười.

“Tôi vừa đẹp vừa có tấm lòng tốt? Tài đức vẹn toàn?” Diệp Tiểu An giả cười.

“Tôi nói tâm hồn em đẹp, mùi vị cháo này thật là lạ, em có thể lấy ít đường tới đây không?” Giang Thiệu sớm hiểu rõ tay nghề nấu nướng của cô, có thể nấu chín đã không tệ.

“Anh thật nhiều chuyện.” Diệp Tiểu An đành đi ra ngoài, Giang Thiệu đợi bóng dáng cô biến mất ở cửa ra vào, lập tức cầm cái ly ực mạnh vài ngụm nước, để hóa giải cảm giác bỏng rát trong cổ họng, sau đó tựa vào giường cười khổ.

Diệp Tiểu An cầm lon đường trở lại, thì điện thoại Giang Thiệu lại vang lên, anh nhìn dây số quen thuộc, ánh mắt tối đi.

“Sao không nghe?” Diệp Tiểu An múc một muống đường khuấy vào trong cháo. Giang Thiệu đưa di động cho cô, “Em nghe, nói anh đang ngủ.”

“A lô.” Diệp Tiểu An không nghĩ ngờ gì, trực tiếp báo cáo với người bên kia đầu dây. “Giang Thiệu đang ngủ, có chuyện tối nay gọi lại.”

Cận Thanh nắm điện thoại trầm mặc, thanh âm của Diệp Tiểu An, cô nhận ra được.

26. Chương 26

Chương 26: Tại sao không thể yêu tôi?

Đối phương không lên tiếng, Diệp Tiểu An alô hai tiếng, rồi buông tay. “Không ai nói chuyện thì phải làm sao?”

Giang Thiệu nhất thời thở dài cam chịu, ra hiệu cô cúp máy trước. “Em khờ thật hay giả ngốc, không ai nói chuyện không có nghĩa là không ai nghe, em hỏi như thế chẳng phải đối phương sẽ biết tôi không có ngủ sao?”

Diệp Tiểu An le lưỡi, “Anh vốn không có ngủ.” Giang Thiệu mới vừa há mồm muốn phản bác, Diệp Tiểu An lại thô lỗ nhét một muỗng cháo vào. “Ăn không nói ngủ không nói, ăn nhiều một chút có lợi cho việc khôi phục vết thương.”

Giang Thiệu im lặng, thật muốn nhanh chóng khôi phục như lời cô nói thì phải ăn kiêng mới đúng.

Đến buổi tối, Diệp Tiểu An rút cuộc từ thế giới mạng trở về thực tế, đuổi người một cái hỏi Giang Thiệu, “Sao anh còn chưa đi?”

“Đi như thế nào?” Giang Thiệu đang xem tiết mục quân sự trên ti vi, trả lời không lo lắng.

“Tôi thế nào đi thế đó.”

“Đã cãi nhau dữ dội với ba, nên tôi bị ném ra ngoài, tôi như vậy em còn bảo tôi đi đâu?”

Diệp Tiểu An bĩu môi, “Ba anh thật bá đạo.” Xoa xoa cái cổ hơi nhức. “Tại sao anh chia tay với chị Cận Thanh thì ba anh lại tức như vậy?”

“Em bà tám như thế từ lúc nào vậy?” Giang Thiệu nhìn đồng hồ đã gần đến nửa đêm, tắt TV chậm rãi nằm lại trên giường. Diệp Tiểu An nhú nhú mày, “Anh không đi cũng đừng ngủ trên giường của tôi, đâu phải chỉ có một căn phòng.”

“Để tôi nhắc nhở em, phòng này là của tôi.”

Diệp Tiểu An trợn mắt, hơi tức giận. “Anh trả thê căn cước cho tôi rồi tôi đi ngay, anh tưởng tôi thích ở đây à!”

“Tiểu thư có tâm hồn đẹp, nể tình tôi bị thương đừng giày vò tôi nữa được không?”

“Sao anh không chết luôn đi, tránh khỏi bị tôi giày vò!” Diệp Tiểu An nói xong nổi giận dùng dùng ôm laptop chạy ra ngủ phòng khách.

Giang Thiệu nằm trên giường lẳng lặng hô hấp, cảm thấy mình bị một mùi hương thoang thoảng bao vây, đó là mùi hương thuộc về Diệp Tiểu An. Đối với anh mà nói là một thể nghiệm hoàn toàn mới.

Từ năm tuổi quen Cận Thanh, tất cả năm tháng qua, cuộc sống, thói quen, tình cảm và trí nhớ từ đầu chí cuối của anh đều bị một người phụ nữ tên Cận Thanh chiếm giữ.

Không. Phải nói là anh cố chấp tự nhốt mình lại.

Anh không biết Cận Thanh gọi cuộc điện thoại này có mục đích gì, hơn nữa cũng không muốn biết. Nếu đã quyết định ân đoạn tính tuyệt, Giang Thiệu tuyệt đối sẽ không dẫu là ngó ý còn vươn tơ lòng, dính dấp với cô ở bất kỳ phương diện nào nữa. Về những ký ức bị cô chiếm giữ, Giang Thiệu sẽ ép buộc mình quên đi.

Đều nói phương pháp hữu hiệu nhất để quên một người, chính là để một người khác dung nhập vào cuộc sống của bạn, từ đó nảy sinh tình yêu.

Giang Thiệu nghĩ nếu như có thể, quá trình anh yêu Diệp Tiểu An có lẽ chính là quá trình anh thoát khỏi đau đớn từ vết thương Cận Thanh gây ra cho anh, chính là đem khắc vào mình xương sườn thượng cái tên đó biến mất quá trình. Xóa không hết, cứ trực tiếp giục bỏ.

Tóm lại anh sẽ dùng hết mọi phương pháp để quên cô, làm lại chính mình. Anh không muốn ỉn bất kỳ cơ hội làm lộ vết thương sâu trong lòng ra, mà Diệp Tiểu An chính là thuốc tốt để chữa thương cho anh.

Diệp Tiểu An không ngờ Giang Thiệu lại làm rề ở đây không đi, dùng lý do dưỡng thương để sai phái cô bạn trước bạn sau, mặc dù cô luôn chân tay vụng về giúp đỡ qua loa. Nhưng Giang Thiệu có một chỗ rất tốt, đó chính là rất ít chỉ trích cô, nhiều nhất chỉ là biểu hiện rất cam chịu.

Cách mỗi ba năm ngày thì có bác sĩ tới kiểm tra tình trạng khép lại của vết thương của anh. Diệp Tiểu An xem thường, muốn tận mắt xem vết thương đạn bắn trong truyền thuyết là thế nào, đáng tiếc lại không xem được. Y tá trẻ đã chặn cô ở tại cửa ra vào.

“Chúng tôi đang kiểm tra cho anh ấy, người thân ở bên ngoài chờ đi.”

“Tôi không phải người nhà của anh ta.”

Y tá trẻ cười cười, “Vậy thì càng không thể tiến vào.”

“Anh ta là động vật quý hiếm à, sao nhìn cũng không được?” Diệp Tiểu An khinh thường khoanh tay trước ngực, nhưng vẫn điểm mũi chân vươn người thăm dò vào trong.

Giang Thiệu sớm chú ý cô nhảy qua nhảy lại như con khỉ nhỏ, liền khoát tay với y tá trẻ. “Cho cô ấy vào đi, là người của tôi, không sao.”

Anh đã nói như vậy y tá trẻ tự nhiên không ngăn trở nữa. Bác sĩ chữa trị chính mà Giang Chấn an bài cho anh nhìn Diệp Tiểu An đánh giá một lát, mập mờ cười ha ha. “Tiểu Thiệt, vị tiểu thư này là bạn gái của cậu? Tôi còn tưởng là y tá của cậu.”

Diệp Tiểu An thấy Giang Thiệu chỉ hơi hơi nhếch môi không nhiều lời liền vội vàng lắc đầu giải thích. “Không phải không phải, ngài hiểu lầm rồi, tôi và anh ta không có chút quan hệ nào.”

Bác sĩ cũng là người khôi hài. “Hả? Vị tiểu thư này không thừa nhận à, xấu hổ sao?”

“Cô ấy quả thật da mặt mỏng, dễ dàng xấu hổ.” Giang Thiệu cười nói, bác sĩ ý vị sâu xa “uh” một tiếng. Thật ra thì lời ngầm là: có gian tình.

Diệp Tiểu An là loại người bạn càng trêu chọc thì da mặt cô càng mỏng, mọi người cả phòng mập mờ mỉm cười nhìn cô, khiến cô lập tức đỏ bừng cả mặt, cảm tức nhìn Giang Thiệu. “Anh đừng nói lung tung được không, sẽ khiến người khác hiểu lầm.”

“Tôi đâu có hiểu lầm, tiểu thư đừng lo lắng.” Bác sĩ cười lên thật to, tiếp đó y tá trẻ cũng che miệng cười duyên theo. “Không có ai hiểu lầm, chúng tôi biết hai người không có quan hệ gì cả.”

“Thật không phải! Chúng tôi —— ai Giang Thiệu, nói chuyện với anh đó! Tôi nói bọn họ không tin.”

Giang Thiệu không cười cô, bộ mặt phớt tỉnh giải thích. “Tốt lắm các vị, chúng tôi thật không có quan hệ gì, các vị cười nữa thì cô ấy xấu hổ chết mất.”

Chờ đoàn người này rời đi, núi lửa của Diệp Tiểu An mới bộc phát. “Ai có liên hệ với anh chứ! Anh tôn trọng sự thật có được không! Tôi còn chưa gả đi anh đã hủy danh tiết của tôi, sau này tôi làm sao gặp người ta?”

Giang Thiệu cố ý nhìn cô một cái. “Sự thật? Sự thật chính là mặc dù đêm đó tôi khốn kiếp, nhưng chúng ta quả thật đã có quan hệ rồi.”

Mặt của Diệp Tiểu An lập tức trầm xuống, nhặt cái gối ôm trên ghế lên ném về phía anh, vừa đúng lúc chọi trúng vết thương của anh. “Anh còn mặt mũi nói vậy!”

Giang Thiệu rên lên một tiếng, che ngực cúi người. “Tôi không chết trong tay người xấu mà là bị em giết chết.”

Thấy anh giữ vững tư thế khổ sở đó một hồi, Diệp Tiểu An mới nhận ra mình thật sự chọi đau anh. “Anh không sao chứ? Cho tôi xem.”

Diệp Tiểu An ngồi ở bên giường gỡ tay của anh ra, Giang Thiệu chợt cảm ngược tay nhỏ bé của cô. Diệp Tiểu An căng thẳng trong lòng, “Anh làm gì thế! Mau buông ra!”

“Buông ra cũng được, nhưng em phải trả lời một câu của tôi.”

“Anh không sao rồi, buông tôi ra trước rồi nói.” Diệp Tiểu An không dám giãy giụa quá, lúc này nhìn thấy vết thương của anh liền bị giật mình mạnh. Rất khó tưởng tượng một người khỏe mạnh lại bị thủng một lỗ to trên người. Cô còn tưởng rằng nhiều nhất là một vết nhỏ, thì ra trên ti vi diễn đều là giả, vết thương đạn bắn chân chính thật khủng bố, bây giờ nghĩ lại còn khiến cô run lên.

“Em ghét tôi sao?”

“Nói nhảm.”

“Nếu như không có chuyện đêm đó, em sẽ ghét tôi sao? Nói thật.”

“” Nếu như không có hai chữ “nói thật” của anh, đáp án Diệp Tiểu An bật thốt lên nhất định là... “Ghét”.

Mà anh vừa nói như thế, Diệp Tiểu An lại chợt cảm thấy vấn đề này tựa hồ phải suy tư một chốc mới có thể trả lời. Giang Thiệu nhìn ra sự do dự của cô, “Nếu như không có chuyện kia em sẽ không ghét tôi phải không?”

“Vậy thì thế nào, dù không ghét anh thì cũng không thể yêu anh.” Diệp Tiểu An cố gắng rút tay mình ra khỏi bàn tay của anh từng chút, không ngờ Giang Thiệu lại hỏi cô vấn đề kế tiếp.

“Tại sao không thể yêu tôi?”

Diệp Tiểu An trợn tròn hai mắt nhìn anh, nửa ngày mới nói ra được. “Anh, đầu óc anh cũng bị thương à? Anh là bạn của Tả Trí, mà anh ta là bạn trai tôi, sao tôi có thể yêu anh?”

“Em muốn làm kẻ thứ ba?”

“Tuyệt không! Anh đừng có xem thường tôi, Diệp Tiểu An tôi cũng là người có nhân cách có phẩm đức! Trước đó tôi không biết anh ấy đã kết hôn, nếu như tôi biết tuyệt đối sẽ không ở bên anh ấy!”

Giang Thiệu hơi nhếch khóe miệng, “Nếu là vậy, bây giờ em hãy trả lời câu hỏi trước đó của tôi.”

Câu hỏi trước đó là, tại sao không thể yêu anh.

Yêu anh, yêu Giang Thiệu.

Diệp Tiểu An nhìn vào con người đen nhánh của anh, nhiệt độ của anh truyền đến tay, không biết vì sao trái tim bắt đầu đập thành thịch.

Giang Thiệu chậm rãi nâng tay phải bị thương lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng như có như không chạm vào mặt cô, sờ sờ. Hô hấp của Diệp Tiểu An như sắp dừng lại, lập tức rối loạn.

Giang Thiệu thấy thế, chợt buông tay cô ra, thân thể ngã ra sau. “Trưa rồi ăn món gì? Ngàn vạn đừng lấy mỳ ăn liền ứng phó tôi.”

Ầm!

Ý thức trở lại trong cơ thể của cô, Diệp Tiểu An nuốt một ngụm nước bọt, “Vậy cơm chiên Dương Châu được không?”

“Ừ, nhớ cho ít dầu muối, cà rốt và chân giò hun khói phải cắt thành viên nhỏ mà không phải miếng lớn, đừng cắt vào tay, ngoài ra phải dùng nước trứng đập trước.”

Diệp Tiểu An đã đi tới cửa, nghe anh dặn dò lại dừng lại, “Hay là ăn cơm rang trứng thôi. . . .”

Giang Thiệu nhắm mắt lại, “. Chứ ý chứ xào cả vỏ trứng gà.”

Khi Diệp Tiểu An lảo đảo cần nhand trong phòng bếp, Giang Thiệu cố gắng tự làm vật lý trị liệu cho tay phải, giai đoạn này không thể vận động quá miễn cưỡng, không thể ăn nhiều, chỉ có thể hoạt động ngón tay một cách cơ bản nhất.

Nhìn phản ứng vừa rồi của cô, Giang Thiệu coi như hài lòng, ít nhất không phải không có chút cảm giác nào với anh. Chưa đợi anh thấy thỏa mãn, điện thoại di động ở đầu giường lại vang lên.

Vẫn là dãy số đã thuộc lòng, Giang Thiệu suy nghĩ chốc lát rồi nghe. “A lô?”

“Giang Thiệu, nếu anh rảnh, chúng ta gặp nhau một lần, em có chuyện muốn nói với anh.” Cận Thanh nói thẳng vào vấn đề.

“Chúng ta còn lời gì để nói?”

“Anh đừng như vậy. . . . em thật sự có chuyện tìm anh, sẽ không làm phiền anh quá lâu.” Cận Thanh khẽ thở dài một tiếng, giọng thành khẩn. Giang Thiệu trầm ngâm một hồi lâu, trong lòng ngoằn ngoèo. “Thời gian, địa điểm.”

.

Diệp Tiểu An bận gần hai giờ mới bưng một đĩa cơm rang trứng chẳng hề có sắc hương vị gì đến. “Lần sau cho vài giọt nước tương là được rồi, không cần cho nhiều vậy.”

“Uh.”

Giang Thiệu cảm muốn lên không chút do dự khởi động, mặc kệ cô làm ra mùi vị như thế nào, cái dạ dày có chức năng mạnh mẽ của Giang Thiệu đều thu hết, tuyệt không chịu thua.

Tựa hồ.

Anh luôn luôn như thế.

Diệp Tiểu An ăn rất chậm như đếm từng hạt cơm, không biết trong đầu đang suy nghĩ gì.

“Ngày mai đi ra ngoài với tôi một lát, tôi không thể lái xe.” Giang Thiệu nói mà không ngẩng đầu lên, Diệp Tiểu An ngây ngốc đồng ý, lại nghĩ tới cái gì. “Nhưng tôi. . . Không có bằng lái.”

“Em bao nhiêu tuổi rồi mà bằng lái cũng không có?”

“Ai quy định nhất định phải biết lái xe! Về sau thi là được.”

Giang Thiệu suy nghĩ một lát, “Đừng nên thi, em cả mấy con đường quanh thành phố cũng không rõ ràng, lạc thì phiền toái.”

“Ai quy định nhất định phải nhớ đường! Tôi là dân mù đường đó anh làm được gì!” Diệp Tiểu An tức giận vì bị kỳ thị.

Giang Thiệu cười cười, “Không ra hồn, tôi chính là một cái GPS sống, chỉ cần em ở thành B, dù tùy tiện nhắm mắt tôi cũng có thể tìm ra em.”

Diệp Tiểu An không có tiếp lời, cúi đầu ăn vài muỗng cơm, trong lòng không giải thích được thấy chua chua.

27. Chương 27

Chương 27: Nụ hôn đột nhiên đến

Sau khi phá xong vụ án lương gạt xuyên quốc gia, Tả Trí cũng không về nhà theo ý của cha. Tả Liên Thành đã phái thư ký thúc giục anh nhiều lần, chủ nhật chính là ngày có nạn lớn. Tả Trí mơ hồ dự cảm về đến nhà nhất định không có chuyện gì tốt chờ anh, nhưng anh cũng không có đi La Mã du lịch nghỉ phép với Trần Dao.

Trần Dao vốn muốn đền bù sinh nhật cho anh, nhưng anh không đi thì Trần Dao tự nhiên cũng tặng vé cho người khác, ở công ty an tâm làm việc. Tựa hồ cô luôn có việc để làm không hết, Tả Trí mệt mỏi cả ngày về đến nhà, Trần Dao cũng chỉ vừa mới vào nhà, y phục còn chưa thay.

“Vợ, anh đói bụng, muốn ăn mì sốt tương em làm.” Tả Trí giật nhẹ cà vạt từ phía sau ôm lấy Trần Dao đang thay quần áo, khi nói chuyện, mùi rượu nồng nặc và mùi nước hoa cũng theo đó truyền ra.

“Uống rượu? Trong nhà hình như hết mì và tương nỏ rồi, ăn đồ món khác nhé.” Trần Dao xoay người lại tiến sát tới cần cổ và trước ngực anh hít hà, “Anh đã lẩn lộn với cô nào? Mùi nước hoa nồng như vậy, em ghét nhất mùi hoa quế.”

Tả Trí hàm hàm hồ hồ đáp lại, thuận thế cúi đầu hôn cô nhưng lại bị đẩy ra.

“Em đang nói chuyện với anh đó, đừng động tay động chân.”

“Anh cũng ghét cái mùi này, mùi hương của vợ anh là thơm nhất, do đi thăm dò đầu mối vụ án, nên hôm nay anh phải vào nhà chứa.”

Trần Dao nhướn lông mày lên, đầu ngón tay đâm ngực anh, “Không có thuận tiện làm chuyện xấu chứ?”

“Chuyện xấu là phải làm với vợ.” Tả Trí không cho cô cơ hội nói chuyện, nâng cằm của cô lên liền hôn xuống, ôm cơ thể chỉ mặc quần áo lót của cô đè lên cửa tủ quần áo vừa hôn vừa sờ.

Hai người đã có một khoảng thời gian không âu yếm, một chốc liền cháy lên, thể lửa từ phòng thay quần áo lan tràn tới phòng tắm, cuối cùng đốt tới trên giường. Sau khi kết thúc cả người Trần Dao mềm như bùn ngổ phịch ở chỗ, mềm giọng oán trách. “Hôm nay anh bị cái gì kích thích?”

Tả Trí thỏa mãn, bàn tay dao động ở trên lưng trần của cô. “Tiểu biệt thắng tân hôn chứ sao.”

“Bị đặt, anh đã về bao lâu rồi. Sao giờ mới đói bụng?”

Tả Trí cười, hôn tóc của cô, riu rít hàn huyền mấy câu Trần Dao liền ngủ mất. Anh mặc bộ đồ ngủ đi tới phòng khách hút thuốc lá, ngồi ở bóng tối ngẩn người. Ánh lửa ở ngón giữa sáng tắt, không biết sao lại khiến anh cảm thấy đặc biệt đè nén.

Mặc dù anh rất tiết chế nhưng cũng rất hiếm khi không làm chuyện vợ chồng trong một thời gian dài. Có lúc chỉ đơn thuần là kích động sinh lý, tâm lý lại bình thản không hề dao động. Anh không biết mình bị gì, sao lại không có hứng thú với gì cả, mà trở nên thanh tâm quả dục. Nhưng anh chán ghét cảm giác này, hôm nay nhờ rượu mới hoàn toàn kích động.

Mà giờ khắc này, lấy được thỏa mãn lại chỉ là thân thể, anh chỉ cảm thấy càng thêm trống rỗng phiền não.

Điện thoại đặt ở trên khay trà bởi vì không đủ điện, nên ánh xanh chợt lóe chợt lóe để báo hiệu. Tả Trí chăm chú nhìn hồi lâu, rốt cuộc cầm lên bấm xem đoạn video vẫn còn ở trong điện thoại, thanh âm Diệp Tiểu An truyền ra, có một cảm giác khổ sở không nói được từ trong đáy lòng nổi lên.

Xem video một lần lại một lần, xem đến khi anh thấy uất ức muốn hít sâu mới tắt đi ném qua một bên. Chốc lát lại cầm lên, mở phần nhắn tin ra lướt tới ba chữ “Diệp Tiểu An”.

.....

Diệp Tiểu An vẽ bản thảo xong thì phát hiện thời gian sắp nửa đêm, đã hứa ngày mai ra ngoài với Giang Thiệu thì hôm nay không thể thức qua nửa đêm. Tắm xong liền bò lên giường cầm điện thoại xem tiểu thuyết một lát rồi tắt máy ngủ.

Trong ống nghe là giọng nói nhắc nhở “chủ máy đã tắt máy”, nhưng Tả Trí lại không lập tức tắt, mà lặng lẽ nghe cho đến khi điện thoại tự động ngừng.

Anh biết theo tính tình của Diệp Tiểu An nhất định đã sớm dọn ra khỏi căn nhà kia, có hai lần lái xe đến cửa nhà trọ Tử Kinh nhưng cuối cùng không có đi vào.

Anh, đang sợ.

Diệp Tiểu An nằm ở trên bệ cửa sổ cau mày nhìn mưa như trút nước phía ngoài, cô ghét nhất trời mưa như vậy, quay đầu lại hỏi Giang Thiệu. “Nhất định hôm nay phải đi ra ngoài sao? Thời tiết này không tốt cho vết thương của anh mà?”

Giang Thiệu cũng không tự mình đa tình cho là cô đang quan tâm mình, đứng ở trước kính sửa sang lại tóc. “Mau đi thay quần áo, Hi Tử sắp tới đón chúng ta rồi.”

Diệp Tiểu An không ngờ “Hi Tử” mà Giang Thiệu nói chính là Hứa Bình Hi đáng ghét bị cô phang ột gậy.

Hứa Bình Hi thấy Diệp Tiểu An đứng đó, trên mặt hiện ra mấy chữ to “Tại sao là anh”, thì vẻ mặt kinh ngạc liền chuyển thành vui mừng. Cô gái này thật đúng là không biết che giấu mình, trong lòng nghĩ cái gì toàn bộ đều hiện ra mặt cho người ta xem. “Mau lên xe đi, đưa hai người đi xong tôi còn có việc làm đây.”

Bởi vì phải bận tâm vết thương của Giang Thiệu, Hứa Bình Hi lái xe vô cùng chậm. Anh từ kính chiếu hậu vô tình phát hiện Diệp Tiểu An đang nhìn mình, không tiếng động nhủ mày hỏi thăm.

Tầm mắt của Diệp Tiểu An vừa đúng chạm vào anh, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt hỏi. “Vết thương trên đầu anh thế nào?”

Hứa Bình Hi cười, “Cô không nhắc thì thiếu chút nữa tôi quên rồi, chuyện này Giang Thiệu phải phụ trách đó, người phụ nữ của anh đánh tôi bị thương.”

“Tôi không phải ——” Diệp Tiểu An nhủ lông mày gấp gấp cãi lại, lại bị Giang Thiệu đoạt lời nói. “Phụ trách, cậu cứ tính tiền đi.”

Hứa Bình Hi chắc chắn cảm thán, “Nếu cậu ở thương trường thì sẽ là một nhân vật giỏi giang một cõi đấy.”

Diệp Tiểu An thấy mình không được để ý tới, không khỏi đề cao âm lượng. “Tôi không phải người phụ nữ của anh ta, tiền thuốc tôi sẽ trả cho anh, không cần người khác.”

“Thật có cốt khí, người biết gương mặt của tôi đáng bao nhiêu tiền đây cô nương, lúc có chỗ dựa thì nên tận sức chứ đừng lãng phí gì cả.”

“Chẳng lẽ anh là loại đàn ông dựa vào bộ mặt mà ăn cơm?” Diệp Tiểu An không thích ý cợt nhả trên chốc trong lời nói của Hứa Bình Hi, “Thật ngại, tôi không biết bằng giá của anh, nhưng mặc kệ bao nhiêu tôi đều sẽ trả, lặp lại lần nữa tôi và anh ta không có quan hệ, nếu như Hứa tiên sinh không biết tôn trọng người khác thì tôi không ngại dùng bạo lực lần nữa đâu.”

Cô quá nghĩa chánh ngôn từ, khiến Hứa Bình Hi đặc biệt mất mặt, ngại vì Giang Thiệu ở đây nên anh không dám nói lời nào. “Há! Cô gái này, uh, cô xem như vừa rồi tôi chỉ đánh rầm thôi.”

Diệp Tiểu An hừ một tiếng hất đầu, mà Giang Thiệu, lại nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không thấy rõ cảnh sắc, mím môi trầm mặc như có điều suy nghĩ.

.

Hứa Bình Hi lái xe đến Động Tình Vị Lôi, lúc xuống xe Diệp Tiểu An gặp phải một cơn gió mạnh gào thét thổi tới, mở dù mà dù cũng không bung ra, hạt mưa lạnh lẽo hắt vào người khiến cô lạnh cóng run rẩy. Cô đang phấn đấu với gió lớn và cầu dù đột nhiên cảm thấy mưa gió nhỏ đi.

Giang Thiệu kéo áo khoác ra ôm cô vào ngực rồi dịu cô đi tới cửa, “Em mặc ít quá.”

Cử động này nhìn như thân mật, nhưng giọng nói của Giang Thiệu lại rất nghiêm chỉnh. Diệp Tiểu An cảm thấy không được tự nhiên vội vàng kéo ra khoảng cách, hơn nữa lại có thể nghe ra quan tâm rõ ràng trong lời nói của anh. “Không cần không cần! Anh mặc áo vào đằng hoàng đừng làm ướt vết thương.”

“Em đi nhanh chút là không sao.” Giang Thiệu lại nhẹ nhàng kéo cô trở về.

Một màn này rơi hết vào trong mắt Cận Thanh, cô dời tầm mắt đi khuấy khuấy ly sữa nóng trong tay, giờ tay nhắc chân hết sức ưu nhã.

Lúc sắp đến cửa Diệp Tiểu An chạy bịch bịch vào trước, cúi đầu sửa sang lại áo và tóc bị gió thổi loạn. Giang Thiệu biết cô đang lạnh, nên nhận lấy khăn lông người hầu bàn đưa lên lau nước dính trên mặt cô.

“Tôi tự làm. . .” Diệp Tiểu An cầm khăn lông có phần bắn khoăn lo lắng, Giang Thiệu làm quá tự nhiên, khiến tim cô đập thành thịch, tầm mắt ngấm loạn chứ không dám nhìn anh.

Khi thấy người ngồi gần cửa sổ là ai Diệp Tiểu An mới thành linh rùng mình một cái. “Anh muốn gặp Cận Thanh? Vậy kêu tôi theo tới làm chi? Để tôi làm kỳ đà cản mũi à?”

“Anh đã sớm chia tay với cô ấy, không ở lâu đâu, chỉ nói mấy câu thôi, em ở bên cạnh chờ anh một lát là xong.”

Cận Thanh nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu thấy Giang Thiệu đã đi tới trước mặt, Diệp Tiểu An đi theo phía sau anh. Giang Thiệu ngồi xuống, Diệp Tiểu An không có ngồi song song Giang Thiệu mà là đơn độc ngồi ở bên kia.

“Tôi tới trễ sao?” thanh âm Giang Thiệu lạnh nhạt.

“Là em tới sớm thôi.” Cận Thanh mỉm cười, nhìn cũng chưa từng nhìn Diệp Tiểu An một cái.

Trước kia hẹn hò Cận Thanh vĩnh viễn đều khiến anh chờ, hiện tại ai đi đường này, cô ngược lại biết đúng giờ rồi.

“Có chuyện gì em nói thẳng đi.” Người hầu bàn bưng hai ly nước lọc đến, Giang Thiệu không có gọi thứ gì ngoài định mức, dáng vẻ như lúc nào cũng có thể đi. Cận Thanh dừng một lát, nhấp một hớp sữa nóng. “Em tới nhận lỗi với anh, em lo lắng mẹ em nhất thời không tiếp thụ nổi, nên chuyện chia tay không có nói quá cận kề với bà, lúc bà ấy đi tìm ba anh em không có ở trong nước, sau khi trở về mới biết chuyện này.”

“Nói tiếp.”

“Chú Giang đã đến tìm em.”

“Chuyện này tôi không biết, lúc ông ấy tìm em tôi cũng không có ở trong nước.”

Cận Thanh mấp máy khóe miệng, gương mặt nhìn anh. “Anh biết em mang thai?”

Diệp Tiểu An bỗng chốc thẳng sống lưng, trong nội tâm hồi hộp, mắt nhìn về phía Giang Thiệu, kỳ quái phản ứng của người đàn ông này tại sao có thể bình tĩnh như thế. Người phụ nữ đã chia tay lại mang thai con của ex boyfriend, chuyện này thật hoang đường.

Giang Thiệu uống một ngụm nước, “Em rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Em đã mất đi một đứa bé, nếu như giết đứa bé trong bụng nữa em lo về sau sẽ khó mang thai, bác sĩ nói thể chất của em không thích hợp ——”

“Cận Thanh.” Giang Thiệu trầm thấp gọi tên của cô, rốt cuộc không còn thấy vẻ dịu dàng trong quá khứ. “Có phải ngày trước tôi quá nhường nhịn em, khiến em quên mất tôi cũng có ranh giới không thể tha thứ? Em muốn nói tôi biết cái gì? Nói cho tôi biết em muốn giữ lại đứa bé này nên mới đành chia tay với tôi?”

Diệp Tiểu An nghe như rơi vào trong sương mù, không rõ chân tướng.

“... Là thế, nhưng cũng không phải.” Nếu đã nói rõ, Cận Thanh liền hạ quyết tâm muốn nói rõ ràng hết luôn, nhưng trước khi cô mở miệng đã liếc mắt nhìn Diệp Tiểu An.

Diệp Tiểu An rất thức thời, đứng dậy tránh.

“Ngồi xuống.” Giang Thiệu để lại vai Diệp Tiểu An, tầm mắt chăm chú nhìn vào gương mặt xinh đẹp của Cận Thanh, “Giữa tôi và em không có chuyện gì không thể cho cô ấy biết.”

Sắc mặt Cận Thanh biến hóa, trong ánh mắt lúc nhìn lại Diệp Tiểu An có thêm chút khinh bỉ và lạnh lùng. “Thật xin lỗi, em không nên khiến anh mất thời gian nhiều năm qua, anh tốt với em, em nhớ được, cũng muốn ở bên anh cả đời, nếu như.”

Giang Thiệu không tiếp lời, đợi cô nói tiếp.

“Giang Thiệu, em phát hiện tình cảm thật sự là không có biện pháp tự khống chế, yêu và không yêu đều thế, có lẽ chúng ta rốt cuộc không phải thuộc về nhau, có một số việc đều không tìm hiểu được.” Cận Thanh mím môi, “Việc này em nghĩ anh có thể hiểu, em vốn không muốn có kết quả gì với anh ấy, luôn giữ một khoảng cách với anh ấy, lần đó công ty có hoạt động quan hệ hữu nghị. . . . Là ngoài ý muốn, đứa bé cũng là ngoài ý muốn, lúc em phát hiện cái thai đã sắp hai tháng, khi muốn bỏ thì bác sĩ nói cho em biết ——”

Cạch!

Diệp Tiểu An rốt cuộc không kèm chế được đặt mạnh ly nước lên bàn, dùng sức quá mạnh nên nước tràn ra ướt khăn trải bàn.

Cô vọt một cái đứng lên, cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Cận Thanh. “Nếu như không phải chị mang thai tôi thật sự muốn tát chị! Loại phụ nữ như chị rốt cuộc có tim hay không? Có thể làm ra chuyện như vậy còn nói ra những lời này! Chị đi tìm ba đứa bé đi! Tìm Giang Thiệu làm gì! Có biết bởi vì sự ích kỷ của chị mà khiến Giang Thiệu chịu tiếng xấu! Tôi không nhìn ra chị có gì đáng để anh ta từng bảo vệ chị trước mặt cha anh ta! Lợi dụng lòng tốt của anh ta với chị nên có thể không chút kiêng kỵ tổn thương người à! Không cảm thấy vô sỉ sao! Không sợ gặp báo ứng sao!”

“Diệp Tiểu An. . .” Giang Thiệu không ngờ cô kích động như thế, đưa tay muốn kéo cô, lại bị cô hất mạnh ra.

“Còn anh nữa!” Diệp Tiểu An hận hận quay đầu lại, “Anh thật hèn! Người phụ nữ như vậy mà anh còn tới làm gì! Anh mặc kệ sống chết của cô ta đi! Anh rõ là. . . . Thật là tức chết tôi rồi! Tôi mặc kệ, tôi đi đây!”

Diệp Tiểu An nói xong vội vã rời đi, mà Giang Thiệu rõ ràng nhìn thấy nước mắt ẩn trong mắt cô khi cô xoay người.

Giang Thiệu không có kéo cô, vết thương bị cô hất ra nên đau đớn. Anh thở dài cam chịu, “Tôi biết rõ em có ý gì, có lẽ ngày trước tôi thật sự quá nuông chiều em, mới cho em tư cách không chút kiêng kỵ, hiện tại tôi thu hồi tư cách này.”

Giang Thiệu không muốn ở lại thêm một giây nào nữa, mà Cận Thanh lại hết sức gọi anh lại lúc anh xoay người. “Cô gái này không phải người tình của Tả Trí à, oh, cảm thấy không chiếm được gì từ người cậu ấy nên dờn mực tiêu sao?”

Giang Thiệu hít thật sâu, quay đầu lại nhìn thẳng cô cực kỳ nghiêm túc nói từng chữ từng câu. “Cô ấy không giống cô, Cận Thanh, đến bây giờ tôi mới không thể không thừa nhận, cô và cô ấy chênh lệch rất nhiều, Diệp Tiểu An là một cô gái mà em vĩnh viễn kém xa, tôi thật sự không biết quá khứ mình yêu cô cái gì.”

Dứt lời, Giang Thiệu rời đi không còn lưu luyến, Cận Thanh nhìn bóng lưng của anh chậm rãi nắm chặt tay, trong lòng cảm xúc lẫn lộn.

Diệp Tiểu An chạy trong mưa, thậm chí đã quên mở dù. Chợt bị một sức lực kéo từ phía sau, cơn mưa xối xả hình thành màn mưa dường như ngăn trở tầm mắt của cô, nhưng cô biết người kéo cô là Giang Thiệu.

Giang Thiệu mạnh mẽ kéo cô đến một nơi tránh mưa, trên mặt trên người Diệp Tiểu An đều là nước, quần áo ướt sũng dính sát ở trên người, nhếch nhác không chịu nổi. Giang Thiệu cởi áo khoác xuống không để ý cô phản đối phủ thêm cho cô.

“Tôi không phải loại tiểu thư yếu ớt như cô ta, không cần anh —— ưnh!” Câu nói kế tiếp của Diệp Tiểu An bị đôi môi chợt đưa tới của anh đè chặt lại.

Đợi khi lưỡi của anh thăm dò vào trong miệng cô thì Diệp Tiểu An mới ý thức được Giang Thiệu đang hôn cô.

28. Chương 28

Chương 28: Chúng ta có muốn thử không?

Trong lòng bỗng dưng căng thẳng, đầu lưỡi bị anh linh xảo quán lấy, quán quanh. . . . Diệp Tiểu An từ trong cơn chấn kinh phục hồi tinh thần lại, bắt đầu phản kháng kịch liệt. Mà Giang Thiệu giống như là quyết tâm, mặc cô giãy giụa liều mạng, lợi dụng ưu thế thân thể ôm chặt cô vào trong ngực, cũng từng bước một buộc cô lui về phía sau, cho đến khi sống lưng cô dính vào vách tường, không có đường lui nữa.

Khí thế bất chấp tất cả này khiến toàn thân Diệp Tiểu An tê dại, làm sao cũng không chống lại được hơi sức của anh, thậm chí bị anh ẵm lên, hai chân chỉ có mũi chân mới chạm được mặt đất.

Phía sau là tường, trước người là anh.

Tất cả mưa to gió lớn đều bị anh ngăn ở bên ngoài, thế giới của Diệp Tiểu An chỉ có nụ hôn nóng bỏng bá đạo của Giang Thiệu và sự rung động không có cách nào diễn tả.

.

Rốt cuộc hôn đến ngay cả đầu lưỡi mình cũng tê rần, Giang Thiệu mới chậm rãi dừng lại, buông cô xuống lại còn không cho cô không gian và tự do. Diệp Tiểu An thiếu chút nữa bởi vì hít thở không thông mà ngất đi, bị anh ôm vào trong ngực vô lực hít thở từng chút.

Giang Thiệu cũng đang thở gấp, nụ hôn này đến cuối cùng hiển nhiên đã vượt qua sự khống chế của anh. Từ đầu đến chân hai người đều ướt đẫm, nước mưa theo khuôn mặt anh chảy xuống, hội tụ ở dưới cằm rồi nhỏ xuống. Giang Thiệu nâng cằm của cô nhìn cô thật sâu.

“Lần này anh tỉnh táo, biết mình đang làm gì.”

Ánh mắt của cô nói cho Giang Thiệu, cô đang khóc.

Giang Thiệu dùng lòng ngón tay lau đi nước mưa hòa lẫn nước mắt của cô, hôn nhẹ lên mí mắt cô.

“Biện pháp tốt nhất trả thù người khác, chính là sống tốt hơn họ. Có anh ở đây em không cần một mình núp ở trong chăn len lén khóc, không cần làm bộ kiên cường, không cần viết tâm sự ở trong nhật ký. Diệp Tiểu An. . . Có muốn thử một lần hay không?”

“Thử cái gì?” Giọng nói của cô khàn khàn mà vô lực.

Nụ hôn nhẹ của Giang Thiệu giống như lông vũ dịu dàng, lướt qua trán, mắt, chóp mũi, gương mặt của cô, cuối cùng đặt trên làn môi cô. Không giống với nụ hôn nóng bỏng như gió táp mưa rào vừa rồi, mỗi một cái đều làm cô có ảo giác được quý trọng.

“Chúng ta thử ở chung, anh sẽ thương em, chăm sóc em, ở cạnh em, ít nhất. . . Anh sẽ là Giang Thiệu của mình em.”

Diệp Tiểu An kinh ngạc tròn tròn cặp mắt. Một người đàn ông thuộc về mình cô, không cần chia sẻ với người khác. Có thể dán nhãn hiệu riêng của Diệp Tiểu An, in dấu ấn đặc biệt của Diệp Tiểu An. Cô không phải là người tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng của người khác, mà là người phụ nữ quang minh chính đại của Giang Thiệu.

“Diệp Tiểu An, em có thể cảm nhận được anh rất nghiêm túc phải không? Bởi vì trái tim em thông suốt. Hôm nay để cho em thấy được “cái tôi” của anh mà người ngoài không biết, anh và Cận Thanh đã sớm kết thúc, triệt triệt để để. Chỗ này trống rỗng.” Giang Thiệu kéo tay nhỏ bé của cô đặt trên bộ ngực mình. “Anh muốn đặt em vào đó.”

Giang Thiệu nhìn cô, chỗ sâu trong tròng mắt lưu chuyển kiên định và ánh sáng sắc bén đẹp mắt, ánh mắt đó cô chưa bao giờ thấy trong mắt Tả Trí. Rõ ràng là ghét anh, rõ ràng rất tức giận vì hành động lúc này của anh, nhưng lúc này Diệp Tiểu An lại tin tưởng người đàn ông này khác biệt.

.

Hai người thuê xe về nhà, dọc theo đường đi không hề nói với nhau nửa chữ. Diệp Tiểu An tắm nước nóng xong liền nhốt mình trong phòng không ra, Giang Thiệu cũng không ép cô nữa.

Tránh ra vết thương, tắm rửa cơ thể xong, Giang Thiệu lấy hộp cấp cứu ra thay thuốc ỉnh. Vừa rồi dùng sức quá mức nên chạm phải vết thương, hiện tại mỗi một động tác đều làm anh đau đớn đổ mồ hôi. Tựa vào trên ghế sa lon nhớ lại nụ hôn vừa rồi, ngón tay không tự chủ chạm môi của mình. Không ngờ môi của cô mềm mại thế, suýt nữa khiến anh không ngừng được.

Giang Thiệu cũng không ý thức được, giờ phút này khóe miệng của anh hơi hơi nhếch lên.

Sau khi Giang Thiệu chạy ra, Cận Thanh không hề rời đi ngay. Cô ngồi tại chỗ khuấy ly sữa tươi đã sớm lạnh rồi, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại.

Giang Thiệu nói không sai, thật sự cô là một công chúa đã bị làm hư. Từ nhỏ đến lớn cô nhờ sự ưu tú của mình mà được mọi người nâng trong lòng bàn tay. Cô bẩm sinh xinh đẹp, đầu óc thông tuệ, tính tình tỉnh táo trầm ổn, thái độ làm người khôn khéo lối đời, tựa hồ đi tới nơi đâu cô đều là người phụ nữ đứng ở đỉnh núi.

—— con bé này nhất định sau này sẽ gả ột người đàn ông không tệ.

—— không biết là người đàn ông có bản lĩnh nào lấy được cô gái nhà họ Cận.

—— tôi thấy không có đâu, hoa tươi vẫn thường cắm trên bãi phân trâu, tài tử giai nhân dù sao vẫn là số ít.

Đây là những lời khi cô chưa hiểu được tình yêu đã thường xuyên nghe được từ miệng những người lớn, khi đó cô đã âm thầm hạ quyết tâm, người đàn ông của mình tuyệt đối phải là người ưu tú nhất trong mắt mọi người.

Lúc tuổi nhỏ lần đầu tiên nhìn thấy Giang Thiệu, Cận Thanh không hề có hảo cảm với thằng nhóc lưu manh đó, thậm chí là chán ghét. Loại con trai trên mặt có nụ cười xấu xa, trong mắt hàm chứa sự vô lại, thành tích lại chưa ra hồn gì ngày ngày bị giáo viên và người lớn thay nhau giáo dục, là loại cô coi thường nhất, lớn lên cũng chỉ có thể là cận bã trong xã hội, con nhà giàu tiêu chuẩn.

Tựa hồ Giang Thiệu cũng không ưa dáng vẻ cao cao tại thượng của cô, thường liên kết với Tả Trí khi dễ cô.

Ngày thứ ba biết nhau liền bị anh chọc khóc, năm thứ hai quen nhau thì anh lên bờ con sâu vào trong hộp cơm của cô, năm thứ ba thì cắt bím tóc của cô hại cô trốn một tháng ở nhà không dám đi học, năm thứ năm nhìn lên cô tằm. . . .

Nhưng mà Giang Thiệu lại thích cô. Năm thứ chín biết nhau, đã cường hôn cô. Năm thứ mười lại nói với nam sinh trong cả trường và đại biện cô đã là người phụ nữ của anh rồi, thiếu chút nữa bị Giang Chấn dùng dây nịt đánh chết vẫn mạnh miệng không chịu nhận lỗi với cô.

Tuy Giang Thiệu không phải ưu tú nhất nhưng lại là người cố chấp với cô nhất, sau khi vết thương khỏi liền tiếp tục “Hành hạ” cô. Anh cần bị chỉnh sửa dữ dội, vì vậy có một lần Giang Thiệu và Tả Trí chặn cô ở trên đường vào giờ tan học, Cận Thanh đã lạnh lùng liếc nhìn anh, nói một câu đủ để thay đổi cả đời Giang Thiệu.

“Tôi thích đàn ông thật mạnh mẽ, đừng tưởng rằng anh biết đánh nhau thì ngon.” Cô từ trong túi xách lấy một quyển sách ra ném cho anh. “Anh từng đánh với họ chưa? Anh có năng lực như họ không?”

Giang Thiệu cúi đầu xem xét, trên bìa mặt viết bốn chữ to rõ ràng: bộ đội đặc chủng. Mấy ngày sau trên đường tan giờ học Giang Thiệu ngăn cô lại lần nữa, lần này chỉ có mình anh. Anh ngậm điều thuốc trả sách cho cô.

“Nếu như anh có thể mạnh như họ thì sao?”

“Vậy sau này tôi sẽ gả cho anh.” Cận Thanh nói nhẹ nhàng, lại làm trong mắt Giang Thiệu lóe ra vẻ hưng phấn.

Sau đó anh không hề cúp cua nữa, số lần đánh nhau nghịch ngợm cũng ít đi, vô luận lúc nào cũng học tập, hơn nữa càng không tìm cô phiền toái. Thỉnh thoảng tầm mắt giao nhau thì ánh nhìn chằm chằm trong mắt của anh khiến Cận Thanh kinh hãi. Buổi tối trước khi đến trường quân đội báo cáo, ở tầng chót thư viện trong đại viện, Cận Thanh rút cuộc giao phó cơ thể của mình cho Giang Thiệu. Cô hiểu muốn có được bất kỳ vật gì đều phải trả giá thật lớn.

Khi công thành đoạt đất trên người cô, mồ hôi hột nhỏ xuống da của cô. Lần đầu tiên cô chân thiết cảm nhận được Giang Thiệu mê luyện mình điên cuồng cỡ nào. Đêm đó lặp lại ở bên tai cô chỉ có tiếng thở gấp trầm thấp của anh và câu nói kia.

“Nhớ lời em đã nói, Cận Thanh, chờ anh trở về em phải gả cho anh, chỉ có thể gả cho anh.”

Cam kết như thế, cô không phải không cảm động, bao gồm những năm sau Giang Thiệu luôn che chở cô trầm bệ, trong lòng anh thủy chung chỉ có một người phụ nữ là cô. Nếu không phải bởi vì bị thương không cách nào thi hành nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm nữa anh cũng sẽ không sớm rút khỏi bộ đội đặc chủng. Mà

lúc này Giang Thiệu vì cô đã từ tên côn đồ nhỏ mà biến thành một anh hùng khiến ọi người kính ngưỡng khen ngợi, làm người con trai mà Giang Chấn tự hào.

Mà trong lòng của cô lại hết sức hiểu rõ, đáng vẻ lúc đầu của người đàn ông này từ sau khi anh trở nên ưu tú hình như tất cả mọi người đều quên nhưng cô lại đáng chết nhớ.

Cô từng cố gắng, đến cuối cùng, vẫn không có tình yêu với anh. Cô cho anh tình cảm dối trá, lại hưởng thụ sự quý trọng cưng chiều của anh. Được một người khác xem là duy nhất và đặc biệt trong cuộc đời, đó là một loại vinh dự. Lòng hư vinh của phụ nữ và sự áy náy dành cho anh khiến Cận Thanh lựa chọn ở lại bên cạnh anh.

— nếu như không gặp phải Hạ Thanh Văn, đời này cô và Giang Thiệu sẽ có thể bình an vô sự sống tiếp.

Đáng tiếc, không có nếu như. Cô tin tưởng gần nhau hoặc là chia lìa đều đã được định.

Mưa bên ngoài càng rơi xuống càng lớn, toàn bộ thế giới đều bao phủ trong hỗn độn. Nhớ tới bóng lưng rời đi của Giang Thiệu trong lòng cô liền pha lẫn nhiều cảm xúc, thậm chí còn có chút mất mát. Người đàn ông cưng chiều cô nhiều năm hôm nay rốt cuộc bị cô tổn thương hoàn toàn, cô không bao giờ còn là người duy nhất và đặc biệt của anh.

Như vậy, có lẽ là tốt nhất với anh, anh có thể buông tha chấp niệm với cô mà đầu nhập vào trong tình cảm mới. Nhưng tại sao người phụ nữ kia lại là Diệp Tiểu An? Điều này làm cho cô trong lúc nhất thời không cách nào tiếp nhận.

Loại cảm giác đó giống như lúc nhỏ mất món đồ chơi mà trong lúc vô tình lại phát hiện món đồ chơi ở trong tay một cô gái không có chỗ nào bằng cô, cô thấy không thoải mái, cho dù món đồ chơi đó không phải món cô thích nhất.

Nhưng lại làm bạn với cô lâu nhất.

Cận Thanh lấy điện thoại ra bấm số Giang Thiệu, có lẽ đây là lần cuối cùng họ trò chuyện. Ngoài dự đoán, Giang Thiệu nghe điện thoại rất nhanh.

“Em còn lời gì chưa nói xong thì mau nói hết đi.” Giang Thiệu tựa vào trên ghế sa lon, giọng nói bình thản mà lạnh lùng.

“Giang Thiệu, thật xin lỗi.” Cận Thanh chỉ nói ra mấy chữ này liền vội vã cúp.

Hiện tại cả cười lạnh Giang Thiệu cũng không muốn, vứt bỏ điện thoại di động rồi trầm mặc thật lâu.

Cận Thanh, không cần thật xin lỗi, tôi căn bản không muốn nhớ đến em nữa.

Sự tự ái này anh tuyệt đối có.

Sau cơn mưa sa hai ngày một đêm, hôm nay thời tiết tốt trời xanh không mây. Lúc Tả Trí rời giường thì Trần Dao đã chuẩn bị vài phần quà tặng, ăn mặc như một cô gái đơn thuần.

“Mau đi rửa mặt, hôm nay là sinh nhật của mẹ và chú Giang, thiếu chút nữa em quên, một lát chúng ta về sớm với mẹ, bình thường làm việc quá bận rộn không có thời gian.” Trần Dao ngồi ở đó chuyên tâm chuẩn bị quà, lúc này Tả Trí mới nhớ tới hôm nay là Chủ nhật, đại nạn của anh đến.

Biệt thự nhỏ của nhà họ Tả và nhà họ Giang ở kế nhau, Tả Trí dừng xe xong không kiềm chế được liếc về phía vách tường biệt thự nhà họ Giang.

“Gần đây sao lại không thấy Giang Thiệu? Hai người cãi nhau rồi hả?” Trần Dao xách theo mấy cái túi xuống xe, theo tầm mắt của anh nhìn sang.

“Hai anh có ngày nào không cãi nhau?” Tả Trí lơ đãng, từ sau xe lấy ra một bó hoa tươi to. “Đi vào rồi nói.”

Giúp việc trẻ Tiểu Y của nhà họ Tả thấy người trở về vội vàng xông bên trong báo cáo với Giang Chấn và Tả Liên Thành đang đánh cờ, còn có người trong cả phòng. “Anh Tiểu Trí và vợ trở về!” Sau đó ra ngoài hỗ trợ mang đồ.

Tả Trí và Trần Dao vừa mới vào nhà, Tả phu nhân dịu dàng mặc một bộ sườn xám tính chất thượng thừa cắt may tinh xảo đang từ trên lầu xuống. Tả Trí tiến lên ôm Cận Mộc Vân một cái mạnh, còn hôn má bà một cái mạnh. “Đây là đại tiểu thư nhà nào, gả người ta chưa?”

Cận Mộc Vân cứng chùi điểm trán của con trai một cái. “Mặc kệ mẹ có gả cho ai chưa, con đã có vợ rồi.”

Trần Dao cười, đưa bó hoa tươi cho bà. “Mẹ, sinh nhật vui vẻ, hôm nay ngài thật xinh đẹp, đây là quà tặng của con, bảo đảm ngài thích.”

“Trở về thì trở về, còn mua quà cái gì.” Cận Mộc Vân vui mừng không khép miệng, càng nhìn con dâu càng trúng ý.

Bên này mẹ chồng con dâu nói chuyện vui vẻ, Tả Trí thì đút tay trong túi quần chậm chậm tiến về phía Giang Chấn. “Chú Giang, đánh cờ với cha con à? Ba cháu chơi cờ dỏ thế chú thắng dễ không? Có cảm giác thành tựu không?”

Đang nói, Tả Liên Thành lại sợ ý bị Giang Chấn giết chết. Giang Chấn háng giọng cười to, “Thấy không, con trai của anh cũng biết anh chơi cờ dỏ.”

Tả Liên Thành không giống người khác, thua cờ cũng không tức giận, ngoài miệng còn cười. “Anh có thể thắng tôi, Giang Thiệu lại thường bại bởi tôi.”

Lúc này Tả Trí liền cười, “Cha, đó là Giang Thiệu nhường cha, đúng không chú Giang?”

Giang Chấn vội vàng khoát tay, “Chú không biết, Giang Thiệu chưa bao giờ đánh cờ với chú.”

“Đó là vì con sợ ngài thua thật không có mặt mũi, đến lúc đó con không tránh được đòn, thật không đáng giá.”

Nhắc tào tháo, tào tháo đến, thanh âm Giang Thiệu chợt vang lên từ phía sau, nụ cười trên mặt Tả Trí nhất thời giảm bớt. Giang Thiệu xách theo quà tặng cho Cận Mộc Vân, quay đầu lại nhìn vào tầm mắt Tả Trí.

“Đã lâu không gặp.”

Tả Trí giật nhẹ khóe miệng, “Đã lâu không gặp.”

29. Chương 29

Chương 29: Cô ấy không phải em họ tôi

Quả thật đã lâu không gặp, từ lúc từ Philippines trở về Giang Thiệu và Tả Trí chỉ vì việc công mà nói chuyện điện thoại mấy lần, sau đó không còn bất kỳ liên lạc.

“Khôi phục như thế nào?”

“Trước mắt cũng không tệ lắm.”

.

Mới nói đôi câu, không khí đã lạnh đi. Không phải không tìm được đề tài, mà là trong lòng ai cũng có một vướng mắc. Không đụng không sao; đụng liền khó chịu.

Dọn bàn cờ xong, Tả Liên Thành đuổi Giang Chấn đi rồi ngoắc Giang Thiệu, “Tiểu tử đi qua đây, chơi một ván với chú, chơi với cha cháu không có thú vị gì cả, người này quá nghiêm túc.” Kỳ nghệ của Tả Liên Thành quả thật không tốt lắm, mười ván có thể thua tám ván. Giang Chấn lại là người chuyện gì cũng phải rõ ràng, đánh cờ cũng như đánh giặc, một giọt nước cũng không chịu thả.

Sự lúng túng của hai người bị Tả Liên Thành hóa giải dễ dàng, Giang Thiệu ngồi vào chỗ của Giang Chấn, Tả Liên Thành chơi mấy ván liền vui mừng nhường mảy, năm ván thắng ba ván.

Giang Chấn ở bên cạnh nhìn một lát liền nhìn ra, chiêu thức nhìn như tiến công của mình kì thực đều chuẩn bị một con đường lui bí mật để Tả Liên Thành có đường lui và thậm chí phản kích lại, nhưng lại khiến người ta cảm thấy dù anh tử tử mĩ bố cục ra sao cũng đều bị Tả Liên Thành công phá hết.

Cũng không biết Tả Liên Thành thật không nhìn ra hay là đã sớm nhìn ra nhưng lại thích khoái cảm giết chết đối phương, cứ quần lấy Giang Thiệu chơi với ông, cho đến khi Tiểu Y tới kêu ăn cơm. Tả Liên Thành khiến Giang Thiệu thua cờ lần nữa, mặt rồng mới cực kỳ vui mừng nâng ấm trà tử sa trong tay lên uống một hớp trà, “Tiểu tử, cháu dở quá! Còn non vô cùng!”

Giang Thiệu tỏ vẻ tiếc hận lại ảo não, “Ngài chính là khắc tinh của cháu, không chơi, không bao giờ chơi nữa.”

“Đừng thế, không thể tự giận mình, vượt qua khó khăn dùng cảm tiến tới mới là đồng chí tốt.” Tả Liên Thành vỗ vai Giang Thiệu an ủi khích lệ. “Cháu còn trẻ, tiền đồ vô lượng.”

Tả Trí cười đến sắp úp sắp trên bàn, “Ba làm con mắc cười quá, Giang Thiệu vẫn luôn vượt qua khó khăn hao tổn tâm cơ để ba thắng mà ba không nhìn ra được à?”

Vừa mới dứt lời chỉ thấy một bóng đen bay về phía mình, Tả Trí rất có kinh nghiệm muốn mau chóng tránh ra nhưng khi nhìn kỹ “Ám khí” là vật gì, liền vội vàng đưa tay đón.

“Lần tới ngài cầm thứ khác chơi con được không, ấm tử sa này con đã tốn không ít tiền để mua cho ngài, bể rồi thì không đáng giá một đồng!” Tả Trí trả ấm tử sa lại cho Tả Liên Thành giống như hiến vật quý, cái ót không khỏi bị ông đánh một cái.

Giang Chấn và Tả Liên Thành từ khi nhập ngũ chính là chiến hữu, mấy thập niên qua tình cảm thâm hậu như tay chân. Càng khéo chính là Giang Chấn mặc dù lớn hơn Cận Mộc Vân vài tuổi, nhưng hai người lại sinh cùng một ngày. Quá khứ chỉ cần có cơ hội thì người hai nhà đều mượn dịp này làm tiệc liên hoan gia đình cho náo nhiệt chút, năm nay cũng không ngoại lệ.

Thức ăn đều được dọn lên, mọi người ngồi quanh bàn.

“Anh Tiểu Thiệu, sao chị Thanh Thanh không đến với anh?” Giúp việc trẻ Tiểu Y ở nhà họ Tả hơn ba năm, khéo léo lanh lợi, chung sống với hai nhà Giang Tả hết sức hòa hợp, tất cả mọi người đều không xem cô là người ngoài, sớm liệc cô vào thành viên gia đình, nói chuyện cũng tùy ý.

Tiểu Y hỏi xong mới phát hiện không khí náo nhiệt lúc trước nhất thời ngưng lại, nụ cười của mỗi người dần dần tắt. “Thế nào?”

Chỉ có Giang Thiệu vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên như trước, “Không sao cả, chia tay mà thôi.”

Tiểu Y kinh ngạc há to mồm, cúi đầu không dám nhiều lời.

Tả Liên Thành trầm mặc chốc lát, bỗng chốc ném hạ đậu phộng đang kẹp lại bằng đũa vào chén của Giang Thiệu. “Rót đầy ly cho Giang Thiệu.”

Tả Trí bĩu môi, cần tuân lệnh của cha rót đầy rượu trắng vào cái ly nhỏ trước mặt Giang Thiệu. Tả Liên Thành cầm cái ly của mình đi tới trước mặt Giang Thiệu, “Tiểu Thiệu, trước đó hiểu lầm cháu, là Cận Thanh đã làm sai chuyện, ai, từ nhỏ con bé đã không có cha nên tất cả mọi người quá mức yêu chiều nó rồi, không có điều tra tìm hiểu rõ đã chỉ trích cháu, cô Ôn cũng không còn mặt mũi gặp lại cháu, chú thay cô ấy nói với cháu một câu: cháu uất ức rồi.”

Giang Thiệu tự nhiên không dám đắm đuối, “Đừng nói như vậy chú Tả, tình cảm không thể so với cái khác, miễn cưỡng không được, Cận Thanh có quyền theo đuổi thứ mình muốn.”

Trước kia cho rằng nói ra lời như thế đều rất dối trá, nhưng lúc này Giang Thiệu lại cảm thấy mình đang tự mỉa mai mình. Qua nhiều năm rồi nhưng người cô muốn vẫn không phải anh. Tất cả mọi thứ vì vậy mà dừng lại, Giang Thiệu không muốn nói thêm nữa, nghe thêm một chữ, cũng như có thêm một con dao bén nhọn đâm vào tim anh, buộc anh đau chết đi sống lại.

Tả Liên Thành vẫn luôn rất coi trọng Giang Thiệu, vẫn mong đợi hai nhà có thể thân càng thêm thân, hôm nay giấc mộng nhiều năm đã tan vỡ, không ngờ cặp đôi tất cả mọi người coi trọng lại dùng phương thức

này kết thúc. Chuyện của con cháu người đời trước như họ không nhúng tay được, Tả Liên Thành trừ tiếu nuối vẫn là tiếu nuối.

Hoạt động giải trí sau bữa cơm chiều rất phù hợp khẩu vị của phần lớn người là chơi mạt chược. Người chơi cờ dờ như Tả Liên Thành lại là cao thủ mạt chược, ba nhà khác đều bị ông đánh cho hoa rơi nước chảy. Tả Trí thua mất tiền thưởng cuối năm, nên bị Trần Dao tràn đầy đầu chí thay thế.

“Một mình ở đây buồn vì mùa thu hay đau lòng vì thu hết tiền thưởng?” Tả Liên Thành chấp tay đứng ở sau lưng Tả Trí.

Tả Trí vốn ngồi một mình trên ghế mây trong sân hút thuốc lá, Tả Liên Thành bỗng nhiên xuất hiện khiến anh sợ đến thiếu chút sắc khí. “Sao ngài đi bộ không ra tiếng! Tim sắp bị ngài dọa nhảy ra!”

Tả Liên Thành hừ cười, ngồi xuống đối diện anh. “Cha thấy trong lòng con có quỷ?”

“Nào có, trong lòng con chỉ chứa ngài, mẹ con và vợ con thôi.”

“Trừ những người này ra thì không còn ai khác?” Tả Liên Thành đi luôn cầm theo ấm trà nhỏ, thỉnh thoảng uống vài hớp.

“Người xấu có tính không?” Tả Trí cười đùa. Tả Liên Thành khẽ nhếch khóe môi, tốc độ nói chuyện không nhanh không chậm. “Ba và mẹ của con kết hôn 32 năm, một câu nói nặng cũng chưa từng nói, chưa bao giờ sưng mặt, tôn trọng như khách tới hôm nay.”

“Ngài chính là tấm gương của con.”

“Tấm gương?” Tả Liên Thành vuốt vuốt ấm trà nhỏ rồi nói, “Bởi vì chuyện của Giang Thiệu nên cha đã tìm gặp chị con, thuận tiện hỏi tình huống của con.”

Tả Trí hồi hộp trong lòng, nhếch khóe miệng cười gượng. “Ngài thật quan tâm con.”

“Con có phải giống như chị con, có người khác ở bên ngoài?” Tả Liên Thành hỏi thẳng.

Nụ cười của Tả Trí cứng đờ, “Có ai?”

“Phụ nữ.”

“Chị ấy đã nói gì với cha? Chị ấy cả chuyện của mình cũng không lo được, cha. . . .”

Ánh mắt của Tả Liên Thành giống như hai cây gai nhìn chăm chú vào anh, Tả Trí hoảng hốt, lời nói chỉ nói một nửa.

Tả Liên Thành trầm mặc, rồi sau nhìn về bụi hoa tường vi rực rỡ trong sân, ánh mắt trầm trầm. “Đừng nghĩ phụ nữ là động vật đơn tế bào, hôm nay là sinh nhật mẹ con nên ba có thể không động đến con. Nhưng Tả Trí. . . . Con khiến ba rất thất vọng.”

Tả Liên Thành đứng dậy rời đi, Tả Trí lại ngồi ở chỗ đó thật lâu sau mới thở dài một hơi. Không ngờ Tả Liên Thành dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy, dễ dàng đến không thể tưởng tượng nổi. Vậy mà trong lòng Tả Trí lại bối vì câu nói sau cùng của ông mà bị một tảng đá lớn đè nặng, cảm giác kia còn khó chịu hơn đánh anh.

Người hai nhà vẫn náo nhiệt đến rất khuya mới giải táng, trước khi đi Giang Thiệu đưa một cái hộp hình chữ nhật cho Giang Chấn, “Cha, sinh nhật vui vẻ.”

Giang Chấn ước lượng chút, “Con dời đến ở trong căn nhà bên thành tây?”

Giang Thiệu cười cười, “Ngài muốn hỏi cái gì?”

“Con vẫn ở chung với Diệp Tiểu An lần trước, dây dưa không rõ.”

“Về sau sẽ càng thêm dây dưa không rõ.” Giang Thiệu đón ánh mắt của cha, “Con đang theo đuổi cô ấy.”

“Theo đuổi?” Giang Chấn hừ lạnh. “Con nói đùa trẻ nhìn như chưa lớn đó sao?”

Giang Thiệu cười khê tỏ vẻ không sao cả, không phản bác nhiều. “Diệp Tiểu An, cô ấy rất tốt.”

“Tốt bao nhiêu? Ba không nhìn ra cô bé kia có chỗ nào đặc biệt.”

“Cô ấy không sợ ngài, điểm này đủ đặc biệt chưa.”

Nghe vậy Giang Chấn nhú nhú mày, hồi tưởng biểu hiện của Diệp Tiểu An lúc gặp mặt, quả thật làm cho ông hơi kinh ngạc. Có lẽ là ông đã quen uy nghiêm và diện mạo luôn lạnh lùng, nên từ nhỏ những người bạn của Giang Thiệu trừ Tả Trí ra ít có ai thân cận với ông, chỉ sợ tránh không kịp. Con gái càng kính trọng nhưng không dám lại gần ông. Ngay cả Cận Thanh cũng sợ ông, mà Diệp Tiểu An nhìn như nhu nhược lại hình như không sợ ông.

“Cô ấy có tốt hay không là việc của con, con không can thiệp tình cảm của ngài và Cảnh Thiên, ngài cũng đừng động tới con.” Giang Thiệu cố ý hạ thấp giọng, không cho Cảnh Thiên bên cạnh nghe được, nói xong liền không ở lại thêm nữa.

Anh từ nhà họ Giang đi ra thì thấy Tả Trí đậu xe ở đối diện, Trần Dao đang ngồi ở chỗ tài xế ngoắc ngoắc anh, “Đi lên cùng đi đi, thời gian này không dễ thuê xe.” Giang Thiệu không có cự tuyệt, Tả Trí về nhà sẽ đi ngang qua nhà ở thành tây của anh, cũng coi như thuận đường.

Tả Trí uống một chút rượu, lúc này đang ngồi phía sau nhắm mắt thư giãn, không hề chào hỏi Giang Thiệu. Trần Dao thân thiện nói chuyện phiếm trời nam biển bắc với anh, Giang Thiệu ôn hoà trả lời. Thấy tâm tình anh không mấy tốt, Trần Dao mới ý thức được hai người bình thường gặp mặt liền lăm mồm trứng hôm nay đều không thích hợp.

Cô từ trong kính chiếu hậu liếc nhìn Tả Trí. “Ông xã? Anh ngủ à?”

“Uhm.” Tả Trí lười biếng trả lời. Trần Dao liếc anh một cái, tựa như nhớ tới cái gì nên hỏi Giang Thiệu.

“À? Giang Thiệu, em họ bà con xa của anh? Tên Diệp Tiểu An đúng không?”

Tả Trí vốn híp mắt ngón tay đặt trên bắp đùi gõ nhịp theo tiếng nhạc truyền ra, Giang Thiệu cũng đang hoạt động tay phải au lành, mà Trần Dao hỏi ra như vậy lại khiến động tác của hai người đàn ông này đồng thời dừng lại.

“Công ty em có một tiểu tử mới vừa thất tình, điều kiện mọi mặt và năng lực đều không tệ, đã nhờ vả em giới thiệu ột cô gái, như thế nào? Ngày nào đó hẹn ra gặp mặt?” Trần Dao hào hứng bưng bưng, Tả Trí nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, như việc không liên quan đến mình.

Giang Thiệu nhẹ nhàng nắm nắm tay phải, hơi mỉm cười nói. “Sợ rằng không được.”

“Hả? Chẳng lẽ còn băn khoăn Tả Trí nhà chúng ta? Em họ của anh thật thú vị, cứ cứng rắn tiếp cận với đàn ông đã kết hôn, Giang Thiệu anh phải giáo dục tốt cho nhà đầu đó về tình yêu.”

Giang Thiệu vừa nghe liền hiểu Tả Trí làm sao giải quyết cô lúc bị Trần Dao phát hiện ở bệnh viện. “Tình yêu của cô ấy không có vấn đề, chỉ là phương hướng sai lầm rồi, tôi đang cố gắng sửa chữa sai lầm này.”

Thay vì nói cho Trần Dao nghe thì chẳng bằng nói là nói cho người đàn ông bên cạnh nghe. Tả Trí ngay cả trên người anh có mấy đạo vết sẹo cũng rất rõ ràng làm sao lại nghe không hiểu hàm nghĩa trong lời của anh. “Không phải đơn giản như vậy chứ? Diệp Tiểu An là một người rất cố chấp.”

“Không cần lo lắng, đối với tôi mà nói không phải rất khó khăn.” Giọng nói của Giang Thiệu không nóng không lạnh nhưng kiên định, Tả Trí nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ càng trở nên trầm mặc.

Xe dừng ở nhà trọ của Giang Thiệu, lúc Giang Thiệu xuống xe Trần Dao hình như còn chưa chết tâm. “Chờ anh giáo dục nhà đầu kia xong, hẹn ra gặp mặt tiểu tử trong công ty em một lần đi.”

Giang Thiệu nhất thời cười lên, “Việc này thật không giúp được em.”

“Oh, anh còn tự sản tự dùng à?” Trần Dao cười nhạo báng, không ngờ Giang Thiệu lại không có phản bác, chỉ cười mập mờ không rõ.

“Diệp Tiểu An không phải là em họ tôi.”

“À? Vậy cô ấy là gì của anh?”

Giang Thiệu nhìn Tả Trí một cái, mở miệng nói hai chữ.

“Phụ nữ.”

.....

Nhìn bóng dáng của Giang Thiệu biến mất trong bóng đêm, Trần Dao không khỏi quay đầu lại hỏi Tả Trí. “Chuyện gì xảy ra? Diệp Tiểu An rốt cuộc có quan hệ với ai trong hai anh? Anh ấy che chở giúp anh hay anh che chở giúp anh ấy?”

Đôi tay Tả Trí siết chặt vào nhau, vô lại cười lên. “Xem em nói này, đừng kéo anh vào, dù sao không phải người phụ nữ của anh, người nào không biết vợ anh là Trần đại mỹ nữ, anh và vợ anh yêu thương lẫn nhau, lẫn nhau yêu thương.”

Trần Dao buồn cười, thân thể mảnh mai từ phía trước chui ra chỗ ngồi phía sau nhào tới trong ngực anh, đôi tay ôm cổ anh. “Hôn một cái.”

Tả Trí cười xấu xa, “Phát tình? Vậy cũng phải trở về, phong thủy học nói trên xe ngăn cản đường tiền tài.”

“Ít nói nhảm.” Trần Dao nũng nịu, kéo cổ anh xuống nhiệt tình hôn lên.

Hôn mãnh liệt xong, tròn mắt của Trần Dao nhận nhạo, phong tình vạn chủng khiến Tả Trí mê mết nhìn một lúc lâu. Nhưng Trần Dao mới vừa chui về chỗ tài xế ngồi thì nét mặt lúc trước của Tả Trí liền tiêu tán bảy tám phần. Càng quái dị là trên đường trở về hai người không nói thêm câu nào nữa.

Trần Dao làm bộ không nhìn thấy cảm xúc hết sức đè nén trong mắt của anh, mà Tả Trí thì tại không ngừng thuyết phục mình trong lòng, vừa rồi bóng người chạy qua chạy lại đúng đưa dưới lầu nhà Giang Thiệu không phải Diệp Tiểu An.

Nhất định không phải.

.....

Giang Thiệu về đến nhà, trong nhà tối đen. Diệp Tiểu An không có ở đây. Anh đợi một lát thì thấy hơi lo lắng, liền lấy điện thoại di động ra bấm số của cô, nhưng vẫn không ai nghe.

Anh đang gọi lại thì Diệp Tiểu An mặc đồ thể thao chợt mở cửa ra.

“Trễ như vậy em còn đi đâu?” Giang Thiệu hỏi cô, Diệp Tiểu An ngồi dưới đất cởi dây giày, mới vừa cởi ra một chân đã dừng lại.

“Tôi đi ra ngoài chạy bộ tìm linh cảm, nhìn thấy Tả Trí và. . . . vợ anh ta.” Diệp Tiểu An cúi đầu, gương mặt cô đơn và đau lòng rơi vào trong mắt Giang Thiệu có chút chói mắt.

Giang Thiệu đi tới ngồi xổm xuống trước người của cô, dùng tay phải hoạt động bất tiện cởi dây giày ra giúp cô. “Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.” Diệp Tiểu An đẩy tay Giang Thiệu ra, đá rơi giày ra, chạy rầm rầm đi, lại nhót mình ở trong phòng.

Giang Thiệu ở phòng tắm cầm vòi hoa sen cẩn thận tránh ra vết thương để tắm gội, hơi chút dùng sức vết thương sẽ đau. Giang Thiệu to gan suy nghĩ nếu như Diệp Tiểu An chịu giúp anh tắm thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Bị ý tưởng không thiết thực của mình chọc cười, mà trong đầu lại không tự chủ được hồi tưởng lại cảm giác hôn cô còn có. . . . Đêm phá thân của cô.

Anh say nhưng trí nhớ vẫn còn ở, nhất là cảm giác chặt chẽ cực hạn và âm áp mềm mại.

.....

Chỉ chốc lát sau, Giang Thiệu quả quyết tắt nước nóng mở nước lạnh ra cọ rửa bụng dưới.

Bởi vì anh rất cam chịu phát hiện, thân thể mình có phản ứng.

Vậy mà kích động mới vừa biến mất, Diệp Tiểu An ở bên ngoài chợt mãnh liệt gõ cửa phòng tắm.

“Giang Thiệu, anh tắm mau lên, tôi có việc tìm anh.”

Tiếng nước chảy hòa lẫn với thanh âm của cô, nghe vào thật không rõ. Con người màu đen của Giang Thiệu dính vào mấy phần sắc thái đẹp mắt.

Ừ, thật ra thì anh. . . . Cũng có chuyện muốn tìm em. . . .

30. Chương 30

Chương 30: Những thứ xa xôi như từng quen biết

Giang Thiệu thay quần áo xong ra ngoài, Diệp Tiểu An đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách cau mày tỏ vẻ đang cực khổ suy nghĩ.

“Tìm anh có chuyện gì?” Anh cầm khăn lông lau tóc còn ướt, ngồi vào bên cạnh cô.

Diệp Tiểu An không nhìn anh mà là hít một hơi thật sâu, giống như rất khó mở miệng. “Tôi đã. . . .”

“Hả?” Giang Thiệu đợi thật lâu cũng không nghe thấy nửa câu tiếp của cô.

“Không sao, anh đi nghỉ ngơi đi.” Diệp Tiểu An cắn ngón tay rồi rầm nửa ngày, cuối cùng vẫn lựa chọn không nói gì. Giang Thiệu bị cô làm cho khó hiểu, không yên lòng tới sờ sờ trán cô. “Nơi nào không thoải mái sao?”

Diệp Tiểu An hơi nghiêng đầu, cố ý tránh sự đụng chạm của anh, từ trên ghế salon nhảy xuống chuẩn bị trở về phòng. “Không có, tôi đi về tranh đây.” Vậy mà Giang Thiệu lại kéo cô về, từ từ túm cô trở lại, xoay thân thể của cô qua để cho cô đối mặt mình.

“Chuyện kia, suy tính như thế nào?”

Diệp Tiểu An biết anh hỏi cái gì, mím môi đứng đắn trả lời. “Mặc kệ như thế nào trước kia anh đã giúp tôi rất nhiều, lúc tôi ngã bệnh cũng là anh chăm sóc tôi, tôi không phải là người không có lương tâm, tôi sẽ ở lại đây chăm sóc cho anh đến khi vết thương của anh lành, sau đó hai chúng ta không thiếu nợ nhau.”

Giang Thiệu nghe liền muốn cười, “Thế nào là hai ta không thiếu nợ nhau?”

“Anh đi đường Dương Quan tôi đi cầu Độc Mộc, từ nay về sau không quen biết nhau.”

“Vội hơi khó đó.” Giang Thiệu không chút khách khí trả lời cô, “Diệp Tiểu An, em không phải là người hèn yếu thế chứ? Bị thương chỉ biết trốn tránh? Từ trong lòng đến hành động đều chọn lựa chiến thuật trốn tránh?”

“Tôi không có trốn tránh.” Ánh mắt Diệp Tiểu An ảm đạm, “Tôi nhớ được người phụ nữ ở trên xe anh ta, ngày đầu tiên tôi đến thành B đã gặp, buồn cười nhất chính là lúc ấy tôi lại cho rằng cô ấy là ai của anh, bây giờ suy nghĩ lại, lúc đó Tả Trí cũng đã lựa chọn xong giữa tôi và vợ anh ta. Mấy ngày sau, lại còn nói ‘bạn’. . . .” Cô nhẹ giọng cười nhạo nói.

“Mặc kệ bất cứ lúc nào Tả Trí cũng có thể vì cô ấy mà không chút do dự bỏ lại tôi, giá trị của tôi cũng như anh ta thường nói, chỉ là làm vui cho anh thôi. Nghĩ lại lúc trước khi anh ta nói tôi còn nghĩ là anh ta nói giỡn, thật ra thì cũng đúng, tôi chỉ là đồ chơi thôi. Hiện tại chính tai nghe, còn chính mắt thấy anh ta và cô ấy thân thiết, tôi không biết. . . . Không biết nói thế nào.”

Diệp Tiểu An che mắt, vừa như khóc vừa như cười. “Thật ra thì vừa rồi tôi rất muốn đập cửa xe anh ta, để cho vợ anh ta biết sự tồn tại của tôi để cho bọn họ gây gỗ, để cho bọn họ ly hôn, nhưng tôi không có làm như vậy, tôi. . . . Tôi không phải trốn tránh anh ta, tôi chỉ cảm thấy. . . . Rất xấu hổ, rất xấu hổ.”

Cô nói không mạch lạc, nước mắt từ giữa kẽ tay trào ra, trong lòng hoang vu không có một ngọn cỏ. Những lời này cô thật không muốn nói ra, cô không phải người thích oán trách. Có lẽ là bởi vì mấy lời ngày đó, có

lẽ là tới nay vẫn chưa nhận ra được mình đã có thói quen lệ thuộc vào ai đó, tóm lại lần này cô thật không nhận được. Giống như đôi mắt toàn thế giới chỉ có người bên cạnh có thể nghe cô bày tỏ.

Nếu như nói hiện tại có ai hiểu cảm thụ của cô, người kia nhất định là Giang Thiệu. Anh an tĩnh nghe cô run rẩy nói từng chữ, nhìn cô đề nén mà khóc, gắt gao nhận, quật cường không chịu phát ra âm thanh, thân thể co rút thành một cục. Giống như con thú nhỏ bị thương, rõ ràng tất cả mọi người thấy được vết thương của cô nhưng vẫn còn cực lực che giấu.

Từ trên người của cô giống như thấy một con người khác của mình, nhưng anh không khóc, mắt của anh cho tới bây giờ đều khô sấp. Anh là người đàn ông chỉ đổ máu không đổ lệ, đã nắm giữ được kỹ năng quan trọng nhất của bộ đội đặc chủng, chính là làm sao bảo vệ mình và không bại lộ mình.

Rơi lệ thế nào, anh chưa từng học.

Hôm sau Diệp Tiểu An dùng hai mắt sưng húp đi đến bệnh viện kiểm tra với Giang Thiệu. Tổ chức cơ thể của anh khác hẳn với người thường, đã khôi phục năm sáu phần rồi, nhanh hơn người thường một chút, tình huống tương đối lạc quan.

Bác sĩ dặn dò anh không thể sử dụng cánh tay quá sớm và quá độ, nhất là cổ tay phải, để tránh tạo thành tiếc nuối cả đời. Lúc Giang Thiệu từ trong phòng đi ra lại không thấy Diệp Tiểu An vốn nên chờ ngoài hành lang bệnh viện. Anh bấm số điện thoại của Diệp Tiểu An, “Em lại chạy đi đâu?”

“Anh khám xong rồi? Tôi lập tức trở lại.”

Trong phòng vệ sinh, Diệp Tiểu An cúp điện thoại, nghĩ ngợi chốc lát vẫn là ném que thử nghiệm trên tay vào thùng rác, vội vã chạy từ lầu phụ khoa xuống.

Giang Thiệu nhìn thấy Diệp Tiểu An chạy bộ từ xa tới, lanh chanh láu táu đụng phải một cô y tá ôm đồng tài liệu, tài liệu rớt đầy đất. Cô vội ngồi chồm hổm xuống nhặt, liên tục nói xin lỗi, nghịch ngợm le lưỡi.

Giang Thiệu khẽ nhếch miệng, mái tóc của Diệp Tiểu An đã dài không ít, lọn tóc cũng từ từ tản ra. Cô trở nên khang khác, vẻ hoạt bát trên người đã ít đi mấy phần, nụ cười phai nhạt, ánh mắt vốn sáng ngời cũng có vẻ ảm đạm đi, chỉ có bản lãnh gây chuyện không có thoái hóa.

“Đã làm gì?” Giang Thiệu lau mồ hôi mỏng chảy ra trên trán cô, Diệp Tiểu An mở nắp nước suối mượn tư thế uống nước né tránh tay của anh. “Học Lôi Phong (chiến sĩ Cộng Sản vĩ đại, toàn tâm toàn ý phục vụ cho dân) làm việc tốt, một ông cụ không biết đóng tiền ở đâu, tôi thấy mắt ông ấy không tốt, không tiện xếp hàng nên giúp cho ông ấy.” Chỉ sợ Giang Thiệu hỏi tới, cô vội vã đổi đề tài.

“Bác sĩ nói thế nào? Lần mắc mưa đó có ảnh hưởng vết thương của anh không?”

Giang Thiệu làm sao không nhìn ra cô cố ý tránh né sự đụng chạm của mình. “Gặp mưa không có vấn đề, chủ yếu dùng sức quá độ thôi.”

Dùng sức quá độ?

Phụt ——

Diệp Tiểu An phun một ngụm nước ra ngoài, sắc đến ho khan. Anh dùng sức quá độ chẳng lẽ là tạo thành vì ngày hôm đó ôm hôn cô? “Đáng đời!”

Giang Thiệu cười cười, “Buổi trưa ăn ở ngoài đi, em muốn ăn cái gì?”

“Gì cũng được, tôi không có khẩu vị.” Diệp Tiểu An đóng nắp bình không hứng thú lắm. Gần đây nhìn thấy thứ gì đều không có khẩu vị, dạ dày thường không thoải mái, thỉnh thoảng còn có cảm giác buồn nôn.

Diệp Tiểu An cắn môi, lo lắng trong lòng càng mở rộng ra.

Ngày hôm qua lật lịch mới đột nhiên nhớ lại kinh nguyệt của cô bất tri bất giác đã ngừng gần hai tháng. . .

Hai người cuối cùng chọn một tiệm mì, mỗi người gọi một tô mì sốt tương giải quyết bữa trưa. Diệp Tiểu An không có khẩu vị nên ăn không được bao nhiêu. Cô lựa hết mấy cục thịt trong bát ra cho vào đĩa nhỏ không hề đụng tới.

“Không hợp khẩu vị sao? Hay là không thoải mái?” Giang Thiệu thấy vậy không khỏi cau mày. Diệp Tiểu An mặc dù gầy nhưng lại là loại phụ nữ có thể há to miệng uống rượu há to miệng ăn thịt, hoàn toàn khác với loại phụ nữ nghiêm khắc không chế ăn uống như Cận Thanh.

“Ăn thật ngon, tôi là phụ nữ mà, phải chú ý dáng người.” Diệp Tiểu An sợ anh nhìn ra cái gì, lại gấp mấy cục thịt trở về.

“Em không cần chú ý đâu, cứ ăn như trước thôi, dù sao em ăn cũng không mập.” Giang Thiệu không tiếng động cười lên, “Một chén đủ cho em ăn không?”

Diệp Tiểu An nhai mì trong miệng, trừng mắt nhìn anh. Theo hiểu biết của cô đối với Giang Thiệu, anh nhất định không phải đang khen vóc người mình đẹp, mà là căn bản không có chú ý. “Ông chủ, thêm một tô mì sốt tương nữa, cho ít thịt thôi!”

“Mới vừa rồi nên trực tiếp gọi tô lớn, gọi tô nhỏ làm chi.” Giang Thiệu cầm đũa luyện tập gấp đậu phộng, nhưng gấp hạt đậu nhỏ kia mấy lần cũng không thành công. Diệp Tiểu An cười khúc khích, xấu xa thuận lợi gấp đi hạt đậu phộng, rồi ăn hết ở trước mắt anh.

“Anh không tàn phế thể chứ?”

Giang Thiệu cam chịu thối một hơi, “Không đến mức đó.”

“Còn không đến mức? Đậu phộng cũng có thể khi dễ anh rồi.” Diệp Tiểu An lên tiếp gấp đậu ăn để khoe khoang, hành động ngây thơ khiến Giang Thiệu cảm thấy buồn cười.

Anh đổi đũa sang tay trái, gấp lên năm hạt đậu quơ quơ ở trước mắt cô. “Chỉ cần anh muốn, không có việc gì không làm được, hơn nữa anh và em đều thuận tay trái.”

Diệp Tiểu An kinh ngạc, cũng đổi sang tay trái cầm đũa, nhưng nhiều nhất chỉ có thể gấp lên hai hạt, có chút thất bại. Lại chợt nhớ tới cái gì, ngừng đầu kỳ quái nhìn anh. “Sao anh biết tôi thuận tay trái? Bình thường tôi đều dùng tay phải.”

Giang Thiệu khẽ nhếch miệng, “Chuyện anh biết còn nhiều nữa.”

“Cố ra vẻ thần bí!” Diệp Tiểu An khinh thường lườm anh một cái.

“Ví dụ như em rất dữ dằn khi vừa thức.”

“Cái đó ai cũng biết có được hay không?”

“Ừ, chỉ là có một loại phương pháp đánh thức em mà không làm em thức giận, là mở nhạc cho em nghe.”

“ ”

“Em không ăn cà rốt chín, ăn sống.”

“Anh rốt cuộc xem lên bao nhiêu trang nhật ký của tôi?!”

“Trong nhật ký của em viết cả mấy chuyện này?”

Diệp Tiểu An cắn đũa suy nghĩ: hình như không có.

Cúi đầu ăn mì một lát, chỉ chốc lát sau lại dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh. “Vậy làm sao anh biết chứ?”

Giang Thiệu dừng động tác lại, đường cong khóe miệng càng có vẻ ý vị sâu xa. “Anh nói thế cũng đúng à? Âm nhạc khiến tâm tình người ta thoải mái, cũng có hiệu quả đánh thức nhiều người, phần lớn con gái đều không thích ăn cà rốt.”

“Giang Thiệu! Anh thật là đáng ghét đấy!” Diệp Tiểu An hơi mất hứng, lại hơi mất mác. Lời nói của Giang Thiệu khiến cô nhớ lại một người. Người kia đã bị chôn trong lòng cô thật lâu, mà lúc này có một lúc cô cho rằng Giang Thiệu chính là người đó.

Cô len lén nhìn Giang Thiệu, nhớ lại ngày đầu tiên gặp gỡ, lúc nghe được thanh âm của anh thì trong lòng chợt lóe lên cảm giác đã từng quen biết. Mặc dù cô cảm thấy khả năng này rất thấp. Thật ra thì thời gian

qua ở chung Giang Thiệu không chỉ một lần cho cô ảo giác này: hình như hai người từng gặp nhau ở đâu đó, hoặc là bọn họ vốn đã biết nhau.

Cho nên sẽ lệ thuộc vào anh, cũng là bởi vì cảm giác quen thuộc như có như không này.

“Vậy anh đoán thêm chút, lúc thức dậy tôi thích nghe nhạc gì nhất, cho anh hai lựa chọn: The Blue Danube và nhạc nhẹ Schubert.” Diệp Tiểu An dậm mì trong bát, không ôm hy vọng hỏi.

Giang Thiệu cầm khăn giấy lau khô miệng, giương mắt sâu sắc nhìn cô, mặt mày cong lên chậm rãi cho cô đáp án. “Nhạc nhẹ Schubert.”

Lạch cạch.

Đôi đũa trong tay Diệp Tiểu An rơi lên bàn, không dám tin nhìn anh. “Anh. . .”

Giang Thiệu lau nước sốt dính bên miệng cô, nhéo nhéo cằm cô. “Anh lại đoán đúng?”

Diệp Tiểu An coi thường cử động thân mật của anh, tầm mắt thẳng tắp theo dõi anh, cố gắng từ trong đó tìm kiếm cái gì. Giang Thiệu cũng không tránh, hào phóng cho quan sát.

“Em biết không? Nhà tâm lý học đã làm một thí nghiệm, nam nữ nhìn thẳng vào mắt ba giây có thể sinh ra tình cảm, nhìn thẳng vào mắt năm giây có thể đi vào giai đoạn hôn nhân, tám giây có thể khiến trình độ ái mộ nhau lên cao 7%, độ yêu thích lên cao 11%, mà độ thân mật. . .”

Cái bàn trong tiệm ăn nhanh rất nhỏ hẹp, Giang Thiệu chậm rãi nghiêng người tới, nắm cằm của cô vuốt ve, khẽ nghiêng đầu. “Độ thân mật có thể tăng vọt 45%, em tin không?”

Anh dựa vào quá gần, gần đến có thể nghe thấy tiếng hít thở. Trong con ngươi như đá Hắc Diệu mơ hồ lóe lên ánh sáng đẹp mắt, không nói rõ được.

“Không tin.” Diệp Tiểu An có mấy phần hốt hoảng, nhưng không cách nào thu hồi tầm mắt.

Giang Thiệu tiếp tục chậm rãi tới gần, giọng nói càng trầm thấp. “Anh không tin, chúng ta nghiệm chứng xem sao?”

“Nghiệm chứng thế nào?” Tim Diệp Tiểu An đập thành thịch, suy nghĩ đã sớm dừng lại hơn phân nửa, cơ hồ muốn chạy trốn. Nhưng Giang Thiệu không cho cô cơ hội, tinh chuẩn mà kiên định hôn vào môi cô.

“Chính là như vậy.”

.

Buổi trưa ánh mặt trời thật ấm áp, người đi đường ngang qua nơi này không hẹn mà cùng nghiêng đầu thưởng thức đôi nam nữ gần gũi sở hôn nhau ngọt ngào, rồi cười trong lòng.

Còn có một người nhìn thấy, lửa giận trong lòng kịch liệt cháy lên, một màn kia làm ánh mắt và tim anh đau nhói, lý trí và ấn tượng trong nháy mắt sắp mất hết.

Anh không biết cái gì đang đụng mạnh vào tim mình, chỉ cảm thấy cả người cơ hồ nổi điên!

31. Chương 31

Chương 31: Chẳng lẽ mang thai?

Đèn xanh đã nổi, xe phía sau liên tiếp nhấn còi ra hiệu nhưng Tả Trí lại hồn nhiên không biết, cặp mắt nhìn chằm chằm hai người đang hôn nhau ở cửa sổ phía trước. Không ai dám so tài với xe cảnh sát, chỉ trừng trừng mắt đi vòng qua.

Cấp dưới đi cùng xe cảm thấy kỳ quái, vỗ vai anh. “Đèn xanh rồi Tả đội, đi đi? Oh? Đó không phải là Giang đội sao?” Cấp dưới nhìn lại theo tầm mắt của anh, một người đã nhận ra người đàn ông kia là đội trưởng Giang của họ.

“Há, thật không nhìn ra, Giang đội bình thường có tiếng cũng có miếng, thì ra ở trước mặt con gái lại gấp gáp thế, thân thiết cũng không tìm chỗ bí ẩn, nơi công chúng làm sao hoạt động thuận lợi được! Đường thương thật là dễ chịu. Hay là mình đi xuống chào hỏi với Giang đội?”

“Cậu rảnh quá nhỉ? Ngày mai cậu bắt đầu đi làm chuyên cần cả tháng đi.” Tả Trí trầm mặt dạy dỗ một câu, một chân đạp ga tăng tốc rồi đi. Nhìn nữa anh sợ mình sẽ làm ra cái chuyện gì xung động.

Cấp dưới bị giáo huấn không giải thích được, đoán không ra anh bị gì nên bĩu môi không lên tiếng. Trở lại trong cục đứng lúc đang thẩm vấn thủ lĩnh của một nhóm người trộm xe vừa sa lưới, người này mạnh miệng cái gì cũng không chịu nói. Một đám cấp dưới gặp khó khăn, nghiến齿 hỏi han đối sách. Tả Trí xem ghi chép một chốc, xoay người vào phòng thẩm vấn.

Chờ ba giờ sau Tả Trí từ phòng thẩm vấn đi ra thì người này cái gì cũng khai. Nhân viên điều tra đi theo sau để ghi chép không khỏi lau mồ hôi, âm thầm oán có phải gần đây cuộc sống vợ chồng của Tả đội không đủ hài hòa, người hiềm nghi bị anh giáo huấn đến khốc. Dầu gì cũng là người đàn ông đường đường bầy thước, mà lại quỳ trên mặt đất vừa sám hối vừa tát miệng rộng của mình.

Tả Trí mới vừa trở lại phòng làm việc, một vị nữ cảnh sát trẻ tuổi liền tới gõ cửa. “Tả đội, mấy phần tài liệu này cần Giang đội ký tên, làm thế nào?”

Tả Trí đang uống nước, nghe vậy liền đặt mạnh cái ly lên bàn. “Cần anh ta ký tên thì tìm tôi làm gì! Tôi có thể thay thế anh ta à?”

Nữ cảnh sát bị lửa giận đột nhiên đến của anh làm sợ hết hồn, đứng tại chỗ ôm tài liệu, hai mắt đăm lẹ. Tả Trí ở trong bốt cảnh sát luôn luôn có tính tình dễ chịu nhân duyên tốt, rất ít vô duyên vô cớ nổi giận với cấp dưới.

Nhận thấy mình quá mức, Tả Trí nhíu mi tâm thở dài, giọng nói hòa hoãn xuống. “Xin lỗi, tôi sẽ nghĩ cách, em trở về trước đi.”

Nữ cảnh sát nào dám nhiều ở lại thêm, để đồ xuống lau mắt chạy ra ngoài.

Tả Trí đặt mông ngồi vào trên ghế, tầm mắt trong lúc vô tình rơi vào tấm hình chụp chung với Giang Thiệu khi hai người mới vào đội đang để trên bàn, trong lòng phiền muộn thở không ra hơi.

Trong hình ảnh khoác cổ Giang Thiệu, nụ cười sáng sủa lại có mấy phần tự đắc. Lúc vừa mặc vào bộ cảnh phục này bọn họ đều thể nhất định làm ra chút thành tích, vì vậy chưa đầy mấy năm hai người đã tạo ra kỷ lục đội trưởng và phó đội trưởng trẻ tuổi nhất đội, có họ dẫn đội vĩnh viễn có tỷ số phá án cao nhất. Lấy được tất cả vinh dự ngợi khen cũng kém cảm giác thành tựu mà hai người phối hợp ăn ý từ tư tưởng đến hành động thượng để phá án thuận lợi.

Mà bây giờ, từ khi động thủ đến nói chuyện kệp thương đeo gậy chèn cười nhau rồi đến hoàn toàn không có trao đổi. Anh không nhớ rõ từ lúc nào giữa mình và Giang Thiệu đã biến thành thế này. Nhưng anh biết tất cả nguyên nhân gây ra chính là một người phụ nữ.

Diệp Tiểu An.

Trong mắt Tả Trí nổi lên các loại chân tình không thể thành lời.

“Tả đội, có việc rồi!” Cấp dưới gọi điện thoại thông báo anh xuất cảnh, Tả Trí đáp một tiếng, lúc đứng dậy động tác dừng một lát, sau đó thuận tay ném khung hình vào trong ngăn kéo khóa lại.

Mặc dù Diệp Tiểu An đồng ý Giang Thiệu chăm sóc anh đến khi khỏi hẳn, cũng đã bắt đầu len lén tìm nhà để thuê.

Giang Thiệu từ lúc bị thương liền ngừng luyện công cường độ ối buổi sáng, một thời gian trôi qua cả người liền khó chịu, luôn muốn hoạt động một lát. Hôm nay mới vừa làm xong mấy động tác vận động đơn giản, liền nghe thấy chuông cửa vang lên.

Kêu mấy tiếng Diệp Tiểu An nhưng không ai trả lời, cũng không biết nha đầu này đi đâu rồi?

Giang Thiệu tiện tay kéo cái khăn lông lau mồ hôi đi mở cửa, không ngờ người ngoài cửa là Tả Trí.

Giang Thiệu nghiêng người cho anh đi vào, lỗ mũi bén nhạy ngửi thấy được một mùi làm người ta nôn mửa. “Mùi máu tươi trên người cậu quá nồng.”

“Mới có vụ án, trong ký túc xá nữ của một công ty có chín nữ công nhân mới bị chặt chết, máu chảy thành sông rồi.” Vụ án có tính chất ác liệt thể này đã rất lâu không có gặp phải, nói thật ra Tả Trí cũng liên tiếp cau mày khi phát hiện hiện trường vụ án tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc.

“Sống an nhàn sung sướng quá lâu nên nghe chuyện này thấy không quen?” Tả Trí ném một cái túi hồ sơ lên bàn, “Đội trưởng ký tên.”

“Trong đội bạn không?” Giang Thiệu mở tài liệu ra xem từng cái.

“Ngày hôm trước một đôi mẹ con ở nhà tại thành nam bị giết, xế chiều hôm đó phát hiện một ‘bịch đồ trôi sông’ chứa đôi tay đôi chân bị chặt, ngày hôm qua một nhân viên ngân hàng lợi dụng chức vụ lén lấy sáu trăm vạn, hôm nay, vừa rồi có chín con quỷ chết oan.” Tả Trí hút thuốc, châm chọc giật giật khóe miệng. “Mới bốn vụ án, không tính là bận.”

Giang Thiệu ký xong liền cất tài liệu. “Cực khổ, tôi sẽ trở về sớm.”

Đang nói chuyện Tả Trí lại nhận được nhiệm vụ xuất cảnh, cúp điện thoại rồi anh liền quơ quơ điện thoại di động. “Thôn Bắc Thái Bình có vụ giết người phân thây.”

Giang Thiệu vốn định theo anh đến hiện trường lập tức, nhưng bị Tả Trí cự tuyệt. “Miễn đi, thân thể thiếu gia ngài dễ bệnh, chờ dưỡng thương xong rồi hãy nói. Còn nữa, Trương cục đã phân người mới đến đội, là một con rùa biển nhỏ, anh đoán thử coi là ai?”

Thấy Tả Trí cười như vậy, Giang Thiệu liền có dự cảm không tốt. Tả Trí cũng không thừa nước đục thả câu, “Cái đuôi nhỏ của anh.”

“Nghê Hiếu?” Giang Thiệu nghĩ đến người này nhất thời liền cảm thấy nhức đầu.

Tả Trí vội vã từ nhà Giang Thiệu ra ngoài, dù không xuất cảnh anh cũng không ở nổi nữa. Trong phòng kia khắp nơi đều có bóng dáng của Diệp Tiểu An: trước cửa có giày của cô, trên khay trà có mắt kiếng của cô, trên bệ cửa sổ là đồ kẹp tóc có hình dấu tây của cô.

Đủ loại dấu hiệu lần nữa chứng minh với anh quan hệ bây giờ của Diệp Tiểu An và Giang Thiệu. . . . Bao gồm ngày đó tận mắt nhìn thấy hai người hôn nhau, Tả Trí không dám ngẫm nghĩ, tự nói với mình lần nữa anh và Diệp Tiểu An sớm xong rồi, cô như thế nào đều không liên quan tới anh.

Diệp Tiểu An nộp bản thảo xong trở lại đi siêu thị mua một bọc lớn đồ ăn ôm trở về, cô đi rất chậm, thỉnh thoảng cúi đầu ngó ngó cái hộp nhỏ hình chữ nhật trong túi phía trên nhất, trong lòng lo lắng không yên.

Khi sắp đến dưới lầu thì một chiếc Cherokee gào thét chạy sát qua người cô, làm bụi cát bốc lên mờ mắt cơ. Diệp Tiểu An oán trách dụi mắt, hậu tri hậu giác ý thức được chiếc Cherokee màu đen kia cực kỳ quen mắt, hình như là.

Tả Trí vội vàng đạp thắng xe, quay đầu lại nhìn bóng dáng mảnh mai đó, trong đôi mắt giống như có thứ gì sắp phun trào ra.

Diệp Tiểu An nghe được tiếng thắng xe chói tai, thanh âm cửa xe bị hung hăng mở ra còn có tiếng bước chân càng ngày càng gần, cô không khỏi đi càng lúc càng chậm cho đến khi dừng lại, nhưng. . . . Cũng không quay đầu lại.

Tiếng bước chân sau lưng cách cô không xa cũng dừng lại theo. Diệp Tiểu An biết người phía sau là ai, càng có thể cảm nhận được tầm mắt lửa nóng như dao găm của anh dính trên người mình.

Hai người cách xa nhau vền vền mấy bước. Một người không có xoay lại, một người không có tiến lên, cứ giằng co như vậy.

Mấy bước, mấy giây.

Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, một đời một thế.

Tả Trí âm thầm siết quyền kiểm soát lại kích động nào đó trong nội tâm. Diệp Tiểu An mím môi, yên lặng đứng đó một lúc lâu, lựa chọn nhắc chân tiếp tục đi.

Cô không biết phút chốc cô nhắc chân đi Tả Trí đã bước một bước về phía cô, rồi lại bị cô ép lui về.

Quả đấm của anh bóp răng rắc, trơ mắt nhìn Diệp Tiểu An càng lúc càng xa. Hồi tưởng ngày trước, không biết bao nhiêu lần đều là cô gái này chạy như bay vào trong ngực mình như con chim nhỏ, còn lần này lại khiến anh có cảm giác cô xa không thể chạm.

Cô không còn là Tiểu Diệp Tử của anh, không phải đồ ngốc mà anh thuận miệng nói mấy câu là có thể dụ đến đầu óc choáng váng, không phải cô gái ngây thơ mà trong máy vi tính viết đây “Tả Tiểu Trí vô địch”, không còn là Diệp Tiểu An mà Tả Trí anh có thể bắt lấy.

Cô không hề thuộc về anh nữa.

Nhận thức này khiến Tả Trí khó chịu hơn bất cứ lúc nào, đau giống như là trên người bị cắt mất một miếng thịt.

Diệp Tiểu An về đến nhà liền bỏ thức ăn vào tủ lạnh rồi bắt đầu lấy gạo. Lúc bỏ gạo vào nồi cơm điện thì thanh âm của Giang Thiệu đột nhiên từ sau lưng vang lên. “Buổi tối húp cháo?”

Diệp Tiểu An cong cong môi, mức chút nước ra ngoài rồi bấm nút mở nồi cơm điện. “Kiếp trước của anh nhất định là phụ nữ, quá dài dòng, anh nên làm rõ, tôi không phải nha đầu cho anh sai bảo.”

“Anh là đang dạy em làm sao nuôi sống mình, chẳng lẽ em muốn lệ thuộc vào anh cả đời? Thật hoài nghi lúc trước em làm sao sống được.” Giang Thiệu nhạo báng, từ phía sau mò ra một trái táo gọt xong đưa cho cô.

Diệp Tiểu An mới cắn một cái, lại nghe anh nói như vậy nhất thời ăn không vô nữa. “Anh nói đúng, tôi muốn độc lập, không dựa vào bất luận kẻ nào.”

Giang Thiệu dựa khung cửa nhìn cô chuẩn bị cơm tối. Nhìn cô đặt khoai tây đã gọt vỏ rửa sạch lên tấm thớt gỗ vung về cắt thành miếng, mặc dù độ dày không đều nhưng cực kỳ nghiêm túc, hơn nữa cái miệng nhỏ nhắn mím lại cực kỳ đáng yêu.

“Muốn ớt xanh hay là tiêu cay?” Cô vừa làm vừa hỏi anh.

“Tiêu cay.”

Diệp Tiểu An hình như rất hài lòng sự lựa chọn của anh. Thật ra thì cô hỏi thừa rồi, Giang Thiệu sớm biết mặc dù cô sợ cay nhưng lại thích ăn cay nên tất nhiên sẽ lựa chọn tiêu cay.

Phòng bếp trong nhà rất lớn, nhưng không có nhiều đồ nên hơi trống. Mà cô mặc váy len màu quýt, đeo tạp dề sọc vàng trắng đứng ở đó bận rộn lại làm trong lòng Giang Thiệu tràn đầy tâm tình khó hiểu.

Vừa rồi có phải anh không cần thận nói “cả đời”?

Giang Thiệu chậm rãi dạo bước đến gần, Diệp Tiểu An chung quy lại mượn cơ hội cầm thứ gì khéo léo né tránh anh. Hai người giống như mèo vờn chuột anh đuổi em tránh, nhưng Diệp Tiểu An làm sao tránh được anh? Rốt cuộc ở một lần quay người lại bị anh ngăn trong góc không còn tránh được.

Giang Thiệu tay nâng bả cô lên mặt bàn, hai tay chống ở hai bên cô.

“Giang Thiệu tôi cảnh cáo anh đừng giở trò lưu manh với tôi nữa.” Diệp Tiểu An tức giận tái mặt, phòng bị nhất cử nhất động của anh.

Ngày đó ở tiệm ăn nhanh đã công khai trêu chọc hôn cô một cái, Diệp Tiểu An phục hồi tinh thần lại liền nghiêng qua đẩy cái bàn lên. Giang Thiệu hiểu được tiền lùi, tự nhiên sẽ không làm thế với cô hoài.

“Lần trước là anh không kìm chế được, bây giờ xin lỗi em.” Mặt anh áy náy, Diệp Tiểu An cũng không để bụng.

“Vậy lần này anh lại muốn làm gì?”

“Không có gì, chỉ muốn khen em, làm rất tuyệt.”

“Khen tôi cái gì? Khen tôi thì dùng miệng nói được rồi, cần gì phải làm vậy?” Diệp Tiểu An hừ lạnh.

Giang Thiệu sờ sờ đầu của cô. “Anh phát hiện bộ dạng nấu cơm vừa rồi của em đặc biệt đẹp.”

“Lời ngon tiếng ngọt.” Diệp Tiểu An xì mũi coi thường,

“Diệp Tiểu An, em phải học phân biệt sự khác nhau giữa đồ ngon đồ ngọt và lời ngon tiếng ngọt, mấy lời mà đàn ông nói để gạt em mới gọi là lời ngon tiếng ngọt.”

“Vậy tại sao lời anh nói lại là đồ ngon đồ ngọt?”

“Em khờ thật hay giả ngu? Cũng không phải là một ngày hay hai ngày, không biết anh đang theo đuổi em sao? Em gốc thế nào?” Giang Thiệu điểm trán cô một cái, “Không phải đều nói phụ nữ có trán đầy thông minh ư, em nhất định là ngoại tộc.”

Diệp Tiểu An vừa định phản bác, đầu ngón tay Giang Thiệu lại điểm môi của cô, ánh mắt cũng nhu hòa đi. “Vừa rồi đụng phải cậu ấy ở dưới lầu à?”

Diệp Tiểu An chần chờ, gật đầu.

Giang Thiệu nhếch khóe miệng hơi cười, “Cho nên anh nói em làm vô cùng đẹp, rất cuộc biết chủ động một lần, không có bị người ta dắt đi.”

Cổ họng cô khô khốc, cúi đầu. “Anh thấy rồi à?”

“Ừ.” Giang Thiệu nâng cằm cô lên. “Không phải cúi đầu, em đâu làm gì sai, em không phải là vật phụ thuộc người khác, Diệp Tiểu An chính là Diệp Tiểu An, không ai có tư cách xem thường em, cậu ấy cũng thế, ai cũng thế.”

Giang Thiệu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gần ngay trước mắt của cô, tóc mái hơi dài che lại trông mắt xinh đẹp trong suốt lại hơi mơ hồ của cô. “Ngày mai dẫn em đi cắt tóc, dài rồi.”

Kể từ sau khi Giang Thiệu “Đoán” đúng mấy vấn đề của cô, Diệp Tiểu An luôn có một cảm giác đã từng biết Giang Thiệu, hơn nữa càng lúc càng mãnh liệt. Nhưng cô lại không dám hỏi không dám nhận, đã chờ đợi người kia năm năm rồi, tất cả hi vọng đều bị phai mờ, cô đã sớm không còn mong có ngày tìm được anh.

Diệp Tiểu An đẩy tay của anh ra. “Không cần anh, nói muốn tôi độc lập mà lúc nào cũng dùng giọng điệu như mẹ già.”

Giang Thiệu cười lui ra để cho cô nhảy xuống tiếp tục đi rang thức ăn. “Đây cũng là không kiềm chế được.”

“Anh có thật nhiều chuyện không kiềm chế được, còn có cái gì?”

“Em muốn biết?” Giang Thiệu lại cười vô lại, Diệp Tiểu An thấy lạnh cả người, “Không muốn!”

Giang Thiệu tới đó liền dừng, không cần phải nhiều lời nữa. Hiện tại không muốn không sao, về sau có thể từ từ nói cho cô biết, còn có một chuyện anh cũng không kiềm chế được, ừ.

Buổi tối Diệp Tiểu An tỉ mỉ đọc tờ giấy hướng dẫn dùng que thử thai, nghe nói sáng sớm kiểm tra nước tiểu là chính xác nhất, vì vậy cô dậy thật sớm, ôm tâm tình cực kỳ lo lắng chui vào toilet, đáng tiếc càng khẩn trương càng không mắc tiểu.

Một món đồ nhỏ như cây bút thế này có tin được không? Diệp Tiểu An chống cằm ngồi trên bồn cầu buồn bực, ngồi đến chân cũng tê rần mà vẫn không mắc, thật là vô dụng!

Cô ủ rũ cúi đầu ra ngoài, mà cửa phòng Giang Thiệu cũng bị mở ra vào lúc này. Cô không ngờ Giang Thiệu dậy sớm như vậy, hốt hoảng chấp tay sau lưng.

“Chào buổi sáng!”

Giang Thiệu nhìn thấy Diệp Tiểu An cũng rất ngoài ý muốn, “Mặt trời mọc từ phía Tây rồi hả?”

Diệp Tiểu An giả cười, “Tôi đi mua đồ ăn sáng.”

“Tiệm thức ăn phải năm giờ mấy mới mở cửa, tôi chạy bộ thuận tiện mua về là được.”

“Oh.” Diệp Tiểu An khéo léo gạt đầu, thấy Giang Thiệu đến cửa mang giày vào chuẩn bị ra cửa mới len lén thở phào một cái.

Không ngờ ở một khắc kia Giang Thiệu lại chợt nhận ra cái gì đột nhiên quay đầu lại, Diệp Tiểu An giật mình lập tức đứng nghiêm ngay ngắn, tay len lén bóp chặt que thử thai ở sau lưng, trái tim đập thành thịch sắp nhảy ra cổ họng.

Cặp mắt của Giang Thiệu nhìn cô chăm chăm trong chốc lát như ra đa, sau đó đi về phía cô. “Em giấu cái gì sau lưng?”

“Không có gì.” Diệp Tiểu An giả bộ ngu, trong lòng hô to không ổn. Trời ạ! Người đàn ông này có cần nhảy cảm thế không!

Giang Thiệu nghĩ ngợi chốc lát, một tay lật người cô lại giữ cổ tay cô lên, que thử thai màu trắng đáng yêu đột nhiên xuất hiện trước mắt anh.

Sắc mặt Giang Thiệu bỗng chốc trầm xuống, thanh âm chặt như dây cót.

“Em mang thai?”

32. Chương 32

Chương 32: Họa đến đồn dập

Diệp Tiểu An mè nheo thay y phục ra ngoài, Giang Thiệu đã sớm thay xong chờ cô ở trong xe dưới lầu.

“Động tác của em còn chậm hơn người bị thương như anh.” Giang Thiệu tắt thuốc mở cửa xe cho cô, thấy cô vẫn đứng tại chỗ. “Động tác nhanh chút! Đừng làm trễ nãi thời gian!”

Diệp Tiểu An chu mỏ ngồi lên, Giang Thiệu phát động xe nhưng không đi ngay. “Dây nịt an toàn cũng cần anh dạy em cài?”

Mặc dù anh không có nổi trận lôi đình, trên mặt cũng không lộ vẻ gì, nhưng quanh người anh bị bao phủ bởi một tầng khí ếp cực thấp, Diệp Tiểu An có thể cảm thấy lúc này Giang Thiệu thật tức giận.

Trên đường đến bệnh viện, không khí trong xe cực kỳ trầm muộn. Tay phải của Giang Thiệu vẫn hoạt động bất tiện, tốc độ xe cũng không nhanh. Nhưng Diệp Tiểu An không biết thật ra Giang Thiệu giữ vững tốc độ thấp hoàn toàn bởi vì cô và cái bụng có thể đã có một hạt đậu nhỏ của cô.

Lúc chờ đợi kết quả xét nghiệm, Giang Thiệu ngồi trên ghế dài ở hành lang, tầm mắt rơi vào phong cảnh ngoài cửa sổ, trầm giọng hỏi. “Đã bao lâu em không có cái kia?”

Diệp Tiểu An không có lên tiếng, đứng trước người anh như học sinh bị phạt.

“Giao phó chi tiết!” Giang Thiệu khiển trách, Diệp Tiểu An lập tức uất ức. “Anh bị bệnh nghề nghiệp? Tôi đâu phải phạm nhân của anh chứ!”

Giang Thiệu nhíu nhíu mày, hòa hoãn giọng nói. “Rốt cuộc đã bao lâu?”

“Từ lần đó đến bây giờ vẫn chưa tới.” Diệp Tiểu An cắn cắn môi, ngón tay xoắn xuýt vào nhau.

Giang Thiệu thu hồi tầm mắt, đẩy ra từng ngón tay xoắn xuýt của cô. “Em. . . . Xác định?”

Diệp Tiểu An phản ứng một lát mới hiểu được ý tứ của anh, tức giận đẩy anh một cái hung hăng quát.

“Giang Thiệu! Anh muốn chết sao! Tôi chỉ từng với anh thôi. . . .!”

Giang Thiệu bỗng dưng kéo cô vào trong ngực ôm thật chặt, cái trán đặt trên cổ cô. “Đừng kích động, anh không có ý đó.”

Thanh âm của anh đã hơi nghẹn ngào, Diệp Tiểu An chợt nghĩ đến Cận Thanh, người phụ nữ chưa có chia tay với anh đã mang thai con của người đàn ông khác. Vậy mà biểu hiện của Giang Thiệu cho tới nay đều quá mức bình thường, không mất tinh thần, không phẫn giận, không oán than, cũng không bị thương. Anh bình thường đến mức cô thiếu chút nữa đã quên chuyện này.

“Tại sao không nói sớm cho anh biết?” Tay Giang Thiệu đặt trên bụng của cô.

“Không phải còn chưa rõ sao?!”

“Nếu như có thì sao? Em định làm gì? Len lén bỏ đi?” Giang Thiệu hỏi, nếu cô dám trả lời “phải”, anh liền bóp chết cô tại chỗ!

Diệp Tiểu An hao hết hơi sức cuối cùng mới có thể giãy giụa ra khỏi ngực anh. “Anh nghĩ anh là ai? Thần Tiên? Tùy tùy tiện tiện là có thể làm cho người ta mang thai?”

Giang Thiệu không có lên tiếng, chính mình cũng biết rõ tỷ số này thật sự cực kỳ bé nhỏ.

Rốt cuộc có thể đi lấy kết quả xét nghiệm, Diệp Tiểu An kiên trì bắt anh chờ ở bên ngoài, tự mình đi vào. Giang Thiệu khoanh tay ôm ngực đứng ở phía trước cửa sổ, một cảm giác rung động xa lạ từ từ thay thế sự tức giận vì bị giấu giếm lúc đầu. Tất cả đàn ông chờ đợi ở đây đều có cùng chung mục đích, mong đợi một sinh mạng mới đến.

Như vậy, anh thì sao?

Gió thu cuốn lá khô quanh quẩn rơi xuống, trải qua mùa đông, sang đầu mùa xuân thì trên ngọn cây lại nảy mầm mới.

Nhìn cảnh khô này, trong lòng Giang Thiệu cũng dần bình tĩnh lại, tầm mắt trở nên âm áp, chậm rãi nhếch khóe miệng lên.

Qua một lúc lâu Diệp Tiểu An nắm hóa đơn mất hồn lạc phách đi tới trước mặt anh, mái tóc đen thui rũ thấp xuống. Giang Thiệu xoay người dựa lưng vào bệ cửa sổ, giơ tay lên sờ sờ tóc để cho cô thêm an ủi và dững khí.

“Giang Thiệu.” Diệp Tiểu An chần chừ nửa ngày, mới hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn anh. “Bác sĩ nói tôi — ưm!”

Giang Thiệu ngăn cô nói tiếp, bỗng chốc ôm cổ của cô kéo về phía mình, hôn mạnh lên môi cô. “Diệp Tiểu An anh cảnh cáo em, em đã không còn đường khác, dù kết quả thế nào cũng đừng làm kiêu với anh nữa, ngoan ngoãn ở bên anh đi.”

Nhịp tim Diệp Tiểu An hơi chậm lại, chợt đề vào vết thương của anh mới ép anh buông ra được, “Tôi đã nói đừng động tay động chân với tôi! Khốn kiếp!”

Giang Thiệu căn bản không xem trọng sự phản kháng của cô, gạt tay của cô ra nhốt cô vào lòng lần nữa. “Bác sĩ nói gì?”

“Anh buông tôi ra trước!”

“Em nói rồi anh buông.”

Người chung quanh rồi rít thấy tới ánh mắt trêu chọc, da mặt cô mỏng, khuôn mặt nhỏ bé đỏ như lửa đốt, khề cần răng. “Ông trời có mắt, mới không khiến tôi mang thai xui xẻo thế!”

Giang Thiệu nhìn cô chằm chằm chốc lát, bỗng dưng bật cười nhỏ, ôm cô mạnh một cái, rồi rút tờ kết quả trong tay cô ra xem lướt qua. “Anh không tốt, về sau sẽ không để em uống thuốc tránh thai nữa.”

“Tôi chưa từng gặp người đàn ông nào không biết xấu hổ như anh!” Diệp Tiểu An nghe hiểu sự ám chỉ trong lời nói của anh, tức giận quay người bỏ chạy.

Thân hình cô mảnh mai linh hoạt, xuyên qua trong đám người nháy mắt bỏ chạy mất dạng rồi. Giang Thiệu sợ đụng phụ nữ có thai nên không đuổi theo, lấy ít thuốc điều lý cho cô ở cửa chính lâu một rồi mới bắt lấy cô. Diệp Tiểu An chết sống không trở về với anh, Giang Thiệu đổ nửa ngày, hết cách mới túm cô qua một bên.

“Tiểu tử tông, có thể nói cho anh biết em đang uốn éo cái gì không?”

Diệp Tiểu An nghiêng đầu không để ý tới anh, Giang Thiệu xoay đầu cô lại đối mặt mình. “Chẳng lẽ em đang tiếc nuối không có mang thai thật?”

Diệp Tiểu An xoay tay lại tát anh một cái, đáng tiếc Giang Thiệu sớm có dự liệu, linh xảo tránh ra, cổ ra vẻ kinh ngạc. “Thẹn quá thành giận, anh nói đúng rồi?”

Cô tức giận dậm chân, mắt đỏ lên. “Tôi không lo cho anh nữa! Lấy oán trả ơn, anh không cảm thấy đáng xấu hổ sao? Tại sao anh cứ khi dễ tôi?”

“Đó là vấn đề của em, sao anh không khi dễ người khác?” Giang Thiệu dù bận vẫn ung dung, nở nụ cười khiến người ta chán ghét.

“Bởi vì tôi không có gia thế không có bối cảnh, dễ khi dễ chứ sao!”

Diệp Tiểu An lã chã khóc khiến Giang Thiệu nhìn ở trong mắt nhột ở trong lòng. Sợ giận tiếp sẽ thật sự gặp chuyện không may, anh nhẹ nhàng lau nước mắt vươn trên lông mi cô. “Nha đầu ngốc, quyền thế bối cảnh gì em cũng không cần, anh có là tốt.” Giang Thiệu sờ sờ cằm cô. “Anh chính là bối cảnh của em, đủ vinh dự chưa? Cả thành B cũng không tìm ra được người phụ nữ thứ hai có thể khiến anh ăn nói khép nép vừa dụ dỗ vừa nâng niu.”

“Vậy Cận Thanh thì sao?” Diệp Tiểu An bật thốt lên. Nét mặt Giang Thiệu cương cứng một chốc rồi mau chóng khôi phục lại, siết chặt mặt của cô cười xấu xa. “Ghen?”

Diệp Tiểu An hung hăng xỉ anh, khinh thường nghiêng đầu. Cũng không biết tại sao mình lại nhắc tới Cận Thanh, mặc dù chẳng hiểu rõ quá khứ của hai người nhưng cũng biết đó là người phụ nữ anh đã quen nhiều năm.

Trong lòng Diệp Tiểu An hơi chua, không lên tiếng nữa. Giang Thiệu còn muốn nói gì lại chợt liếc thấy một bóng người quen thuộc.

“Tiểu Trương!”

“Giang đội?” Một cảnh viên mặc cảnh phục nghe được thanh âm của Giang Thiệu thì kinh ngạc dừng lại bước chân. Giang Thiệu liền chú ý thấy vết máu trên người của anh ta. “Cậu bị thương à?”

“Không phải của em, là Tả đội, chúng em nhận được tin tức có một nhóm người muốn đánh cướp xe của ngân hàng, hành động rất thành công, nhưng mà có một người chạy thoát nên Tả đội đuổi theo, không để ý bị đâm một dao, máu trên người em đều là của anh ấy.”

Giang Thiệu sợ hãi trong lòng, “Tả Trí đâu? Ở đâu? Có nguy hiểm hay không?”

“Ngài đừng có gấp, không có chuyện lớn, chỉ là mất máu nhiều nhìn rất dọa người, tiểu tử này cầm tinh con hổ, làm sao để mình gặp chuyện không may.” Cảnh viên báo số phòng bệnh rồi vội vã rời đi.

Diệp Tiểu An đã sợ đến sắc mặt trắng bệch, vẻ lo lắng lộ hết trên mặt. Giang Thiệu vỗ vỗ gương mặt của cô an ủi, “Hình cảnh bị thương là chuyện thường xảy ra, cơ thể cậu ta tốt lắm sẽ không có đáng ngại.”

Cô kinh ngạc gật đầu nhưng hình như còn chưa phục hồi tinh thần lại, Giang Thiệu thở dài bé không thể nghe, “Lo lắng như vậy vậy hãy đi thăm cậu ta với anh đi.”

Tả Trí đã được đưa từ phòng cấp cứu vào phòng bệnh, phòng bệnh hai người hiện tại chỉ có mình anh. Trước khi đẩy cửa Giang Thiệu chần chờ một chút, “Tự em đi vào! Anh ở bên ngoài chờ em.”

Lúc Diệp Tiểu An đi vào thì Tả Trí đang gồng lên một cánh tay, nửa hí mắt nhìn ngoài cửa sổ, một cái tay khác cầm ống truyền dịch. Cô cho rằng anh ngủ nên động tác vô cùng nhẹ. Tả Trí nghe tiếng vang rất nhỏ, còn tưởng là y tá, vịn vịn không ngờ vừa nghiêng đầu liền thấy Diệp Tiểu An.

Anh không dám tin, chợt chống thân thể lên ngồi dậy, khiến vết thương vừa vá lại ở bụng bị đụng, nhưng lại không thấy đau. Hai mắt không chớp nhìn chăm chăm gương mặt ngày nhớ đêm mong, chỉ sợ đây là ảo giác do mình mất máu quá nhiều.

Diệp Tiểu An bị cử động của anh làm kinh ngạc một chốc, bả vai gầy yếu bỗng chốc co rụt lại. Vậy mà phản ứng cực nhỏ này lại như châm lên ngòi nổ trong tim Tả Trí, tất cả ký ức lộn xộn ủa về từ khoảnh khắc đó.

Đó là Diệp Tiểu An mà anh rất quen thuộc, thì ra tim của anh đã len lén nhớ rõ tất cả mọi chuyện liên quan đến cô.

Đây là lần đầu tiên hai người chính thức gặp mặt sau khi chia tay. Diệp Tiểu An ngay từ đầu hơi khấn trương, nhưng nghĩ đến Giang Thiệu đang ở ngoài bức tường thì cô rất nhanh trấn định lại.

“Hi.” Cô nhẹ giọng lên tiếng chào, độ cong bên môi rất cặn.

Tả Trí há miệng lại không phát ra được thanh âm nào.

“Mới vừa rồi gặp được đồng nghiệp của anh nghe nói anh bị thương, cho nên tôi tới thăm, thật vui mừng vì anh không có việc gì.” Diệp Tiểu An nói xong cũng nhận rõ một sự thật.

Cô và Tả Trí thật sự đã hết. Rất khó tưởng tượng một ngày kia lời khách sáo mà xa lạ như thế sẽ từ trong miệng mình nói ra.

Tả Trí vẫn nhìn cô không hề chớp mắt, mắt không nháy một cái mà hai quả đắm lại bắt đầu nắm chặt. Diệp Tiểu An mấp máy môi, bị anh nhìn chăm chăm nên thấy không tự tại, tầm mắt rơi vào ống truyền dịch của anh liền kinh hãi, vội vàng tiến lên nâng tay của anh lên.

“A! Máu chảy ngược rồi, anh đừng quá dùng sức!”

Trên tay truyền đến nhiệt độ của cô, cho tới giờ khắc này Tả Trí mới dám tin tưởng cô là chân thật, giờ tay lên xoa gò má cô. “Tiểu An. . .”

Nhưng làm anh không ngờ chính là Diệp Tiểu An theo phản xạ nghiêng đầu tránh sự đụng chạm của anh. “Em đi gọi y tá.”

Tả Trí sao chịu để cho cô rời đi vào lúc này, chợt nhổ hết kim tiêm, một tay kéo cô trở lại ôm chặt vào ngực. “Đừng đi! Đừng đi. . .”

Anh có thể không thêm nghĩ trừ Giang Thiệu cô không nhận ra được bất kỳ một đồng nghiệp nào khác của anh thì làm sao biết được tin tức anh bị thương, lại càng không suy nghĩ tại sao cô phải xuất hiện ở bệnh viện với Giang Thiệu, chỉ hy vọng giờ khắc này cô không rời xa anh.

“Tiểu An. . . Anh nhớ em lắm. . . .”

Thanh âm Tả Trí khàn khàn, đầu đặt trên vai cô, hít thật sâu hương vị khiến anh nhớ nhung đến tê tâm liệt phế.

Giang Thiệu đến bàn y tá hỏi thăm vết thương của Tả Trí, biết được không có thương tổn cùng nội tạng mới yên tâm. Thật ra thì để Diệp Tiểu An ở riêng với Tả Trí là chuyện rất mạo hiểm. Diệp Tiểu An hận Tả Trí, nhưng cô dù sao cũng mềm lòng. Nhưng cô phải học không chỉ là hiểu ra và buông tha, còn phải học được không trốn tránh và đối mặt như thế nào nữa.

Trần Dao vốn đang đi họp, biết Tả Trí bị đâm liền bỏ người cả phòng lại chạy như bay chạy tới. Chạy vào thang máy đúng lúc gặp cục trưởng Trương và mấy đồng nghiệp trong đội hình cảnh cũng ở đây, Trần Dao giấu lo lắng vào trong lòng rồi lên tinh thần chào hỏi.

“Trương cục, sao ngài cũng tới?”

Cục trưởng Trương liếc mắt liền thấy đôi mắt ửng đỏ của Trần Dao, vỗ vỗ bả vai của cô an ủi. “Đừng lo lắng, tiểu tử này chỉ khâu mấy kim, còn chưa nghiêm trọng như lần đầu, ngày mai sẽ có thể xuống giường.”

Trần Dao miễn cưỡng nở nụ cười gật đầu một cái.

Giang Thiệu vừa nghĩ ngợi có nên về về đội ngay không, vừa bấm số điện thoại của cục trưởng Trương.

Bên này đoàn người cục trưởng Trương và Trần Dao đã đi ra thang máy thẳng tới phòng bệnh của Tả Trí. Trần Dao thấy biển số phòng liền không kèm chế được vội vàng đi nhanh đến đẩy cửa phòng ra.

“Ông xã anh làm sao vậy?”

Vậy mà tình hình bên trong phòng bệnh lại làm cho cô bất ngờ, che miệng ngạc nhiên ngây ngốc tại chỗ. Cục trưởng Trương vừa bấm nghe điện thoại Giang Thiệu gọi tới vừa đi vào phòng, thấy tình cảnh này sắc mặt nhất thời đen xuống.

“Tôi ở trong bệnh viện.”

Giang Thiệu ngừng bước chân lại một chút, xoay người liền chạy về phòng bệnh của Tả Trí. Mà nhìn thấy đồng nghiệp của mình ngoài phòng bệnh còn có bóng lưng Trần Dao ở cửa thì trong lòng Giang Thiệu dâng lên dự cảm vô cùng xấu.

33. Chương 33

Chương 33: Bây giờ cô ấy là người phụ nữ của tôi

Hình như Tả Trí chưa bao giờ nghĩ tới khi đối mặt Diệp Tiểu An anh cũng sẽ có lúc mất khống chế.

Anh vẫn luôn tự nhủ cô gái này không còn là gì của mình nữa, thời gian ở bên cô cũng chỉ là mình tìm vui khi cô đơn thôi. Sau khi chia tay sẽ nghĩ đến cô cũng chỉ là chưa quen.

Song khi thân thể của anh phản ứng trước lý trí ôm lấy cô thì sợi dây vẫn căng chặt trong tim Tả Trí đột nhiên đứt đoạn.

Diệp Tiểu An, Diệp Tiểu An, Diệp Tiểu An.

Đầy trong đầu đều là cô, nỗi nhớ nhưng vẫn bị anh đè nén lúc này liền vọt ra như dãi núi lấp biển, Tả Trí cảm thấy mình sắp hồng mắt. “Anh nhớ em lắm, nhớ sắp điên rồi. . .”

Giọng nói của anh khàn khàn trầm thấp, giống như trong nháy mắt già đi mười tuổi.

Diệp Tiểu An đang giãy giụa nhưng khi nghe thấy những lời này liền ngừng lại, cô chưa từng thấy Tả Trí như vậy. Một loại bi thương từ trong đáy lòng nảy sinh ra, làm cô cảm thấy vô lực, thật là chỉ có mất đi mới biết quý trọng?

“Buông tay! Xin tự trọng một chút.”

Tả Trí ngoảnh mặt làm ngơ cúi đầu tìm kiếm môi của cô, nhưng anh không biết hành động này hoàn toàn chọc giận Diệp Tiểu An.

Diệp Tiểu An cong cánh tay lên thúc mạnh vào bụng anh, vừa đúng đánh trúng vết thương của anh, thừa dịp anh bị đau liền chạy trốn. Vậy mà tốc độ của Tả Trí lại mau hơn, nhảy lên bắt lấy cô lần nữa, thuận thế áp đảo cô trên phần giường đối diện, khống chế tất cả phản kháng của cô.

“Em tới thăm anh không phải đại biểu trong lòng em còn có anh sao? Đã đến đây rồi, cần gì phải nói mấy lời nhằm nhĩ làm bộ làm tịch?”

Diệp Tiểu An tức giận nhìn chằm chằm anh. “Tả Trí, muốn tôi xem thường anh thì anh mới cam tâm? Nếu trong lòng tôi còn cái bóng của anh tôi sẽ không tới thăm anh, xin nhận rõ sự thật được không?”

Nhất định là miệng vết thương bị rách mới có thể khiến anh cảm thấy đau đớn thế. Tả Trí từ trên cao gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt kiên định của Diệp Tiểu An, hồi lâu mới tìm trở về thanh âm của mình.

“Để anh nói cho em biết cái gì là sự thật.” Anh nở nụ cười tự giễu, nắm cằm của cô lưu luyến hôn lên trán cô. “Sự thật chính là mấy ngày qua mỗi ngày anh đều hận em, mỗi đêm đều nhớ em, đều sẽ vô ý thức lái xe

đến dưới chung cư Tử Kinh nhưng không dám lên lầu liếc nhìn phòng em từng ở, thậm chí khi. . . thân thiết với cô ấy cũng nhớ tới em, mà anh vẫn còn thôi miên chính mình rằng tất cả không phải vì anh yêu em.”

“Yêu?” Diệp Tiểu An cười giấu cợt, trong mắt cơ hồ cười ra nước mắt. “Cầu xin anh đừng làm dơ chữ này, anh không phải yêu mà là tham lam là ích kỷ là vô sỉ là ngây thơ. Không có được luôn là tốt nhất. Đừng nói với tôi anh không phân rõ cái gì là nhớ mãi không quên cái gì là canh cánh trong lòng.”

Tim của Tả Trí giống như bị cây chùy to hung hăng nện vào, anh hình như nghe được thanh âm bể tan tành. Không tự chủ nắm chặt cổ tay của cô, đáy mắt từ từ hiện đầy vẻ lạnh lẽo.

“Nếu như lời em nói, có phải lấy được tất cả của em mới kết thúc không?” Nói xong liền kéo cổ áo cô ra.

Diệp Tiểu An cũng hít một ngụm khí lạnh, giãy giụa càng thêm kịch liệt. “Anh điên rồi à? Mau buông tôi ra!”

Tả Trí kéo ga giường bịt miệng cô lại, dễ dàng cởi từng nút áo của cô ra trong ánh mắt phần hận và hoảng sợ của cô. “Anh nhớ tới một chuyện, em còn thiếu anh một món quà sinh nhật, quà em chuẩn bị không phải muốn tặng mình cho anh sao? Mặc dù thời gian chậm rất nhiều, quà tặng cũng bị người đàn ông khác bóc tem, nhưng anh không ngại.”

Tả Trí cảm thấy mình nhất định là điên rồi mới có thể đối với cô như vậy, tiếng rách phát ra lúc y phục của cô bị xé giống như là tiếng trái tim anh nứt ra, hoặc như là dao găm sắc bén cắt mình từng cái, đau đớn không thể lên tiếng.

Phá hủy cô, hoặc là phá hủy mình, anh phải hủy diệt một thứ mới có thể ngăn lại tình cảm mãnh liệt dành cho cô.

Diệp Tiểu An vừa vội vừa sợ liều mạng giãy giụa. Đáy mắt Tả Trí đỏ tươi, anh hận mình có thể phân biệt ra tiếng nước nở nghẹn ngào trong miệng cô phát ra chính là tên của Giang Thiệu.

Tức giận và ghen tỵ xen lẫn tất cả nội tâm, cảm xúc lẫn lộn cơ hồ cắn nuốt sạch lý trí của anh, khiến anh suýt nữa làm ra chuyện vĩnh viễn không cách nào cứu chữa.

Nếu như Trần Dao không có xuất hiện vào lúc này.

.

Trần Dao không ngờ mình hấp tấp chạy tới lại thấy được một màn không chịu nổi thế này, vậy mà sau khi hết khiếp sợ, cô lại cảm thấy tất cả hình như sớm muộn sẽ tới.

Tả Trí kinh ngạc ngẩn đầu, trong mắt cũng không kịp che giấu cảm xúc. “Sao em lại tới đây. . . .”

Đôi mắt xinh đẹp của Trần Dao viết đầy hận thù và thất vọng, tay nắm chặt dây xích tay, cố gắng khắc chế mình. “Tôi thăm vết thương của anh thế nào, bây giờ hẳn không có gì đáng ngại.”

Diệp Tiểu An nhân cơ hội tránh khỏi trời buộc, đẩy Tả Trí ra, vừa kéo y phục lại vừa lau nước mắt, dùng sức tát anh một cái. “Tả Trí anh là đồ súc sinh!”

Tả Trí cũng không tránh né, yên lặng chịu đựng, nhắm hai mắt lại không nói gì, càng không biết nói gì.

Cục trưởng Trương phản ứng rất nhanh, lập tức xoay người cản hết cấp dưới ngoài cửa, “Mấy cậu về đội trước đi, nơi này có tôi.”

Các cấp dưới đều là người biết chuyện, không nói nhiều cũng không hỏi nhiều.

Giang Thiệu chạy tới trực tiếp vọt vào phòng bệnh, thấy một cái giường xóc xệch và hai người quần áo xóc xệch thì chợt nắm chặt hai quả đấm, mặt trầm như nước. Anh tự nói với mình phải tỉnh táo, ở trong lòng thầm đếm một, hai, ba. . . . Sau đó giang hai cánh tay với Diệp Tiểu An.

“Tới đây.”

Diệp Tiểu An thấy Giang Thiệu đi vào liền căng thẳng, trong lòng không khỏi khủng hoảng. Song khi Giang Thiệu duỗi cánh tay về phía cô thì khoảnh khắc kia cô lựa chọn không chút do dự xông tới nhào vào trong ngực anh.

“Tôi không có, tôi không có.”

Giang Thiệu không lên tiếng, cởi áo khoác xuống choàng ở trên người cô, bàn tay qua lại trấn an theo sóng lưng cô. Trần Dao quay mặt, không nhìn thấy vẻ đau đớn và không cam trong mắt Tả Trí. Hít sâu một hơi liền quay đầu đi.

“Tả Trí, không định cho em một lời giải thích sao? Anh và cô ấy đến tột cùng có quan hệ thế nào? Hoặc là em nên hỏi cô ấy và hai người các anh có quan hệ thế nào?”

Tả Trí mím chặt bờ môi không nói tiếng nào. Giang Thiệu không tiếng động cười lạnh, ôm chặt Diệp Tiểu An. “Trương cục, bạn gái của tôi không thoải mái, tôi dẫn cô ấy đi trước.”

Về mặt cục trưởng Trương nặng nề, tầm mắt quét qua người mấy người, “Chuyện gì xảy ra, cậu không muốn ở lại để biết rõ?”

“Tôi biết rõ chuyện gì xảy ra, ở lại tôi sợ không khống chế được mình, tôi mà ra tay sợ rằng chuyện này sẽ không cách nào kết thúc.”

Tả Trí rút cuộc không kèm chế được đá ngã lăn cái ghế bên giường rồi đứng lên. “Thật mẹ anh buồn cười, tôi muốn xem làm sao lại không cách nào kết thúc? Đón lấy đồ chơi của người khác có phải cảm thấy rất vui?”

“Tả Trí! Cậu khiếm tốn một chút cho tôi!” cục trưởng Trương nhỏ giọng khiển trách, “Đừng quên thân phận của chính cậu! Thế nào? Chén cơm và gia đình cậu không muốn nữa à?”

Tả Trí nhất thời im lặng liếc nhìn Trần Dao. Trần Dao khoanh cánh tay khẽ nhếch hàm quật cường mà lạnh lùng nhìn anh, cảm thấy vẻ áy náy trong mắt anh thật là châm chọc. Lời đã nói đến đây Trần Dao không cách nào giả bộ ngu nữa, lòng của người đàn ông này còn có bao nhiêu phần ở bên mình?

Giang Thiệu vốn định thừa dịp mình còn có lý trí mà rời đi, nhưng câu nói sau cùng của Tả Trí hoàn toàn khiến anh nổi giận. Diệp Tiểu An cảm nhận được lửa giận của Giang Thiệu trước hết, muốn ngăn cản anh đã không kịp.

Không phải lần đầu tiên nhìn thấy Giang Thiệu và Tả Trí đánh nhau, nhưng là lần đầu tiên phát giác một sự đáng sợ của người đàn ông.

Cô cả động tác Giang Thiệu ra tay cũng không thấy rõ, Tả Trí đã bị nặng nề đánh ngã xuống đất. Vậy mà như vậy cũng chưa tính kết thúc, Giang Thiệu nắm cổ áo của anh giờ tay thêm một quyền, ngay sau đó còn thực cùi trỏ.

Tả Trí vốn bị thương trong người mất máu quá nhiều nên rõ ràng không địch lại Giang Thiệu, sau mấy chiêu thì vết thương vừa vá lại liền rách ra, chảy máu đầm đìa nhiễm đỏ quần áo. Trần Dao cách gần đó, mắt thấy Giang Thiệu lại muốn nhắc chân công kích Tả Trí, mà cô biết Giang Thiệu am hiểu nhất chân công, trong bụng kinh hãi theo bản năng nhào qua bảo vệ Tả Trí.

“Giang Thiệu dừng! ——”

Tả Trí thấy hoa mắt, trong ngực có một cơ thể mềm mại xông đến, chọt giật mình.

Là Trần Dao!

Trong chớp mắt, điều duy nhất Tả Trí có thể làm là ôm Trần Dao nghiêng người sang hết sức tránh công kích của Giang Thiệu.

Mỗi một chiêu của Giang Thiệu đều khát máu tàn nhẫn, hận không thể đánh chết tên khốn kiếp này, căn bản không ngờ Trần Dao sẽ bỗng nhiên xuất hiện, thu chân đã không thể nào. Nhưng sự ăn ý với Tả Trí nhiều năm qua khiến Giang Thiệu hiểu rõ đến ý đồ của anh trong nháy mắt, tận lực tiết lực thay đổi đá về bên hông anh.

Tả Trí chỉ cảm thấy eo bị đá đau đớn đến mức thấu xương, đau đến đầu gối anh mềm nhũn quỳ trên đất, cơ hồ bất tỉnh. Trần Dao kêu lên, ôm thân thể không ngừng trượt của anh. “Giang Thiệu anh điên rồi phải hay không? !”

Cục trưởng Trương lần đầu nhìn thấy hai đội trưởng mình coi trọng nhất đánh nhau, không ngờ Giang Thiệu không ra tay thì thôi vừa ra tay lại thật không chừa đường lui, rốt cuộc là xuất thân từ lính đặc biệt, trong mạch máu chảy sự tàn nhẫn khác hẳn với người thường.

“Cô tránh ra, Trần Dao.” thanh âm Giang Thiệu lạnh như băng, khí dữ quanh người thật lâu không tiêu tan.

“Anh mở to hai mắt nhìn rõ ràng! Anh ấy là anh em của anh! Chẳng lẽ anh vì cô ta mà muốn đánh chết anh ấy?” Trần Dao quát, che vết thương chảy máu không ngừng của Tả Trí.

“Giang Thiệu! Cậu đủ rồi! Vết thương của mình cũng không lo à? Muốn tay bị phế bỏ?” cục trưởng Trương tiến lên ngăn lại, Giang Thiệu lại bỏ mặc, dùng tay phải đã chết lặng hết các ngón chỉ Tả Trí, để xuống một câu nói.

“Tôi đánh cậu không phải vì gì khác, Tả Trí, tôi con mẹ nó xem thường cậu không có đảm đương, ngày trước cậu không phải như vậy, Diệp Tiểu An ở trong lòng cậu là địa vị gì chính cậu rõ ràng nhất! Là cậu tự buông tha cô ấy! Hôm nay tôi rất rõ ràng nói cho cậu biết, bây giờ cô ấy là người phụ nữ của tôi, còn chửi cô ấy nữa chứ tôi sẽ đánh cậu đứng lên không nổi nữa! Không tin cậu cứ thử xem!”

Sau lưng có cái tay nhỏ bé khê kéo áo sơ mi của anh, Giang Thiệu hít sâu một hơi cố gắng bình phục tâm tình, xoay người kéo Diệp Tiểu An đi.

Tả Trí phun máu trong miệng ra, trong tầm mắt mơ hồ không rõ chỉ thấy Diệp Tiểu An cách mình càng ngày càng xa.

“Tiểu An.”

Lúc té xỉu thì trong miệng Tả Trí chỉ thầm thì có hai chữ này. Trần Dao gắt gao nhin nước mắt trong hốc mắt không chịu rơi.

Giang Thiệu không nhớ rõ mình làm sao lái xe trở về, vừa vào cửa nhà Diệp Tiểu An liền trực tiếp vọt vào, chạy còn nhanh hơn thỏ. Anh nằm ngửa ở trên ghế sofa cánh tay khoác lên trên trán không nói một lời.

Một lát sau cảm thấy có một đôi tay nhỏ ấm áp thận trọng nâng tay phải của anh lên, anh căn bản không có tri giác gì, nhưng biết cô đang giúp mình vẽ loạn thuốc lên.

Diệp Tiểu An rơi nước mắt tí tách, lại cắn môi không lên tiếng.

Giang Thiệu nghỉ ngơi chốc lát mới trở lại bình thường một chút, nhắm mắt lại thở dài. “Tay của anh mà bị phế thật thì làm thế nào? Một thanh niên tốt thành tàn tật.”

Lúc này anh vẫn còn có thể nhạo báng, nước mắt của Diệp Tiểu An càng chảy dữ. Giang Thiệu ôm vai của cô đè vào ngực mình. “Diệp tiểu thư, em phải chịu trách nhiệm với anh, nếu không sẽ không ai muốn anh.”

Diệp Tiểu An nín lấy vạt áo của anh khóc không kìm chế được, Giang Thiệu vỗ nhẹ lưng của cô như dỗ con nít. “Thôi em khóc trước đi, khóc xong chúng ta trở lại thương thảo vấn đề này.”

“Giang Thiệu. Ô. Em hận anh chết được. . . .”

Giang Thiệu cười, “Vây quá bất hạnh.”

“Anh có biết hay không. . . . Em cho rằng sẽ không bao giờ gặp anh nữa. . . .” Diệp Tiểu An vừa khóc vừa đánh anh, quả đấm nhỏ tinh chuẩn rơi vào vết thương bị đạn bắn của anh. Giang Thiệu hít khí, nắm tay cô.

“Đổi chỗ đánh có được hay không? ——! !” Bỗng dưng, Giang Thiệu chống nửa người lên kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt. “Em nói cái gì?”

Diệp Tiểu An nhắm mắt lại đưa đôi tay ra ôm lấy mặt của anh, ngón tay từ trán của anh trượt đến lông mày, mắt, lỗ mũi rồi đến đôi môi, cảm, tỉ mỉ miêu tả lần nữa. Không trách được cảm thấy trên người anh có cảm giác quen thuộc. Xúc cảm rõ ràng phập phồng từ lòng ngón tay chính là người trong trí nhớ.

Cử động của cô làm tim của Giang Thiệu bị một loại khát vọng và mừng rỡ tràn đầy, trái tim đập thành thịch

Diệp Tiểu An mở mắt, dùng giọng nói đã khò khè đến khàn khàn nói cho anh biết, “Giang Thiệu, em là cô bé mù nè. . . .”

Lời nói vừa dứt, cả người liền bị Giang Thiệu kéo lên ghế sa lon đè ở phía dưới, nhin không được nữa cúi đầu hôn môi của cô.

Cô bé mù, cuối cùng đã đợi đến lúc em nhận ra anh.

34. Chương 34

Chương 34: Người lạ không quen biết

Cái hôn này chưa đến mức sấm sét đất rung, lại làm cho hai người rung động không dứt, nhất là Diệp Tiểu An.

Đầu lưỡi linh xảo của Giang Thiệu bồi hồi ở trên làn môi cô, miêu tả hình dáng môi cô, lúc cạy hàm răng cô ra thì Diệp Tiểu An do dự chốc lát, như không muốn há ra. Vậy mà Giang Thiệu không cho cô cơ hội, trực tiếp cuốn đầu lưỡi của cô nhảy múa, dây dưa.

Giang Thiệu phát hiện mình càng ngày càng thích hôn cô, thích cứ như nghiện, xúc cảm mềm mại kia mỗi lần đều làm cho anh không muốn ngừng.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tiểu An đáp lại nụ hôn của anh, mặc dù hơi khiếp đảm và ngượng ngùng. Nhưng tâm tình bây giờ của cô không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt. Giang Thiệu ra tay với Tả Trí cũng đã mang cho cô sự rung động khổng lồ, nhưng nghe được anh cảnh cáo Tả Trí không cho chửi bới mình nữa thì tim của Diệp Tiểu An nháy mắt bị ký ức đánh thẳng vào đến đau đớn.

Diệp Tiểu An vốn đang khóc dữ dội, hiện tại miệng bị anh chặn, rất nhanh liền thở không ra hơi. Nhưng hai tay Giang Thiệu cố định đầu của cô, cô không có chỗ né tránh, chỉ có thể vung hai tay nhỏ bé đâm anh, kêu ô ô.

“Thế nào, bây giờ còn không cho hôn à?” Giang Thiệu vẫn chưa thỏa mãn liếm môi của cô. Diệp Tiểu An thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng, lên án anh. “Anh làm em nghẹt thở!”

Giang Thiệu cười, lại hôn cô một cái. “Sao lại chột nhận ra anh? Anh cho rằng ngốc nghếch như em thì không biết phải đợi đến tháng năm nào.”

Diệp Tiểu An ngân ngấn nước mắt ôm mặt của anh nhìn qua nhìn lại, “Em nên sớm nhớ ra là anh mới đúng.”

Giang Thiệu kéo tay nhỏ bé của cô qua hôn lòng bàn tay cô. “Hiện tại cũng không muộn.”

Diệp Tiểu An lau nước mắt, “Vậy còn anh? Nhận ra em từ lúc nào?”

“. . . .” Giang Thiệu sờ sờ chóp mũi, thành thực khai báo dưới ánh nhìn soi mói sáng quắc của ôc. “Lần đầu tiên gặp em ở sân bay đã nhận ra.”

Quả nhiên, Diệp Tiểu An sợ run chốc lát, trong mắt từ từ lộ vẻ tức giận, đẩy anh ra không nói tiếng nào chạy về phòng đóng cửa lại. Giang Thiệu cam chịu than thở, nhẫn nại sự khó chịu trong người đi tới gõ cửa.

“Diệp Tiểu An, mở cửa.”

Không ra? Được rồi.

Giang Thiệu tìm cái chìa khóa mở cửa ra, Diệp Tiểu An ôm gối ngồi ở phía trước cửa sổ, bả vai mỏng manh run rẩy vì khóc. Giang Thiệu đi tới ngồi vào phía sau cô nhẹ nhàng ôm chặt thân thể cô. “Khi đó anh nghĩ em không còn nhớ anh, cho nên mới. . . .”

“Cho nên mới thông đồng với Tả Trí lừa gạt tôi à? Dù tôi không nhớ rõ anh, nhưng anh nhớ tôi mà!”

“Em tới bằng thân phận bạn gái Tả Trí, hơn nữa ai cũng nhìn ra em thích cậu ta cỡ nào.” Giang Thiệu cười khổ, “Anh thừa nhận mình khốn kiếp, nhưng cậu ta là anh em của anh, chuyện của đàn ông. . . Ừ. . . . Thật xin lỗi, anh không có nhanh chóng nói cho em biết chân tướng.”

Diệp Tiểu An nặng nề hừ một tiếng, thật ra cô biết nguyên nhân bị lừa căn bản là ở mình, không liên quan tới người khác. Mặc dù Giang Thiệu không có nói cho cô biết sự thật, nhưng anh quả thật đã từng không chỉ một lần ám chỉ cho cô biết Tả Trí có vấn đề. Là cô thiếu đầu óc cho rằng Tả Trí chỉ là đào hoa đa tình, chưa từng nghĩ bất tri bất giác mình đã bị đặt tới vị trí người thứ ba. . . .

“Vậy bây giờ tại sao anh trở mặt với anh ta?”

Giang Thiệu trầm mặc chốc lát, tiếp theo thu hẹp hai cánh tay ôm cô chặt hơn. “Bởi vì từ từ không tiếp thụ nổi cái kiểu ngốc nghếch không biết gì cả của em, sau đó. . . Phát hiện mình càng ngày càng coi trọng cô bé ngốc như em rồi.”

Tim của Diệp Tiểu An đập thành thịch. “. . . . Oh.” Hai giây sau cô mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp, xoay người lại cảm gối ôm đập anh. “Anh mới là đứa ngốc! Có ý gì chứ!”

Giang Thiệu nhân thể đoạt gối ôm ném ra sau lưng, bắt lấy cổ tay của cô kéo cô lại gần, không dè dặt đâm lên trán cô. “Anh có ý gì còn chưa đủ rõ ràng? Hiện tại ngay cả cục trưởng của anh cũng biết anh yêu em!”

Vèo vèo. . . .

Có đồ vật gì đó lọt vào trong trái tim như hồ nước của Diệp Tiểu An, phát ra tiếng vang dễ nghe, cũng tạo ra nhiều đợt sóng. Hai gò má nổi lên vệt đỏ ửng, cô mím môi không dám thở mạnh.

Giang Thiệu biết hiện tại cô nhất định muốn tìm cái động chui vào, cho nên xấu xa ôm cô không thả cũng không nói chuyện, không hề lo lắng thưởng thức dáng vẻ không biết làm sao của cô.

“Thật ra thì em. . . .” Diệp Tiểu An giống như đã ra quyết định rất lớn, hít một hơi thật sâu. “Sau khi mất em khỏi mắt vẫn luôn tìm anh, nhưng không tìm được, anh thậm chí cũng không nói cho em biết tên của anh, em đã tìm anh ba năm !”

Diệp Tiểu An cuối cùng không có dũng khí nói với Giang Thiệu, ba năm qua cô đi dạo khắp cả thành phố, dân mù đường không nhớ được phương hướng nào như cô lại nhớ được từng con đường, từng góc ngách trong thành phố. Mỗi lần lên đường, điểm cuối cùng vĩnh viễn là chỗ hai người đã quen biết. Nhưng khi nhìn khuôn mặt xa lạ bên cạnh lại cảm thấy mình rất ngốc. Trong biển người mê mông cô không biết gương mặt nào thuộc về anh, có lẽ anh đã quên cô, có lẽ từng vội vã lướt qua nhau với anh nhưng không cách nào nhận ra anh.

Diệp Tiểu An không cách nào mở miệng nói với ai là trong lòng cô có một người đàn ông không biết tên họ cũng không biết diện mạo. Lúc tất cả hi vọng từ từ bị mỗi một lần mặt trời mọc mặt trời lặn làm tiêu tan gần hết thì cô nghĩ mình nên kết thúc cuộc tình yêu đơn phương buồn cười này để bắt đầu một cuộc tình bình thường, sau đó cô gặp được Tả Trí.

Có lúc cô cảm thấy giữa người và người tồn tại một thứ gì đó rất không rõ ràng, đó là một loại duyên phận rất kỳ diệu.

Cô nhớ câu nói đầu tiên Tả Trí nói với cô, bởi vì đó đơn giản chính là câu đầu tiên Giang Thiệu nói với cô vào lần đầu tiên gặp mặt ba năm trước, mà còn ở cùng nơi. Cô tin tưởng “anh” ở trong lòng cô chính là người đàn ông ưu tú như Tả Trí.

Khác là, Tả Trí sẽ không khiến cô không thể tìm ra giống như bốc hơi giữa nhân gian, sẽ không khiến cô bất lực đứng ở đầu đường không biết phải bước ra bước kế tiếp ở hướng nào, sẽ không khiến cô cảm điện thoai di động lên lại không biết phải bấm số nào, sẽ không khiến cô chỉ có thể nhắm mắt lại dùng ngón tay miêu tả hình dáng một người với không khí. . . .

.

Diệp Tiểu An lâm vào trong trí nhớ, đôi mắt không khỏi đỏ lên. Giang Thiệu vừa bực mình vừa buồn cười vỗ tay khiến cô hồi hồn. “Hồn bay đến nước nào rồi?”

Diệp Tiểu An hít hít lỗ mũi chu mỏ ôm cổ của anh buồn bực chui vào trong ngực anh. “Anh trả cho em ba năm thời gian tốt đẹp!”

Một câu nói điên cuồng, lại khiến Giang Thiệu hiểu được cái gì, cười ôm cô cúi đầu khẽ hôn trán của cô. “Vậy trả thế nào đây, hay là anh trả lại em ba năm tính từ hôm nay nhé? Hử?”

Diệp Tiểu An không lên tiếng, Giang Thiệu biết cô đang suy nghĩ cái gì. “Chúng ta nam chưa cưới nữ chưa gả, không có gì không thể, huống chi em và Tả Trí đã sớm chia tay. Anh không muốn cầu xin em lập tức quên sạch tình cảm với cậu ta, nhưng ít nhất nên cho chúng ta một cơ hội, thử chung đụng với nhau, thử yêu lại lần nữa.”

Thử yêu lại lần nữa. Những lời này cũng là Giang Thiệu đang tự nhủ.

Rất lâu sau đó, Giang Thiệu mới cảm thấy Diệp Tiểu An nhẹ nhàng gật đầu một cái ở trong lòng mình.

“Em có một yêu cầu, không đúng, là điều kiện, không cho phép anh có chuyện gạt em cũng không cho gạt em.”

Giang Thiệu háng giọng, “Vậy xem ra trước mắt có một chuyện anh phải thẳng thắn với em.”

“Chuyện gì?” Diệp Tiểu An bỗng chốc đứng thẳng người, mặt khẩn trương ngửa đầu nhìn anh.

“Đầu gối của em đè chỗ đó của anh, ừ, hơi đau một chút.”

Diệp Tiểu An nhìn theo ánh mắt của Giang Thiệu xuống phía dưới người anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ cả, vội vàng lui ra ngồi đằng hoàng.

Không trách được mới vừa rồi cô vẫn cảm thấy đầu gối có thứ gì thọt tới, thì ra là. . . .

NGAO...OOO, mắc cỡ chết người.

Giang Thiệu xuống tay quả thật độc ác, Tả Trí nằm ở trên giường hôn mê hai ngày mới tỉnh lại. Vết thương cũng phải vá lại, xương sườn bị gãy một cây, cả người có nhiều mô mềm bị thương.

Trần Dao bỏ lại công việc, ở bệnh viện hết lòng chăm sóc, lại không nhắc một chữ đến chuyện hôm đó. Từ lúc Tả Trí tỉnh lại liền không nói được mấy câu, trừ đồng nghiệp trong đội cảnh sát cũng chỉ có Cận Mộc Vân và Cận Thanh đến thăm anh, Tả Liên Thành cả một cuộc điện thoai cũng không gọi.

Nhưng Cận Mộc Vân mỗi lần đều chỉ để canh xuống rồi rời đi, không có nửa câu ân cần nói chuyện với nhau. Tả Trí biết chuyện của mình đã hoàn toàn bại lộ, phải nhận được xử phạt trình độ gì anh cũng không có tinh lực suy nghĩ.

Cục trưởng Trương báo với anh, anh bởi vì vấn đề tác phong nên bị đăng cảnh cáo. Mặc dù chỉ là cảnh cáo nhưng Tả Trí hiểu đây rất có thể là ý của Tả Liên Thành, nếu không cục trưởng Trương sẽ đề chuyện này xuống hết, không để lại ảnh hưởng gì, suy tính đến việc anh có công hiến khá nhiều với công việc và chức vị đặc biệt, nên chuyện này nhiều nhất là phê bình giáo dục thôi, tổ chức sẽ xử lý khoan hồng làm đáng một chút.

Lúc vết thương của Tả Trí khôi phục, có thể xuống giường đi lại Trần Dao liền đặt một tờ giấy thỏa thuận ly hôn trước mặt anh.

Tả Trí liếc mắt nhìn, nhắm mắt lại rất là vô lực than thở. “Anh chưa từng nghĩ đến việc ly hôn với em.”

Trần Dao châm chọc lắc đầu một cái. “Bây giờ tôi hy vọng anh ký tên không chút do dự.”

“Trần Dao. . .” trong lòng Tả Trí tràn đầy áy náy, tình cảm nhiều năm không phải ai cũng có thể dễ dàng dứt bỏ.

Trần Dao đưa bút cho anh, vẽ mặt sóng nước chẳng xao, giọng nói bình tĩnh. “Lúc anh muốn lên giường với cô ta có nhớ đến tôi không?”

“Anh chưa lên giường với cô ấy, mặc kệ em có tin hay không.” Tả Trí siết bút chậm chạp không cách nào viết xuống tên của mình.

Trần Dao trầm mặc hồi lâu, chậm rãi gạt đầu, “Tôi tin, như vậy lúc anh và tôi lên giường có nhớ tới cô ta không?”

Trong lòng Tả Trí đau đớn, gian nan viết xuống một chữ “Tả”. Trần Dao tháo chiếc nhẫn kim cương kết hôn trên tay xuống đặt lên mặt bàn, quay mặt, trong đôi mắt sương mù mờ mịt. “Ký đi.”

Tả Trí siết chặt quyền, bỗng dưng ném bút rồi xé thư thỏa thuận thành mảnh nhỏ, cũng vứt bỏ chiếc nhẫn của mình, kéo Trần Dao qua ôm chặt cô vào trong ngực.

“Thật xin lỗi, là anh làm vỡ chiếc nhẫn, vỡ rồi thì không cần nữa, chúng ta bắt đầu lần nữa.”

Trần Dao cố nén nước mắt, “Chuyện này tôi cũng có trách nhiệm, đã bỏ quên anh, nhưng Tả Trí, anh thành thực một chút được không? Không phải đối với tôi, mà là thành thực với chính anh, hiện tại người phụ nữ trong lòng anh không phải tôi, làm lại, không phải quá khó khăn sao?”

Tả Trí cắn răng, “Cho anh một chút thời gian, anh sẽ quên cô ấy.”

“Bao lâu? Một tháng, một năm, hay là cả đời?” Trần Dao đẩy cánh tay của anh ra, từ trong túi lấy ra một phần thư thỏa thuận khác, “Mặc dù anh có thể quên cô ta, tôi cũng không thể quên được bộ dáng anh kêu tên cô ta lúc hôn mê. Tả Trí, nếu anh thật thấy thẹn với tôi thì đừng tiếp tục giữ tôi ở vị trí lúng túng này.”

Chuyện lừa mình dối người cả đời Trần Dao chỉ làm lần một lần.

Sự kiên quyết của cô khiến Tả Trí không thể nói nữa, khom lưng nhặt bút lên, mở giấy thỏa thuận li hôn ra ký gần từng chữ trong tên của mình lên.

Trần Dao miễn cưỡng mỉm cười. “Tạm biệt, Tả tiên sinh.”

Nhìn bóng lưng Trần Dao rời đi, Tả Trí kinh ngạc ngồi liệt ở đó hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

Anh mất đi Diệp Tiểu An, cũng mất đi Trần Dao.

Trái tim bị thương chồng chất, rốt cuộc trống rỗng.

Đã từng yêu nhau, cuối cùng lại đến trình độ người lạ không quen biết.

Có người gõ cửa, Tả Trí không có quay đầu lại, nhưng có thể từ tiếng bước chân phân biệt ra là ai.

Giang Thiệu nhặt mảnh vụn của giấy ly hôn bị xé rách trên đất lên, mấp máy khóe miệng.

“Anh tới xem tôi làm trò cười à?” Tả Trí mĩa mai cười.

“Tôi thăm xem cậu khôi phục thế nào.” Giang Thiệu đẩy cửa sổ ra để không khí đè nén trong phòng bay đi, “Không ngờ cậu lại đồng ý ly hôn, Trần Dao và Diệp Tiểu An rốt cuộc ai quan trọng với cậu hơn?”

Tả Trí không lên tiếng, có lẽ chính mình cũng không biết đáp lại như thế nào.

Giang Thiệu móc một tờ xét nghiệm ra đưa cho Tả Trí. “Cô ấy mang thai.”

Trong mắt Tả Trí chột tối đi. “Anh tới nói cho tôi biết anh làm Diệp Tiểu An mang thai?”

Giang Thiệu cười lạnh, “Tự cậu xem đi.”

Tả Trí cầm tờ xét nghiệm lên xem, phía trên lại viết tên của Trần Dao.

35. Chương 35

Chương 35: Anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm với em

Tả Trí đuổi theo ra chỉ thấy Trần Dao lái xe đi mất. Đó là ấn tượng Trần Dao luôn cho anh, tự nhiên lão luyện không dài dòng dây dưa, hôm nay ngay cả lý hôn cũng như thế.

Anh nhìn lên mưa thu liên miên, từ lòng bàn tay đến tim, đều lạnh lẽo.

Trong lúc Tả Trí dưỡng thương, Giang Thiệu trả phép về đội vui đầu vào trong công việc bận rộn và vụ án không dứt. Tả Trí không có ở đây cảm thấy giống như thiếu cái gì, mỗi lần đi ngang qua phòng làm việc của anh Giang Thiệu đều sẽ không tự chủ thả chậm bước chân.

Một cô gái trẻ tuổi mặc cảnh phục đang hỏi báo với Giang Thiệu kết quả điều tra về quan hệ giữa người với người của kẻ tình nghi, xoay người đã nhìn thấy anh dừng chân trước một cửa sổ ở hành lang, dáng vẻ như có điều suy nghĩ, liền đi tới vỗ vai anh một cách gần gũi, “Anh Tiểu Thiệu? Những điều em nói lúc nãy anh có chú ý nghe không?”

Giang Thiệu thu hồi suy nghĩ, khuôn mặt lạnh lùng rút ra bản ghi chép trong tay cô. “Bây giờ là giờ làm việc, gọi Giang đội, đừng để tôi nhắc em nữa.”

Nghê Hiểu bĩu môi, miễn cưỡng đáp nhưng rất nhanh mặt mày lại hớn hở đuổi theo bước tiến của anh, tay ngăn trở miệng nói nhỏ. “Tan việc cùng nhau ăn cơm? Em về lâu rồi mà anh vẫn chưa đón gió tẩy trần cho em, quá không tốt.”

“Không phải em đã sớm gọt bọ Tả Trí một bữa sao?”

“Không giống nhau, em muốn ăn với anh.”

Giang Thiệu không hề nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt. “Tôi không rảnh, buổi tối có hẹn.”

Nghê Hiểu đuổi theo, “Chuyện công việc à? Dẫn em theo đi, cho em học tập một chút.”

“Chuyện riêng.”

“Vậy càng phải dẫn em theo, em vừa trở về nước chưa liên lạc được bao nhiêu bạn bè! Anh Tiểu Thiệu. . .” Nghê Hiểu am hiểu nhất bám người, Giang Thiệu từ nhỏ đã bị cô đuổi theo vây quanh, anh đến đâu Nghê Hiểu theo tới đó, nhà vệ sinh nam cũng theo.

Giang Thiệu dừng lại, rất là bó tay. “Nghê Hiểu, đã nhiều năm rồi, em cũng thành người tuổi băm rồi mà sao còn dính người thế hả?”

“Em thích kẻ cận anh chứ sao.” Nghê Hiểu mặt mày cong cong, da mặt dày như thành tường. Giang Thiệu vừa muốn mở miệng, chợt đưa tay che ngực về mặt trở nên khổ sở. Nghê Hiểu lập tức mất bình tĩnh, vội vàng đỡ anh tựa vào tường. “Thế nào? Có phải vết thương bị đau không? Anh chờ em ở đây, anh đi lấy xe đưa anh đến bệnh viện!”

Chờ Nghê Hiểu chạy vội ra ngoài không thấy bóng dáng, Giang Thiệu lập tức trở về dọn dẹp đồ tan việc. Nghê Hiểu trở lại không tìm được anh liền chạy đi nghe ngóng từ các đồng nghiệp mới biết mình bị lừa rồi, tức giận đến dậm chân.

Giang Thiệu khó được tan việc sớm, lúc mở cửa cổ ý làm thật nhẹ nhàng để cho Diệp Tiểu An một sự ngạc nhiên.

Diệp Tiểu An lại đang tìm linh cảm, chân mày co rút đeo tai nghe cầm trái bưởi xem “Phim tài liệu”, Giang Thiệu đi vào cô cũng không nghe thấy.

Giang Thiệu đoán được bây giờ cô đang vui vào máy vi tính làm việc, nhưng không ngờ cô lại rảnh rỗi xem phim, còn xem rất nghiêm túc. Diệp Tiểu An gặm xong trái bưởi lấy ống nghe xuống đứng lên dãn gân cốt một cái, lúc xoay người lại không ngờ thấy Giang Thiệu tựa tại trên khung cửa cười như không cười, bị sợ đến che miệng kêu lên.

“Anh dọa chết người! Sao hôm nay trở về sớm như vậy?” Diệp Tiểu An chợt dạ, luống cuống tay chân khép máy vì tính lại.

Giang Thiệu còn chưa cởi đồng phục cảnh sát ra, tây trang thẳng thớm hết sức đàng hoàng. “Giọng nói của em hơi là lạ, lén anh nghĩ đến chuyện gì không đứng đắn à? Thành thật khai báo!”

Đúng là không phải ai muốn tùy tiện có khí thế đều có thể có, về mặt Giang Thiệu hơi rét khiến Diệp Tiểu An luống cuống. Anh ngoắc ngoắc ngón tay với cô, Diệp Tiểu An đi qua từng bước nhỏ.

Giang Thiệu nâng cằm cô lên. “Biết vì sao bảo em tới đây không?”

Con người đen của Diệp Tiểu An quay một vòng, thừa dạ trả lời. “Hôm nay em mua hai trái bưởi, vốn định mỗi người một trái, không có để ý trái kia cũng bị em ăn rồi, việc này không tính là phạm pháp chứ?”

“Thông minh một chút, tự nói và để anh nói có tính chất khác nhau đó!” Giang Thiệu cố nén cười, về mặt nghiêm túc.

Diệp Tiểu An nhăn nhu lõ mũi, đỏ mặt, cúi đầu nín lấy nút áo cảnh phục của anh. “Em có thể không nói?”

Giang Thiệu bị động tác đáng yêu mờ ám của cô chọc cho trái tim ngứa ngáy, không nhịn nổi nữa, ưỡn cô lên thả vào trên giường, mình cũng đè lên. “Vậy thì vụ oan giá hoá!” Dứt lời thổi hơi vào cổ cô, tay thọt lét eo cô, chọc cho cô vừa sôi trào tránh né vừa cười khanh khách không ngừng.

Hai người từ cười đùa biến thành tư thế mập mờ nữ trên nam dưới, Diệp Tiểu An chống hai tay hai bên cúi người nhìn anh, tiếng cười dần dần dừng lại. Tóc của cô buông xuống dưới, khiến trong thế giới của Giang Thiệu chỉ có khuôn mặt tươi cười đỏ ửng của Diệp Tiểu An.

Ánh mắt của Giang Thiệu từ từ trở nên thâm thúy, ánh mắt càng ngày càng sâu, Diệp Tiểu An bị anh nhìn đến mặt đỏ tim đập, nghiêng người leo xuống từ trên người anh. “Anh đói bụng ư, em đi làm cơm tối.”

Giang Thiệu vươn một tay kéo cô về đè dưới người, “Đúng là hơi đói bụng, ăn món ăn khai vị trước vậy.” Nói xong cúi đầu hôn đúng vào môi cô.

Ánh nắng chiều xuyên qua màn cửa sổ thật mỏng dòm ngó một đôi người yêu ngọt như mật đường, giống như mình cũng đỏ bừng cả mặt bởi vì nụ hôn nóng bỏng như keo như sơn của bọn họ, mở to mắt núp vào, chỉ để lại không khí ấm áp.

Diệp Tiểu An bị anh ôm hôn, trong lòng mềm mại chảy nước. Thật ra bởi vì công việc Giang Thiệu nên bình thường không có quá nhiều thời gian ở bên cô, nhưng Diệp Tiểu An có thể cảm nhận được anh vẫn cố gắng khiến cô vui vẻ, khiến cô quên hết những chuyện không vui trước kia, cố gắng cho cô cuộc sống mới.

Nhưng ý tưởng muốn dọn ra ở riêng của Diệp Tiểu An chưa bao giờ thay đổi, cô len lén chấm trúng một hai căn phòng ở ngoài, tiền mướn phòng và khu vực giao thông đều rất hài lòng, chủ cho thuê nhà cũng sáng khoái. Diệp Tiểu An rất nhanh ký tốt hợp đồng, cô cũng đã nhận chìa khóa.

Dĩ nhiên cô không nói với Giang Thiệu, bởi vì đã đồng ý chăm sóc anh cho đến khi vết thương khỏi hẳn. Hơn nữa cô có dự cảm Giang Thiệu sẽ không đồng ý cô dọn ra, bây giờ không có biện pháp mới ra hạ sách chém trước tấu sau này.

Một thời gian sau Diệp Tiểu An mới phát hiện nơi này rất gần sở cảnh sát, vì vậy ngồi mấy trạm tàu điện đi thẳng tới chỗ làm của Giang Thiệu. Nhưng cô không có dũng khí chạy đến cửa hô to tên Giang Thiệu, cũng không biết bây giờ anh có ở trong sở cảnh sát không, không thể làm gì khác hơn là đến quán cà phê đối diện gọi ly cà phê tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống trông mong.

Giang Thiệu xuất cảnh trở về, Nghê Hiểu mới vừa dừng xe xong điện thoại di động của anh đã vang lên. Liếc nhìn tên tuổi trên màn hình, khóe miệng hơi nhếch lên, điện thoại mới vừa được nghe đã truyền đến thanh âm thân bí của Diệp Tiểu An.

“Cảnh sát Giang, anh đang làm gì?”

“Lúc này bận, bây giờ đang tán gái.” Giang Thiệu ra hiệu Nghê Hiểu đi trước. Mà Nghê Hiểu thấy khắp mọi nơi không ai, điểm mũi chân đi đến gần nghe điện thoại của anh. Giang Thiệu trừng mắt, đẩy bả vai của cô.

Diệp Tiểu An giả bộ không vui hừ, “Trong sổ cảnh sát còn cho phép anh tán gái?”

“Không phải anh đang làm thế sao?” Giang Thiệu có thể tưởng tượng được bộ dáng Diệp Tiểu An hếch đầu cong môi khinh thường, “Em đang ở đâu?”

“Anh đoán xem! Ha, tuyệt đối đoán không được.” Diệp Tiểu An chống cằm, nhìn cái bóng mình trên thủy tinh, khóe mắt đuôi mày đều là nụ cười, hoàn toàn lộ ra dáng vẻ của cô gái đang yêu.

Giang Thiệu cẩn thận lắng nghe thanh âm trong điện thoại di động, nghiêng đầu nhìn về quán cà phê đối diện cửa chính sổ cảnh sát, trong tròng mắt thoáng qua vui mừng. “Đoán đúng có phần thưởng không?”

“Ừm, đúng thì em mời anh ăn cơm, sai thì anh mời em ăn cơm.”

Giang Thiệu cười khê, “Anh hơi bận, lát nữa gọi lại cho em nhé.” Anh cúp điện thoại lập tức nghiêm mặt dạy dỗ Nghê Hiểu. “Lúc em không có chuyện gì làm đừng luôn đi theo tôi được không? Để cho người khác nhìn thấy không hay!”

“Anh của con gái nhà ai?” Nghê Hiểu cười đùa, không để tâm đến lời cảnh cáo của anh. “Mọi người đều biết chúng ta lớn lên cùng nơi, lúc bé anh trêu chọc em không ít.”

Giang Thiệu chê cười, “Đại tiểu thư, lúc đó tôi làm phiền em chứ không phải trêu chọc em, về sau ít ở trước mặt đồng sự nói mấy chuyện lúc chúng ta còn nhỏ, ảnh hưởng không tốt.”

Nghê Hiểu lơ đãng, “Cũng tốt hơn để bọn họ bàn bạc chuyện Tả Trí kết hôn rồi ngoại tình chứ? Hử? Đúng rồi, nghe nói tiểu tam của Tả Trí anh cũng biết? Là người thế nào? Còn nghe nói Tả Trí vì cô ta mà ly hôn với Trần Dao?”

Giang Thiệu bỗng chốc dừng bước chân lại, xoay người lại nói với Nghê Hiểu. “Đừng để tôi nghe lại những lời này từ miệng em nữa, nếu không em đừng ở lại đội hình cảnh nữa, muốn đi đâu thì đi.”

Nghê Hiểu vẫn có bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện, biết lúc nào nên giỡn lúc nào nên nghiêm chỉnh, lập tức đứng nghiêm chào. “Hiểu!”

Diệp Tiểu An gục xuống bàn nhìn chằm chằm điện thoại di động, đang suy nghĩ khi nào Giang Thiệu gọi tới, trên đỉnh đầu chợt có một giọng nam quen thuộc vang lên. “Tiểu thư, xin hỏi chỗ này có ai không?”

“Oh! Sao anh biết em đang ở đây?” Diệp Tiểu An ngẩng đầu nhìn thấy người tới chính là Giang Thiệu, vui mừng nhảy dựng lên.

Giang Thiệu cười cô, “Đừng quên anh làm nghề gì, với lại nghe giọng điệu của em cũng biết em đang ở gần đây, sao, tối kiểm tra anh à?”

Diệp Tiểu An hơi xấu hổ, miệng nhỏ nhếch lên, “Ai mà thèm, em ra ngoài đi ngang đây nên thuận tiện ghé xem cửa chính cục cảnh sát ở hướng nào.”

Giang Thiệu nhìn đồng hồ, xoa xoa tóc của cô. “Anh sắp tan việc, đợi lát nữa cùng đi, buổi tối mời anh ăn cơm, anh mời em xem phim.”

Diệp Tiểu An cười tủm tỉm gật đầu, không ngờ lại chờ đến tận sáu tiếng. Giang Thiệu họp xong lại phải thi hành nhiệm vụ tạm thời, chờ hồi hạn ghi chép xong, Nghê Hiểu xách theo bữa ăn khuya nóng hổi đến cho anh thì Giang Thiệu mới kinh hãi nhớ tới Diệp Tiểu An vẫn còn đang chờ anh.

Giang Thiệu vừa gọi điện thoại cho Diệp Tiểu An vừa vội vã chạy đến, nhưng trong điện thoại lại truyền tới giọng nói nhắc nhở là đối phương đã khóa máy. Giang Thiệu chạy đến trước quán cà phê trước đã sớm đóng cửa không chút ngoài ý muốn nhìn thấy Diệp Tiểu An ôm túi đeo lưng ngồi ở trên thềm đá. . . . Ngủ thiếp đi.

Diệp Tiểu An bị lay tỉnh, vừa muốn nói chuyện liền hắc xì mạnh. Giang Thiệu cởi áo khoác xuống choàng ở trên người cô, hơi tự trách lại hơi tức giận. “Sao tắt máy?”

“Em chơi trò chơi không cẩn thận chơi hết pin rồi, sợ anh ra ngoài không tìm được nên em luôn ở đây chờ anh.” giọng nói Diệp Tiểu An ồm ồm. Bị anh ôm vào trong ngực thì có một luồng khí nóng bao quanh toàn

thân cô, khiến cô không tự chủ đến gần anh hơn. “Anh làm việc xong rồi? Thời gian này không có gì ăn ngon nữa, hay em mời anh ăn quán vỉa hè nhé? Hi, vừa tiện nghi vừa nhanh.”

“Sao không biết gọi điện thoại cho anh?”

“Anh không có tan việc đúng giờ thì nhất định là đang bận việc, em lo làm ồn anh, chờ chút sao.”

Giang Thiệu không biết thế nào, trong lòng lại hơi chua xót. Có phải bởi vì tất cả sự chờ đợi và bảo vệ của anh trước đó đều cho Cận Thanh, cho nên không biết cảm giác được người khác chờ đợi tốt đẹp như thế, không trách được Cận Thanh sẽ tham luyện sự che chở của anh.

Diệp Tiểu An lại hít hơi một cái, lỗ mũi hít hà. “Em mà bị cảm là anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm!”

Giang Thiệu ôm chặt cô, cúi đầu ghé vào bên tai cô nói nhỏ. “Có thể, nhưng phải cho anh làm chút chuyện để có cơ hội chịu trách nhiệm hoàn toàn với em.”

Lời của anh vô cùng mập mờ, trong nháy mắt Diệp Tiểu An liền hiểu, mặc cỡ giấu mặt trước ngực anh thật lâu không chịu nâng lên.

Nghe hiểu đứng dưới tàng cây, siết quả đấm trừng mắt nhìn hai người ôm nhau, trong mắt tối tăm.

36. Chương 36

Chương 36: Tình yêu vừa chớm nụ

Chủ nhật, Giang Thiệu từ chối không ít bữa tiệc để chừa lại thời gian cho Diệp Tiểu An. Cuộc hẹn của hai người cũng như bất kỳ đôi tình nhân nào khác, không có gì đặc biệt. Giang Thiệu cảm thấy mình giống như trở lại thuở nhỏ khi còn mơ ước tốt đẹp với tình yêu, mặc dù tâm trạng đã khác nhau trời vực với khi đó.

Diệp Tiểu An đi kiểm tra với anh, bác sĩ rất hài lòng với tình huống khôi phục của anh. Diệp Tiểu An rất cuộc có thể yên lòng, vẫn lo lắng anh đánh nhau với Tả Trí xong thì tay sẽ bị thương thêm, thường ngày ở nhà đều không cho anh làm gì cả, luôn hầu hạ anh như một thiếu gia.

Từ nhỏ đến lớn Giang Thiệu đều sống dưới “bạo lực kiểm hộ Giang”, chưa bao giờ được “Ăn sung mặc sướng” như vậy, nên anh rất hưởng thụ. Mặc dù chân tay Diệp Tiểu An ụng về lại cực kỳ để ý cuộc sống thường ngày của anh.

Cái cảm giác được người khác đặt trong lòng thật khiến người ta bị nghiện.

Hai người xem phim xong liền ghé quán cà phê ngoài trời uống nước, đó là thời gian mở đầu của cuộc sống về đêm tại thành B, xa hoa truy lạc, ngập trong vàng son. Đêm thu gió lạnh, Diệp Tiểu An co rút thành một cục cảm thức uống nóng hào hứng bùng bùng xem biểu diễn trên quảng trường trước mặt. Chợt trên người ấm áp, sau lưng có một thân thể ấm nóng dựa tới, Giang Thiệu kéo y phục ra quần cô vào ngực, cùng nhau xem.

Thấy cô bởi vì kinh ngạc mà tròn tròn cặp mắt, thấy cô bởi vì đặc sắc mà kích động không dứt, còn thấy cô bởi vì vui vẻ mà nở nụ cười. Tóm lại, cô chính là cô gái không cách nào an phận, ở trong lòng anh vọt tới vọt lui không hề dằn hoãn.

Tính tình của cô và Cận Thanh thật sự chênh lệch khá xa. Cận Thanh xinh đẹp chừng chạc thành thực, còn cô lại là đứa bé thích xù lông lại dễ dàng yên lặng, miệng cứng lòng mềm, không có tính toán. Nói cô không đủ độc lập trên sinh hoạt nhưng vẫn chưa gây ra phiền toái lớn nào cho anh, nói cô dễ dàng sinh ra lệ thuộc vào người lại không khiến anh cảm thấy có bất kỳ gánh nặng.

Giang Thiệu và cô ở chung càng lâu càng thấy vui mừng, Diệp Tiểu An không phải cô gái nhìn lần đầu tiên liền khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, lại thần không biết quỷ không hay khi hay cột một sợi dây vô hình vào trong tim anh, vô luận anh đang ở nơi đâu cũng sẽ tưởng nhớ. Trên người cô có thứ gì đó không nói rõ được, nhưng lại kéo anh gần hơn, gần hơn từng chút.

“Diệp Tiểu An.”

“À?”

“Tiếp tục như vậy anh sợ anh sẽ. . .”

“Cái gì?” Diệp Tiểu An quay đầu lại, ánh đèn khiến ánh mắt của cô lóe sáng như kim cương. Giang Thiệu nhìn chòng chọc cô chốc lát, hôn chớp mũi của cô một cái, nhỏ giọng mập mờ nói. “Em nhích tới nhích lui, anh sợ anh sẽ khắc chế không được hành quyết em ngay tại chỗ.”

Diệp Tiểu An không được tự nhiên khinh bỉ liếc xéo anh, “Chuyên tâm xem tiết mục đi, đừng luôn nghĩ mấy chuyện vớ vẩn.” Sau đó cô ngược lại đằng hoàng hơn rất nhiều.

Thật ra thì Giang Thiệu chỉ nói một nửa câu mà thôi.

Có lẽ anh cũng không hề bền chắc không thể gãy như anh tự cho là. Về mặt tình cảm bị triệt để vứt bỏ một lần, quả thực làm cho người ta khó thừa nhận hơn bất kỳ sự thương tổn nào khác. Giang Thiệu chỉ là không chịu ỉn cơ hội chính thức chữa vết thương kia, tự cho là không cần thuốc, nhưng không ngờ khép lại chỉ có mặt ngoài, bên trong chỗ đã kết vảy vẫn là máu tươi đầm đìa.

Tình yêu sẽ đến sẽ đi, còn có thể trở lại.

Lần này tình yêu vừa mới chớm nụ, nhưng anh lại phát hiện mình hơi lo sợ.

Anh sợ, không biết một ngày nào đó thật sự yêu Diệp Tiểu An rồi, thì tình cảm dành cho Cận Thanh hai mươi bốn năm trước đó là cái gì? Những kinh nghiệm đau đớn kia trải qua một lần là đủ cho người ta đau đớn nửa đời sau, lúc nào cũng nhắc nhở sự bỏ ra buồn cười và ngu xuẩn của anh.

.

Nhìn thấy Cận Thanh ở lầu dưới công ty thật khiến Trần Dao cảm thấy ngoài ý muốn, cô mặc một bộ váy eo àu vàng nhạt miễn cưỡng che giấu bụng đã nhô ra, giày cao gót thích nhất cũng đổi thành thấp gót.

Hai người tìm một quán yên ắng gần đó, Cận Thanh tháo kính mắt xuống lộ ra gương mặt tinh xảo, nhưng Trần Dao lại vẫn nhìn ra vẻ khác thường.

“Chị làm sao vậy? Tiều tụy như vậy, có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Cận Thanh lắc đầu, hơi cười, cầm ngược tay của cô. “Em và Tả Trí thật sự ly hôn?”

Trần Dao sợ run chốc lát, cười khổ. “Còn chưa có ly hôn, anh ấy đổi ý rồi, không đồng ý, hiện tại mới ly thân.”

“Em định làm như thế nào?”

Trần Dao vuốt quai tách. “Em vốn không muốn đến tai tòa án, nếu như thật sự không có cách nào cũng chỉ có thể. . .”

“Nhất định phải biến thành như vậy à?”

Trần Dao cười khẽ, “Vậy còn chị? Ban đầu sao nhất định phải chia tay với Giang Thiệu?”

Cận Thanh hơi xấu hổ, lại rất mau khôi phục như thường. “Tình huống của chị với anh ấy không giống hai em, Tả Trí không muốn ly hôn chứng minh nó vẫn yêu em, không muốn mất đi em.”

“Nếu như chị tới nói chuyện giùm Tả Trí thì không cần đâu.” Trần Dao cúi đầu uống nước, mấp máy khóe miệng. “Chị chưa từng trải qua tình cảnh đó, sẽ không hiểu cảm thụ của em, tình cảm sẽ thay đổi theo thời gian, em rất rõ ràng anh ấy còn dành cho em bao nhiêu tình cảm.”

Thái độ Trần Dao kiên quyết, Cận Thanh cũng không tiện nói cái gì nữa, chống cằm, ánh mắt nhìn sâu xa, yếu ớt cười nói. “Không ngờ cô gái Diệp Tiểu An kia có lực ảnh hưởng lớn thế, em có hận cô ta không?”

“Hận cô ta làm cái gì, vấn đề không phải trên người cô ta, không có Diệp Tiểu An cũng sẽ có những cô gái khác, huống chi bây giờ ở chung với cô ta đã không phải là Tả Trí nữa rồi.” Trần Dao cố ra vẻ nhẹ nhõm, nói không quan tâm là không thể nào. Không có bất kỳ một người phụ nữ nào nhìn thấy người đàn ông của

mình có tình cảm với người phụ nữ khác còn có thể giải quyết theo lý trí. Nhưng trong lòng Trần Dao hiểu rõ ràng vấn đề hôn nhân xảy ra trên người cô và Tả Trí.

“A, Giang Thiệu thật đúng là người đàn ông bao che, Tả Trí bị anh ấy đánh quá chùng, lần đầu nhìn thấy hai người bọn họ đánh kịch liệt như vậy, tám phần hai anh em hoàn toàn rõ rồi.”

Trần Dao nửa trào phúng nửa nhạo báng, Cận Thanh cười làm lạnh lại cảm thấy trong lòng không có cảm giác.

Cận Thanh chia tay với Trần Dao rồi trực tiếp lái xe về nhà, căn nhà lớn trống rỗng, tấm ảnh cưới to dùng vừa mới lấy về mấy hôm trước đặt trên đất phòng khách. Hạ Thanh Văn quá bận rộn căn bản không thời gian xem, Cận Thanh mang cái ghế tới ngồi trước ảnh cưới, nhìn chăm chú vào người đàn ông trong hình, nhìn một chút liền rơi lệ.

Nếu như không gặp phải anh, có lẽ người đàn ông trong hình sẽ là Giang Thiệu. Cận Thanh không nghĩ ra theo đuổi tình yêu mình muốn có lỗi gì? Giang Thiệu kiên trì không ngừng theo đuổi cô nhiều năm, nhưng cô thủy chung không cách nào yêu anh. Đối với Hạ Thanh Văn, cô đã từng bồi hồi, từng giằng giụa, cuối cùng không thể chống cự khát vọng tình yêu, khiến mình thương tổn Giang Thiệu thật sâu. Chẳng lẽ cũng bởi vì vậy mà trời ới trừng phạt cô sao?

Cô muốn quên đi đối thoại của Hạ Thanh Văn và đại tiểu thư hàng không Phi Dương cũng chính là tỷ tỷ của anh mà ngày đó mình không cẩn thận nghe được, nhưng thanh âm kiên định mà ẩn nhẫn của anh một mực quanh quẩn trong đầu cô.

Rất khuya Hạ Thanh Văn mới về nhà, Cận Thanh đã buồn ngủ. Anh không có mở đèn, ngồi ở bên giường nhẹ nắm tay Cận Thanh, tầm mắt từ mặt cô chuyển tới bụng cô, trong lòng không khỏi chua xót hơn.

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên, dưới lòng bàn tay là một sinh mệnh nhỏ linh hoạt, có quan hệ gắn liền với anh, chảy dòng máu thuộc về anh. Cho tới bây giờ anh đều cảm thấy loại cảm giác này rất thần kỳ, trừ cha mẹ và tỷ tỷ, cõi đời này còn có một người liên hệ mật thiết với mình.

Anh tự nói với mình Cận Thanh thương anh còn cho anh một đứa bé, hướng chỉ hai người đã định ngày kết hôn, những tình cảm không cách nào gặp phải ánh sáng không thể nói nói ra càng phải chôn sâu hơn. Cận Thanh và đứa bé mới là tất cả sau này của anh, anh phải biết đủ.

Sau khi anh vào cửa Cận Thanh liền tỉnh, Hạ Thanh Văn cũng biết cô tỉnh nhưng không có gọi cô. Cởi quần áo nằm xuống ôm cô vào trong ngực, khẽ vuốt ve bụng của cô, lời nói khi say cứ như lằm bằm lằm bằm.

“Chúng ta thành hôn trước ngày đã định được không?”

Cận Thanh tiếp tục giả vờ ngủ.

“Anh muốn cưới em sớm hơn, như vậy. . . . Như vậy có thể luôn ở chung với em.” Có thể vĩnh viễn làm đứt niềm tưởng không thiết thực đối với người khác, tìm hoàn toàn chết, thực tế sống qua ngày.

Hạ Thanh Văn kéo tay của cô đặt ở bên môi hôn nhẹ, giống như nghĩ đến cái gì nên tự trách. “Xem anh, chuyện lớn như hôn kết hôn cũng quên hết, Thanh Thanh, ngày mai chúng ta đi mua ngay chiếc nhẫn.”

Hạ Thanh Văn thao thao nói nói rồi dần dần tiến vào mộng đẹp, Cận Thanh không có mở mắt, nhích lại gần ngực anh, nước mắt len lén từ khóe mắt trượt xuống.

Tả Trí khỏe lại đi làm lại, ánh mắt mỗi người nhìn anh đều chứa thành phần nhiều chuyện, trừ Giang Thiệu. Bởi vì Giang Thiệu căn bản không nhìn anh, dĩ nhiên Tả Trí cũng không nhìn anh. Hội nghị thường kỳ buổi sáng xong liền nhận được vụ án cướp bóc giết người, Giang Thiệu dẫn theo mấy người đến hiện trường, Tả Trí lật xem tư liệu vụ án khác, Nghê Hiểu ôm một chồng hồ sơ đi tới gõ cửa phòng làm việc của Tả Trí.

“Anh Tiểu Trí, sao anh ra viện sớm thế?” Nghê Hiểu cười hì hì đi vào, đặt trà ngon ở bên cạnh anh.

Tả Trí lười nhác mí mắt, “Đây là sở cảnh sát, em mặc cảnh phục nên gọi anh là Tả đội, anh đã nói với em rất nhiều lần rồi.”

Nghê Hiểu khinh thường hừ hừ, “Anh thật giống y Giang Thiệu.”

“Em không phải là cái đuôi nhỏ của Giang Thiệu ư, sao không đi với anh ta?”

“Ai yêu.” Nghe Hiểu nhắc tới chuyện này liền buồn bực, “Em cảm thấy anh ấy hình như rất ghét em đi theo anh ấy.”

“Không tệ, có điều kiện cơ bản mà trinh sát viên nên có, miễn cảm với mọi chuyện.” Tả Trí nhếch khóe miệng châm chọc cô, toàn thế giới cũng biết Giang Thiệu cảm thấy cái đuôi nhỏ này rất phiền, sau bao nhiêu năm Nghe Hiểu rốt cuộc cũng ý thức được điều này rồi. Anh để tài liệu xuống, chống lên mặt bàn nói.

“Em trở về nước vào lúc này là nghe được gió thổi cỏ lay gì?”

“Cái gì chứ, không hiểu.” Nghe Hiểu giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, Tả Trí chê cười. “Khỏi phải giả vờ với anh, em biết được Giang Thiệu và Cận Thanh chia tay cảm thấy mình có cơ hội mới trở về.”

Nghe Hiểu bĩu môi, lại tức giận vỗ xuống bàn. “Không ngờ lại để cho người ta nhanh chân đến trước rồi, à nh Tiểu Trí, ưm, Diệp Tiểu An là cô gái thế nào, anh nói Giang Thiệu thật sự thích cô ta sao?”

Ánh mắt Tả Trí chìm chìm, muốn nổi giận lại dè xuống, bưng ly lên uống một hớp trà. “Tôi nào biết.”

“Cô ta không phải người tình của anh à? Tại sao lại bị anh ấy tiếp nhận? Anh không được rồi anh Tiểu Trí. Em cảm thấy Giang Thiệu xem cô ta là vỏ xe phòng hồ, hóa giải khổ sở thất tình, người nào không biết anh ấy không phải chị anh thì không lấy, tình cảm chân chính sao có thể nói thay đổi liền thay đổi ngay? Nhưng nhìn có vẻ quan hệ hiện tại của hai người còn rất khá, hơn nữa đêm Diệp Tiểu An vẫn còn ở bên ngoài chờ Giang Thiệu tan việc, ai yêu.” Nghe Hiểu chỉ sợ thiên hạ không loạn, chuyên chọn bãi mìn của người khác để dùng sức nhảy lên.

Sắc mặt của Tả Trí bỗng chốc lạnh xuống, tiện tay nhặt hồ sơ lên ném qua. “Sống không nhịn được à, có phải phạt em chép hai chữ ‘ Tả đội ’ một vạn lần mới nhớ lâu hay không? Cút đi, chớ phiền tôi!”

Nghe Hiểu bị nạt đi ra ngoài, giận mà không dám nói gì, chờ ra cửa thì bên môi liền nhếch lên nụ cười yếu ớt không rõ ý vị. Tả Trí dè huyệt Thái Dương thở phào một cái, xem các loại tâm tình phức tạp như trà nóng uống hết vào bụng.

37. Chương 37

Chương 37: Tình địch gặp mặt

Giang Thiệu không ngờ lúc gặp mặt Cận Thanh lần nữa lại khiến anh bị tác động lớn thế. Không chỉ trên thị giác, mà còn trên tâm lý.

Lúc ấy anh đang tiến hành kiểm tra ở gần hiện trường phát hiện vụ án, trong lúc vô tình quay người lại thì tầm mắt liền bị bóng dáng cao gầy kia hấp dẫn, trái tim giống như bị người ta đục một cái, tê liệt toàn bộ.

Hạ Thanh Văn chạy một vòng đến công ty rồi chạy về, nhất định kéo Cận Thanh đi mua nhẫn. Chiếc cô thích thì Hạ Thanh Văn không hài lòng, chiếc Hạ Thanh Văn hài lòng thì Cận Thanh lại cảm thấy chưa đủ đẹp. Hai người chọn tới chọn lui cuối cùng quyết định đặt.

Từ trong tiệm ra ngoài, Hạ Thanh Văn phát hiện cảm xúc của Cận Thanh không tốt, liền ôm cả vai của cô trêu chọc cô. Cũng không biết anh nói cái gì, lại chọc cho Cận Thanh che bụng vui vẻ, bộ dáng buồn cười lại không dám cười to hết sức vui vẻ.

Hạ Thanh Văn nhẹ nhàng vén tóc của cô ra sau tai, ánh mắt nhu hòa đi. “Đã có một thời gian không thấy em cười, em mắc chứng u buồn trước hôn nhân trong truyền thuyết sao? Vì tốt cho con chúng ta, em cố gắng vui vẻ đi mà, nhé?”

Cận Thanh cười lờm anh một cái, “Trong lòng anh cũng có con trai của anh.”

“Vậy phải xem con anh ở trong bụng ai nữa.” Hạ Thanh Văn nhú mày, bàn tay cẩn thận xoa cái bụng nhô ra của cô.

Cận Thanh đẩy tay của anh ra, gắt giọng. “Sao em nghe lời này cảm thấy có cái gì không đúng?” Đang nói chợt ôm bụng kêu lên một tiếng, Hạ Thanh Văn bị sợ đến lập tức đổi sắc mặt. “Thế nào?”

Cận Thanh hô một hơi, “Em bé đá em.”

Hạ Thanh Văn ngẩn ra, cười ha ha, trước mặt mọi người khom xuống hôn lên bụng của cô một cái, “Tiểu tử thú vị chớ giày vò mẹ con, xem con ra ngoài rồi ba sẽ thu thập con thế nào! Ba cũng không nỡ giày vò mẹ đó biết không?”

Giang Thiệu thấy hết một màn này. Một người phụ nữ anh yêu đến tận xương, lại mang thai con của người khác, nơi đó cũng từng có một đứa bé thuộc về anh, mặc dù rất ngắn ngủi. Quan trọng nhất là nụ cười thỏa mãn trên mặt cô, còn có ánh mắt cô nhìn người đàn ông kia.

Trong một khắc kia tâm tình của Giang Thiệu đã không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả. Nhiều năm qua anh không hề nhìn thấy ánh mắt đó trong mắt Cận Thanh: si mê, thỏa mãn, không muốn xa rời, yêu thương. . . .

Thì ra đúng như lời cô nói, cô chưa từng yêu anh, một chút cũng không có.

Giống như có thể nhận thấy được tầm mắt của anh, Cận Thanh chợt ngừng đầu nhìn về phía Giang Thiệu, nụ cười bên môi cứng ở nơi đó.

Lực chú ý của Giang Thiệu chỉ dừng chốc lát ở trên người cô, rồi nghiêng đầu tiếp tục làm việc, nhưng lỗ tai lại nghe được tiếng bước chân đi tới của Cận Thanh.

“Giang Thiệu.” Cận Thanh ở sau lưng anh nhẹ giọng kêu anh. Giang Thiệu không có phản ứng chút nào. Cô lại gọi một tiếng nữa, nhưng anh vẫn mắt điếc tai ngơ.

Cấp dưới liếc nhìn Cận Thanh, “Cô có chuyện gì?”

“Tôi tìm anh ấy.” Cận Thanh trả lời không nóng không lạnh.

Lúc này Giang Thiệu mới giao phó công việc cho cấp dưới rồi xoay người cười xin lỗi Cận Thanh. “Thật ngại, đang bận, tìm tôi có việc?”

Cận Thanh ngây ngẩn cả người. Giang Thiệu là một người đàn ông có tính tình hơi thanh cao, đối với rất nhiều người và việc đều có thái độ lạnh lùng xa cách, duy chỉ nhiệt tình như lửa với cô, mặc dù cô luôn chẳng thèm ngó tới anh. Nhưng lúc này, cô phát hiện mình không còn là người đặc biệt trong mắt anh nữa thì lại không thích ứng lắm.

Cô chợt nghĩ đến Diệp Tiểu An, cô bé kia đã thay thế vị trí của cô ở trong lòng Giang Thiệu rồi sao? Cận Thanh rất quan tâm sự hoàn mỹ, khi cô biết trong lòng Hạ Thanh Văn chôn sâu một người phụ nữ khác thì cô bắt đầu ghen tỵ với mình trước kia.

Ít nhất ở một thời kỳ trong cuộc đời của Giang Thiệu cô đều là duy nhất của anh.

Cận Thanh không lên tiếng, Giang Thiệu quét mắt nhìn Hạ Thanh Văn ở trước xe hút thuốc lá một mình, lại nhìn bụng cô, khóe miệng giương lên. “Khi nào kết hôn? Mẹ em vẫn luôn muốn em gả đi sớm, nhớ thông báo cho tôi trước.”

Cận Thanh kinh ngạc nhìn anh, Giang Thiệu bật cười. “Sợ tôi đập phá quen sao?” Anh nhìn đồng hồ, “Tôi còn có vụ án phải tra, không thể làm trễ nãi quá nhiều thời gian, đi trước một bước.”

Hạ Thanh Văn hút xong điếu thuốc Giang Thiệu cũng rời đi, anh đỡ Cận Thanh vào trong xe nịt chặt dây an toàn. “Tại sao không cho anh sang? Anh không gặp người ta được à?”

“Anh ấy nói muốn tới tham gia hôn lễ của chúng ta.”

Hạ Thanh Văn cười, “Tốt, một người đàn ông nhắc lên được bỏ xuống được, đúng rồi, nghe nói anh ta biết anh rể của anh.”

Cận Thanh chợt trầm mặc rồi cười khỏ, âm thầm nắm quần. “Em đã từng gặp anh rể của anh hai lần.”

“Lúc nào? Anh ta và chị anh mới vừa phục hôn nhưng đang bận, rời khỏi Phi Dương rồi rất ít trở về.”

“Lần đầu tiên là trước khi bọn họ phục hôn, em và chị anh cùng bay đến Singapore.” Cận Thanh nhìn phong cảnh ven đường ngoài cửa xe, trong mắt từ từ lộ vẻ ướt át. “Lần nữa là mấy ngày trước.”

Hạ Thanh Văn ngẩn ra, dừng xe ở ven đường, mặt trầm như nước. “Bọn họ đi tìm em? Nói cái gì? Sao em không nói sớm cho anh biết.”

Cận Thanh không nhìn anh, chống cằm yếu ớt thở dài. “Thanh Văn, chúng ta có cần hoãn lại hôn sự hay không.”

Hạ Thanh Văn giận, xoay vai của cô qua, “Tại sao phải hoãn, bụng của em có thể cho chúng ta hoãn sao? Có phải chị anh nói gì với em? Em ngẩng đầu lên nhìn anh đi!”

Vậy mà lúc Cận Thanh ngẩng đầu lên, Hạ Thanh Văn lại tịt ngòi rồi. Nước mắt trong mắt Cận Thanh lăn chã rơi, mày đẹp cau lại. “Em không muốn thấy anh khó xử, bởi vì em mà khiến anh rời khỏi Phi Dương thì em không làm được.”

Lúc này Hạ Thanh Văn liền muốn gọi điện thoại cho Hạ Tinh Văn, suy nghĩ một chốc lại rút điện thoại về, vuốt xuôi nước mắt ở khóe mắt Cận Thanh, cười nói. “Em đừng để chị ấy ngang tàng với em, bị anh rể anh lần áp hoại nên mới tìm em để lấy thăng bằng, Phi Dương cũng không phải do mình chị ấy định đoạt.”

“Thanh Văn.”

Chặn môi của cô, vẻ mặt Hạ Thanh Văn thành thật. “Chị ấy đang khảo nghiệm con dâu của nhà họ Hạ, đừng lo lắng.”

Khi Giang Thiệu tan việc về nhà thì trời đã tối rồi. Diệp Tiểu An gác chân ở trên ghế sofa ngẩn người, nhìn thấy anh đi vào cũng không lên tiếng. Giang Thiệu ngồi vào đối diện cô giơ tay lên quơ quơ ở trước mắt cô, Diệp Tiểu An làm như không thấy vẫn giữ ánh mắt đăm đăm.

“Em làm gì thế, lại làm sai cái gì mà ngồi ở đây kiểm điểm vậy?”

Thấy cô vẫn không có phản ứng, Giang Thiệu liền bế cô đến lên đùi nâng cằm của cô để cho cô nhìn thẳng mình. “Xảy ra chuyện gì?”

Diệp Tiểu An nháy mắt mấy cái, “Mẹ anh gọi điện thoại đến, bà ấy bảo anh rảnh thì về nhà thăm ba anh.”

“Chuyện này à?” Giang Thiệu lơ đãng, “Vậy em ngăn người cái gì?”

Diệp Tiểu An nhếch miệng, hơi đỏ mặt. “Bà ấy bảo anh dẫn em theo.”

Giang Thiệu lập tức cười lên. “Thì ra là rầu rĩ vì chuyện này, thế nào, không muốn hay là sợ?”

Diệp Tiểu An do dự không biết làm sao mở miệng, Giang Thiệu liếc nhìn phòng bếp, đặt cô xuống rồi vào trong phòng ngủ thay đồng phục ra. “Hôm nay chúng ta ra bên ngoài ăn.”

Trên đường anh nghe điện thoại xong lại quay đầu xe trở về Cẩm Duyệt. Diệp Tiểu An nghe Cẩm Duyệt liền sợ hết hồn, “Ăn cơm tối thôi, không cần đến địa phương cao cấp như vậy.”

Giang Thiệu chỉ cười không nói, dắt tay của cô đi vào thang máy tới một phòng ở khu khách quý. Còn chưa tới cửa đã nghe thấy tiếng ồn ào bên trong, Diệp Tiểu An kéo anh. “Anh muốn dẫn em tới gặp ai?”

“Đều là bạn bè cùng khu lúc nhỏ, thỉnh thoảng sẽ tụ họp, có người nói chuyện không biết điều thì đừng chấp nhặt với họ, muốn nói cái gì cứ nói không cần cố kỵ.” Giang Thiệu dừng một lát, “Diệp Tiểu An, biết anh đang nắm tay ai không?”

“Em chứ ai.” Diệp Tiểu An thấy kỳ quái, vậy cũng là vấn đề?

Giang Thiệu cúi đầu hôn môi của cô, “Vậy thì nhớ.”

Giang Thiệu dắt Diệp Tiểu An đẩy cửa phòng ra, thanh âm bên trong nháy mắt dừng lại, mặc kệ đàn ông phụ nữ đang ngồi hay đứng đều đồng loạt đưa tầm mắt đến trên người Giang Thiệu, lại đồng loạt đứng ngay ngắn kính quân lễ.

“Chào tư lệnh Giang!”

Những người này phong cách khác nhau, trang phục gì cũng có, nhưng lúc này đều tỏ vẻ nghiêm chỉnh, chọc cho Diệp Tiểu An bật cười một tiếng.

Nụ cười này khiến mọi người tập trung hết lực chú ý vào cô gái như tinh linh nhỏ bên cạnh Giang Thiệu, không khỏi kinh ngạc nhú mày. Giang Thiệu sớm quen bộ dáng này của họ, không nhận được khoái khoái tay. “Còn đứng ngây đó làm gì, xuống dưới lầu tập hợp chạy việt dã 5000m.”

Vừa dứt lời người cả phòng đều chuẩn bị đi ra ngoài, khi Diệp Tiểu An trợn to hai mắt thật sự cho là bọn họ muốn đi chạy 5000m thì mấy người đàn ông dẫn đầu lập tức tuôn qua cười đùa náo loạn với Giang Thiệu.

“Xem tụi này là cậu sao mà vừa gặp đã bắt 5000m!”

“Thành thật mà nói, cô gái này là ai?”

“Này còn phải hỏi, đã dẫn đến cho tổ chức thẩm hạch còn có thể là ai!”

“Cậu đi ra ngoài trước, tổ chức muốn bí mật thẩm hạch vị nữ đồng chí này một tiếng, nhất trí thông qua thì hai người mới có thể gặp mặt!”

Giang Thiệu dễ dàng hất ra mấy người đàn ông trên người, thưởng mỗi người một quyền rồi lại kéo Diệp Tiểu An đang bồn chồn lo lắng vào trong lòng, mặt cười cười. “Gọi chị dâu, về sau gặp trên đường nhớ nhường đường, ai dám bắt kính khai trừ khỏi tổ chức.”

Mặc dù nói đùa, nhưng người người đều nghe ra mấy phần nghiêm túc. Có người sờ cằm đùa giỡn quan sát Diệp Tiểu An, có người cột nhả đi qua bắt tay cô, còn có người hạch hỏi cô nữa. Diệp Tiểu An đau cả đầu, khẩn trương đến lòng bàn tay chảy ra mồ hôi, tim đập thành thịch.

Hứa Bình Hi từ toilet trở lại liền thấy Giang Thiệu, chưa kịp vui mừng nhào qua đã có người kéo anh, “Hi tử tới đây, anh Thiệu dẫn người tới.”

Hứa Bình Hi và Diệp Tiểu An gặp mặt, không ngờ là cô cũng ở đây, hừ lạnh một tiếng, “Tới à Diệp tiểu thư.”

Diệp Tiểu An lúng túng, cô hiểu được ý tứ của Hứa Bình Hi, nhất định lại bị anh ta xem thường. Trước đó nghĩa chánh ngôn vạch rõ giới tuyến với Giang Thiệu, hiện tại quan hệ của hai người không cần nói cũng biết.

Cũng may Hứa Bình Hi không phải người vô vị, không hề nói ra trước mặt mọi người.

Mọi người cười đùa xing, một đám sói đói lăm lăm vô nghĩa trả Diệp Tiểu An về lại nguyên chủ. Giang Thiệu cười ôm vai Diệp Tiểu An, “Bọn họ không có hù dọa em chứ?”

Diệp Tiểu An vẫn chưa trả lời, mấy người đàn ông nói nhiều lại tiếp tục mỗi người một câu.

“Ồ, vậy không được đâu chị dâu, lúc này mới gặp thôi mà, người phụ nữ của tư lệnh sao chúng tôi dám không khách khí?”

“Nói lời này thật đả thương tình cảm anh em, châu về Hợp Phố rồi mà? Một sợi tóc cũng không thiếu.”

“Trừ phi đã sớm không phải thân hoàn bích, vậy anh em thật hết cách.”

“Hắc, không thể nào, đừng quên anh Thiệu của chúng ta mười lăm tuổi đã bắt được công chúa Thiên Nga Trắng.”

“Còn bị sắp lớn dùng dây nịt chăm sóc tấm lưng một trận, cả một tuần lễ anh Thiệu cũng không xuống giường được.”

Một nhóm người cười ầm lên, đám người kia luôn lấy những chuyện năm xưa của anh làm vui, miệng không che đậy quen rồi nên Giang Thiệu cũng không ngại, ai cũng không cảm thấy có cái gì. Nhưng lúc này không

giống ngày xưa, Giang Thiệu không để lại dấu vết ôm Diệp Tiểu An đang hơi đổi sắc mặt vào ngực, cầm tay của cô, bên môi lộ ra nụ cười yếu ớt mập mờ không rõ.

“Các cậu được rồi, chuyện cũ năm xưa không cần nói ra, tránh cho tối nay tôi về lại thêm một tuần lễ không xuống giường được.”

Dứt lời mọi người lại cười ầm lên, thậm chí còn có người huýt gió. Diệp Tiểu An nhớ tới câu hỏi của Giang Thiệu ở cửa ra vào lúc này, trong lòng không khỏi ảm áp, nhưng bỗng nhiên có cảm giác khoảng cách giữ anh và mình còn khó vượt qua hơn cô tưởng tượng.

Giang Thiệu cầm một trái táo từ mâm đựng trái cây dứt tới khoe miệng Diệp Tiểu An, tình cảm cương chiều không lời nào có thể miêu tả được. Ngồi đây đều là người thông minh, thông qua hành động nhỏ này mọi người đều hiểu được địa vị của Diệp Tiểu An trong lòng anh.

Trong tiếng cười, lại có một người đàn ông đẩy cửa đi vào.

Trừ Giang Thiệu và Diệp Tiểu An, những người khác đều đồng loạt đứng ngay ngắn kính quân lễ giống như lúc trước. “Chào chính ủy Tả!”

Diệp Tiểu An ngẩng đầu nhìn, trong lòng lộp bộp mấy tiếng, người tới chính là Tả Trí, sao cô lại quên anh ta và Giang Thiệu ở cùng một khu chứ.

Giang Thiệu ngồi ở ghế chính, vị trí vô cùng rõ ràng, Tả Trí vào cửa liền thấy anh, còn có Diệp Tiểu An trong ngực anh.

Tất cả mọi người đang đợi Tả Trí nói chuyện, một cái đầu nhỏ bỗng dừng lại nhô ra từ phía sau anh.

“Anh Tiểu Thiệu! Em tới đây!”

Thấy Nghê Hiểu nhào tới, mọi người nhất thời thổn thức, cơ hồ trên mặt mỗi người đều có vẻ đùa giỡn xấu xa.

Cái đuôi nhỏ của Giang Thiệu tới, lần này náo nhiệt.

Diệp Tiểu An nháy mắt mấy cái, nhìn Nghê Hiểu rồi nhìn lại Giang Thiệu. “Anh có em gái à?” Giang Thiệu lắc đầu phủ nhận.

Tả Trí chỉ mắt tự nhiên trong chốc lát, rất nhanh khôi phục như thường, vô tội buông tay với mọi người, “Đừng trách tôi, gặp phải dưới lầu liền nhất định theo tôi lên.”

Nghê Hiểu nhìn thấy Diệp Tiểu An, ánh mắt bén nhọn vài phần, thời điểm nhìn về phía Giang Thiệu lại dí dỏm. “Đừng đuổi em đi mà anh tiểu Thiệu.”

Giang Thiệu trầm ngâm chốc lát, cười một tiếng. “Dĩ nhiên sẽ không, Hiểu Hiểu tới đây ngồi bên cạnh anh nè.”

38. Chương 38

Chương 38: Rượu vào lời ra

Chuyện về sau Diệp Tiểu An không có ấn tượng sâu, chỉ nhớ rõ mình uống rất nhiều rất nhiều rượu, bị bọn họ ồn ào nên phải hôn nhau với Giang Thiệu trước mặt mọi người. Sau đó chính là cô xấu hổ bụm má, trong lúc vô tình thấy được ánh mắt phức tạp khó giải ánh mắt của Tả Trí, ở trong đó có quá nhiều thứ.

Giang Thiệu cũng uống không ít, mọi người biết rõ tửu lượng của anh tốt, nên thay nhau cụng rượu với anh. Diệp Tiểu An ở bên kia đã gục xuống bàn ngủ mê man, cuối cùng trở về nhà thế nào cũng không biết.

Nghê Hiểu nhìn đèn đuôi xe Giang Thiệu từ từ biến mất, trong mắt hiện đầy không cam lòng. Một tiếng khinh thường chê cười truyền đến từ sau lưng, Nghê Hiểu không cần quay đầu lại cũng biết là ai.

Tả Trí ngâm điều thuốc cười như không cười. “Biết tại sao Giang Thiệu cho em ngồi bên cạnh anh ta không? Anh ta muốn cho em biết chút đạo hạnh của em không đủ gây sợ, anh ta cần bản không để ở trong mắt, khiến em biết khó mà lui sớm làm chuyện gì nên làm.”

Nghê Hiểu tức giận quay đầu lại nhìn chằm chằm anh, “Anh cam tâm? Anh ấy đoạt phụ nữ của anh, anh ấy đang thị uy với anh.”

Tả Trí xem thường nhả ra ngum khói, đôi tay đút trong túi quần mải mai cười một tiếng. “Nghê Hiểu, em còn chưa đủ độ lửa kích bác ly gián, tôi cam lòng hay không cam lòng mắc mớ gì tới em? Lúc Giang Thiệu ở bên Cận Thanh em không có cơ hội, hiện tại càng không có cơ hội. Trưởng thành thì hãy sớm tìm người gả đi, em không chờ nổi đâu.”

Nghê Hiểu bị đâm trúng điểm đau, mắt hơi ửng hồng. “Anh ấy căn bản không thật sự yêu Diệp Tiểu An, Diệp Tiểu An chỉ là may mắn, cô ta chỉ là cái vỏ xe dự bị.”

“Cô ngay cả vỏ xe dự bị cũng không phải.” Tả Trí tắt thuốc, thấy thấy chìa khóa xe lên chơi. “Giang Thiệu không nói mấy lời này với cô là vì niệm tình tấm lòng của cô với anh ta, muốn cho cô tự nhìn rõ tình thế, chừa chút mặt mũi ột cô gái, đặc biệt lễ độ thôi.”

Tả Trí nói xong thì rời đi, Nghê Hiểu đứng thật lâu tại nguyên chỗ, rồi ngẩng đầu lên quật cường giữ nước mắt ở trong hốc mắt. Cô làm sao không biết Giang Thiệu cho tới bây giờ đều không cho cô chút hy vọng, tất cả đều chỉ là cô tự mình đa tình đơn phương.

Ban đầu tim của anh ở trên người Cận Thanh, mà tim của cô lại ở trên người của anh. Anh càng chấp nhất với Cận Thanh, cô càng thương anh. So chấp nhất, cô sợ người nào?

Nhưng sự cố chấp của cô lớn như thế, bảo cô làm sao cam nguyện buông tay.

Gánh Diệp Tiểu An không biết gì cả như gánh bao bố lên lầu, Giang Thiệu cởi áo dính đầy mùi rượu của hai người ra.

Diệp Tiểu An đang ngủ thì cảm thấy có người ở cõi y phục của cô, lật ngược cô lại giày vò, trong dạ dày khó chịu như dãi núi lấp biển, trước ngực có cảm giác trói buộc, càng ngày càng muốn ói. Giang Thiệu vừa kéo khóa áo đầm phía sau của cô ra, Diệp Tiểu An chợt trở mình bò dậy ọc một tiếng ói lên người anh.

Trên quần ướt nóng lên, sau đó chính là mùi rượu thối ngất trời, hun đến Giang Thiệu cau mày, vừa vỗ phía sau lưng cô vừa cắn răng. “Diệp Tiểu An! Muốn ói thì nói trước một tiếng có được hay không!”

Diệp Tiểu An cảm thấy tâm can bụng phổi đều bị mình ói ra, đầu và cánh tay vô lực rũ xuống mép giường, nhỏ giọng hừ hừ. “Thật là thú vị. . .”

“Em cũng biết thối!” Giang Thiệu nhanh chóng cởi quần dài ra vứt xuống, đi vào phòng tắm xả nước nóng, trở về lại thô lỗ kéo áo đầm cô xuống, lấy nước ấm cho cô súc miệng. Diệp Tiểu An lăn lộn ở trên giường như đứa bé ăn vạ, nắm lỗ mũi không ngừng nói thối.

Giang Thiệu không có biện pháp chỉ có thể tự mình động thủ dọn dẹp sàn nhà cô làm dơ, nhét ga giường vào máy giặt quần áo, lúc lộn trở lại thì Diệp Tiểu An đã tự cởi áo chỉ mặc đồ lót nửa hai tay hai chân ra nằm ở trên giường thở to ngủ.

Giang Thiệu cam chịu thở ra một hơi, bỗng cô đứng lên vào phòng tắm, bỏ vào bồn tắm nước nóng, đè đầu nhỏ của cô xuống nước, ngồi dọc bồn tắm bình tĩnh nhìn cô chợt giãy giụa nổi trên mặt nước nằm dọc theo cạnh bồn ho khan không ngừng.

Diệp Tiểu An vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy nụ cười xấu xa vì thực hiện được việc ác của Giang Thiệu, miệng vênh lên ôm hông của anh kéo anh xuống nước chung. Giang Thiệu mới vừa trôi lên mặt nước, một đôi tay nhỏ bé của Diệp Tiểu An đã đè vai anh, hai chân vòng qua hông anh cố gắng ấn anh vào đáy nước lần nữa, cười khanh khách.

Giang Thiệu cũng uống không ít, vừa rời ở trong xe cô đã không ngừng lật tới lần lui sờ loạn trên người anh, sớm trên chọc anh bốc lửa. Nếu không có tài xế ở đó, Giang Thiệu thật muốn trực tiếp ăn luôn cô.

Dục vọng thật vất vả mới dề xuống lại bị cử động vô tâm của cô dễ dàng khơi lên. Ánh mắt Giang Thiệu tối dần, trượt vào dưới nước theo lực dề của cô, Diệp Tiểu An còn chưa kịp hài lòng đã bị một sức lực đồng loạt kéo xuống, một cái tay đặt sau đầu cô, sau đó đôi môi rơi vào trong một đôi môi khác. . . .

Giang Thiệu ôm cô lật người ở dưới nước, vừa ngậm môi của cô vừa cởi móc áo lót của cô ra, giơ tay ném áo lót ướt nhẹp ra, bàn tay không kịp chờ đợi đặt lên phần mềm mại.

Lượng hô hấp của Diệp Tiểu An làm sao so được với Giang Thiệu, người bị anh đè ép không lên nổi chỉ có thể dựa vào việc hôn nhau với anh để miễn cưỡng giữ hơi thở. Trước ngực được thả lỏng, cảm giác hít thở không thông của Diệp Tiểu An lại càng ngày càng mạnh. Sợ hãi hít thở không thông khiến cho cô không tự chủ bầu vú Giang Thiệu, cô như vậy không biết đã thỏa mãn ý nguyện của Giang Thiệu.

Cơ thể con gái mềm mại mảnh mai trong ngực dính sát mình, tay Giang Thiệu ở sau đầu cô từ từ trượt xuống, trượt xuống mông cô chạm vào quần lót của cô kéo xuống từ từ.

Cuối cùng một mảnh vải che đầy cơ thể cuối cùng cũng thoát khỏi cô. Rượu cồn, nước nóng và thiếu dưỡng khí khiến cảm giác của cô chậm lụt, nộ hôn nhiệt tình và tay của Giang Thiệu khiến cho ý thức của cô bắt đầu mơ hồ, thân thể càng ngày càng nóng, càng ngày càng trống không.

Đầu lưỡi của Giang Thiệu khuấy trong cái miệng nhỏ nhỏ của cô, quấn quanh lưỡi của cô. Độ một chút không khí trong phổi cho cô, môi bắt đầu đi xuống, theo cái cảm nhón mảnh khảnh của cô đi thẳng tới trước ngực cô. Mút hôn chỗ mềm mại của cô, đầu ngón tay sờ soạng, sau đó há mồm ngậm. Đầu lưỡi treu chọc hạt anh đào của cô càng ngày càng cứng lên, mút vào, răng nhón cắn nhẹ.

Diệp Tiểu An cảm thấy trước ngực hơi đau và nhột, muốn gọi nhưng không cách nào há mồm, há miệng liền uống vài ngụm nước. Cô đẩy đầu của anh ra, Giang Thiệu không chút cử động tiếp tục thưởng thức. Ấn xong lại đổi một bên khác, hai hạt anh đào nhỏ đỏ thắm vươn cao, anh nhìn mà máu cũng sôi trào.

Môi lưỡi tiếp tục hướng xuống, quanh co trên cái bụng bằng phẳng của cô đến nơi tư mật kia. Đầu ngón tay Giang Thiệu xoa nắn, ngón cái xoa hạt đậu nhỏ phía trên, cảm thụ nó từ từ trương to.

Giữa hai chân ề ầm sưng lên, cô liền kẹp chặt lại theo bản năng, rồi lại bị một sức lực không cho kháng cự tách ra. Cho đến khi cảm thấy một ngón tay chậm rãi thăm dò vào, trong miệng Diệp Tiểu An bắt đầu phun ra bong bóng, tay chân không thành thật quào loạn.

Giang Thiệu sợ dả thương cô nên chỉ đành phải rút ngón tay ra, nâng cô nổi lên mặt nước. Diệp Tiểu An hí nửa con mắt hít thở mạnh, hơi sức hoàn toàn không có, xụi lơ giắt trên người anh nức nở nghẹn ngào. Giang Thiệu hít sâu cố gắng khống chế sự điên cuồng trong cơ thể, bắt đầu tắm cho cô.

Diệp Tiểu An nằm ở trên người anh hỗn loạn nửa tỉnh nửa say, cảm giác được người hầu hạ thật không tệ. “Anh muốn làm em chết đuối. . .”

“Anh đang hôn em.”

“Đó.” Diệp Tiểu An giật giật, nhăn nhú lỗ mũi, “Thứ gì chĩa vào em?”

Hầu kết Giang Thiệu cổ động, “Là của anh.”

“Tại sao cứ rần rần?”

“Bởi vì. . . Em mềm.” Giang Thiệu gọi đầu cho cô xong bắt đầu thoa sữa tắm khắp người cô, thân thể của cô dưới lòng bàn tay trơn mượt. Thật là khảo nghiệm tự chủ cao nhất đối với anh.

Diệp Tiểu An xui xẻo hồ đồ nghe không hiểu lời của anh, dạ dày khó chịu như lửa đốt, mắt buồn ngủ không mở ra được. “Thật khó chịu, muốn ngủ.” Nói xong trượt xuống mấy tấc, tìm tư thế thoải mái vùi ở trong ngực anh.

Cô đang ngồi, nên tiểu chiến sĩ của Giang Thiệu hùng dũng chống giữa đùi cô. Gia tăng tốc độ rửa bọt trên người cô, còn như vậy nữa anh sẽ điên mất.

Diệp Tiểu An mơ mơ màng màng bị anh vớt ra ngoài, đỡ cô đứng thẳng dựa vào mình, dùng khăn tắm lớn lau khô hai người bọc cô ôm trở về phòng ngủ.

Đêm khuya, Giang Thiệu đã không còn say rượu nên làm thế nào cũng không ngủ được, thân thể càng ngày càng nóng. Tiếng hô hấp yếu ớt của Diệp Tiểu An vang bên lỗ tai anh, cô bị rượu cồn chơi đùa lẫn qua lộn lại ở trong chân. Giang Thiệu chợt ngồi dậy, vào phòng bếp lấy một ly nước lạnh lớn rót vào bụng, đốt điều thuốc cố gắng dời đi lực chú ý, bình phục ngọn lửa bắt đầu lên lên trong cơ thể.

Vậy mà chờ anh nằm xuống lần nữa, Diệp Tiểu An lại lật người, tay chân đè ở trên người anh, đầu nhỏ cọ tới cọ lui trong cổ anh. Hô hấp nóng hổi thổi tới cần cổ anh. Quan trọng nhất, tay nhỏ kia của Diệp Tiểu An vừa đứng rơi vào bụng dưới của anh.

Vô tình trêu đùa, Giang Thiệu mím chặt bờ môi, lý trí và dục vọng bắt đầu đấu tranh kịch liệt.

Ăn và không ăn, Giang Thiệu cuối cùng lựa chọn cái sau, nhẹ nhàng đẩy tay cô ra. Không ngờ Diệp Tiểu An lại nức nở nghẹn ngào kháng nghị, khoác lên trên người anh lần nữa. Giang Thiệu chỉ đành phải cam chịu đẩy tay cô ra, nhưng cô lại thả lại.

Sau lần thứ ba Giang Thiệu đẩy cô ra, Diệp Tiểu An không kiên nhẫn hừ một tiếng, gãi gãi lỗ tai sau đó –

Sau đó khoác tay lên trên người anh lần nữa, chỉ là lần này chính xác không lầm rơi vào trên tiểu chiến sĩ đang đứng lên của anh. Đầu óc Giang Thiệu nhất thời nổ tung, lý trí trong nháy mắt không còn bóng dáng, lưu loát lật người đè trên người cô, nắm cằm nhỏ của cô cắn răng nghiêng lợi nói.

“Em cố ý phải hay không?”

Có lẽ là anh nhất thời không khống chế được sức lực, Diệp Tiểu An đau cau mày, theo bản năng “A” một tiếng, Giang Thiệu nghe vào trong tai lại như lời mời gọi.

“Em chính là cố ý!” Giang Thiệu không quản được nữa, cúi đầu hôn mạnh.

Diệp Tiểu An đang nằm mơ, trong mộng rất hỗn loạn, một hồi là Giang Thiệu một hồi là Tả Trí. Trong nháy mắt hai người đánh nhau, cả người Giang Thiệu đầy máu, Tả Trí nhất quyết không tha, ác độc như muốn đưa anh vào chỗ chết. Cô ở một bên vừa kéo vừa túm nhưng căn bản không cách nào ngăn cản anh, gập đến độ sắp khóc lên. “Tả Trí. . . . Dừng tay. . . .”

Giang Thiệu đang hôn xương quai xanh của cô, tay xoa ngực của cô, nghe được lời của cô bỗng dừng dừng động tác lại, không dám tin ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô.

“Tả Trí.”

Lúc này Giang Thiệu càng thêm nghe rõ cái tên trong miệng cô, trong mắt toát ra lửa, chịu đựng tức giận đánh cô tỉnh. “Diệp Tiểu An! Em tỉnh lại cho anh!”

“Ồ.” Diệp Tiểu An từ cảnh mộng trở về thực tế, mở đôi mắt ướt nhẹp ra nhìn chằm chằm mặt của Giang Thiệu một lúc lâu mới nhận ra anh là ai, ôm cổ anh khóc lên hu hu. “Anh không thể chết không thể chết được!”

Giang Thiệu nổi đóa, “Em xem rõ sở anh là ai, anh con mẹ nó không phải Tả Trí!”

“Em biết rõ anh là Giang Thiệu.” Diệp Tiểu An lau nước mắt, hít hít lỗ mũi thút thít. “Em nằm mơ thấy Tả Trí đánh anh chết rồi, sau đó em lại không tìm được anh, hu hu, đừng bỏ em, em không muốn đợi thêm năm năm.”

Giang Thiệu từ trong giọng nói đứt quãng của cô nghe rõ mấy phần, cẩn thận thử thăm dò. “Diệp Tiểu An, em. . . . Yêu anh sao?”

Cô gật đầu một cái.

“Từ lúc nào?”

“. Năm năm trước, sau khi anh rời đi.” Cô chần chờ, mượn men say còn dư thổ lộ bí mật bí ẩn nhất đáy lòng. “Em luôn tìm anh, cầu nguyện có thể gặp lại anh ở chỗ lần đầu tiên gặp anh, nhưng anh luôn không có xuất hiện.” Cô cắn môi, “Sau đó gặp phải Tả Trí, em vẫn cảm thấy trên người anh ấy có bóng dáng của anh, cho nên em. . . .”

Ánh trăng chiếu rọi ánh mắt của cô sáng trong, Giang Thiệu từ trong hai mắt này thấy được một phần tình yêu say đắm đơn thuần mà chấp nhất. Ánh lệ long lanh xinh đẹp, núm lấy tim của anh.

“Giang Thiệu, anh có phải sớm quên em rồi không?” nếu như Diệp Tiểu An đủ tỉnh táo, tuyệt không dám hỏi như thế.

Trong lòng Giang Thiệu đau nhói, “Anh chưa quên em, chỉ là. . . .” Chỉ là khi đó thế giới của anh đều bị một người phụ nữ khác chiếm hết, không nhìn thấy bất kỳ người phụ nữ nào khác.

“Chỉ là cái gì?”

“Không có gì.” Giang Thiệu cúi đầu hôn cô, ngậm môi của cô dùng sức bú, hôn cô đến mức đầu óc choáng váng hơn, hôn đến hai người cũng nóng lên. Lần này Giang Thiệu hạ quyết tâm muốn cô, tay miệng cùng sử dụng khiến cô trầm luân. “Không có một cái năm nào nữa, mặc dù chậm chút nhưng mà anh muốn. . . .”

Mồ chân của cô gác lên trên cánh tay, Giang Thiệu ở giữa đùi chạm vào cánh hoa yếu ớt của cô, cánh môi dán vào vành tai của cô, nhỏ giọng nỉ non. “Anh muốn, anh yêu em. . . .”

Sau đó trầm hông tiến vào cô, kiên định mà không chừa lối thoát.

Tim của Diệp Tiểu An run mạnh lên, nước mắt cấp tốc rơi xuống. “Giang Thiệu, em sợ. . . .”

“Đừng sợ, lần này là anh, là anh, tin tưởng anh.”

Trải qua khắc cốt minh tâm như vậy, Giang Thiệu không biết mình còn có bao nhiêu năng lực cho người phụ nữ này phần cảm tình cô muốn, từ đó lấy được sự ấm áp để trị lành vết thương từ trên người cô.

Tình yêu có rất nhiều chủng loại, truy đuổi và chấp niệm của anh dành cho Cận Thanh đã qua. Đối với Diệp Tiểu An, sẽ tăng thêm thương yêu và che chở hơn trước đây.

Anh sẽ cố gắng yêu cô.

Đầu óc Diệp Tiểu An hôn mê, nhưng trái tim lại rõ ràng.

Anh nói tin tưởng anh. Anh nói, cô liền nguyện ý tin, dù là cô còn phải đi thật lâu mới có thể đến sâu trong nội tâm của anh.

Bọn họ đều cần một cam kết, mới có dũng khí bất chấp tất cả yêu một lần nữa.

39. Chương 39

Chương 39: Thông báo nhỏ

Thứ lửa nóng chĩa vào dưới bụng cô càng ngày càng cứng lên, Diệp Tiểu An mới hậu tri hậu giác phát hiện vị trí tình trạng của mình. Nụ hôn vẫn tiếp tục, tay của anh đã trượt từ gương mặt của cô đến trước ngực, cầm.

Diệp Tiểu An hít vào một hơi, bỗng chốc đẩy anh ra, kéo chăn bao chặt lấy mình, chỉ lộ một đôi mắt ở bên ngoài, nhìn anh đề phòng. Giang Thiệu không rõ chân tướng, “Thế nào?”

“Anh, anh. . . . Em không có mặc y phục.” gương mặt Diệp Tiểu An nóng lên, nhiệt độ từ lòng bàn tay anh còn lưu lại trên ngực cô.

“Anh biết rõ.” Giang Thiệu mím nhẹ khóe miệng, “Anh cũng không có mặc.”

Diệp Tiểu An trợn to hai mắt, mặc dù trong phòng không có mở đèn nhưng cũng có thể nhờ ánh trăng nhìn thấy bắp thịt cứng rắn trên người anh, cơ bụng hình dáng rõ ràng và cái hông mạnh mẽ. . . . Không dám nhìn xuống nữa, nhớ tới cây gậy nóng chĩa vào cô lúc nãy, cô thật muốn tìm khe hở chui vào. “Tại sao chúng ta đều không mặc y phục?”

“Bởi vì phải tắm.” trong đôi mắt Giang Thiệu lóe lên ánh sáng, “Em tự nhớ lại xem, không phải không nói gì cả chứ? Em ói ra đầy người anh, trên giường trên sàn nhà đều có, trên người em cũng có.”

Đại não của Diệp Tiểu An dừng lại chốc lát, bỗng chốc kéo cao chặn hoàn toàn giấu mình đi, núp ở phía dưới cần quả dằm xấu hổ muốn chết. Giang Thiệu cảm thấy buồn cười, đưa tay liên kéo người từ trong chăn ra. “Đang xấu hổ? Tự trách?”

Diệp Tiểu An sao không biết xấu hổ mà đối mặt anh, nên nắm chặt chăn không chịu ra ngoài. Giang Thiệu kéo không thành công, đầu óc chuyển một cái, bàn tay bỗng dưng vén chăn lên từ dưới chân. Diệp Tiểu An thét lên muốn chạy trốn, lại bị anh ôm trở về đè xuống lần nữa rồi cúi đầu hôn xuống.

Diệp Tiểu An giãy giụa kêu loạn, tay nhỏ bé không ngừng đánh. Giang Thiệu ngậm môi của cô cười. “Đã đến bước này, em còn nói thêm cái gì?”

“Anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Em như vậy mà... anh không phải là đàn ông!”

“Đến như vậy rồi mà anh còn không làm gì nữa thì anh mới không phải đàn ông.” Giang Thiệu đè lại tay của cô, ôm hông của cô, cuồng loạn hôn cô. “Chúng ta đã ở chung bao lâu rồi, em còn không muốn?”

“Em không muốn!” Miệng cô vẫn cứng rắn, Giang Thiệu giữ chặt cằm của cô, gằn mạnh. “Anh muốn!”

Không phải chưa từng hôn nhau cuồng nhiệt, nhưng mỗi lần sắp lau súng cướp cò thì tiểu Giang Thiệu đều thắng xe lại, trước khi xác định được tình cảm cô dành anh thế nào thì anh không muốn xảy ra quan hệ với cô quá sớm. Nhưng dù sao anh cũng là một người đàn ông trẻ tuổi, là thời điểm có nhu cầu cao với chuyện giường chiếu. Một cô gái sống động hoạt bát lắt lư trước mắt anh mỗi ngày, hơn nữa còn vô tình hay cố ý thấy được mấy tác phẩm hạn chế người xem của cô ấy, Giang Thiệu còn có thể án binh bất động lâu như vậy chính mình cũng cảm thấy rất thần kỳ.

“Em không muốn em không muốn!” Diệp Tiểu An giãy giụa đầy sinh lực ở dưới anh như một con cá nhỏ. Khóe miệng Giang Thiệu nhếch lên, đưa tay lấy một món đồ ra từ trong tủ đầu giường, nắm lấy ta nhỏ của cô bóp nhẹ, một đầu khác vòng qua lan can đầu giường bắt được cổ tay còn lại, cài vào luôn.

Hai tay Diệp Tiểu An hoàn toàn bị trói trên đỉnh đầu không giãy ra được, vật kia làm từ kim loại lạnh lạnh, cô lập tức nhận ra đó là cái gì, nổi giận. “Anh khốn kiếp còn em làm gì chứ!”

“Trước kia không cảm thấy còn tay còn có công dụng này.” Giang Thiệu tà ác xoa môi dưới, bắt đầu mặc quần áo. Diệp Tiểu An nhìn anh chằm chằm, “Anh muốn đi đâu? Bỏ em ở đây sao?”

Giang Thiệu đắp chăn cho cô, cười cười.”Ngoan, chờ anh một lát.”

Trong chung cư có tiệm tạp hóa 24h, Giang Thiệu xác định rõ mục tiêu chạy thẳng tới gian hàng bao cao su, cầm hộp Durex thật mỏng lên. Sắp đến quầy thu tiền thì lại suy nghĩ một chốc rồi quay ngược về lấy thêm hai hộp, tầm mắt nhìn đến hoa văn hình xoắn ốc lồi lên bên cạnh, do dự một lát cũng lượm hai hộp. Vị hoa quả. Ừ, Diệp Tiểu An thích dâu tây và quýt, anh cũng không cầu kỳ. Màu sắc... mỗi màu một hộp, vì làm giảm nỗi phòng bị trong lòng Diệp Tiểu An, cả bao màu đen anh cũng không bỏ qua. Nếu như nhìn qua có vẻ nhỏ hơn chút thì chắc cô ấy sẽ không kháng cự nhiều. . . .

Nhân viên thu ngân là một cô gái, đỏ mặt quét giá tiền, trong lòng suy nghĩ bây giờ anh cảnh sát thật là mạnh mẽ. . . .

Giang Thiệu từ cái bóng trong tấm kính ở tiệm tạp hóa mới phát hiện ra mình gấp gấp đến nỗi mặc cảnh phục vào, khóe miệng không tự chủ nhếch lên. Hình như anh thật sự rất gấp. . . .

Diệp Tiểu An tròn tròn hai mắt nhìn anh mua về rất nhiều cái hộp nhỏ có màu sắc khác nhau, dù không có kinh nghiệm, không biết tiếng Anh, cũng nhận ra mấy chữ mẫu phía trên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. “Anh điên rồi sao!”

Nghe vậy, động tác cởi quần áo của Giang Thiệu dừng một chốc, trong mắt thoáng qua vẻ sáng loáng, xoay mở cái đèn bàn mờ tối lên rồi bỏ lên giường, cúi người chống bên cạnh cô, đưa đầu lưỡi ra quét qua cánh môi mình. “Như vậy anh sẽ điên khùng hơn, như thế nào?”

Trái tim Diệp Tiểu An hơi chậm lại, lỗ chân lông cả người đều mở ra. Nhìn cơ ngực cơ bụng ẩn hiện sau cánh phục của anh, còn có cái quần rộng rãi giắt bên háng, khiến cho tầm mắt không thể nào rời khỏi. Giang Thiệu quỳ gối trên giường cởi từng cái nút ra trước mặt cô, tròng mắt màu đen hấp dẫn hết tất cả sự chú ý của cô. Anh cố ý làm chậm chậm, một cái tay đưa vào bên trong đồng phục vuốt ve mình, khẽ cắn một bên môi dưới, hai mắt híp lại.

Diệp Tiểu An hít khí thật sâu, nhịp tim không ngừng, đại não nổ ra. Người đàn ông này lại đang quyến rũ cô! Mặc cảnh phục quyến rũ cô!

Đồng phục cũng thật sự quyến rũ!

Tay của anh từ cơ ngực trượt đến cơ bụng, lòng ngón tay đụng chạm mình như có như không, lướt theo bắp thịt phập phồng, dời xuống từng chút, cho đến khi hai ngón tay đưa vào trong quần, sau đó cả bàn tay đều thăm dò vào.

Diệp Tiểu An cắn môi, trái tim cũng sắp nhảy ra. Trong thân thể có có thứ gì đó vọt qua vọt lại, hô hấp dần dần dồn dập.

Giang Thiệu cởi hết đồ của mình xong liền vén chăn dưới chân cô lên chui vào. Hôn từ mắt cá chân cô lên thẳng bắp chân của cô, tiếp tục hướng lên. Diệp Tiểu An khấn trương phát run, “Giang Thiệu Giang Thiệu. Đừng làm rộn được không?”

Trả lời cô là một nụ hôn mạnh vào bắp đùi. Diệp Tiểu An cảm thấy mình sắp điên rồi, nước nỏ van xin anh.

“Giang Thiệu. Giang Thiệu, đừng như vậy, em thật khó chịu.”

Giang Thiệu đi tới đôi môi đã chờ đợi thật lâu của cô, hôn lên điên cuồng. Diệp Tiểu An bị anh hôn cơ hồ thở không ra hơi, chau mày lại kéo còng tay.

Thời cơ chín muồi, anh chụp hộp Durex mỏng lấy ra một cái, cắn miệng bao ra rồi mặc áo chiến đấu vào cho chiến sĩ nhỏ đang sung sức của mình, cúi người nói nhỏ ở bên tai cô. “Cảm thấy như thế nào?”

Diệp Tiểu An thở hổn hển, nửa hí đôi mắt ướt, ánh mắt tan rã. “Sắp. Chết rồi.”

“Còn sớm lắm.” Giang Thiệu cười, mò chân của cô gác lên trên cánh tay, cánh môi dán vào vành tai của cô, nhỏ giọng nỉ non. “Không còn thêm năm năm nào nữa, mặc dù hơi chậm nhưng anh muốn, yêu em.”

Sau đó trầm hồng tiến vào cô, kiên định mà không chừa lối thoát.

Trái tim của Diệp Tiểu An run lên theo sự xâm lấn mạnh mẽ của anh, nước mắt rơi xuống. “Giang Thiệu, em sợ.”

“Đừng sợ, lần này là anh, là anh, tin tưởng anh.”

Anh hôn môi, chớp mũi của cô, hôn cả nước mắt chảy ra của cô, di động cẩn thận mà chậm rãi. Nhưng mỗi khi anh động một cái Diệp Tiểu An đều khấn trương co rúc lại, Giang Thiệu cơ hồ dùng hết tự chủ của mình mới có thể kiềm hãm lại ý nghĩ chạy nước rút.

“Đau không?” Anh đã để ý vậy rồi nếu mà còn đau anh thà bắn mình một phát chết đi.

“Đau.” Diệp Tiểu An cảm thụ mình lại bị lưỡi dao đáng sợ sắc bén đó bổ ra lần nữa, kỳ quái là lần này không có đau nhức như đêm đó, nhưng chuyện này cũng không thể làm tan biến cảm giác sợ hãi của cô đối với chuyện tình dục.

Giang Thiệu cau mày, lui khỏi hơn phân nửa. “Hiện tại thế nào?”

“Không đau.”

“. Nhưng anh đau.” Anh kìm nén đến sắp nội thương, cắn răng nghiêng lợi đi vào lần nữa, Diệp Tiểu An lại rụt lại, khiến anh thiếu chút nữa cầm giữ không được. “Đi vào thì em đau.” Anh thối lui khỏi, “Ra ngoài thì anh đau, em nói xem làm thế nào?”

“Không làm được không —— a!”

Giang Thiệu lại nhồi vào lần nữa. “Tuyệt đối không được!”

Diệp Tiểu An nức nức nở nở, rõ ràng chèn ép anh ra bên ngoài nhưng mỗi lần lại càng hấp anh sâu hơn. Bộ dáng đáng thương của cô khiến Giang Thiệu không cách nào nhẫn nại nữa, nước của cô càng ngày càng nhiều, thông báo cho anh biết đã chuẩn bị xong, rõ ràng chính là đang giả bộ đau.

“Không bằng chúng ta đổi thành mỗi người đau một lần, có được hay không?”

“Thế nào là mỗi người đau một lần?”

“Giống như vậy. . . .” Giang Thiệu rút lui ra khỏi, lại tiến vào, lặp lại mấy lần, tốc độ từ từ tăng nhanh. Diệp Tiểu An càng nức nở nghẹn ngào lớn tiếng, “Anh. . . . Gạt người. . . .”

“Chẳng lẽ không thoải mái?” Giang Thiệu giữ chặt cô công thành đoạt đất. Loại cảm giác này anh vẫn chưa từng biết, giống như trở lại cảm nhận mất hồn vào đêm say rượu kia.

“Ừm.”

“Hả?” Giang Thiệu càng gia tăng cường độ và sức lực. Dục vọng nín mấy tháng rất là mạnh mẽ, từ chậm đến gấp, từ gấp đến chậm không ngừng. Rất nhanh Diệp Tiểu An chỉ còn có thể thừa nhận, cái gì đau cái gì sợ đều quên hết rồi.

Thân thể cô từ từ phối hợp, Giang Thiệu không kiềm nén nữa mà ra sức tấn công. . . .

“Gọi đi, đừng chịu đựng, nơi này cách âm rất tốt.” Giang Thiệu cúi đầu ngậm phần mềm mại trước ngực cô. Tiếng rên rỉ vụn vặt khó nhận từ trong môi đỏ tươi của cô tràn ra, đứt quãng, kích thích Giang Thiệu hưng phấn không kiềm chế được.

Giang Thiệu lấy cái chìa khóa từ trong ngăn kéo ra rồi mở còng tay, lật người cô qua, toàn thân Diệp Tiểu An xụi lơ vô lực mặc anh định đoạt. Trên dưới cả người cô đều ửng hồng, tỏa ra màu sắc nhàn nhạt ở dưới ánh đèn mờ mịt.

Cô nức nức nở nở, khiến toàn bộ kiên nhẫn của Giang Thiệu đều dùng hết, bắt đầu phát động thể công. . . . Diệp Tiểu An bị anh đụng đến tim cũng rút lại, núm lấy ga giường rên rỉ vô ý thức, cơ thể không tự chủ khẽ run, co rút không ngừng trong mưa to gió lớn của anh.

Rốt cuộc đợi đến gió êm sóng lặng, Diệp Tiểu An vô lực nằm ở đó đau lưng, mệt đến mắt mở không ra, cả hơi sức động tay cũng không có. Nhưng cô chưa kịp ngủ thì Giang Thiệu lại lật người cô qua đè lên cô lần nữa, chiến sĩ nhỏ không hề mệt lại bắt đầu đấu tranh anh dũng.

“Rất. . . . Khuya lắm rồi.” hơi thở của cô đã mong manh, giọng nói trầm thấp cầu khẩn.

Giang Thiệu liếc nhìn lịch bàn điện tử trên tủ đầu giường, nụ cười càng giảo hoạt hơn. “Ngày mai anh không đi làm.” Hôn lên môi của cô, “Ngày một cũng thế.”

Diệp Tiểu An chưa kịp kêu rên đã bị từng đợt khoái cảm như gió bão do anh gây ra bao phủ lấy.

40. Chương 40

Chương 40: Ấm lên, chuyện xấu

Cuối mùa thu là lúc thành B xinh đẹp nhất. Bầu trời xanh thẳm, khiến cho lòng người cực kỳ thoải mái. Hôm thứ hai khi Giang Thiệu đi làm, mỗi người đều có thể cảm nhận được biến hóa của anh.

“Giang đội, anh có chuyện gì vui kể ra mọi người cùng đi nhậu.”

Buổi trưa ở phòng ăn mấy cảnh viên ngồi vây quanh một cái bàn cùng nhau dùng cơm, có người nhiều chuyện bắt đầu ồn ào lên. Giang Thiệu cười, “Chuyện này không thể nói.”

Cảnh viên Giáp: “Người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, tôi đoán xem, sắp thăng chức rồi sao?”

Giang Thiệu lắc đầu. Cảnh viên Ất: “Trúng số độc đắc?”

“Cậu lại càng không đáng tin.” Cảnh viên Bính cười nhạo, “Là phụ nữ à?”

Giang Thiệu mím môi không nói. Mọi người nhìn nhau, cùng nhau nhú mày trằm miệng một lời. “Chính là phụ nữ!”

Nghê Hiểu vẫn cúi đầu ăn cơm không nhin được, “Tại sao lại là phụ nữ?”

“Không thông minh, đối với một người đàn ông mà nói không có gì quan trọng hơn ba thứ, sự nghiệp, tiền bạc và phụ nữ, cô là cảnh sát mà năng lực phân tích nhỏ nhoi này cũng không có.”

Nghê Hiểu nghe vậy đập đôi đũa cái pằng, “Tục tằng.” Sau đó đứng dậy đi.

Cảnh viên Giáp: “Đối với phụ nữ, có chuyện gì có thể ảnh hưởng tâm tình cô ấy? Đáng ngoài?”

Cảnh viên Ất: “Tiền bạc.”

Cảnh viên Bính: “Nam nhân.”

“” Tầm mắt của mấy người bỗng chốc đồng loạt liếc về phía Giang Thiệu vẫn không lên tiếng. Giang Thiệu cầm khăn giấy lau miệng, “Lo ăn đi, đừng có cả ngày nhiều chuyện như phụ nữ.”

Tả Trí theo đường dây bên ngoài xong trở về đã sớm qua giờ cơm, nên ăn mì ăn liền và tra tài liệu. Giang Thiệu đi ngang qua phòng làm việc của anh, gõ cửa.

“Vào.” Tả Trí cho là thuộc hạ nên cũng không ngăn đầu. Một cái hộp cơm đặt ở trên bàn anh, anh liếc mắt một cái cũng biết người đến là ai, để nửa gói mì ăn liền xuống, vươn chiếc đũa ra ăn cơm.

“Vụ án buổi chiều hôm kia có chút manh mối, điều tra từ người yêu của người bị hại thì rất nhanh sẽ tra ra.” Anh vừa ăn vừa báo cáo. Giang Thiệu gật đầu, “Cậu và Trần Dao như thế nào?”

“Vẫn là như vậy.”

“Đứa bé đâu?”

“Hai ngày trước đã lên tôi bỏ đi.” Tả Trí nói như gió nhẹ nước chảy, nhưng tay nắm đũa của anh lại siết chặt. Giang Thiệu nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ, “Cận Thanh cũng từng. . .”

“Cái gì?”

Giang Thiệu hít một hơi thuốc lá, “Đã từng mang thai đứa bé của tôi.”

Tả Trí dừng lại động tác, kinh ngạc nhìn về phía anh. Giang Thiệu giật giật khóe miệng, “Lúc tôi biết rõ thì cô ấy đã bỏ đi rồi.” Anh còn chưa kịp mừng rỡ đã lâm vào trong sự đau đớn vô tận. “Cô ấy nói đó là ngoài ý muốn, thật ra thì cô ấy biết đó là do tôi cố ý khiến cô ấy mang thai. Tôi và cô ấy chính là xảy ra vấn đề từ lúc đó, không, phải nói là luôn tồn tại vấn đề, nhưng chúng tôi đều hết sức tránh né thôi.”

“Vấn đề gì? Hạ Thanh Văn?”

Giang Thiệu cười, giống như đang nói chuyện của người khác. “Cô ấy đối với tôi, từ đầu chí cuối đều là chấp nhận, cho đến khi Hạ Thanh Văn xuất hiện, cho đến khi cô ấy ngoài ý muốn mang thai con của Hạ Thanh Văn, lần này thật sự là ngoài ý muốn.”

Tả Trí là một người thông minh, Giang Thiệu chỉ nói mấy câu, anh suy nghĩ một chút liền hiểu rõ đúng sai. “Anh ở bên Diệp Tiểu An để giúp cô ấy trả thù tôi hay là để trả thù Cận Thanh?”

“Có quan trọng không?” Giang Thiệu hỏi ngược lại, trả thù chẳng qua là lý do giữ lại Diệp Tiểu An lúc đó, “Tôi chỉ không muốn bị chuyện của tôi và Cận Thanh bức mình điên khùng, dù sao cô ấy cũng là người phụ nữ duy nhất tôi yêu trong 29 năm qua, ngay cả nhẫn kết hôn tôi cũng chuẩn bị xong rồi.”

“Cho nên Diệp Tiểu An thành công cụ tiện tay chữa thương của anh? Bởi vì cô ấy dễ bị gạt, cô ấy không đầu lại anh.” Tả Trí hừ cười, “Tôi khôn kiếp, nhưng anh cũng không tốt hơn tôi bao nhiêu.”

Giang Thiệu tắt thuốc: “Đừng so sánh tôi với cậu, tôi nghiêm túc với cô ấy.”

“Nghiem túc lợi dụng cô ấy để quên Cận Thanh, nghiêm túc lợi dụng cô ấy để chứng minh anh không có Cận Thanh cũng được, rất cao thượng?”

“Thời gian có thể chứng minh rất nhiều thứ.” Giang Thiệu cảm thấy không cần thiết giải thích cái gì với Tả Trí, rất nhiều chuyện phải tự mình nhận ra mới có thể hiểu. “Là của cậu thì sớm muộn cũng trở về bên cạnh cậu, không phải của cậu thì có cầu cũng không được, nếu như cậu luôn không rõ mình muốn cái gì, tôi tin Trần Dao sẽ luôn luôn kiên trì ly hôn. Chuyện của cậu tôi cũng có trách nhiệm nhất định, ban đầu không nên mặc cậu dùng hôn nhân để đặc cược, tùy tiện đùa giỡn tình cảm của hai người phụ nữ.”

Tả Trí không lên tiếng.

Giang Thiệu đứng dậy rời đi, trước khi đi lại nói một câu. “Diệp Tiểu An chưa bao giờ có lỗi với cậu, là tôi say rượu mất lý trí xem cô ấy là Cận Thanh, dù tôi dừng lại kịp thời, nhưng việc này anh em có lỗi với cậu, mà tôi và cô ấy bắt đầu chân chính là sau khi cậu không cần cô ấy.”

Sau khi Giang Thiệu đi, Tả Trí vẫn lâm vào trong trầm mặc lâu dài chưa tỉnh hồn lại, chính mình cũng không biết đang suy nghĩ gì, trong đầu hỗn loạn. Hình như hai người phụ nữ rời xa anh đều do một tay anh tạo thành.

Anh không muốn từ bỏ Trần Dao, lại vẫn canh cánh Diệp Tiểu An trong lòng. Cuộc sống, tình cảm và quan hệ với người nhà của anh đã sớm vô cùng hỗn loạn. Nếu như thời gian có thể cho anh đáp án như lời của Giang Thiệu, như vậy phải bao lâu mới có thể cho anh hiểu tim của mình.

Lúc Tả Trí đang rối rắm, tình cảm của Giang Thiệu và Diệp Tiểu An lại nhanh chóng ấm lên. Tả Trí đã từng nói, Diệp Tiểu An là một người phụ nữ mang đến cho người ta cảm giác của tình yêu đầu. Mà anh càng ngày càng cho rằng không chỉ như thế.

Giang Thiệu bận rộn vụ án suốt mấy ngày mấy đêm, nên đều ăn ở ở sở cảnh sát, rốt cuộc phá án xong kéo thân thể mệt mỏi trở lại, tắm rửa xong bò lên giường nhưng không ngủ được. Trong một căn phòng khác, Diệp Tiểu An nằm trên bàn làm việc, đeo tai nghe, ngâm viết, tay trái tay phải chia ra cầm vài cây bút vẽ màu sắc khác nhau, chuyên tâm vẽ tranh.

Giang Thiệu chợt ngã lên giường dọa cô giật mình, tháo tai nghe ra tiến tới bên cạnh anh cười hì hì dính lên. “Anh đã về rồi! Ngày mai anh phải đi kiểm tra đó.”

Giang Thiệu hôn cô hai cái rồi ôm hông của cô gối đầu ở trên người cô, trong chốc lát Diệp Tiểu An liền bị đè khó thở, uốn éo muốn bò ra ngoài như con cá chạch. Giang Thiệu siết chặt cánh tay nhắm mắt lại nói: “Ôm một lát thôi, anh rất cố gắng ngủ nhưng không ngủ được, đây trong đầu đều là vụ án.”

Diệp Tiểu An từ chối, rút một cái tay ra xoa bóp đầu của anh. “Em chỉ phục vụ cho anh một khúc hát ru thôi.” Không đợi anh đồng ý Diệp Tiểu An đã mở miệng hát.

“Trăng cao gió mát yên tĩnh, lá cây che song cửa sổ, để kêu rít rít, giống như tiếng đàn. . .”

Giọng hát nhẹ nhàng mềm mại của cô và cái tay nhỏ xoa huyệt thái dương của anh làm lòng của Giang Thiệu dần dần bình tĩnh lại, khúc hát kết thúc anh không khỏi bật cười. “Khúc hát ru xưa vậy, sao em biết được?”

“Khi còn bé mẹ luôn hát cho em nghe, bà hát rất hay, còn biết vẽ tranh, là cô giáo vẽ lòng của em!”

Lần đầu tiên Giang Thiệu nghe cô nói tới người nhà, tình cảm tự hào trong đó không lời nào có thể miêu tả được. “Hiện tại bà ở đâu?”

“Em cũng không biết bà ở đâu, bà ấy đã rời đi từ lúc em còn rất nhỏ. Anh của em nói bà ấy đi tìm người yêu của bà ấy, trưởng thành rồi em mới biết bà ấy và ba em căn bản không phải vợ chồng, chưa từng đăng ký và luôn chia giường ngủ.”

Không biết là chữ nào trong lời nói của cô khiến Giang Thiệu trầm mặc ngẩn ngui, tiếp theo nghiêng người che lên người cô. Diệp Tiểu An giữ lại cái tay đang cởi nút áo cô, “Anh làm gì thế! Lại không thành thật, không phải buồn ngủ sao!”

Giang Thiệu kéo hai tay nhỏ của cô lên đỉnh đầu, tiếp tục cởi y phục cô ra. “Vận động thể thao hợp có lợi cho giấc ngủ.”

“Vậy anh đi hít đất đi. . . .”

“Được, làm trên người em.” Giang Thiệu nở nụ cười xấu xa, lưu loát cởi sạch đồ của cô, vừa trêu đùa cô vừa động tình hôn cô. “Có phải em đã tới cái kia không?” Thấy cô đặt vài bịch băng vệ sinh trong toilet.

“Ừ.” Cô gật đầu.

“Khi nào kết thúc?”

“Ngày hôm qua.”

Giang Thiệu nhắt thời hưng phấn, “Mấy ngày không gặp có nhớ anh không?”

“Ừm. . . . Nhớ.” Hơi thở của cô rất nhanh trở nên rối loạn, gương mặt hồng hồng.

“Nhớ? Là chỗ này? Chỗ này? Hay là. . . .” Nụ hôn của anh từ môi của cô đến trước ngực của cô, sau đó tách chân của cô ra chậm rãi đẩy dục vọng vào. “Hay là nơi này?”

Cảm giác không mặc “áo tăn công” thật là mất hồn không gì sánh kịp. Động tác của anh rất nhanh trở nên hung mãnh, mà Diệp Tiểu An sớm quên vấn đề của anh. . . .

“Vận động trước lúc ngủ” của Giang Thiệu kéo dài từ bốn giờ chiều đến mười giờ tối, sau đó thoải mái ôm Diệp Tiểu An thoi thóp một hơi ngủ.

Hôm sau thời tiết cực tốt, Giang Thiệu cả đêm không mơ gì tỉnh lại trong tiếng chim líu lo, Diệp Tiểu An đang vui ở trong ngực anh ngủ say như động vật nhỏ. Anh chưa bao giờ có thói quen ngủ nướng, nhưng sau khi ở bên cô lại thường bỏ qua thời gian tập thể dục buổi sáng, ôm cô đến khi cô tỉnh lại.

Hôm nay phải đi kiểm tra, Giang Thiệu rón rén rời giường tắm thật thoải mái, rồi gọi điện thoại kêu đồ ăn ở ngoài. Lúc kêu đồ thì phát hiện máy vi tính của Diệp Tiểu An chưa tắt nên đứng yêu nhìn.

Những thư mục tên “Tả Tiểu Trí vô địch số X” trước kia hiện tại đã đổi tên thành thư mục tài liệu bình thường. Giang Thiệu nhướng mày, nghĩ đến cái gì nên động động con chuột, điều tra tài liệu Giáp bị giấu. Không ngoài dự đoán quả nhiên là bản thảo chuyên mục Âm Chiến của cô.

Giang Thiệu nhìn mấy hình ảnh, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, thân thể hơi nóng lên, chiến sĩ nhỏ cũng hơi ngắc đầu. Quay đầu lại xem xét cô gái có tướng ngủ khó coi trên giường, âm thầm oán thật là người không thể xem bề ngoài, cần xem bao nhiêu “Phim tài liệu” mới có thể có cảnh giới này.

.

Chuông cửa vang, Giang Thiệu khoác áo sơ mi đi mở cửa. Chàng trai đưa thức ăn đến nhìn thấy vết móng tay trên người anh liền sợ run lên sau đó mỉm cười vui mừng. “Anh, có chừng mực nhé.”

Giang Thiệu cười yếu ớt kín đáo đưa cho cậu hai tờ giấy lớn rồi vỗ vỗ đầu của cậu. “Anh biết rõ.”

Diệp Tiểu An bị mùi thơm của thức ăn kêu tỉnh, từ chối thật lâu mới hé mở mắt. Giang Thiệu thần thái sáng láng nằm nghiêng ở bên cạnh cô chống đầu nhìn cô, siết chặt khuôn mặt nhỏ mềm của cô. “Dậy đi heo nhỏ, mặt trời đã đốt đến mông, tới lúc ăn rồi.”

Diệp Tiểu An còn buồn ngủ nên vẫn chưa tỉnh táo lắm. Vừa muốn bộc phát cơn giận lúc rời giường thì tầm mắt nhìn phải những vết cào nông nông sâu sâu kia, những ký ức nóng bỏng tối hôm qua đột nhiên xông tới, đầu óc nổ tung lập tức rúc vào trong chăn. Vừa động liền thấy có chuyện, xương cốt cả người đau nhức như bị gỏi, hơn nữa giữa hai chân còn như bắt lửa.

Giang Thiệu cũng biết cô sẽ phản ứng thế này, cúi xuống hôn cô qua lớp chăn. “Đừng thẹn, gạo nấu thành cháo bao nhiêu lần rồi.”

Thấy cô bất động, Giang Thiệu duỗi tay vào chăn kéo cô ra ngoài hôn rồi lại hôn. “Đừng ngủ nữa, dậy ăn một chút gì rồi theo anh đi kiểm tra.”

“Tự anh đi đi, ai nói đi với anh.” Diệp Tiểu An bụm mặt, cự tuyệt thật nhanh. Tên cầm thú này lần qua lộn lại trước trước sau sau từ trong ra ngoài ăn sạch sẽ bằng đủ cách, mỗi lần cô cảm thấy mình sắp bị anh giết chết thì anh lại có lòng tốt chữa cho cô một hơi. Qua nhiều lần cô mới biết không giết chết cô là để dự bị cho lần sau.

“Lại bắt đầu kiểu cách.” Giang Thiệu không để ý tới sự cự tuyệt của cô, vừa mở hôn cổ cô vừa nói. “Em lên giường của anh rồi thì hãy ngoan ngoãn làm người của anh, không nghe lời đàn ông thì em sẽ bị dọn dẹp đấy.”

“Anh từ cổ đại xuyên đến à? Ngủ chung liền dính ước sao?”

“Em cảm thấy chưa đủ thì chúng ta ngủ thêm mấy lần, còn nhiều thời gian, đừng có gấp.”

“Em mới không có ý này!” Diệp Tiểu An xấu hổ đẩy anh, nhưng hơi sức giống như con kiến lay cây. Tay Giang Thiệu từ từ đi xuống, giọng nói chột nhỏ đi. “Em cứ nằm lỳ trên giường anh thì anh sẽ cho rằng em đang ám hiệu gì đó đấy.”

“ ”

Diệp Tiểu An cởi áo ngủ ở trong phòng tắm, từ trong kính nhìn đến thân thể bị anh giày vò đến mức “Thê thảm không nở nhìn” của mình thì thiếu chút nữa khóc lên. Lúc tắm không tự giác nhớ đến khi hai người chơi trò chơi trong bồn tắm tối qua, nhất thời trên mặt bốc lửa. Bồn tắm ghê tởm! Giang Thiệu ghê tởm!

Tắm thoải mái xong vẫn không thể hóa giải sự đau nhức trong cơ thể.

Giang Thiệu thay quần áo xong ra ngoài thì nhìn thấy Diệp Tiểu An đang cầm hộp cơm ăn như hổ đói liền đi vào phòng bếp rót ly nước cho cô, lấy hạt cơm dính trên má cô, cười. “Anh còn chưa em ăn no?”

Phụt ——

Diệp Tiểu An nhin không được phun cơm ra đầy người Giang Thiệu, trải qua mấy ngày thân mật vô cùng với Giang Thiệu, cô phát hiện mình càng ngày càng có thể nghe hiểu ý ẩn trong lời nói của anh.

Giang Thiệu thở dài, cam chịu đi vào thay bộ quần áo khác.

Diệp Tiểu An chọn cái áo len mỏng cao cổ và quần màu tím, chỉ có như vậy mới có thể che lại chứng cứ gây án của Giang Thiệu. Giang Thiệu đi lấy xe xong đợi nửa buổi ở dưới lầu mới nhìn đến thấy một vật nhỏ lông lá màu hồng đào kì kèo mè nheo ra ngoài, anh không biết lúc Diệp Tiểu An đi bộ thì hai chân đang run rẩy.

Dọc theo đường đi Giang Thiệu luôn vừa lái xe vừa liếc cô qua kính chiếu hậu, Diệp Tiểu An nhìn nhìn gương không có phát hiện gì khác thường, ngạc nhiên hỏi anh. “Sao anh cứ nhìn chăm chăm em thế.”

Lúc đèn đỏ thì Giang Thiệu chồm lại gần hôn cô một cái, “Anh phát hiện hình như em đẹp hơn sau một đêm.”

Diệp Tiểu An hừ hừ, “Không phải anh nói em chỉ có vẻ đẹp bên trong sao?”

Giang Thiệu xoa xoa đầu cô làm ột nhúm tóc dùn lên, “Hiện tại em trong ngoài đều có, dĩ nhiên anh vẫn thích bên trong của em nhiều hơn.”

“Tại sao?”

“Thứ nhất, anh không phải người trông mặt mà bắt hình dong, thứ hai, ừ, ‘bên trong’ của em làm anh cảm thấy rất tuyệt.”

Diệp Tiểu An ghen đỏ mặt, quả quyết đeo cái mắt kính già dặn của cô lên, cắn răng nghiêng lợi mắng: “Anh con mẹ nó quá lăng lơ!”

Giang Thiệu không thể ức chế cười lên, thật là càng ngày càng thích cô gái kỳ cục lại thích kiểu cách rồi lại thân thiết đến đáng thương này.

Kết quả kiểm tra làm bác sĩ rất hài lòng, anh khôi phục tốt vô cùng. Tay phải linh hoạt không kém trước kia bao nhiêu. Diệp Tiểu An còn vui vẻ hơn anh, từ bệnh viện ra ngoài cứ kêu la kiếp sống nhà hoàn rồi cuộc giải phóng.

Quan trọng là cô rốt cuộc có thể sống độc lập, Diệp Tiểu An len lén liếc anh, hi vọng đến lúc đó anh sẽ không phản đối.

Qua mấy ngày, Diệp Tiểu An nhớ tới lần Cảnh Thiên gọi điện thoại đến liền đề nghị trở về nhà họ Giang xem một chút, Giang Thiệu do dự một chốc vẫn đồng ý.

Xe lái vào đại viện, Diệp Tiểu An nhìn một hàng kia đứng hàng giống nhau màu sắc Tiểu Lâu tâm tình hết sức phức tạp. Đây là lần thứ hai cô vào khu này, nhớ tới lần đầu bị buộc tới chỗ này thì khóe miệng không khỏi mím lại.

Một bàn tay to chột che trên tay nhỏ xoắn xuýt của cô, Giang Thiệu không nói gì, thậm chí cũng không nhìn cô, chỉ nhẹ nhàng cầm lấy. Cô hít sâu một hơi, trong lòng bình tĩnh lại.

Sắp đến nhà họ Giang thì Diệp Tiểu An tinh mắt nhìn thấy phía trước có một chiếc xe Cayenne màu trắng đang đậu. “Ah, đó không phải là xe của anh sao?”

Giang Thiệu nhìn thấy sớm hơn cả cô, cười cười. “Trí nhớ của em còn rất tốt.”

“Tất nhiên, anh chạy xe đó đẹp hơn xe cảnh sát rách nát nhiều!”

“Xe cảnh sát có thể đi, xe đó lại không thể.” Trong lúc nói chuyện xe đã dừng lại, đối mặt cửa chính nửa mở của nhà họ Giang, Diệp Tiểu An thấy áp lực rất lớn, vội vàng móc gương trang điểm ra từ trong túi xách soi trái soi phải. Giang Thiệu xách đồ chờ ở bên cạnh, “Có phải có cảm giác con dâu xấu gặp cha mẹ chồng hay không?”

Anh nói chưa dứt lời, thì thoáng chốc mặt mày Diệp Tiểu An đã nhăn lại: “Em cảm thấy rất lúng túng, ba anh luôn cảm thấy em là người khởi xướng chia rẽ con trai và con dâu tương lai của ông ấy, lúc đó em còn chống đối ông ấy, ưm, em sẽ không bị đánh ra ngoài chứ, hay là anh tự vào đi, em ở bên ngoài chờ anh. . .”

Giang Thiệu chống cửa xe, bị cô trêu chọc mắc cười, “Lần trước đâu có cảm thấy em sợ ông ấy. Với lại chút bản lãnh bảo vệ người phụ nữ của mình thì anh vẫn có, lần đó là cha anh không biết chân tướng mới có thể đối xử với em như thế, hiện tại ông ấy mà dám.”

Diệp Tiểu An nháy mắt mấy cái, trong lòng vui vẻ xuống xe, khéo léo đi theo phía sau anh. Giang Thiệu đi hai bước quay đầu lại, “Mau tiến lên, đừng đi phía sau như người hầu.”

“Vậy anh đi chậm một chút đi, chân em không có tí sức lực nào cả.” Diệp Tiểu An vừa nói ra khỏi miệng liền hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình, lời nói không có tiền đồ như vậy cô cũng nói được. Xem đi, tên khốn này quả nhiên cười vô cùng hả hê đáng ăn đòn.

Giang Thiệu đẩy cửa vào nhà, kêu hai tiếng không ai trả lời. Anh đi thông qua cửa sau nhìn ra thì thấy Giang Chấn đang đánh Thái Cực trong sân, Cảnh Thiên đội mũ che nắng thật to, đứng trong nhà trồng hoa tỉ mỉ chăm sóc những loài hoa cổ không danh quý nhưng vẫn được bảo dưỡng kỹ càng.

Hai vợ chồng tự làm việc của mình ai cũng không để ý ai, nhưng lại khiến người ta cảm thấy hết sức hài hòa.

“Giang Chấn, đem cây xẻng nhỏ bên kia đến cho em.” Cảnh Thiên nhỏ nhẹ nói. Giang Chấn thu quyền, khom lưng nhặt lên xẻng nhỏ dính bùn trên đất bước vào vườn hoa, ngồi chồm hổm xuống cùng xới đất tu bổ với bà.

Diệp Tiểu An đợi một lát ở trong phòng khách, tay vòng trên bờ môi nhẹ giọng hỏi. “Nhìn cái gì thế?”

Giang Thiệu xoay tay lại vuốt vuốt tóc của cô, kéo cô trở lại phòng khách. “Em xem tivi đi, anh vào phòng bếp xem một lát.”

“Vậy không hay lắm, để em giúp anh đi.” Diệp Tiểu An nói xong vén tay áo lên.

“Tài nghệ của em giữ lại tàn phá một mình anh được rồi, chớ trả thù xã hội.”

Diệp Tiểu An xấu hổ cong miệng lên, “VẬY anh còn sống chết muốn em chăm sóc anh, tự làm khổ à?”

“Anh là cảnh sát nhân dân, vì an nguy của nhân dân chỉ có thể hy sinh mình.”

Lời này có ý gì chứ, tinh thần “xả thân” của anh làm cho trái tim Diệp Tiểu An ảm áp, cảm giác ở trong đó có phương thức biểu đạt tình cảm đặc biệt của Giang Thiệu, nói không chừng từ lúc đó đã bắt đầu thích cô rồi.

Trên thế giới này không có chuyện gì tốt đẹp hơn việc biết người bạn yêu cũng yêu bạn, Diệp Tiểu An cắn đốt ngón tay mừng thầm.

Sau lưng chợt truyền đến một tiếng ho khan mạnh mẽ, Diệp Tiểu An hồi hộp trong lòng, xoay người lại nhìn quả nhiên thấy Giang Chấn đang chấp tay đứng, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lấp lánh. Một loại cảm giác bị áp bức vô hình đập vào mặt, cô không tự chủ đứng nghiêm ngay ngắn.

“Bác Giang.”

Giang Chấn nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô, trả lời không nhanh không chậm: “Lại gặp mặt rồi Diệp tiểu thư.”

“Gọi cháu Tiểu An được rồi ạ.” Diệp Tiểu An lúng túng không thôi. Giang Chấn đi vòng qua ngai xuống ghế sa lon chính, liếc nhìn cái túi lớn trên khay trà, Diệp Tiểu An lập tức đẩy đồ đến trước mặt ông.

“Đây là đồ Giang Thiệu cố ý mua cho ngài và dì.”

“Mua nhiều đồ như vậy làm cái gì? Trở về nhà mình chứ đâu phải la cà nhà ai.” Giang Chấn gật đầu một cái ra hiệu cô ngồi xuống, “Diệp tiểu thư bao nhiêu tuổi rồi hả?”

“24.”

“Làm công việc gì?”

“Vẽ tranh cho người ta.” Diệp Tiểu An ngoan ngoãn trả lời, trong lòng nghĩ ông ấy không phải sớm điều tra cô rồi sao. . . .

“Nghề chính là gì?”

Diệp Tiểu An mím môi cười, “Đó chính là nghề nghiệp của cháu.”

“Nghề nghiệp họa sĩ?”

“Ừm, xem như thế đi.” Cô xin lỗi nắm tóc. Không ngờ Giang Chấn cười hai tiếng ha ha. “Cháu và dì Cảnh đều thích vẽ, rảnh rỗi hai người có thể hàn huyên một chút.”

“Nói em cái gì thế?”

Cảnh Thiên cười nhẹ nhàng đi vào từ sân sau, nhìn thấy Diệp Tiểu An trên ghế sa lon, nhất thời ngẩn ra, nụ cười cứng ở trên mặt.

Diệp Tiểu An nhìn thấy Cảnh Thiên thì kinh ngạc nhảy dựng lên từ trên ghế salon, không dám tin nhìn chăm chăm mặt bà để quan sát. Cử động kỳ quái của hai người khiến Giang Chấn cau mày, “Hai người xảy ra chuyện gì?”

“Con là Tiểu Diệp Tử?” Cảnh Thiên che môi, trong mắt có ánh lệ.

Đôi mắt Diệp Tiểu An đỏ lên nghẹn ngào nói không ra lời.

Lúc này Giang Thiệu từ phòng bếp ra ngoài, vừa muốn nói gì thì nhìn thấy Diệp Tiểu An và Cảnh Thiên như thế, suy nghĩ nhanh chóng xoay tròn ở trong đầu.

Hồi tưởng thời điểm Cảnh Thiên đến nhà bọn họ, chính là ở độ tuổi mà Diệp Tiểu An kể với anh.

Anh hơi đổi sắc mặt, không trùng hợp như vậy chứ. . . .

41. Chương 41

Chương 41: Chuyện này số mệnh đã định

Màn đêm buông xuống, đèn sáng lên rực rỡ. Giang Thiệu ngồi ở trên đài đá trong sân hút thuốc lá, bên chân có một đồng tàn thuốc. Giang Chấn ngồi trên một đầu khác của ghế mượn ánh đèn đọc sách, tay hươu quyền ho khan. “Tất.”

Giang Thiệu ngoảnh mặt làm ngơ, hút xong một điếu lại đốt một điếu, hút đến mình cũng ghê tởm. Giang Chấn khép sách lại vỗ vào trên bàn tre, “Con chả có tiền đồ gì!”

Giang Thiệu nhếch môi cười, “Đổi thành cha và Cảnh Thiên, không chừng cha còn không bằng con đấy.”

“Nói cái gì!” Giang Chấn quát khê, “Con và Diệp Tiểu An đâu phải là anh em ruột có liên hệ máu mủ!”

“Cô ấy phải gọi con là anh đó chứ?”

“Con vốn lớn hơn nó năm tuổi.”

“Cha, cha thật thú vị! Cảnh Thiên cũng nhỏ hơn cha đấy, bà ấy có gọi cha là anh không?” Giang Thiệu thô lỗ dè đầu điếu thuốc vào trên đất, phìên nảo vuốt mặt. “Chúc mừng sắp, có một con gái từ trời giáng xuống.”

Giang Chấn đá anh một cước, “Không lớn không nhỏ muốn bị đánh à? Cha chỉ có một đứa con trai không có tiền đồ là con, con gái ở đâu ra?”

“Làm con trai cha thật không dễ dàng, cha còn muốn con có tiền đồ thế nào? Chờ con đến tuổi cha làm đến chức bộ trưởng bộ công an thì cha vui mừng không dứt đấy.”

Giang Chấn gơ tay lên làm bộ muốn đánh anh, Giang Thiệu lại không tránh, “Con sắp 30 rồi, ngại đừng dùng dằng về lúc còn bé dọa con sợ chứ? Với lại ngài cũng chưa chắc đánh thắng con, chừa chút mặt mũi cho con trai người trước mặt phụ nữ con sẽ vô cùng cảm ơn đấy.”

Giang Chấn bị anh chọc buồn cười, khóe miệng run rẩy hai cái, thả tay xuống. “Sao con ở chung với Diệp Tiểu An lại ỉu xiu thế, lúc ở chung với Cận Thanh cơ bắp cả người đều căng cứng, rất là mạnh mẽ mà.”

“Trước kia chuyện gì cũng làm như hoàn thành nhiệm vụ.”

“Hiện tại lười biếng rồi hả ?”

Ánh mắt Giang Thiệu mềm đi, “Không phải lười biếng, là đang sống.”

Giang Chấn trầm mặc, nhìn vào trong nhà, sau đó than một tiếng chấp tay đi bộ qua nhà Tả Liên Thành bên cạnh giải sầu. Chờ ông ra khỏi viện, Giang Thiệu mới len lén cong khóe miệng lên.

Qua thật lâu Diệp Tiểu An mới mở cửa ra ngoài, nhìn ra đã khốc, nhưng tâm tình lại thật bình tĩnh. Giang Thiệu lập tức đứng lên, “Không có sao chứ?”

Cô lắc đầu, lúc này Cảnh Thiên cũng đi ra ngoài, trên mặt vẫn còn nước mắt. “Tiểu Thiệu, mẹ có thể nói chuyện riêng với con không?”

Trong phòng khách, Giang Thiệu nhìn bóng lưng Cảnh Thiên, nói thật chính anh cũng rất hỗn loạn. “Mẹ, có lời gì mẹ nói thẳng đi.”

Cảnh Thiên nghe xong bèn lau nước mắt. “Tiểu Thiệu, nhiều năm qua mẹ hiểu rõ mẹ không có cách nào thay thế vị trí mẹ đẻ của con, mẹ có thể hiểu con, cín nguyện ý gọi mẹ một tiếng mẹ thì mẹ đã rất thỏa mãn.”

“Cần phải vậy.”

“Trước khi mẹ kết hôn với ba con đã từng sống với một người đàn ông, là Diệp Cẩm Niên ba của Tiểu Diệp Tử, nhưng mà giữa chúng tôi không có tình cảm. Khi đó cha mẹ của mẹ bệnh nặng mấy năm, hơn nữa trạng thái tinh thần của mẹ của mẹ luôn không tốt, sau khi hồ đồ lại chỉ biết có mẹ và Diệp Cẩm Niên, người duy nhất mà bọn họ không yên tâm chính là mẹ, chỉ muốn nhìn thấy mẹ có người để gửi gắm, cho nên Diệp Cẩm Niên và mẹ thương lượng kết hôn giả mang thai giả, vì để bọn họ rời đi không tiếc nuôi gì, nên chúng tôi nhận nuôi Diệp Tử và anh nói, cho đến sau này bọn họ lần lượt qua đời. . . .”

Giang Thiệu từng sốt chốc lát mới hiểu được sự cong thẳng lúc đó. “Mặc dù không phải con ruột, nhưng dù sao cũng đã sống mấy năm với mẹ, mẹ hẳn tâm nói ném liên ném con sao? Chưa từng nghĩ đến cảm thụ của họ?”

Cảnh Thiên nghe vậy yên lặng rơi lệ, “Diệp Cẩm Niên vì khiến mẹ không còn cố kỵ mà đi tìm cha con, nên đã nói với mẹ ông ta tặng con cho người khác rồi, điều kiện để bạn gái của ông ấy kết hôn với ông ấy là bỏ con đi, mẹ vì chuyện này mà hận ông ấy nhiều năm, không ngờ. . .”

Câu nói kế tiếp cho dù Cảnh Thiên không nói, Giang Thiệu cũng có thể đoán ra mấy phần.

“Bây giờ ông ấy là tham mưu trưởng của đội nhảy dù không quân, Diệp Tử nói cả đời ông chưa từng kết hôn, cho tới bây giờ cũng không có bạn gái.” Cảnh Thiên che môi hết sức kìm chế tâm trạng, Giang Thiệu đặt hộp khăn giấy vào tay bà, yên lặng đợi bà bình phục lại.

“Tiểu Thiệu, nói thật với mẹ đi, con thật lòng yêu Tiểu Diệp Tử chứ?” Cảnh Thiên lau khô nước mắt, ánh mắt sáng quắc. “Mẹ đã thấy con và Cận Thanh cùng nhau đi tới, tấm lòng con dành cho nó trong khu này không ai không biết, mẹ không tin con có thể dễ dàng từ bỏ tình yêu đó để yêu Tiểu Diệp Tử.”

Đây là lần đầu tiên trong trí nhớ Cảnh Thiên tỏ ra khí thế bức người trước mặt anh, Giang Thiệu bị cô hỏi nghẹn, theo bản năng móc thuốc ra, nhưng chỉ ngậm điều thuốc trên môi chứ không đốt.

Cảnh Thiên sớm có dự liệu. “Mặc kệ mẹ và Diệp Cẩm Niên như thế nào, Tiểu Diệp Tử là con gái của mẹ, mẹ không cho phép có người ——”

“Con không biết.” Giang Thiệu chặn lại lời của bà, bóp gãy điều thuốc trong tay. “Ban đầu con đối đãi Cận Thanh thế nào, về sau sẽ yêu Diệp Tiểu An gấp mười lần như thế, mẹ nên biết con chơi cái gì cũng không chơi tình cảm, trước kia như thế, về sau càng như thế. Nhưng cha con. . .”

Cảnh Thiên cười rộ lên, “Đó không phải là chuyện con cần lo lắng.”

Đêm đó hai người ngủ lại nhà họ Giang, Giang Thiệu gối lên cánh tay ngủ một mình trong căn phòng của mình ở lầu hai lại không hề phòng ngủ. Đây là lần đầu tiên anh về ở sau khi có nhà riêng, thật là có cảm giác nói không nên lời.

Đêm khuya yên tĩnh, Giang Thiệu nghe được tiếng động rất nhỏ từ cửa phòng bên cạnh, nhảy xuống giường như cá chép vượt cổng rồng, xác định tiếng bước chân của Cảnh Thiên đi xa mới rón rén ra ngoài.

Diệp Tiểu An cũng chưa ngủ, ôm đầu gối ngồi ở phía trước cửa sổ. Chợt rơi vào một lồng ngực ấm áp, hơi thở quen thuộc cũng bao vây cô.

“Suy nghĩ cái gì mà mất hồn như thế?” Giang Thiệu ôm cô vào trong ngực từ phía sau, “Mẹ anh, không đúng, lúc này mẹ em nói gì với em? Hai mẹ con ôm nhau khóc nữa à?”

Xưng hô này thật lộn xộn.

Diệp Tiểu An cắn môi không lên tiếng, Giang Thiệu không có ép cô, đè cô vào trong lòng ngực mình vỗ nhẹ, qua một hồi lâu, than nhẹ. “Khi còn bé đã xem Chánh Đại Tổng Nghệ [1], cảm thấy một câu nói bên trong thật đúng.”

“Hả?”

“Thế giới thật kỳ diệu.”

Diệp Tiểu An bật cười hì hì, “Anh còn chọc em được? Làm sao bây giờ?” Lúc cô nói chuyện mang theo giọng mũi nồng đậm, giọng nói hơi khàn khàn, xem ra mới vừa khóc dữ dội. Giang Thiệu xấu xa xoa xoa khuôn mặt trái xoan của cô, hôn một cái lên đôi môi chu lên của cô. “Đến phòng anh đi.”

“Không được.” Diệp Tiểu An lập tức ngồi thẳng người, nặng nề nói: “Chúng ta không thể ở cùng nhau, mẹ em là mẹ kế của anh, chúng ta là anh em.”

Giang Thiệu vỗ ót một cái, ngã ra mặt đất phía sau. “Cứ như phim trên TV, em là con nuôi của họ, bà ấy là mẹ kế của anh, anh em nổi gì?”

“Nhưng.”

“Em muốn chia tay với anh? Diệp Tiểu An, em chơi anh à?” Giang Thiệu làm bộ tức giận uất ức lật người đưa lưng về phía cô. “Ngủ với anh rồi lại không chịu phụ trách, người phụ nữ độc ác.”

Diệp Tiểu An quệt mồ hôi, trong mắt lại dâng lên sương mù, hít hít lỗ mũi. “Ai nói em muốn chia tay với anh, em chỉ cảm thấy kỳ cục, nhất thời không tiếp thu nổi, với lại ba anh có thể tiếp nhận chúng ta sao? Ông ấy cảm thấy quá hoang đường, hướng chỉ ông ấy vốn không thích em.”

Giang Thiệu bỗng chốc lật người lên, ẵm Diệp Tiểu An lên về phòng mình rồi nhét vào chăn, ôm cô không thả. “Ngủ!”

Diệp Tiểu An nào ngủ được, dùng sức đẩy anh, “Sao tìm anh mạnh vậy, anh không lo lắng chút nào sao?”

“Bây giờ em chỉ có một nhiệm vụ.” Giang Thiệu bắt lấy tay nhỏ của cô vòng qua hông mình, “Yên tâm yêu anh, chuyện khác không cần phải để ý.”

“Vậy còn anh?”

“Yêu em chứ sao.” Giang Thiệu hôn trán cô, ôm chặt cô. “Anh đã nói chỉ cần em tin anh, chỉ cần em nguyện ý đi theo anh thì tất cả vấn đề đều không phải là vấn đề, hiểu không? Còn nữa, em không cảm thấy chúng ta thân càng thêm thân sao? Về sau em. . . .” Anh dừng một lát, “Em cũng không cần đối xứng hô.”

Diệp Tiểu An nghẹn ngào, ôm chặt hông anh, đầu tựa vào trước ngực anh. “Giang Thiệu, anh thật tốt.”

Giang Thiệu khẽ vuốt ve phía sau lưng của cô, dỗ cô ngủ rồi thì ánh mắt lại thâm trầm như bóng đêm. Câu nói vừa rồi là anh bật thốt lên, trong đầu hiện ra bộ dáng cô mặc áo cưới trắng hoàn mỹ trong tấm hình.

Cưới cô, sẽ có một ngày như vậy sao?

.

Sẽ có.

Hơi thở hơi nóng của cô phả vào ngực anh, độ nóng này như có thể chui qua da vào trong tim anh. Giang Thiệu đột nhiên cảm thấy, có lẽ thật sự có chuyện số mệnh đã định.

Ngày hôm sau Diệp Tiểu An phải đi nộp bản thảo, trước khi đi làm Giang Thiệu đưa cô về nhà. Lúc đi khỏi nhà họ Giang thì Diệp Tiểu An phát hiện chiếc xe Cayenne đậu ở đó ngày hôm qua đã không còn, hô lên: “Xe của anh bị trộm rồi !”

“Thêm chút đầu óc, không nhìn xen đây là đâu, ai có bản lĩnh trộm xe ở đây?” Giang Thiệu bó tay. Cảnh Thiên đưa bọn họ ra cửa buồn cười, kéo cánh tay Diệp Tiểu An lưu luyến không rời: “Rảnh rồi thì về đây với Tiểu Thiệu nhé, đây chính là nhà của con.”

Diệp Tiểu An cười hơi khổ sở, khéo léo gạt đầu. Cô có thể nhìn ra Cảnh Thiên và Giang Chấn sống rất hạnh phúc, như vậy cô nên cảm thấy vui mừng thay Diệp Cẩm Niên sao? Nếu như Diệp Cẩm Niên biết hiện tại cô và Giang Thiệu đang quen nhau thì sẽ thế nào?

Đưa cô về đến nhà, Giang Thiệu không bảo cô lập tức xuống xe, mà lại đề ở trên ghế dựa hôn đủ. “Tiểu An An, chiếc Cayenne kia không phải của anh.”

“À?” Môi cô sưng đỏ sáng bóng, trong mắt lộ ra vẻ ý loạn tình mê, bộ dạng hồ đồ cực kỳ mê người. Giang Thiệu chạm môi cô thẳng thắn. “Đó là xe anh mua cho Cận Thanh trước kia, do cô đứng tên, lúc chia tay cô ấy trả lại cho anh nhưng anh không cần, đồ đã tặng ra không có đạo lý lấy về, đã thanh toán xong càng không cần thiết giữ lại nó. Kế nhà anh là nhà Tả Trí, ngày hôm qua Cận Thanh đi thăm cô của cô ấy – mẹ của Tả Trí.” Giang Thiệu nói xong ngay sau đó gợn ngón tay lên thề. “Anh không có gặp cô ấy, cả cái bóng của cô ấy cũng không thấy, do cha anh kể.”

“ ” Diệp Tiểu An sững sờ nhìn anh, nháy mắt mấy cái, hình như đang tiêu hóa một chuỗi lời nói dài của anh.

Giang Thiệu lại bị cô nhìn khẩn trương. “Em không có gì nói với anh?”

“Có.” Diệp Tiểu An bỗng chốc nín lấy cổ áo anh, hung dữ hỏi han. “Anh rốt cuộc có bao nhiêu tiền? Chiếc xe hai trăm vạn mà anh nói tặng liền tặng!”

Giang Thiệu không khỏi thở phào một cái, lại cuồng hôn. “Em đi thi bằng lái, anh cũng tặng em một chiếc, không không, không cần thi, anh tặng em một chiếc bày trong nhà chơi.”

Diệp Tiểu An nhú lông mày, làm bộ xuống xe. “Đốt tiền nấu trứng, em không thèm!”

Giang Thiệu lập tức biết mình nói sai, vội vàng kéo cô qua dụ dỗ, “Đúng rồi, một chiếc xe rơm ai mà thèm, anh tặng mình cho em được không? Xe có giá nhưng người không có giá, Giang Thiệu ở thế gian này chỉ thuộc về em, em thấy đúng không?”

Diệp Tiểu An đang lộ vẻ mặt nghĩ tới điều gì, nhin không được bật cười. “Không biết xấu hổ, anh chính là bánh con bò cạp.”

Mãi cho đến đồn cảnh sát Giang Thiệu cũng không hiểu rõ những lời này, nắm một cảnh viên trẻ lại hỏi: “Khụ, à. . . . bánh con bò cạp là có ý gì?”

“Bánh con bò cạp? Phần độc nhất.” (ý chỉ là một vật hay người đặc biệt, chỉ có duy nhất)

Giang Thiệu sờ sờ cằm suy nghĩ chốc lát, nhất thời cười lên.

Diệp Tiểu An thật là!

~

[1]Chánh Đại Tổng Nghệ: là một tiết mục giải trí của đài truyền hình trung ương Trung QUỐC, truyền bá từ tháng 4 năm 1990, là một tiết mục giới thiệu các nơi nổi tiếng trên thế giới và văn hóa của các nơi đó.

42. Chương 42

Chương 42: Quen bạn trai là phương pháp hữu hiệu nhất giúp ngực lớn hơn

Kể từ khi bị Giang Thiệu biết được thân phận, Diệp Tiểu An luôn bị anh nhạo báng, đi ra ngoài ăn một bữa cơm cũng không thể ngừng nghĩ. Giang Thiệu đẩy một đĩa thịt cua nhỏ tới trước mặt cô, “Mời Diệp tiểu thư dùng cơm.”

“Vậy em không khách sáo!” Diệp Tiểu An chà sát tay quả thật không khách khí lấy tới ăn ngay.

“Ngần vạn đừng khách sáo, có thể phục vụ Diệp đại tiểu thư ăn cua là vinh hạnh của anh.”

Diệp Tiểu An lườm anh một cái, vẻ mặt phớt tỉnh của anh hết sức khiến người ta chán ghét. “Anh đủ rồi đó!”

Giang Thiệu cười, “Không đủ, bắt đầu từ bây giờ phải lấy lòng em, tránh cho ngày sau bị em đến chỗ cha tố cáo, ông ấy mà mặt rỗng giận dữ sẽ không đồng ý gả con gái cho anh.”

Diệp Tiểu An hé miệng cười trộm, tiếp theo lại có chút lo lắng. “Ngộ nhỡ thật như vậy thì sao?”

“Vậy. . . ” Giang Thiệu hút thuốc, cau mày, bộ dáng suy tư, một hồi lâu mới có quyết định liền mở miệng. “Vậy thì bỏ trốn đi!”

“ Như vậy sao được!” Diệp Tiểu An nhú lông mày trợn mắt. “Em không thể làm chuyện như vậy, sẽ làm tổn thương lòng của ba em, nếu như vậy anh của em sẽ không bỏ qua cho em.”

“Anh ta có thể làm gì em? Đánh em một trận?”

“Vậy thì không, chỉ nhất em không cho em gặp anh.” Diệp Tiểu An hơi cà lăm, đồ tốt nhất định phải ăn từ từ, vừa ăn vừa phân biệt rõ mùi vị mới gọi là hưởng thụ. Giang Thiệu tắt thuốc đeo bao tay lột cho cô một con nữa. “Thật à?”

Cô nặng nề gật đầu, “Anh ấy luôn luôn không nói lý, khi còn bé em phạm sai lầm thì anh ấy đều không mắng em mà trực tiếp cầm bế em, còn phải viết giấy kiểm điểm.”

“Không sao, anh biết giải cứu con tin, còn chưa có cái cửa nào anh không đi qua được hay người nào anh không cứu được.” Giang Thiệu nói nhẹ nhõm, Diệp Tiểu An khinh thường bĩu môi. “Khoác lác.”

Bị phụ nữ xem thường? Còn bị Diệp Tiểu An xem thường?

Giang Thiệu khẽ cười yếu ớt, ngồi vào bên cạnh cô nhỏ giọng. “Nhìn thấy lồng chim ở bên kia lầu hai không?” Diệp Tiểu An ngửa đầu nhìn, trên lầu hai của nhà hàng có treo một cái lồng chim lớn, bên trong là hai con chim.

Giang Thiệu hoạt động tay thuận tiện mở ra phần tính giờ trong điện thoại cho cô. “Em ngồi đây tính giờ từ lúc anh đi.”

Diệp Tiểu An không biết anh muốn làm cái chi, ngoan ngoãn bấm nút “bắt đầu” theo như anh nói, lúc ngẩng đầu đã thấy vị trí của Giang Thiệu trống không. Đứng lên nhìn vòng quanh cả nhà hàng cũng không nhìn thấy bóng anh, người hầu bàn hỏi cô có gì cần, Diệp Tiểu An xin lỗi khoát khoát tay, không thể nói bị bạn trai bỏ.

Mới vừa trở lại chỗ ngồi đã cảm thấy có người chụp vai của cô, vừa quay đầu lại liền thấy Giang Thiệu. Anh ngồi xuống như không có chuyện gì xảy ra, móc ra hai con chim nhỏ vội từ trong lòng ngực đưa về phía cô. “Ngừng tính giờ.”

Diệp Tiểu An không dám tin trọn to hai mắt, nhìn lại lầu hai, lồng chim vẫn còn đó, nhưng chim nhỏ bên trong đã không thấy. “Mười lăm giây!”

Giang Thiệu vừa muốn hài lòng, lại nghe Diệp Tiểu An che miệng kêu lên, “Trời ạ! Anh làm ăn trộm!”

Khóe miệng anh nhếch lên, gọi người hầu bàn. “Đây là chim nhỏ từ đâu bay ra? Là sự ngạc nhiên mà quý nhà hàng dành cho khách?”

Diệp Tiểu An từ phòng ăn ra ngoài còn ôm bụng cười không ngừng. “Anh thật xấu!” Vừa nghĩ tới dáng vẻ người hầu bàn nói xin lỗi liên tục lại vô đầu bứt tai không hiểu ra sao thì cô liền không nhận được. “Anh làm như thế nào? Anh là siêu nhân hay là Batman?”

Giang Thiệu cúi đầu ghé vào bên tai cô nói thầm nho nhỏ một câu, cặp mắt Diệp Tiểu An bỗng chốc sáng lên, “Anh chỉ nói anh từng đi lính! Chưa nói anh là lính đặc biệt!”

“Nói việc đó làm gì, đều là chuyện quá khứ.”

Diệp Tiểu An hưng phấn hươ tay múa chân, “Chẳng lẽ lính đặc biệt còn được huấn luyện trộm đồ?” Giang Thiệu bất đắc dĩ nhìn trời, đẩy đầu nhỏ dựa đến gần của cô. “Sao anh lại coi trọng em? Hai ta căn bản không phải người một đường.”

“Ai yêu!” Cô cọt nhả dính lên lần nữa, ôm lấy cánh tay anh làm nũng. “Kể với em đi! Tại sao lại đi làm lính đặc biệt? Quá đẹp trai xuất sắc!”

Giang Thiệu cười cười lạnh nhạt, “Không nói, nói ra em lại khó chịu với anh.”

“Em bảo đảm với chủ tịch Mao sẽ không khó chịu!” Diệp Tiểu An khom mình đằng hoàng, Giang Thiệu nghĩ ngợi chốc lát rồi rút tay ra ôm vai của cô. “Bởi vì Cận Thanh.”

Nhận thấy cơ thể của người trong ngực cứng đờ, Giang Thiệu không khỏi thu chút sức lực ôm chặt cô, giọng nói cảm thán năm đó. “Cũng chỉ là lúc còn trẻ không hiểu chuyện, mù quáng theo đuổi cô gái xinh đẹp, thật ra thì cũng không có gì.”

“Vậy anh cũng mù quáng quá lâu rồi, từ lúc còn trẻ mù quáng đến bây giờ.” Diệp Tiểu An nhạo báng như không sao cả, trong lòng thật ra lại nghèn nghẹn. Mặc dù không hiểu rõ nhưng cũng biết bộ đội đặc chủng

không giống với bình chủng bình thường, phải chịu huấn luyện tàn khốc không rõ giờ giấc và nguy hiểm luôn có thể xảy ra. Phải có cảm tình bao sâu mới có thể cam tâm tình nguyện làm nhiều như vậy vì một người phụ nữ.

“Cho nên hiện tại trở về chính đồ rồi, cô bé không cho suy nghĩ lung tung trong lòng.” Giang Thiệu giữ chặt cằm của cô nâng lên hôn xuống. “Em đã nói anh không được lừa em, không cho tức giận.”

“Em không có tức giận.”

“Anh còn không biết em? Lòng lớn như lỗ kim.”

Diệp Tiểu An hừ một tiếng, nghiêng đầu đi, Giang Thiệu không nói cái gì nữa. Dọc theo đường đi hai người nói chuyện với nhau không nhiều, Giang Thiệu hết sức tìm đề tài hòa hoãn không khí mà Diệp Tiểu An lại không mấy có hứng thú.

Giang Thiệu thở dài, chợt quẹo tay lái chạy nhanh đến một con đường khác, lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại, cúp rồi liền xoa xoa đầu Diệp Tiểu An. “Đẫn em đến một chỗ, lát nữa mới trở về.”

Xe dừng trước một tiệm rượu rất lớn, một người đàn ông mặc quần áo nhân viên thấy Giang Thiệu liền nhiệt tình chào hỏi, “Anh Thiệu, đã lâu không gặp, tất cả đều chuẩn bị xong cho anh.”

“Cảm ơn.” Giang Thiệu vỗ vỗ vai anh ta, kéo Diệp Tiểu An đi vào. Bên trong lớn hơn, tựa như mê cung, ánh đèn lóe lên ánh sáng mờ mờ, tiếng nhạc rung trời, trong sàn nhảy đầu người nhón nháo. Nếu không phải được anh dắt thì Diệp Tiểu An không dám đi một bước.

Mấy người đang nhảy nhiệt tình giữa sàn nhảy thấy Giang Thiệu lập tức nhường chỗ lại. Tiếng nhạc quá lớn, Giang Thiệu chỉ có thể ghé vào bên tai cô nói chuyện. “Ổ chỗ này chờ anh, đừng đi loạn.”

Diệp Tiểu An còn chưa kịp hỏi gì Giang Thiệu đã lách người biến mất ở trong đám người, chỉ chốc lát sau tiếng nhạc chợt dừng lại, mọi người nhìn nhau không rõ chân tướng, tiếng nghị luận và bất mãn dần dần vang lên.

“Xin lỗi các vị, anh em mượn dùng thời gian của mọi người một lát để làm một chuyện vô cùng quan trọng, cần mọi người làm chứng.”

Trong loa chợt truyền ra giọng nói của Giang Thiệu, Diệp Tiểu An ngẩn ra, mọi người cũng an tĩnh lại. Tất cả ánh đèn chung quanh đều tắt, sau đó một ánh đèn từ trên trời giáng xuống, vừa đúng rơi vào trên người Giang Thiệu ngồi trên ghế chân cao trên sân khấu cách Diệp Tiểu An không xa, càng nổi bật lên thân hình cao lớn của anh, Diệp Tiểu An kinh ngạc vì cây saxo trong tay anh.

Chốc lát, tiếng nhạc saxo du dương vang lên trên sân khấu, không hề thông qua loa. Hình như, chỉ muốn ột người nghe.

Diệp Tiểu An không có nghiên cứu âm nhạc, thậm chí không biết đây là bài gì, nhưng lại bị sự ưu nhã không giống với quá khứ của người đàn ông này vào lúc này giờ làm rung động. Ánh đèn làm cô không thấy rõ mặt của anh, lại cảm thấy ánh mắt của anh từ đầu chí cuối đều nhìn mình, ánh mắt kia nóng bỏng hơn bình thường nhiều.

Mọi người say sưa trong tiếng nhạc, còn cô lại say mê vì người thổi saxo. Đừng bảo là cô không có tiền đồ, cô cảm thấy mỗi một lần Giang Thiệu lấy hơi đều mê người đáng chết. Chưa từng thấy Giang Thiệu như vậy, bóng gò má, động tác ngón tay, hình như mỗi giây thân kinh thân thể đều bị anh khống chế, toàn bộ ý định đều bị anh hút đi.

Cho đến khi nhìn thấy anh để saxo xuống lần nữa, cầm micro lên mới giật mình khúc nhạc này đã hết. “Anh biết rõ em không biết đây là khúc nhạc gì, nhưng anh tin em có thể nghe hiểu ý tứ anh muốn biểu đạt. Khúc nhạc này cho đến nay anh chỉ thổi ột người nghe, cũng chỉ cho cô ấy nghe, Diệp Tiểu An, chúng ta có thể quên tất cả quá khứ bắt đầu yêu lại không? Cho em mười giây đồng hồ, nếu như em cho rằng anh không có năng lực để em có được hạnh phúc trong cuộc sống sau này, liền hô ngừng.”

Dứt lời, Giang Thiệu để micro xuống, từ sân khấu đi xuống bậc thang, đi từng bước một về phía cô. Ánh đèn ở hiện trường lại tăng thêm một cái, trực tiếp rơi vào trên người Diệp Tiểu An trong sàn nhảy, mọi người tự động nhường ra một con đường. Mỗi khi anh đi một bước tim của Diệp Tiểu An lại nhảy kịch liệt,

hốc mắt không biết sao liền ướt át, trong tầm mắt mờ hồ người đàn ông kia hình như đang chậm chạp mà kiên định đi vào tánh mạng của cô, loại cảm giác đó để khiến tim cô đập nhanh không dứt.

Bên môi Giang Thiệu có nụ cười yếu ớt, đứng lại ở đằng trước cô, dắt tay của cô để tới dưới môi hôn một cái, một đôi con ngươi lóe sáng khóa chặt mắt của cô. “Nếu như thời gian có thể dừng lại ở giờ phút này thì thôi, nếu không sẽ không khiến em hối hận vì sự lựa chọn này, mặc kệ quá khứ anh là ai đã làm chuyện gì, từ nay về sau Giang Thiệu chỉ vì Diệp Tiểu An thôi.”

Nước mắt của cô chảy xuống, Giang Thiệu giữ chặt cằm của cô cúi đầu in lại lời thề của mình.

Chung quanh sôi trào tiếng vỗ tay và tiếng khen, âm nhạc kích tình vang lên lần nữa, nhưng hoàn toàn không vào được thế giới của Diệp Tiểu An. Trong lòng cô chỉ toàn là anh, trong lòng có thứ gì như muốn lao ra khiến cô không cách nào điều khiển tự động.

Hứa Bình Hi ở sau sân khấu nhìn hai người ôm hôn trên màn hình lớn, bó tay lắc đầu. Có ý chạy tới địa bàn của anh chỉ vì nói vài lời buồn nôn với một người phụ nữ, Giang Thiệu trở nên chua vậy từ khi nào?

Diệp Tiểu An bị anh làm rất cảm động, nước mắt không ngừng được, trên đường về nhà vẫn còn khóc. Giang Thiệu vừa lái xe vừa dụ dỗ nhưng không xong, đi ngang qua một đoạn đường thưa thớt người, Giang Thiệu liền dừng xe, kéo cô xuống xe vừa ôm vừa hôn, liên tiếp lau nước mắt của cô.

“Tiểu tử tông em đừng khóc, hơn nửa đêm sẽ chọc ra quỷ đấy, anh khó được xệ mặt xuống một lần em đừng khóc không dứt chứ.” Giang Thiệu chưa từng thấy người phụ nữ nào khóc giỏi vậy, nhưng anh buồn chết rồi.

“Em mặc kệ, đều là anh làm hại, anh nghĩ biện pháp để em đừng khóc đi!” Diệp Tiểu An níu lấy cổ áo anh ăn vạ.

“Biện pháp thì anh có, đánh em ngất xỉu được không?”

Diệp Tiểu An chớp chớp đôi mắt nhỏ hươ tay chém chém trước mặt anh, Giang Thiệu giơ tay làm dáng đầu hàng. “Không đánh không đánh, vậy em đánh anh ngất xỉu được không?”

Vừa dứt lời Diệp Tiểu An trực tiếp nhào tới trên người anh há mồm cắn cổ anh. Đau đớn kích thích một dây thần kinh nào đó của Giang Thiệu, cảm giác bụng dưới chợt nóng lên. Kể từ lần Giang Thiệu nhìn lên bản thảo chuyên mục của Diệp Tiểu An ở ám chiến thì mỗi lần nghĩ đến chuyện đó liền nhớ đến những hình vẽ kia theo phản xạ.

Nửa đêm, không người nào ra ngoài, cô nam quả nữ, sói xám lớn và thỏ trắng nhỏ.

Ừ.

Có biện pháp.

Giang Thiệu nhân thể ôm lấy thân thể của cô, kéo ra phía sau xe. Diệp Tiểu An có dự cảm không tốt, lau mắt nước mắt hỏi anh. “Không phải anh muốn đánh ngất em thật chứ. . .”

Giang Thiệu đặt cô lên chỗ ngồi trước, đưa tay tắt đèn, cười cực kỳ vô lại. “Muốn cho em ngất không nhất định phải đánh đâu.”

“Vậy muốn làm gì?”

“Tiểu An An, chúng ta còn chưa có thử làm trên xe, có muốn thử hay không? Thỏa mãn nguyện vọng tới nay của em, hở?” Giang Thiệu chống một tay bên người cô, một cái tay khác cỡi áo sơ mi. . . .

Sự thật chứng minh biện pháp này cũng không hiệu quả bao nhiêu, cô gái này vẫn khóc, chỉ là thanh âm từ tiếng khóc ồn ào biến thành tiếng rên rỉ khó nhận làm người ta mất hồn không dứt.

Sườn xe lắc lư kịch liệt, Diệp Tiểu An vịn anh, nước mắt nức nức đứt quãng phát ra bất mãn. “Anh. . . Anh nhìn lên. Hình em vẽ.” Cô chỉ uyển chuyển biểu đạt ý tưởng làm trong xe trong chuyên mục ở ám chiến thôi.

Giang Thiệu dè cô không ngừng làm ra rung động, vừa xoa bầu ngực khéo léo đáng yêu của cô, vừa mút hôn cổ cô. “Anh chỉ muốn hiểu rõ em từ mọi góc độ mà thôi.”

“ Ừ a. Nhẹ một chút. Ô. ”

“Tiểu An An, ngực của em. . . hình như trưởng thành chút.”

Diệp Tiểu An nhất thời đỏ mặt, không trách được mọi người đều nói quen bạn trai là phương pháp hữu hiệu nhất giúp ngực lớn hơn, thấy vậy thì lời nói này không sai.

43. Chương 43

Chương 43: Em với anh đánh cuộc

Giang Thiệu và Diệp Tiểu An không giải thích được biến thành anh em giả, thật ra thì anh chỉ kinh hãi lúc ban đầu, sau khoảng thời gian ngắn chế tạo ra ít tàn thuốc anh liền hiểu. Huống chi Diệp Tiểu An không phải con gái ruột của Cảnh Thiên, khi cam kết với Cảnh Thiên anh càng xác định mình muốn Diệp Tiểu An. Mà Giang Chấn mặc dù không có phản đối rõ ràng nhưng Giang Thiệu biết đó cũng do nể mặt của Cảnh Thiên thôi.

Cách ngại hơn hai mươi năm giữa cha con khiến Giang Thiệu nếu có thể tránh gặp mặt Giang Chấn thì liền tận lực tránh khỏi. Anh cũng hỏi Diệp Tiểu An có hận Cảnh Thiên một chút nào không. Diệp Tiểu An lại cắn cây viết thở dài.

“Không thể nói không có chút nào, dù cha em chưa bao giờ biểu đạt tình cảm của ông ấy, nhiều năm qua em đều hiểu trong lòng ông chỉ có bà ấy.”

Khi còn bé cô cho rằng mẹ chết rồi, sau đó anh trai Diệp Tích Thượng lại nói cho cô biết những chuyện này. Chờ sau khi trưởng thành Diệp Tích Thượng liền dẫn theo cô chủ động sống riêng với Diệp Cẩm Niên, thậm chí cố ý đoạn tuyệt quan hệ để bức Diệp Cẩm Niên theo đuổi cuộc sống mới tình cảm mới lần nữa, không cần vì Cảnh Thiên lại càng không nên vì anh em họ mà độc thân cả đời.

Vừa bắt đầu Diệp Tiểu An nhớ ba nên len lén chạy về nhà, sau khi bị Diệp Tích Thượng bắt lại liền bị anh mắng đến khóc mãi. Từ từ lớn lên mới hiểu được dụng tâm của anh trai, mặc dù không thể lạnh lùng với Diệp Cẩm Niên như anh nhưng cũng không trở lại nhà họ Diệp nữa, hai người cũng không nói thân thể của mình ở bên ngoài.

“Ba có hình mẹ, nhưng đều khóa trong tủ, ông ấy nói hình dáng của mẹ đã ở trong đầu ông ấy, không cần nhìn thường xuyên, không nhìn từ từ sẽ có thể quên. Chẳng qua em cảm thấy từ ngày mẹ em rời đi thì tình cảm của ba đã ẩn giấu theo tấm hình đó rồi, sợ một khi mở cái hộp ra thì tình cảm sẽ không khống chế được. Càng yêu thương ba thì em lại càng oán giận mẹ, nhưng lại biết chuyện tình cảm này người khác không nói được, cũng không có tư cách. Ông ấy chỉ đơn giản muốn bà được hạnh phúc, như vậy chúng ta làm có thể trách cứ bà cái gì?”

Giang Thiệu nghe xong một hồi lâu mới cảm khái một câu, “Ba em thật là thâm tình, anh em thật là độc ác, Tiểu Diệp Tử thật là đáng thương.”

Diệp Tiểu An cười ha hả, “Anh em nhỏ hơn anh mấy tháng.” Giang Thiệu cau chân mày lại, vỗ vỗ bấp đùi mình, Diệp Tiểu An để bút xuống quen việc dễ làm nhảy tới ôm cổ của anh. “Làm gì?”

“Diệp Tích Thượng không có liên hệ máu mủ với em, hai người ở chung nhiều năm. . . .”

“Cái gì gọi là ở chung! Anh ấy là anh em mà!”

“Kêu ca anh nghe chút, để anh cũng cảm thụ xem.”

Diệp Tiểu An không chịu được lờm anh một cái, “Anh cũng có em gái mà, Nghe Hiểu ngày ngày gọi anh là anh Tiểu Thiệu, ai nha thật buồn nôn.”

Nghe cái tên này Giang Thiệu liền cam chịu, “Nghe Hiểu lúc nhỏ là một cô nhóc đáng yêu, nhưng dính chặt người lại quá đáng ghét.” đầu ngón tay Diệp Tiểu An đâm bộ ngực anh chất vấn, “Cô ta còn cùng anh vào

nhà vệ sinh nam, từng xem anh tắm, lần trước mọi người trong khu nhà anh tụ tập có người nói cho em biết.”

“Người nào thất đức chỉ sợ thiên hạ không loạn như vậy!” Giang Thiệu tiến tới trên người cô ngửi tới ngửi lui, “Ghen? Đó là khi còn cởi trường đấy.”

“Hừ! Nhỏ như vậy đã bị con gái thấy cái mông, em ghét bỏ anh.” Cô nói xong liền nhảy xuống đùi anh, hung dữ hất tay của anh ra rồi lại bị Giang Thiệu túm về trong lòng. “Đừng đi, em cảm thấy lỗ thì anh cho em xem, để cho em nhìn đủ vốn.”

Trong đầu Diệp Tiểu An lập tức hiện lên hình ảnh anh lộ cái mông ông ẹo làm đáng mặc cho cô thường thức, đôi mắt ti hí đi lòng vòng, “Nhìn không không được, anh nghe lời em định đoạt.”

Giang Thiệu hiển nhiên hiểu lầm hàm nghĩa trong lời nói của cô, trong mắt có ánh sáng hưng phấn, “Cầu xin giày xéo!” Vậy mà Diệp Tiểu An tìm ra còng tay và cảnh phục của anh, ném cho anh, Giang Thiệu xấu bụng liếm liếm đôi môi, “Bị đồ cảnh phục dụ dỗ ghê!”

Giang Thiệu mặc xong cảnh phục liền không kịp chờ đợi nhào tới, Diệp Tiểu An vừa bị anh hôn vừa đẩy anh trở lại trên giường phòng ngủ.

Cách một tiếng, nụ hôn của Giang Thiệu dừng lại, ngó ngó còng tay trên cổ tay mình, nhìn lại vẻ mặt giễu võ gương oai của cô mới hiểu được, tà ác nhếch môi cười. “Không phải em muốn chơi SM chứ?”

“Mới không phải!” mặt Diệp Tiểu An đỏ lên, khoe hai tay anh tại trên lan can đầu giường, cười lên hông anh cởi ra từng cái nút áo của mình. . . . Khi vai lộ ra thì Giang Thiệu đã có chút rung động.

Dưới cái nhìn soi mói của anh Diệp Tiểu An rốt cuộc cởi đến chỉ còn lại đồ lót, sau đó liền cởi quần anh ra. Chiến sĩ nhỏ giữa hai chân đã nhao nhao muốn thử, gương mặt Diệp Tiểu An như bị lửa đốt, tay nhỏ bé dao động dọc theo nó, nhưng không đụng tới nó. Hơi thở của Giang Thiệu có chút không ổn, ánh mắt khẩn cấp. “Tiểu An An, an ủi nó một chút.”

Diệp Tiểu An không để ý tới, chợt cúi hôn cơ bụng của anh. Từ góc độ của Giang Thiệu nhìn qua, cái đầu nhỏ kia đang chôn ở vùng mẫn cảm, mà mình thì mặc cảnh phục, cái loại kích thích trên thị giác và trên tâm lý này khiến anh lần đầu tiên muốn nhảy qua khúc nhạc dạo đi thẳng vào vấn đề.

Vừa cởi ra nút áo cảnh phục của anh vừa hôn lên, giạng chân ở bên hông anh lần nữa. Giang Thiệu không kiềm hãm được nâng eo chĩa vào hai chân mềm mại của cô, “Cởi, cho anh vào đi. . . .”

Diệp Tiểu An hôn lên môi, đầu lưỡi nho nhỏ dò vào tìm được lưỡi của anh quần quýt si mê một phen mới kết thúc nụ hôn nóng bỏng. Tay của cô lại từ từ xuống phía dưới, cuối cùng đặt lên chiến sĩ nhỏ dùng sức bóp, Giang Thiệu bỗng đứng nắm quyền, theo bản năng muốn đụng ngã cô, đáng tiếc còng tay hạn chế hành động của anh.

Cái loại cảm dỗ và kích thích đó làm trong lòng trong mắt anh tỏa ra lửa to. “Tiểu An An, đừng giày vò anh. . . .”

Khi anh cho rằng Diệp Tiểu An sẽ chọn lựa chủ động vận động một lần hoàn mỹ trên giường với anh thì cô lại chợt mặc T shirt vào, cười hì hì nhảy xuống giường. Giang Thiệu lập tức có dự cảm không tốt, nhăn mày lại. “Em đừng nói cho anh biết như vậy là xong rồi nhé?”

“Đúng nha, xong rồi, tự anh ở đây đi, em đi vẽ tranh, sẽ dùng chủ đề này! Anh Tiểu Thiệu, cảm ơn anh nhé! Thật dấn dặt ra linh cảm của em rồi.” Diệp Tiểu An cho anh một nụ hôn gió, hấp tấp chạy đến phòng của mình.

Giang Thiệu ghen hờn nhìn trần trời, không dám tin mình bị cô gái ngốc đó bỏ trí.

Ngồi vào trước máy vi tính, Diệp Tiểu An cầm bản vẽ lên, linh cảm như suối tuôn, trái tim vẫn còn nhảy loạn thình thịch, xem ra chuyện quyến rũ người khác đều không dễ làm, hơi chút không cẩn thận liền góp mình vào rồi.

Nhưng cô còn chưa ngồi ấm mông, chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên, Giang Thiệu nên bị khóa ở đầu giường đang có vẻ mặt cương cứng đá cửa đi vào. Diệp Tiểu An sợ hãi kêu khẽ một tiếng, ngón tay run rẩy

chỉ anh. “Anh, sao anh lại. . . .”

Giang Thiệu vùng chân đóng cửa lại, cởi cảnh phục ra dễ dàng bắt Diệp Tiểu An đang tìm chỗ trốn trở lại, không để ý sự giãy giụa của cô cởi quần áo ra. “Cô bé hư chơi anh là không phải!”

“Anh đã nói em không có linh cảm thì có thể tìm anh! Anh đã nói!” Diệp Tiểu An bị sợ đến tóc gáy đều dựng lên, thế mới biết bình thường Giang Thiệu dịu dàng với cô cỡ nào. Giờ phút này anh tựa như dã thú động dục lại tức giận, đáng sợ như muốn xé rách cô.

Giang Thiệu ôm cô để cho cô đưa lưng về phía mình, ấn cô lên tường tách chân của cô ra, tay đưa xuống dưới sờ soạng hai cái, cởi quần lót mình ra đeo bao xung phong vào, nhấc mông của cô lên nhắm ngay vọt vào. “Em quá ngây thơ rồi, còng tay không khóa anh được đâu, Tiểu An An, hiện tại em đã có linh cảm, phải cho anh chút thù lao chứ?”

Diệp Tiểu An bị động tác hung ác của anh đụng đến tim muốn nhảy ra, nức nức nở nở kêu. “Tiền nhuận bút cho anh hết, nhẹ một chút. Chậm một chút.”

Giang Thiệu nhếch một bên khóe miệng lên, cúi đầu khẽ cắn tai cô, đồng thời phía dưới ra sức đụng lên. “Tự mình trả nợ, cái khác không cần.”

Diệp Tiểu An khóc không ra nước mắt. “Anh. . . . Anh đã nói. . . . Sẽ tốt. . . .”

Giang Thiệu lật người của cô qua, nâng lên tiến vào lần nữa. “Không sai, anh đang, dùng sức, tốt với em!” Mỗi một câu anh đều “dùng sức hơn”, từ cơ thể đến trái tim từ trong ra ngoài của Diệp Tiểu An đều run lên.

“Lúc này gọi anh là gì, kêu một lần nữa!”

“.”

“Không gọi đúng không, vậy anh bất cứ giá nào, ngày mai đừng kêu đau đừng cần nhằn.”

Diệp Tiểu An kêu rên ở đáy lòng, cô rút cuộc tại sao muốn trên chộc anh. “. . . . Anh Tiểu Thiệu. . . .”

“Bỏ hai từ trước.” Xưng hô này để khiến anh nhớ tới Nghê Hiểu theo phản xạ.

“. . . . Anh (anh này không phải người mà là ca). . . .” Diệp Tiểu An nghẹn đỏ mặt, cuối cùng hô một tiếng, sau đó liền bị kích thích, dưới bụng rút một cái. Giang Thiệu bị cô bao chặt thở hốc vì kinh ngạc, trong thân thể có khoái cảm mạnh mẽ đâm tới, càng dùng sức ngậm môi cô.

“Ngoan, anh thương em.”

Nói xong ôm chặt cô khởi xương công kích mãnh liệt liên tiếp. . . .

Diệp Tiểu An lấy được một bài học, người đàn ông tốt hơn cũng không thể chộc ghẹo anh về phương diện này, nếu không chịu không nổi chỉ có thể là mình.

Giang Thiệu dẫn Diệp Tiểu An trở về nhà họ Giang mấy lần, Giang Chấn không có ở đây, Cảnh Thiên liền bảo Diệp Tiểu An qua ở lại mấy ngày với bà. Cảnh Thiên là thật tâm thích Diệp Tiểu An, hai mẹ con chia lìa nhiều năm nên ở chung bồi dưỡng tình cảm cũng là việc nên làm. Ngăn cách trong lòng Diệp Tiểu An dù chưa tiêu trừ, nhưng Giang Thiệu biết cô rất nhớ mẹ.

Nhưng đồng thời Giang Thiệu rất buồn bực, không hiểu thế nào hai người phụ nữ kia có nhiều lời muốn nói thế. Mỗi ngày tan sở trở lại thấy căn phòng trống rỗng thì liền cảm thấy bị lạnh nhạt. Anh đến nhà họ Giang đón cô thì Diệp Tiểu An lại kéo cánh tay Cảnh Thiên cười giảo hoạt với anh. “Em còn chưa ở đủ đây.”

Giang Chấn nhận được điện thoại của con trai liền cảm thấy mặt trời mọc lên từ hướng tây. Giang Thiệu hết sức miễn cưỡng mở miệng, “Cha, ngài bận rộn xong rồi trở về sớm chút.”

Giang Chấn ngăn ra, “Mẹ con xảy ra chuyện gì?”

“Bà ấy tốt lắm, ngày ngày mẹ con tình thâm với Tiểu An, ban ngày cũng thế, buổi tối cũng thế.” Bốn chữ cuối cùng Giang Thiệu có chút cắn răng nghiêng lợi. Giang Chấn là ai, nhất thời hiểu ý, sảng lãng cười to, sau đó sừng mặt lên. “Đường đường là một người đàn ông sao có thể luôn nghĩ ——”

“Được được được! Xem như con chưa nói.” Giang Thiệu kịp thời chặn lại lời nói sau của ông, tránh cho nghe mình cũng cảm thấy thẹn. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là tiếp tục vườn không nhà trống, gối đầu khó ngủ một mình. Thật ra thì không biết từ nguyên nhân gì, Diệp Tiểu An cũng không ngủ chung giường với anh mỗi đêm, trừ phi có vận động trước lúc ngủ khiến cô mệt bất tỉnh nhân sự.

Giang Thiệu có lúc luyện công buổi sáng xong trở lại cũng sẽ chạy đến trên giường cô ôm cô một lát mới đi làm. Mỗi lần thấy một đoàn hồng hào trên giường thì tâm trạng của anh liền đặc biệt tốt, mà bây giờ sớm muộn gì chỉ có một mình anh, Giang Thiệu nhạy cảm phát hiện trong lòng bị một loại tình cảm quẩn quanh.

Tiu ngửu như mắt.

Một lần nào đó trong cuộc họp, Giang Thiệu không biết làm sao lại chột nghĩ đến cô, sau đó ý nghĩ liền đứt, tất cả mọi người nhìn đội trưởng nói một nửa lại ngừng. Nghê Hiểu còn lo lắng vết thương cũ của anh tái phát, muốn anh đến bệnh viện kiểm tra.

Giang Thiệu nắm nhẹ quyền hơi xấu hổ ho nhẹ, “Tôi không sao, tiếp tục.”

Nói tiếp tục vẫn không có đoạn sau, Tả Trí không còn cách nào, chủ động tiếp lời. Sau đó Nghê Hiểu cố ý ở lại, “Thật không cần đến bệnh viện xem một chút sao? Đừng để lại bệnh căn gì.”

“Bệnh căn của anh ta ở trong lòng, bệnh viện nào cũng không tra được.” Tả Trí nói xong thu dọn đồ đạc đi ra phòng họp. Nghê Hiểu không phải người ngu, tự nhiên nghe ra ý trong lời nói của anh, cắn môi cau mày.

“Giang đội, có thể nói vài lời không thuộc công việc với anh không?”

Giang Thiệu nhìn cô một cái. “Từ lúc nào khách sáo vậy?”

“Là bởi vì Diệp Tiểu An sao?”

Giang Thiệu cười yếu ớt, đã biết cô sẽ hỏi chuyện này. “Thế nào?”

Trả lời như thế thì đồng nghĩa với thừa nhận, Nghê Hiểu theo dõi ánh mắt của anh. “Anh biết em trở về vì ai không?”

“Biết.”

“Anh biết em yêu anh bao nhiêu năm không?”

“Biết.”

“Anh biết em sẽ chờ tiếp không?”

“Biết.” Giang Thiệu sửa sang cổ áo đồng phục của cô một chút. “Nhưng tôi không mong em làm thế, rất cố chấp không phải chuyện tốt.”

Hành động này thật thân mật, nhưng Nghê Hiểu lại không nhận ra nửa phần tình cảm giữa nam nữ. “Em với anh đánh cuộc, cho dù có một ngày anh có thể chân chính quên Cận Thanh, em cũng sẽ không buông tha anh.”

Giang Thiệu than thở, “Hiểu Hiểu, vậy em có biết sợ rằng nếu giữa chúng ta có chút khả năng, thì ban đầu anh sẽ sẽ không để ột cô nhóc quen ăn sung mặc sướng như em ra khỏi nước một mình, càng sẽ không để cho em chờ tới bây giờ?”

Mắt của Nghê Hiểu trong nháy mắt liền ướt, lời nói của Giang Thiệu giống như con dao đâm mạnh vào lòng cô. “Anh không cảm thấy em giống anh sao? Cận Thanh không thương anh, nhưng anh có thể yêu chị ta hai mươi bốn anh, còn em có thể yêu anh cả đời.”

Giang Thiệu cười, sờ sờ đầu của cô. “Chớ tùy hứng, chúng ta không giống, muốn kiên trì một chuyện thì phải xem nó đáng giá không?”

“Anh nói vậy không phải tự tát miệng mình à, Cận Thanh không đáng giá sao anh lại bỏ phí nhiều năm, kiên trì nhiều năm thế?”

“Những gì bỏ ra lúc yêu cô ấy là do không thể tự chủ, hiện tại có một người khiến anh kiên trì hơn cả cô ấy, điều này cũng không do anh. Hiểu Hiểu, đối với Cận Thanh anh không có kiên trì tới cùng, nhưng mà đối với Diệp Tiểu An anh sẽ.”

Giang Thiệu nói xong liền muốn đi ngang qua người cô, mà Nghê Hiểu không biết ở đâu ra dũng khí lại ôm chặt hông anh từ sau. “Anh có dám đánh cuộc với em không! Bởi vì anh biết mình không thể quên được Cận Thanh, Diệp Tiểu An không thay thế được chị ấy!”

Thân thể cô hơi run rẩy, Giang Thiệu không nghe thấy thanh âm vẫn biết cô khóc. Kéo tay của cô ra, Giang Thiệu không quay đầu lại. “Không đánh cuộc với em là bởi vì hoàn toàn không cần thiết, tôi không thể quên được Cận Thanh, nhưng việc đó lại càng nhắc tôi phải yêu người nào, Diệp Tiểu An không cần thay thế ai, dĩ nhiên, ai cũng không thay thế được cô ấy. Hiểu Hiểu, em là cô gái thông minh, nếu có thể học theo sự chấp nhất ban đầu của anh, sao không học theo sự từ bỏ của anh bây giờ?”

Anh đi, Nghê Hiểu che mặt khóc rống. Người đàn ông này rốt cuộc độc ác cỡ nào, cả nước mắt cũng không muốn lau cho cô.

Một lần. Dù chỉ lấy được sự dịu dàng của anh một lần, cũng đủ cô dùng nửa đời sau trân quý. Nhưng anh không muốn, cô lại thật sự không được gì cả.

Tả Trí ở phía sau cửa nghe được toàn bộ, không khỏi bội phục Giang Thiệu từ trong đáy lòng.

Không có ai có thể bị ai thay thế. Ban đầu anh và Diệp Tiểu An ở chung đơn giản là vì đền bù Trần Dao lạnh nhạt tình cảm của mình. Không cách nào phủ nhận tình yêu của anh đối với Trần Dao, dù anh thật động lòng với Diệp Tiểu An. Động lòng không sai, nhưng thời gian xảy ra không đúng. Nếu trong lòng anh đã có một người phụ nữ, thì không nên để ột người khác vào đó.

Đêm đó, Tả Trí lần đầu tiên trở lại chung cư Tử Kinh sau khi chia tay Diệp Tiểu An. Căn phòng không có gì khác khi đó, chỉ ít đi một cô gái ngốc, có thêm bụi bặm thật đấy.

Trong lò nướng là cái bánh kem đã sớm mốc, còn có một bàn món ăn bị gió thổi lạnh. Trong tủ treo quần áo treo toàn trang phục anh tặng cô, bao gồm cái áo đầm màu thủy lam đó.

Ngón tay sờ nhẹ, xẹt qua vải vóc mềm mại, Tả Trí nhắm mắt lại, cổ họng chua xót, trong lòng thấy đau, khóe mắt có một giọt chất lỏng sơ ý rơi xuống.

Tiểu An.

Em nói đời sau, người đầu tiên anh yêu, sẽ là em chứ. . . .

44. Chương 44

Chương 44: Em đang cầu hôn anh à?

Trần Dao giao công ty cho cấp dưới, nghỉ dài hạn. Tả Trí vẫn thỉnh thoảng đến tìm cô, Trần Dao chưa bao giờ cho anh vào nhà. Anh cũng không cưỡng cầu, xe chỉ dừng ở dưới lầu nhà cô, chờ cả ngày hoặc là cả đêm, ngày hôm sau lại đi làm, mưa gió không đổi. Mỗi ngày một bó hoa hồng, một món quà tặng nhỏ, các loại thực phẩm dinh dưỡng sau khi phá thai, mà Trần Dao thì luôn ném vào thùng rác trước mặt anh, nhìn cũng không nhìn một cái.

Chợt có một ngày, Tả Trí ở trong xe chờ đợi như thường ngày, thì nhìn thấy Trần Dao quang vinh chói lọi đi về phía mình, anh vui mừng mở cửa xe nghênh đón. “Sao em lại đi ra, bên ngoài gió lớn, bây giờ sức khỏe của em còn yếu phải cẩn thận đừng để bị mắc bệnh.”

Trần Dao hơi mỉm cười nói, “Có chuyện muốn nói với anh, sắp có một người bạn tới đây, hi vọng anh đừng quấy rối.”

Tả Trí gật đầu, “Yên tâm, anh không quấy rầy cuộc sống của em đâu.”

“Cám ơn.” Trần Dao nói xong liền xoay người rời đi. Trong chốc lát một chiếc xe hơi cao cấp dừng ở bên cạnh anh, một người đàn ông tây trang trắng thơm khí chất bất phàm đi xuống. Tả Trí thấy anh ta đi vào nhà Trần Dao, chân mày trong nháy mắt chau chặt.

Cho đến đêm khuya, người đàn ông này mới rời khỏi nhà Trần Dao, liên tiếp mấy lần đều bị Tả Trí bắt gặp. Anh cũng đã không thể tự nói với mình người đàn ông đó chỉ là bạn làm ăn của Trần Dao. Trong lúc anh đang rối rắm thì nhìn thấy Trần Dao lên xe của người đàn ông kia. Anh không kèm chế được nữa, lái xe chặn đường đi của anh ta.

Người đàn ông có chút không vui, lại vẫn lịch sử, Tả Trí vòng qua anh ta trực tiếp mở cửa bên ghế phụ ra. “Đã trễ thế này em còn muốn đi đâu với anh ta?”

Trần Dao ngồi ở chỗ đó không động đậy, “Tôi có cần phải báo với anh không?”

Tả Trí không thể làm gì cô, chỉ đành phải chĩa đầu giáo về phía người đàn ông kia. “Cô ấy có chồng, anh muốn chơi hãy tìm người khác.”

Người đàn ông lơ đãng, “Có sao chứ, tôi cũng có vợ, vị tiên sinh này, anh đây đưa không thả nữa tôi sẽ báo cảnh sát, xin tránh ra một chút, cảm ơn.”

Trần Dao lạnh lùng chơi móng tay, “Anh đã đồng ý không quấy rối, quên à?”

Xe của người đàn ông đó huỳnh hoang chạy qua ngang mặt anh, Tả Trí nện một quyền ở trên xe mình. “Báo cảnh sát cái đầu mày! Gia chính là cảnh sát!”

Trần Dao nhìn bóng dáng càng ngày càng nhỏ từ kính chiếu hậu, trên gương mặt xinh đẹp không có chút phản ứng nào. Người đàn ông vỗ vỗ vai của cô, cười cười an ủi. “Nhìn đáng vẻ thì anh ta quả thật còn yêu em, em cần gì ép buộc anh ta?”

Trần Dao sờ sờ bụng, cảm thấy sinh mệnh nhỏ chưa thành hình vẫn còn đang ở đây. “Chưa từng nghĩ tới giữa tôi và anh ấy sẽ xuất hiện loại vấn đề này, là tôi không đủ quan tâm anh ấy, nhưng xảy ra thì đã xảy ra, không phải bấm delete là có thể bỏ hết rồi làm lại.”

Trần Dao biết bây giờ là thung lũng sâu nhất trong đời Tả Trí, Tả Liên Thành cự tuyệt gặp anh ta, Cận Mộc Vân không nói với anh ta câu nào, dù anh ta trở về cũng chỉ xem anh ta là không khí. Lại sinh ra khoảng cách với anh em tốt nhất, hiện tại cả đứa con cũng bị cô bỏ. Trừ một cuộc hôn nhân tồn tại trên danh nghĩa, thì anh hai bàn tay trắng. Tình cảm nhiều năm khiến cô rốt cuộc không nhẫn tâm đến tai họa, như vậy sẽ khiến anh ta bị đả kích đến mức liên tiếp gặp tai nạn.

Diệp Tiểu An nghe được những chuyện đó từ miệng Cảnh Thiên, nửa ngày không nói ra được câu nào. Buổi tối Giang Thiệu làm thêm giờ, tranh thủ lúc rảnh rồi muốn gọi điện thoại cho Diệp Tiểu An, nhưng nhìn thời gian cảm thấy quá muộn, lúc do dự thì điện thoại di động vang lên.

Giang Thiệu nhìn chằm chằm tên của Diệp Tiểu An trên màn hình, không tự chủ lộ ra nụ cười. “Còn chưa ngủ?”

Diệp Tiểu An nằm ở trên giường Giang Thiệu, thuận tay rút một quyển album hình từ tủ đầu giường của anh ra xem. “Anh cũng chưa ngủ?”

“Làm thêm giờ, em thì sao?”

“Em ở trong phòng anh, không ngủ được.”

“Có phải nhớ anh không, ngày mai tan việc anh đi đón em, cứ tránh ở nhà mẹ hoài cũng không tốt.”

Diệp Tiểu An đỏ mặt, “Em còn chưa gả cho anh, cái gì mà nhà mẹ hay không nhà mẹ? Ai bảo anh khi dễ em!”

“Ồ, có chỗ dựa quả là khác.”

“Anh chờ xem, em còn muốn ở một tháng nữa!”

Lời này quả thật đã kích Giang Thiệu. “Em cố ý muốn bỏ đốì anh, bỏ mặc đàn ông như thế em không sợ anh ăn vụng sao?”

Nói xong hai người cùng nhau nghĩ đến Tả Trí, nhất thời ai cũng không có lên tiếng. Album hình đều là hình của anh và Tả Trí chụp chung hồi nhỏ, Diệp Tiểu An càng xem càng cảm thấy kỳ cục, nên tùy ý lật loạn. Một tấm hình bỗng dưng đập vào mắt cô.

Diệp Tiểu An dừng tay lại, cắn môi nín một lát, “Không làm ồn anh, anh cứ làm việc tiếp đi.”

“Vây. Ngủ ngon.” Giang Thiệu cúp điện thoại, than nhẹ một tiếng tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Diệp Tiểu An nhìn chằm chằm tấm hình, trong lòng thấy chua muốn chết.

Trong hình là một nam một nữ, người đàn ông đã cởi ra nửa cái áo sơ mi, bao lấy cơ thể lỏa lồ của người phụ nữ, mà đôi chân thon dài của người phụ nữ thì cuốn lấy hông của anh, giắt trên người anh, ngửa đầu hôn cầm anh, người đàn ông thỏa mãn nhếch khóe miệng lên. Góc độ chụp hình được chọn vô cùng hay. Mập mờ mà hấp dẫn, đẹp mà không thấp kém, nam nữ đều có mỹ cảm. Hơn nữa đường cong bên ngoài của người phụ nữ, vóc người hoàn mỹ cân xứng đủ khiến người ta ghen tỵ. Hai người đều chỉ lộ nửa bên mặt dưới, mà Diệp Tiểu An vẫn nhìn rõ đó là Giang Thiệu và Cận Thanh.

Nụ cười đó của Giang Thiệu, thật chói mắt.

Diệp Tiểu An yên lặng cất hình vào chỗ cũ, nằm xuống chuẩn bị ngủ, không bao lâu lại vọt ngồi dậy. Bối cảnh trong hình không phải nơi khác, chính là cái giường cô đang nằm.

Cô ôm y phục nhảy xuống tính toán về lại căn phòng Cảnh Thiên chuẩn bị cho cô, mới đi tới cửa lại dừng bước, nghĩ ngợi chốc lát lại xoay người trở về, hít sâu một hơi chui vào chăn lẩn nữa. Chuyện gì cũng không thể kiểu cách quá đáng, chuyện xảy ra giữa Giang Thiệu và Cận Thanh nhiều năm qua sợ rằng đâu chỉ một cái, người ta quen nhau bình thường có gì mà lòng cô lại chua xót? Lúc cô thất hai bím tóc học cấp 2, không biết Giang Thiệu và Cận Thanh đã làm bao nhiêu lần trên giường này.

Người nào không có quá khứ, không phải cô cũng từng quen với Tả Trí sao? Nếu đã quyết định ở chung với anh ấy, thì phải tiếp nhận những sự thật này, hưởng chi như lời của Giang Thiệu, hiện tại anh đang nắm tay mình.

Diệp Tiểu An nói với mình như vậy, nhưng trong lòng vẫn buồn cực kỳ, không biết đã ngủ mất từ lúc nào.

Nhìn suốt đêm, sáng sớm Giang Thiệu tan việc trực tiếp lái xe trở về nhà họ Giang, không có kinh động Cảnh Thiên còn chưa rời giường mà trực tiếp trở lại phòng của mình ở lầu hai. Cô gái nhỏ kia đang cuộn tròn mình lại trên giường, đắp chăn kín người như một con nhộng.

Giang Thiệu hôn một cái lên trán cô rồi cởi quần áo đi tắm.

Diệp Tiểu An đang ngủ thì cảm thấy có người “lột xác” cô ra, toàn bộ cảm giác lo lắng vì mất đi vỏ ngoài bỗng dưng xông tới, lập tức thức tỉnh cô. Giang Thiệu không ngờ đã khiến cô tỉnh, sợ cô phát tác cơn giận khi rời giường, trực tiếp khống chế tay chân nhân thể cúi đầu hôn cô, dù thế nào đi nữa anh vốn muốn làm vậy.

Hôn hôn liền hôn ra lửa, Giang Thiệu đói bụng rất nhiều ngày rồi, rất dễ kích động, vừa cởi áo ngủ của cô vừa trầm giọng hỏi cô, “Được không. . . . An An?”

“Không được. . . . Không có phòng ngủ. . . .” Diệp Tiểu An thở hổn hển cự tuyệt. Giang Thiệu đã là tên lấp vào cung thật sự không muốn dừng lại. Cấn rằng một cái vẫn hạ quyết tâm xông vào. Diệp Tiểu An kêu một tiếng, “Không được không được. . . . Có em bé thì sao?”

Giang Thiệu ngừng tạm, sau đó cười nhẹ, “Có thì có, từ sớm đã nói sẽ phụ trách với em tới cùng mà.” Với lại đã qua giai đoạn nguy hiểm, làm sao lại bị trúng được.

Tình đến chỗ sâu, Diệp Tiểu An không có lý do cự tuyệt, cùng lắm thì sau đó uống thuốc. Giang Thiệu gấp gáp, nhưng trong động tác mạnh mẽ vẫn luôn mang theo sự dịu dàng không dễ dàng phát giác. Trong tiết tấu kéo kệt của giường gỗ, Diệp Tiểu An bị anh đưa lên một luồng sóng cao triều khó có thể ngăn cản,

trong một khắc kia trong đầu cô lại xuất hiện tấm hình kia, hình ảnh Giang Thiệu dong ruỗi ở trên người người phụ nữ kia cứ hiện trước mắt cô không xua tan được.

Sau khi buông thả Giang Thiệu chôn ở trong cơ thể cô không chịu ra ngoài, hưởng thụ dư vị tuyệt vời. Diệp Tiểu An vịn cổ của anh nhỏ giọng hỏi. “Anh thấy thoải mái không?”

Giang Thiệu hôn mạnh một cái lên vai cô, “Ba hôn bảy phách đều bị em hút mất rồi, hôm nay trở về với anh đi.”

Cảnh Thiên và Cận Mộc Vân ra ngoài tập thể dục trở về thì phát hiện xe Giang Thiệu ở đây, lầu một không có ai, liền lên lầu hai, “Tiểu Diệp Tử, Tiểu Thiệu đi ra ăn cơm, mẹ vào nha.” Dứt lời liền đẩy cửa đi vào.

Giang Thiệu phản ứng nhanh chóng, vội vàng kéo chăn đắp lên hai người, Cảnh Thiên không ngờ mình lại cắt đứt công việc của hai người, bị sợ đến thiếu chút nữa la lên, sau đó vội vàng lúng túng lui khỏi phòng đóng kín cửa. “Hai đứa tiếp tục tiếp tục, khi nào muốn xuống ăn cơm đều được.”

Giang Thiệu không sao cả, nhưng Diệp Tiểu An thì mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt núp ở trong chăn không chịu thò đầu ra, còn đẩy anh. “Anh đi ra ngoài. . . . Không làm! Mắc cỡ chết người!” Giang Thiệu cười, “Dù sao mẹ cũng đã biết chúng ta làm, không làm thì uống quá!”

Cảnh Thiên vui sướng hài lòng xuống lầu, đúng lúc Giang Chấn trở về, khi hai người ăn xong thì Giang Thiệu mới dắt tay Diệp Tiểu An đi từ trên lầu xuống.

Thấy con trai, Giang Chấn cười một tiếng mỉa mai. “Vẫn về đây ở?” Giang Thiệu da mặt dày không để ý ông, tự chia ra mức cháo và lấy bánh bao ỉnh với Diệp Tiểu An. Mà Diệp Tiểu An thì không có công lực như anh, cúi đầu đến mức muốn chôn vào trong chén.

Cảnh Thiên mím môi cười, cố ý mở ti vi hóa giải sự lúng túng của Diệp Tiểu An. Giang Thiệu vui vẻ hả hê nên ăn rất ngon, ăn hết cả mấy cái bánh bao. Chợt một tin tức trên ti vi hấp dẫn sự chú ý của anh.

Tầng quản lý của hàng không Phi Dương thay đổi, tin tức này rất ngắn gọn, chỉ có mấy câu nói, và mấy ống kính thoáng qua. Giang Thiệu theo bản năng liếc Diệp Tiểu An một cái, mà Diệp Tiểu An cũng đang cấn chiếc thìa nhìn anh.

“Ăn thêm một cái.” Giang Thiệu lại gấp vào chén cô một cái bánh bao, thuận tiện đưa sữa đậu nành kế bên cho cô. Diệp Tiểu An cắn bánh bao, cúi đầu mức muốn nuốt cháo. “Em bị dị ứng sữa đậu nành.”

Sắc mặt Giang Thiệu hơi tối lại, uống sữa đậu nành của mình. Diệp Tiểu An có chứng dị ứng đậu, anh âm thầm chửi mình đã bỏ sót. “Thật ngại, anh thiếu chút nữa quên rồi.”

Trên đường về nhà, Diệp Tiểu An mở radio nghe tiết mục, lại cũng nghe được báo cáo liên quan đến hàng không Phi Dương. Diệp Tiểu An len lén liếc Giang Thiệu một cái, không phát hiện vẻ mặt anh có gì khác thường, nhưng lúc ăn sáng anh xui xẻo hồ đồ cho cô sữa đậu nành thì quả thật không giống tính tử mĩ bình thường của anh, thậm chí hình như còn hơi không yên lòng.

Mấy ngày qua cô ở chung với Cảnh Thiên ít nhiều cũng nghe được chuyện có liên quan đến Cận Thanh và Hạ Thanh Văn, tin tức cũng có nói sơ sơ nhà họ Hạ có ý kiến phản đối hôn sự của Hạ Thanh Văn – người nối nghiệp tương lai, có người suy đoán việc thay đổi quản lý lần này có liên quan đến chuyện đó.

“Mẹ em nói, lần đó Cận Thanh trở về thăm bà thì có nói cô ấy sắp kết hôn.” Diệp Tiểu An đổi đài, nhìn như vô tình nói. Giang Thiệu nhìn phía trước chuyên tâm lái xe. “Ừ, anh cũng nghe nói.”

“Vây.”

“Sao thế, cũng muốn lập gia đình?” Giang Thiệu cười cô, Diệp Tiểu An bĩu môi. “Dù sao em đã đồng ý với ba em sẽ kết hôn trước năm hai mươi tuổi, cũng không biết sẽ gả cho ai.”

Giang Thiệu véo khuôn mặt cô, “Ồ, lời này của em có ý gì? Thử dò xét anh à?”

“Chớ dán vàng lên mặt mình.” Diệp Tiểu An xoa gương mặt bị anh véo đau, “Ông hy vọng em tìm được một người đàn ông trung thực, có công việc cố định, quan trọng nhất là rất tốt với em.”

“Sao anh cảm thấy người này giống anh thế.” Giang Thiệu sờ cằm nhíu mày. “Em đang cầu hôn anh à?”

Diệp Tiểu An có chút ngượng ngùng, “Đây là điều kiện cơ bản nhất đó! Thật không biết xấu hổ.” Giang Thiệu cười, càng không đứng đắn. “Trái tim mong gả của người nào đó rục rịch ngóc dậy rồi!”

Đang nói thì điện thoại di động của anh vang lên, Giang Thiệu nghe xong điện thoại không khỏi than thở, “Chờ em về nhà thì anh còn phải trở về đi làm, có vụ án.”

“Oh, vậy hôm nay anh không nghỉ ngơi à?” Diệp Tiểu An hiển nhiên rất thất vọng.

“Để xem khi nào xong việc, anh sẽ tận lực về sớm, buổi tối dẫn em đi ra ngoài ăn cơm, chờ điện thoại của anh.”

“Sớm biết thì lúc này đừng làm, ngủ nhiều mới tốt.” Diệp Tiểu An đỏ mặt nói thầm, Giang Thiệu buồn cười. “Coi như sặc điện chứ sao.”

Diệp Tiểu An ở nhà đợi anh cả ngày cũng không thấy anh trở về, đến lúc ăn cơm tối thì nhận được một tin nhắn của anh, ý tứ đại khái là loay hoay không rảnh phân thân, cô chỉ có thể tự ăn một mình. Vẽ tranh xong, không cẩn thận lại thấy tin tức về hàng không Phi Dương.

Cô đợi từ khi ánh đèn rực rỡ mới lên đến đêm khuya, lại từ đêm khuya đợi đến trời tờ mờ sáng. Cô nằm trên sofa bị đông cứng nên tỉnh lại, vội vuốt mắt mơ màng chạy đến phòng của anh, giường đệm ngay ngắn nói cho cô biết: Giang Thiệu trắng đêm không về.

Đây không phải là lần đầu tiên anh bận suốt đêm không về, nhưng lại là lần đầu tiên Diệp Tiểu An cảm thấy thấp thỏm lo âu.

45. Chương 45

Chương 45: Tình thương và tình yêu

Giang Thiệu về nhà đã là đêm khuya ngày hôm sau. Diệp Tiểu An ôm gối bông vùi ở trên giường, nghe tiếng động ở cửa lập tức chạy đến. “Anh đã về rồi!”

“Trẻ như thế còn chưa ngủ? Không phải đã bảo em đừng thức đêm nữa sao?” Giang Thiệu cau mày, theo thói quen sờ sờ đầu của cô, sau đó cởi quần áo đi tắm.

Diệp Tiểu An đứng tại chỗ, lúc anh lướt qua cô thì trên người tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt của phụ nữ. . . . Đây là ảo giác của cô chứ?

Cô cắn môi do dự chốc lát, đến phòng của anh lấy ra một bộ áo ngủ mới rồi trở lại trước phòng tắm. Tiếng nước chảy ào ào truyền đến từ trong làm lòng cô rối loạn, tay khoắc lên tay cầm cánh cửa, bên trong có một thanh âm đang không ngừng nói phải tin tưởng anh, tin tưởng anh, tin tưởng anh. . . .

“Tiểu An? Lấy giúp anh bộ đồ ngủ.”

Giang Thiệu ở bên trong kêu cô, Diệp Tiểu An thở một hơi thật dài rồi mở cửa đi vào. “Cho.”

Giang Thiệu không ngờ động tác của cô nhanh như vậy, có chút vội vàng buông cánh tay xuống, tránh cho cô thấy vết cào trên cánh tay. Diệp Tiểu An đưa áo ngủ cho anh, “Anh muốn ăn khuya không?”

“Bên ngoài ăn rồi, em mau đi ngủ đi, anh vẫn còn vài việc chưa làm xong.”

Diệp Tiểu An ngoan ngoãn gật đầu, tự mình trở lại phòng, ôm con gối bông thật chặt, trong lòng thì sợ muốn chết. Cô nhớ rất rõ ràng buổi sáng hôm anh rời đi, khi hai người hoan ái cô cũng không hề để lại vết cào trên cánh tay anh. Có vết trảo cũng không đại biểu anh và ai thế nào, nhưng nhìn ra là do phụ nữ làm ra.

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, Diệp Tiểu An cảm thấy mình rất uất ức. Nhưng cô thật không dám đi hỏi, hình như trước mặt anh và Cận Thanh thì mình luôn là người không có lập trường.

Diệp Tiểu An không biết anh bận đến mấy giờ mới ngủ, buổi sáng rời giường thì cửa phòng anh vẫn khép chặt. Cô mua đồ ăn sáng trở về mà Giang Thiệu còn chưa đi ra, mắt thấy sắp đến giờ làm việc thì Diệp Tiểu An không thể làm gì khác hơn là đi gọi anh.

Vậy mà đợi cô đẩy cửa phòng ra mới phát hiện phòng của Giang Thiệu không có một bóng người, giường đệm vẫn chưa có động tới, giống y như ngày hôm qua. Trong lòng Diệp Tiểu An không hiểu sao lại hoảng hốt, còn cảm thấy đau đớn.

Lúc Cảnh Thiên gọi điện thoại cho Diệp Tiểu An thì nghe được bên phía cô rất là ồn ào, nên vô cùng lo lắng. Diệp Tiểu An mới vừa ngồi chơi hai vòng xe cáp treo, bị sợ đến cả người ra đầy mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt vẫn hiện nụ cười tự nhiên. “Con đang chơi ở ngoài, sao thế ạ?”

Tuy nghe không ra sự khác thường của cô, Cảnh Thiên vẫn không thể an tâm, thận trọng thử dò xét. “Gần đây con với tiểu Thiệu thế nào? Nó có tốt với con không?”

Diệp Tiểu An biết bà lo lắng cái gì, chuyện nhà họ Hạ của hàng không Phi Dương và Cận Thanh mấy ngày gần ngủ đã huyền não khiến dư luận xôn xao, “Ừ, tốt vô cùng, ngài đừng lo lắng, con cũng không phải là đứa bé.”

“Diệp Tử, có chuyện gì nhớ nói với mẹ, có mẹ ở đây tuyệt đối không để cho con chịu uất ức.”

Cúp điện thoại Diệp Tiểu An cảm thấy hốc mắt hơi nóng. Vì khiến Giang Thiệu tiếp nhận mình, Cảnh Thiên luôn tỏ thái độ hèn mọn trước mắt anh, không dám chọc anh không vui, còn thương yêu anh như con ruột của mình, dù cho trong lòng Giang Thiệu, bà vĩnh viễn không cách nào thay thế mẹ đẻ. Vậy mà vì Diệp Tiểu An, Cảnh Thiên từ lúc đầu đã tỏ rõ lập trường, cho dù ai cũng không thể tổn thương cô, bao gồm Giang Thiệu.

Giang Chấn trở lại phát hiện Cảnh Thiên buồn buồn không vui, lúc nói chuyện thì bà lại lạnh lùng. Không có người khác ở đây, Giang Chấn không nghiêm túc giống thường ngày, ánh mắt nhìn bà cũng mềm mại nhiều. “Chuyện gì khiến em cau mày không vui thế?”

Cảnh Thiên không lên tiếng, ra sân sau tưới nước cho hoa lá, Giang Chấn không dám chậm trễ tự động đón lấy, “Nữa rồi, không vui thì em cứ nói ra, đoán tâm trạng của phụ nữ các em còn khó hơn dẫn binh đánh giặc.”

Cảnh Thiên thở dài, “Thật không biết đời trước mẹ con chúng tôi đã tạo nghiệt gì, đời này đều bị cấm lên tay cha con hai người.”

Giang Chấn nghe xong vui vẻ, “Lời này nói ngược rồi, là cha con chúng tôi cấm đến chỗ mẹ con hai người.” Cảnh Thiên lại không mặc cười, “Tiểu Diệp Tử có vẻ ngốc, nhưng trong lòng lại rất sáng, đứa nhỏ này từ nhỏ cứ như vậy, bị khi dễ chịu uất ức chưa bao giờ nói, đều là anh trai ra mặt cho nó.”

Giang Chấn lơ đãng, “Bị động chờ bị đánh còn không gọi ngốc?”

“Giang Chấn!” Cảnh Thiên khiển trách, Giang Chấn lập tức im lặng, suy nghĩ một lát lại nói tiếp “Hai người bọn họ không hợp, sự chênh lệch ở mọi mặt của Tiểu An và Cận Thanh không chỉ một chút xíu.”

Cảnh Thiên bỗng chốc đứng lên, “Anh có ý gì? Cận Thanh làm ra chuyện như thế với tiểu Thiệu mà anh còn nói hộ nó?”

“Lại hiểu lầm rồi! Anh có ý là tình cảm đều có một loại quán tính, tại sao có thể dễ dàng thay đổi sự yêu thích ngày trước chứ.” Giang Chấn ôn tồn giải thích, “Điểm này về con trai thì anh còn hiểu rõ.”

Cảnh Thiên làm sao có thể không nghe ra ngụ ý của ông, “Tiểu Thiệu đã đồng ý với em sẽ đối xử tốt với Tiểu Diệp Tử.”

“Anh tin, nhưng tốt đâu có nghĩa là yêu? Tiểu An đi theo tiểu Thiệu thì phải chuẩn bị tâm lý đánh một trận ác liệt, đuổi một người phụ nữ ra khỏi trái tim người đàn ông hoàn toàn không phải chuyện dễ dàng.”

Cảnh Thiên nhất thời cứng họng, nhìn mây hồng đầy trời chau chặt chân mày. “Nếu con gái của em bị con trai ông khi dễ. . . . Anh xem mà làm!”

“Không phải em đã sớm ra lệnh cho anh không được nhúng tay vào chuyện của bọn nhỏ sao?” Giang Chấn than thở, dịu dàng an ủi vợ. “Hai người nên ở chung với nhau thì dù trải qua chuyện gì cũng sẽ về cạnh nhau, chúng ta không phải như vậy sao? Hai chúng nó sớm muộn gì cũng phải đến bước này, phải trải qua mọi chuyện mới có thể càng thấy rõ tình cảm của mình. Quan tâm mau già, già rồi thì anh sẽ không muốn em nữa.”

Giang Chấn nói xong thì bị Cảnh Thiên đâm một cái, “Tiểu Thiệu dám tổn thương Tiểu Diệp Tử thì em không tha anh trước.”

Giang Chấn cười nhẹ, thật là một đôi mẹ con, đã mấy tuổi rồi mà còn lấy việc này ra đùa giỡn.

Giang Thiệu liên tiếp làm thêm giờ đến khi phá được một vụ án lớn, mọi người đề nghị ra bên ngoài ăn bữa ngon khao mình, Giang Thiệu liền móc thẻ ra. “Tôi mời mọi người, ăn chơi đều tính cho tôi, nhưng tôi còn có chuyện không lẫn lộn với mọi người được.” Anh gật đầu với Tả Trí một cái, “Cậu dẫn bọn họ đi đi.”

Các thuộc hạ tự nhiên vui mừng, rồi lại không buông tha cơ hội nhạo báng. “Dẫn chị dâu ra cùng tụ họp đi, để các anh em được gặp mặt thật của chị dâu.”

“Việc rất nhỏ, có cơ hội khẳng định thỏa mãn các cậu.” Giang Thiệu cười, thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi. Tả Trí giải tán đám người rồi đuổi theo. “Chuyện Cận Thanh anh biết không?”

Giang Thiệu gật đầu, “Tin tức ừn ừn kéo đến có thể không biết không?”

“Thím tôi nói chị ấy chơi mất tích, thím ngại tới tìm anh nên bảo tôi đi hỏi, anh có gặp chị ấy không?”

Giang Thiệu cười, “Thím cậu có ý gì thế? Tôi không ăn cỏ quay đầu, bảo bác ấy yên tâm.” Tả Trí dè giữa trán, “Anh ăn cỏ gì không liên quan tới, chuyện này còn nghiêm trọng hơn trên tin tức nữa, chị ấy to bụng chạy loạn khắp nơi rất nguy hiểm, anh còn tin tức của chị ấy thì nhớ nói một tiếng, tôi cảm thấy vào thời điểm này chị ấy sẽ trở về tìm anh.”

Khi dãy số quen thuộc xuất hiện trên màn hình di động của anh thì Giang Thiệu cảm thấy chuyện này thật đúng như Tả Trí cho nói. Anh nhìn chằm chằm màn hình chậm chạp không có nhận, Hứa Bình Hi dùng mũi chân đá đá anh. “Ai đó? Sao không nghe?”

Đang nói thì điện thoại tự động cúp. Giang Thiệu để điện thoại di động xuống, uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, rồi ra hiệu anh ta rót thêm một ly. Hứa Bình Hi cầm lấy điện thoại di động của anh tra xem mấy cuộc điện thoại chưa nghe, cười cười. “Mọi người muốn tìm lại không tìm được cô ấy, anh thật là tốt, điện thoại cũng không nhận.”

“Tôi không muốn dính vào chuyện này, một chút cũng không muốn.” Giang Thiệu dựa lưng vào quầy rượu, mặt núp trong bóng ma, nhìn bóng người đứng đưa trên sàn nhảy ngoài tầm thủy tinh. “Mấy ngày trước cô ấy đã tìm tôi.”

“Không phải chứ, anh thật không để ý cô ấy?” Hứa Bình Hi nhếch ngược khóe miệng, đưa cho anh một điều thuốc. “Diệp Tiểu An biết không?”

“Cô ấy không biết.” Giang Thiệu đốt thuốc, ngậm ở trên môi. “Tôi và Diệp Tiểu An rất tốt, thật không muốn bị người ta quấy rầy, ai cũng không được.”

“Không phải anh không muốn, mà là anh sợ, mặc dù anh một mực nói muốn cố gắng yêu cô ấy, nhưng lại sợ Cận Thanh xuất hiện sẽ dễ dàng lật đổ cố gắng của anh khiến anh kiểm củi ba năm thiêu một giờ.”

Giang Thiệu búng tàn thuốc, lắc đầu bật cười. “Anh không thể hiểu tầm quan trọng của Diệp Tiểu An đối với tôi.”

“Không phải là cái bè gỗ anh bắt được lúc sắp chết đuối sao?” Hứa Bình Hi thở dài. “Cô ấy là cô gái tốt, lúc đầu tôi không có cảm thấy, nhưng tôi thấy được sự biến hóa của anh thời gian qua, tình thương và tình yêu, có một dạng là đủ rồi, anh thương Diệp Tiểu An, nhưng không phải tình yêu.”

Tay Giang Thiệu niết ly thủy tinh nhẹ nhàng lắc lư, cúi đầu đưa mắt nhìn chất lỏng bên trong bị ánh đèn ánh xạ thành màu sắc sắc sỡ, yên lặng chạm vào thành ly, hồi lâu mới mở miệng. “Không có Cận Thanh

thì tôi bỏ lỡ một đoạn tình cảm, một đoạn cổ chấp từ nhỏ, đến hơn hai mươi năm. Nhưng nếu như không có Diệp Tiểu An. . . . Sẽ mất đi cái gì ngay cả chính tôi cũng không biết, nhưng tôi biết rõ không cách nào đo được.”

Chờ thuốc cháy hết, Giang Thiệu đứng dậy chuẩn bị rời đi thì hơi nhếch môi lên. “Nếu như đó không phải là tình yêu thì còn có thể là cái gì? Chuyện căn nhà thì nhờ anh đó.”

Lúc Hứa Bình Hi tỉnh hồn lại thì anh đã đi xa.

Diệp Tiểu An này, thật có bản lĩnh lớn thế? Hứa Bình Hi cười khổ, như vậy kể từ đó, anh đã bỏ lỡ cái gì?

Giang Thiệu về nhà phát hiện Diệp Tiểu An không có ở đây, gọi điện thoại lại không ai nhận, ở nhà đợi cả buổi chiều cũng không liên lạc được với cô, gọi cho Cảnh Thiên hỏi mới biết cô ở đâu.

Diệp Tiểu An vốn giúp Cảnh Thiên dắt chó đi dạo, rồi ở lại sân bóng rổ xem các thanh niên chơi bóng. Bỗng nhiên có người ở phía sau vỗ vai của cô, xoay người lại liền nhìn thấy Nghê Hiểu.

“Giúp dì Cảnh dắt chó đi dạo?” Nghê Hiểu cười nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô, Diệp Tiểu An không khỏi rung mình một cái, cảm thấy trong tươi cười của cô ta có ý châm biếm. Nhà họ Nghê và nhà họ Giang ở cùng khu, mỗi lần đụng phải cô thì đều nói ra những lời có dao có súng.

“Ừ, cô tan việc rồi?” Diệp Tiểu An cũng cười, bản lĩnh ngoài mặt vẫn có đủ.

“Mấy ngày nay anh tiểu Thiệu có bận gì không? Vừa đến giờ tan việc liền vội vã đi rồi.” Nghê Hiểu ngoắc Samo đang đứng ở dưới cột bóng rổ xem cuộc chiến trở về, ôm nó chơi đùa rất quen thuộc. “Kobe là do tôi tặng cho dì Cảnh, chớp mắt một cái đã lớn như vậy, tên là anh tiểu Thiệu đặt.”

Diệp Tiểu An khẽ cau mày, không có lên tiếng. Nghê Hiểu nhìn cô như nhớ tới chuyện gì, “Đúng rồi, mấy ngày nay anh tiểu Thiệu có cái gì không đúng không? Ừm, đều là con gái, tôi cũng không giấu cô gì cả, chuyện Cận Thanh cô nghe nói chứ? Hình như tất cả mọi người đang tìm cô ấy, tôi cảm thấy chuyện này sẽ dính đến người anh tiểu Thiệu, dù sao bọn họ ——”

“Giang Thiệu và Cận Thanh đã sớm chia tay, chuyện của chị ấy không còn liên quan đến Giang Thiệu nữa.” Diệp Tiểu An chặn cô ta lại, cột Kobe vào dây rồi dắt chó đi về, nhưng Nghê Hiểu lại ngăn cản cô. “Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn nhắc nhở cô đừng lún quá sâu, để tránh đến lúc đó bị thương tổn.”

Cô ta lấy một cái máy ghi âm từ trong túi ra nhét vào tay cô. “Cô nghe cái này một chốc rồi quyết định làm sao, tôi không phủ nhận anh tiểu Thiệu là một người đàn ông tốt, nhưng mọi người đều ích kỷ, cô yêu anh ấy thật lòng cũng không cần tích cực thế.”

Nghê Hiểu nói xong liền đi, bỏ lại mình Diệp Tiểu An đứng đó cầm máy ghi âm mím chặt môi.

Lúc Giang Thiệu chạy như bay đến thì Diệp Tiểu An đã rời đi trước một bước, gọi đến điện thoại cô nhưng đã tắt máy. Giang Thiệu không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là về nhà một mình, dừng xe ở dưới lầu xong liền ngửa đầu nhìn trên lầu tối đen như mực, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Anh phiền não đốt điếu thuốc, lấy điện thoại di động ra gọi cho cô lần nữa. Nhưng giọng nói thông báo tắt máy lại vang lên khiến Giang Thiệu bắt đầu lo lắng.

Cô nhóc hư này đã chạy đi đâu! Cũng không biết nói với anh một tiếng!

“Giang Thiệu.”

Chợt trong góc truyền đến một giọng nữ quen thuộc, thân thể Giang Thiệu dừng lại, hít sâu một hơi quay đầu lại. Vừa thấy liền kinh ngạc, chân mày bỗng chốc nhướn lên, ánh sáng trong mắt dần dần lạnh như băng.

Ở trong ký ức của anh, chưa từng thấy bộ dáng này của Cận Thanh.

46. Chương 46

Chương 46: Tình yêu cũ

— Người có trí nhớ quá tốt thì không dễ vui vẻ.

Đây là Diệp Tiểu An lời đã từng nói với Giang Thiệu.

Hiện tại cô không ngừng thôi miên mình, cố gắng quên những gì nghe được trong đoạn ghi âm, nhưng ngón tay lại không chịu khống chế cứ bấm nút nghe lại trong máy ghi âm.

— Cận Thanh đã từng mang thai con của ta.

— Anh và Diệp Tiểu An ở chung vì trả thù tôi thay cô ấy, hay là vì giúp mình trả thù Cận Thanh?

— Có quan trọng không? Tôi chỉ không muốn để chuyện của tôi và Cận Thanh bức mình điên khùng, cô ấy dù sao cũng là người phụ nữ duy nhất tôi yêu 29 năm qua, tôi ngay cả nhẫn kết hôn cũng chuẩn bị xong.

— Cho nên Diệp Tiểu An thành công cụ chữa thương của anh, bởi vì cô ấy dễ gạt gẫm, cô ấy không đấu lại anh.

Đứa bé.

Trả thù.

Người phụ nữ yêu duy nhất.

Công cụ chữa thương.

.

Đầy trong đầu Diệp Tiểu An đều là mấy câu nói đó, mấy cái từ đó. Nghe một lần thì trong lòng lại đau một lần, càng đau lại càng nhin không được nghe lần thứ nữa. Cho đến khi từ từ, trái tim không còn tri giác, thì cũng không còn thấy đau mấy nữa.

Cô tự giam mình ở trong căn phòng không mở đèn, bóng tối giống như cái vỏ của cô. Giống như núp ở trong vỏ thì tất cả chỉ là ảo giác của cô, có thể tự nói với mình đây không phải là thật.

Trong đầu xơ cứng, Diệp Tiểu An cảm thấy khát nước, sờ soạng đi đến phòng bếp rót ly nước uống ừng ực hết.

Trong nháy mắt lạnh lẽo rót vào tim phổi, cô không khỏi rung mình một cái, sau đó chậm rãi dựa vào học tủ ngồi chồm hổm xuống ôm chặt mình.

“Không có việc gì đâu Tiểu An, không phải anh ấy đã nói sẽ tốt với cô, muốn yêu thương cô cũng chiều cô chăm sóc cô sao? Không phải đã nói muốn quên mất quá khứ bắt đầu lại sao? Không phải đã nói từ nay về sau tất cả chỉ vì Diệp Tiểu An sao?”

Hốc mắt đau đến muốn chết, Diệp Tiểu An cắn các đốt ngón tay chịu đựng, khống chế cho nước mắt rơi ra. “Anh ấy đã nói sẽ không khiến cô hối hận vì đi theo anh ấy, không thể không tin tưởng anh ấy. Hình là cái gì ghi âm là cái gì, kích bác ly gián rõ ràng như vậy mà cô lại chịu thua.”

Anh từng nói cô phải tin tưởng anh, như vậy cô nên tin, hơn nữa phải tin.

.

Cùng lúc đó ở dưới lầu, Giang Thiệu nhìn thấy Cận Thanh thiếu chút nữa không dám nhận.

Cô là người phụ nữ cực kỳ chú trọng hình tượng, luôn triển lộ ra hình dáng không thể bắt bẻ của mình trước mặt mọi người. Mà giờ khắc này người phụ nữ anh nhìn thấy lại là tóc dài tán loạn hai mắt ảm đạm hình dung gầy gò quần áo dơ dáy bẩn thỉu.

Càng làm cho anh cảm thấy chói mắt chính là màu đỏ sậm ở nơi vạt váy và cổ tay của Cận Thanh.

Nhưng Giang Thiệu chỉ đứng tại chỗ không có lên tiếng, Cận Thanh mắt hồng mắt vía nhào vào ngực anh khóc lên. “Làm thế nào, em nên làm thế nào, Giang Thiệu anh giúp em đi. . .”

Giang Thiệu lạnh nhạt, không có đẩy cô ra cũng không còn ôm cô. “Không phải tôi đã nói tôi không giúp được em sao, em buông tôi ra trước đi.”

Cận Thanh kháng cự lắc đầu, nước mắt chảy rất nhiều, thấm ướt áo sơ mi của anh. “Cả anh cũng không giúp em thì em không biết còn có thể tìm ai.”

“Chúng ta đã chia tay, thanh toán xong rồi em không nhớ à?” Thấy cô còn chưa buông tay, Giang Thiệu không thể làm gì khác hơn là kéo cổ tay cô. Nhưng Cận Thanh nắm chặt áo anh không thả, “Giúp em đi mà, bọn họ muốn em bỏ đứa bé, em không thể không có đứa bé, em van anh Giang Thiệu, em van anh. . .”

Trên mặt gầy gò của Cận Thanh trải rộng nước mắt, ngược đầu nhìn anh, ánh mắt kia giống như nói cho anh biết, anh chính là hi vọng của cô, nhưng đối với anh thì lại xa lạ khiến người ta thấy buồn cười.

Giang Thiệu chậm rãi mở miệng, cười như không cười. “Cầu xin? Đây là lần đầu tiên từ trong miệng em nghe được từ này. Xin lỗi anh không thể, đây là chuyện của em và Hạ Thanh Văn, em không nên tới tìm anh.”

Dứt lời Giang Thiệu khéo léo dùng sức giật tay của cô ra, xoay người chuẩn bị lên lầu. Cận Thanh không dám tin anh sẽ tuyệt tình như vậy, lau nước mắt đuổi theo kéo anh. “Em biết rõ anh hận em, em biết rõ lúc này tới tìm anh là em không biết xấu hổ, nhưng bây giờ em không tìm được anh ấy, nhà họ Hạ dùng thủ đoạn khiến em không cách nào liên lạc được, Giang Thiệu.”

“Đủ rồi Cận Thanh, em có Hạ Thanh Văn của em, tôi có Diệp Tiểu An của tôi.” Giang Thiệu giơ tay lên lau nước mắt của cô, vuốt vuốt tóc của cô, nhưng không còn tràn đầy cưng chiều như trước. “Xảy ra chuyện gì cũng phải học đối mặt, chúng ta bây giờ cả bạn bè cũng không phải, tôi không muốn khiến Diệp Tiểu An hiểu lầm tôi và em có tình cảm chưa dứt gì.”

Giang Thiệu từ ví tiền móc ra mấy tờ giấy lớn cho cô, “Về sớm đi, tất cả mọi người đang tìm em.”

Cận Thanh siết tiền chảy nước mắt nhìn chằm chằm anh, ném mạnh tiền lên không trung. “Bị bọn họ tìm được thì con của em sẽ không còn! Giang Thiệu, người có lỗi với anh là em, nhưng đứa bé vô tội.”

Cô nói xong liền quỳ xuống, Giang Thiệu không ngờ cô sẽ có hành động vậy liền vội đỡ cô. Cận Thanh nắm lấy quần anh, vẻ mặt quyết tuyệt, hình như giờ phút này tự ái liên sỉ đều không cần. “Chỉ một lần thôi, sau này có giữ được đứa bé hay không em cũng sẽ không đến phiền anh nữa, van anh . . .”

Trái tim Giang Thiệu giống như bị đập một quyền nặng nề, lập tức nghẹn lại.

“Van anh.”

“”

“Van anh.”

“”

“Không cho Diệp Tiểu An biết, em chết cũng sẽ không nói ra, Giang Thiệu, anh xem như thương hại em, bố thí cho em. . .”

“” Bỗng dưng, Giang Thiệu cười, cười cực kỳ khổ sở. Cô không biết, mỗi một câu cô nói đều như rắc muối lên vết thương của anh. Một người phụ nữ kiêu ngạo thế, từ trước đến giờ luôn khinh thường anh, lại vì một người đàn ông khác, vứt bỏ tất cả tự ái nhân cách cầu xin anh, cầu xin anh giúp cô bảo vệ con của họ.

Cận Thanh biết hàm nghĩa trong tiếng cười của anh nhưng đã không để ý thêm được, đôi môi mím chặt giống như đang chờ đợi phán quyết cuối cùng.

“”

Một đêm kia Giang Thiệu trở về không quá muộn, lúc về đến nhà thì nhìn thấy giày của Diệp Tiểu An ở cửa trước, chạy đến phòng cô lại không thấy cô, nhưng lại thấy cô núp dưới chăn mỏng trên giường mình.

Giang Thiệu thở phào thật dài, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng rơi xuống đất. Anh không có mở đèn, cởi quần áo nằm xuống, rón rén từ phía sau ôm cơ thể cô vào trong ngực, khẽ quỳn luyến vuốt ve cô.

Rất an tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nho nhỏ của cô.

“Cô nhóc xấu xa này, lúc anh lo lắng em lại đang ở nhà ngủ ngon, điện thoại di động cũng không mở.”

Diệp Tiểu An kháng nghị cộ xát, lật người chui vào trong lòng anh. “Về rồi?”

Trong thanh âm của cô mang theo tiếng khàn khàn buồn ngủ mông lung, hơi thở ấm áp phất vào ngực anh từng đợt, mang đi đau đớn nơi đó giống thường ngày.

“Ừ, đã về.” Có thứ gì đó ngọt ngào trong trái tim trần đầy chua xót của Giang Thiệu. Mặc kệ đã trễ, cô gái ngốc nghếch đơn thuần luôn quan tâm anh và thế giới nhỏ của anh, chưa từng oán hận.

Nơi có cô thì luôn ấm áp, loại cảm giác này khiến anh càng tham luyến.

Giang Thiệu phóng túng cảm giác trong lòng, nhẹ nhàng hôn cô, Diệp Tiểu An miễn cưỡng hừ hai tiếng cuối cùng đôi tay dần dần ôm cổ của anh, nhẹ nhàng đáp lại. Nụ hôn càng ngày càng sâu, Giang Thiệu cởi áo ngủ của cô chậm rãi tiến vào cô.

Trong bóng tối, cô khó nhin trần trọc than nhẹ, bất lực chìm chìm nổi nổi. Anh hung mãnh xuyên vào trong cơ thể cô, không biết đó là cho hay là khẩn cầu.

Ánh mắt của Diệp Tiểu An cực kỳ tỏa sáng ở trong bóng tối, Giang Thiệu cúi người in cánh môi nóng bỏng lên mí mắt cô. “Tiểu An, gọi tên anh. . . .”

“Giang Thiệu.”

“Nói yêu anh.”

“.”

“Ngoan, nói cho anh nghe.” Giang Thiệu xoa thân thể của cô, kiên nhẫn dụ dỗ, sức lực gia tăng lần nữa, tựa như muốn hoàn toàn xông vào trong lòng của cô.

Diệp Tiểu An bị anh đụng đến khó có thể chịu đựng, tất cả khoái cảm thông qua mạch máu rót vào trong lòng, sau đó hóa thành nước mắt chua xót từ trong mắt trào ra.”. . . Em yêu anh. . . .”

Không biết vì sao, Giang Thiệu nghe ba chữ này thì trong lòng lại không ức chế được đau đớn, ôm cô thật chặt muốn cô thật mạnh.

“Tiểu An, em có nguyện ý. . . . lấy anh không?”

Diệp Tiểu An hình như không nghe rõ, cắn môi nức nức nở nở, trên trán rỉ ra mồ hôi mỏng, sợi tóc dính ở phía trên có chút ý loạn tình mê, dáng vẻ rất mê người. Giang Thiệu bị từng trận co rút của cô ép cho sắp không thở nổi, giữ chặt hông của cô khởi xướng tấn công mạnh liên tiếp. . . .

Nến đỏ màn ẩm.

Cơ thể rõ ràng là vui vẻ, nhưng lại mang theo sự đè nén không thể nói rõ.

Diệp Tiểu An rốt cuộc cũng không thể trả lời, mà Giang Thiệu cũng không còn hỏi nữa.

.

Mấy ngày nay Nghê Hiểu luôn giả bộ vô ý nhìn lên Giang Thiệu, hình như muốn nhìn ra gì đó từ trên mặt anh. Không biết lần thứ mấy bị anh nắm vừa vặn thì Giang Thiệu mới không thể không hỏi: “Em có lời gì muốn nói thì cứ thoải mái đi, đừng suốt ngày nhìn chăm chăm tôi như trộm thể.”

“Em phiền anh à?” Nghê Hiểu vô vị nhún vai.

“Vậy thì không có, nhưng ảnh hưởng không tốt.” Giang Thiệu không thích các thuộc hạ lén lút nghị luận Nghê Hiểu cùng anh hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình mấy cái kia bát quái.

“Cũng đúng, em thể nào cũng đâu có ảnh hưởng tới anh.”

“Tôi cho là lần đó chúng ta nói toạc ra hết rồi.” Giang Thiệu bất đắc dĩ than thở, đổi lấy ánh mắt tức giận của Nghê Hiểu. “Sao anh không thể tốt với em một chút chứ? Dù xem em là em gái của anh thì cũng đừng tỏ vẻ thế này chứ, không chịu thì em không để cho anh nghĩ đâu.”

Giang Thiệu xem đồng hồ đã qua giờ tan sở, “Em cứ ở đó đi, tôi không rảnh chơi trò anh trai em gái nhảm chán với em, tan việc liền mau về nhà đừng ở chỗ này tốn thời gian.”

“Em ở đâu cũng tốn thời gian, đều là cô đơn một mình.” Nghê Hiểu hừ lạnh quay mặt đi. Người đàn ông này có phải vĩnh viễn không hiểu lời như thế đã thương người khác cỡ nào không, thật khiến cô khó chịu. “Tôi nay em hẹn bạn đến câu lạc bộ quý tộc độc thân, đợi lát nữa sẽ đi.”

“Em cứ chơi trò khùng điên đi.” Giang Thiệu nhìn cũng chưa từng nhìn cô đã cầm chìa khóa xe đi. Nghê Hiểu tự giấu cười khổ với bóng lưng của anh: em có điên khùng cũng chỉ vì anh.

Giang Thiệu vốn định trực tiếp lái xe về nhà, lúc chờ đèn đỏ thấy một hàng học sinh tiểu học đi trên đường cho người đi bộ thì không khỏi nhớ tới Cận Thanh. Nghĩ ngợi chốc lát vẫn quay xe lại đường đến chung cư Tử Kinh.

Cận Thanh nghe được tiếng động ở cửa thì nhất thời khấn thề. Giang Thiệu mở cửa đi vào liền nhìn thấy dáng vẻ phòng bị của cô, đặt đồ ăn lên khay trà rồi không muốn ở lại nữa.

“Những thứ đồ này đủ cho em ăn mấy ngày rồi, phòng này tôi đã bảo Hi tử sang tay rồi, chủ phòng trước mắt không có ở thành phố B, nên em cứ ở đây một thời gian, tôi có thể làm chỉ có vậy thôi, những thứ khác tôi không thể ra sức.”

Thấy anh muốn đi, Cận Thanh vội vàng gọi lại anh. Về mặt Giang Thiệu lạnh nhạt, “Còn có chuyện gì?”

Cận Thanh mấp máy khóe miệng, “Hình vẽ ngoài cửa là. . .”

“Là Tiểu An nghịch ngợm, ngày mai tôi tìm người đến xử lý.”

Cô gạt đầu một cái, nghe ra Giang Thiệu rất cưng chiều Diệp Tiểu An, những thứ đó từng là của riêng cô. “Khu vực này tốt, giá tiền bán phòng ốc không tệ chứ?”

“Đúng vậy, gấp mấy lần lúc mua trước kia, không ngờ kiếm được một khoản.” Nơi này vốn do anh chuẩn bị để ngày sau kết hôn với Cận Thanh, anh đã trút ra quá nhiều tình cảm. Hình như Cận Thanh cũng nghĩ đến điểm này, lúc nhìn vòng quanh phòng ốc đã không còn quen thuộc thì trong lòng dấy lên chút buồn bã. “Nếu như không phải em có lỗi với anh, nơi này cũng sẽ không biến thành như vậy. . .”

Giang Thiệu giật giật khóe miệng, “Tốt vô cùng, ít nhất khi tôi kết hôn vẫn trong sạch.”

Sắc mặt Cận Thanh hơi tối lại, khó chịu cúi đầu.

“Tôi đi trước.” Giang Thiệu không muốn ở lại thêm giây nào nữa, cảm thấy vậy thật có lỗi với Diệp Tiểu An. Nhưng anh vừa mở cửa ra, Cận Thanh lại nhẹ nhàng ôm chặt hông của anh từ sau, mặt dính vào trên lưng của anh, một hồi vô cùng nhắm mắt lại.

Con người thật tiện, yêu cô thì cô không yêu, khi cô yêu thì lại không cách nào có được tình yêu của anh. Mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng toàn thế giới chỉ có Giang Thiệu có thể cho cô loại cảm giác an toàn này, bởi vì sâu trong đáy lòng Hạ Thanh Văn luôn có một góc nhỏ cô không chạm tới.

Thân thể Giang Thiệu cứng đờ, sắc mặt trầm xuống. “Buông tay.”

“Giang Thiệu. . . . Thật xin lỗi.”

“Không cần, buông tay.”

“Nhìn tình cảm trong quá khứ, có thể giúp em. . . . Tìm anh ấy không?” Cận Thanh cắn răng, gian nan nói ra.

Tay nắm tay cầm cửa của Giang Thiệu bỗng dưng buộc chặt, đột nhiên xoay người lại đẩy cánh tay cô ra. “Trong bụng cô có đứa bé của người khác còn bảo tôi đi tìm cha đứa bé? Thật nghĩ tôi là Giang Thiệu mà cô nói ra yêu cầu gì cũng thỏa mãn vô điều kiện à? Cầu xin cô tỉnh táo chút!”

Cận Thanh không biết anh sẽ có phản ứng lớn thế này, không có chú ý bị anh vô tình đẩy lão đảo, cái bụng nhô cao đụng vào tủ giày ngay cửa. . . .

Cô ôm bụng phát ra tiếng rên rĩ khổ sở, Giang Thiệu tự biết mình quá sức, không thể làm gì khác hơn là đỡ cô. “Cầm thấy thế nào?”

Đang lúc ấy thì điện thoại di động của anh vang lên, móc ra xem, chân mày liền nhíu chặt.

Là . . . Diệp Tiểu An.

47. Chương 47

Chương 47: Không nói ra được chữ đó

Trong phút chốc điện thoại được nhận thì tim của Diệp Tiểu An vẫn rút lại. “Giang Thiệu em đói bụng.” Bên kia lập tức truyền đến tiếng cười khê bao hàm cưng chiều của anh. “Anh quên mất đã hẹn với Diệp tiểu thư, hết bận sẽ trở về đón em, chỗ ngồi đã đặt trước rồi, đến là được.”

Diệp Tiểu An hơi mím môi, “Ừ, vậy. . . . Anh bận rộn cái gì đây?”

Giang Thiệu ngừng cười, có trầm mặc chốc lát. “Đang bận một chuyện khó giải quyết.”

“Lại có vụ án khó giải quyết sao?” Cô có thể cảm thấy lòng bàn tay ướt át của mình hòa với nhịp tim. Yên lặng cầu nguyện: ngàn vạn, ngàn vạn lần không được lừa gạt cô.

“. . . Không có vụ án.” Giang Thiệu cắn răng, siết chặt quyền, nội tâm cực kỳ giãy giụa. “Tiểu An, ngoan ngoan chờ anh một lát.”

Cúp điện thoại Giang Thiệu cũng muốn tắt mình một cái, chờ anh xoay người nhìn lại Cận Thanh thì sắc mặt bỗng dưng trầm xuống. Cận Thanh che miệng đang hết sức không phát ra âm thanh, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán, trước ngực kịch liệt phập phồng.

“Em làm sao vậy?” Sự khác lạ của cô khiến trong lòng Giang Thiệu có dự cảm xấu. Đôi tay Cận Thanh run rẩy vén vẩy lên một chút, nước mắt rớt xuống. “Đứa bé.”

Giang Thiệu cả kinh, mắt thấy giữa đùi cô chậm rãi chảy ra máu thì trong đầu liền vang lên ông ông, không nói hai lời bỗng cô lên. Cận Thanh níu cổ áo anh giãy giụa, “Em không đến bệnh viện! Bọn họ sẽ tìm được em!”

Giang Thiệu không có tâm tư nói nhảm với cô, không đến bệnh viện thì đứa bé hay người lớn đều sẽ gặp nguy hiểm. Xe của anh đang ở dưới lầu, Giang Thiệu bỏ Cận Thanh vào xong thì ngồi vào chỗ tài xế, lấy điện thoại di động ra vừa bấm số của Tả Trí vừa nổ máy xe.

Hiện tại Cận Thanh sợ nhất chính là bệnh viện, thừa dịp anh không rảnh liền mở cửa xe muốn chạy đi, một tay Giang Thiệu lôi cô về chỗ ngồi lại, cài tốt dây an toàn cho cô. Cận Thanh vừa đau vừa kinh sợ, cả người hình như đã ở bên bờ biên giới sắp sụp đổ. “Em không đến bệnh viện! “Em không đến bệnh viện! Bọn họ sẽ giết con của em!”

“Em không muốn đứa bé?” Giang Thiệu trầm giọng chất vấn, “Muốn nhất định phải đến bệnh viện!” Nhận điện thoại, Tả Trí còn tưởng rằng bớt cảnh sát có chuyện, không ngờ là chuyện của Cận Thanh.

Đến bệnh viện cô có chết cũng không chịu vào phòng giải phẫu, tâm tình kịch liệt khác thường. Thật vất vả mới có thể đưa vào xong, Giang Thiệu ở bên ngoài hành lang đứng ngồi không yên, tiện tay móc thuốc lá ra đến phía trước cửa sổ, còn chưa châm đã nghe thấy thanh âm hỗn loạn trong phòng giải phẫu. Chỉ thấy Cận Thanh chân không chạy ra, núp ở trong góc hành lang cả người phát run, trên tay nắm một con dao giải phẫu không cho bất luận kẻ nào đến gần.

Anh mắt tinh nhìn thấy vết thương vẫn còn đang khép lại trên tay cô, cô hình như không phải lần đầu tiên dùng loại phương thức này để cố gắng bảo vệ đứa trẻ trong bụng. Mà anh biết Cận Thanh không phải cái loại phụ nữ tùy ý coi thường mạng sống của mình, giờ phút này trạng thái tinh thần của cô đã khác hẳn với người thường.

Máu chảy phía dưới cô càng ngày càng nhiều, màu đỏ nhìn thấy mà giật mình khiến Giang Thiệu trong lòng trầm xuống, vạch ra đám người và bác sĩ muốn ngăn anh lại, đi tới trước. Cả người Cận Thanh giống như con nhím, đề phòng nhìn chằm chằm anh, gờ con dao trong tay lên đe dọa. “Đừng tới đây!”

“Bỏ dao xuống.” Giang Thiệu bước không nhanh không chậm đến gần, mắt một khắc không rời, chú ý nhất cử nhất động của cô. Cận Thanh lui về phía sau từng chút, cho đến khi không có đường lui nữa liền vùng dao găm xuống cổ tay mình.

Mọi người kêu lên, mà lúc này Giang Thiệu lại giống như con beo, nhanh chóng đi tới trước người của cô đoạt lấy con dao giải phẫu, cởi áo khoác xuống phủ trên người cô. “Trở về!”

Bây giờ Cận Thanh căn bản không nghe vô lời Giang Thiệu nói, cứ kháng cự như kẻ điên. “Tôi không muốn! Mấy người muốn giết con tôi! Con đã không còn!”

“Cận Thanh!” Giang Thiệu bắt lấy hai tay quơ múa của cô gờ lên đỉnh đầu, nắm cằm của cô ép cô nhìn thẳng mình. “Bình tĩnh một chút! Tĩnh táo một chút. . . . Đừng sợ, anh ở bên ngoài chờ em, không ai dám tổn thương em và đứa bé đâu, em làm vậy rất không tốt cho đứa bé, nghe lời đi Thanh Thanh.”

Giang Thiệu không ngờ tình trạng tinh thần của cô đã không tốt như vậy, đã bắt đầu ăn nói không mạch lạc, chỉ có thể đối phương thức trấn an cô. Thật may là phương thức này có chút hiệu quả, cô không kháng cự kịch liệt nữa, ánh lệ thấp thoáng nhìn anh, ánh mắt hoài nghi, cơ thể không ngừng run rẩy.

Bàn tay Giang Thiệu vuốt theo bụng của cô cố gắng giảm bớt đau đớn của cô, mềm giọng an ủi. “Em bé vẫn còn đây, kiên cường chút đi Thanh Thanh.”

“Bây giờ còn, nhưng đi vào sẽ mất!” Cận Thanh khóc không kìm chế được. “Không có con thì em không sống nổi nữa, thật là không sống nổi nữa. . . . Thanh Văn không quan tâm em, con cũng không cần em, anh cũng không để ý em. . . . Giang Thiệu thật xin lỗi, là em sai rồi. không nên đối xử với anh như thế, anh có thể đánh em mắng em, nhưng đừng có dùng cướp đi đứa bé của em để trừng phạt em được không. . . . Giang Thiệu Giang Thiệu. . . .”

Giang Thiệu nhắm mắt lại, cố gắng bình phục tâm tình, rồi mở ra lại. “Không đâu Thanh Thanh, em còn nhớ rõ anh là ai có đúng hay không? Vậy thì nghĩ lại xem anh có từng tổn thương em chưa?”

Cận Thanh theo dõi mặt của anh, cẩn thận nhìn, rồi sau đó chậm rãi lắc đầu, ánh mắt lại biến thành vô dụng và lệ thuộc. “Không có, anh rất yêu em, sẽ không để cho bọn họ thương tổn con của em, phải hay không? Phải hay không?”

Cô hỏi tới lần nữa, hình như đáp án của anh chính là một cái vỏ bảo vệ cứng rắn nhất. Giang Thiệu mím chặt bờ môi, nhấm chân mày lại thật sâu, đây là lần đầu đối mặt vấn đề này sau một thời gian dài.

Anh đã từng yêu cô rất nhiều, bất cứ lúc nào cũng có thể tự hào và thản nhiên nói ra những lời này. Nhưng lúc này anh lại phát hiện hiện tại thật khó mở miệng.

“Uh, anh rất yêu em, cho nên em phải tin tưởng anh, không ai có thể tổn thương con của em, bọn họ đang giúp em giữ nó, vào đi Thanh Thanh, trì hoãn thêm một giây thì đứa bé lại có thêm một phần nguy hiểm, chẳng lẽ em muốn đứa bé có chuyện gì sao?” Giang Thiệu buông cô ra, ôm cô đến trên giường. Cận Thanh vẫn lo lắng giữ lấy anh không thả, Giang Thiệu nắm tay của cô cho cô lực lượng. “Đừng sợ, có chuyện gì anh sẽ lập tức đi vào.”

Cận Thanh che mắt, gạt đầu một cái. Cô bị đẩy mạnh vào phòng giải phẫu lần nữa, Giang Thiệu đè trán thở dài, móc thuốc lá ra ngậm ở trên môi.

“Bệnh viện không thể hút thuốc lá.”

Một giọng nói bỗng dưng truyền tới từ phía sau lưng, Giang Thiệu dừng động tác lại, điều thuốc rơi trên mặt đất. Nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Diệp Tiểu An thì trong lòng anh lại xuất hiện khủng hoảng.

“Sao em ở đây? . . .”

Diệp Tiểu An nghiêng đầu liếc mắt nhìn cửa phòng giải phẫu khép chặt, hơi nhếch môi. “Thì ra anh đang bận chuyện này.”

Tả Trí chạy tới rất nhanh, không ngờ Diệp Tiểu An cũng ở đây, nhìn cô một cái liền quay mặt đi. Giang Thiệu kể sơ tình huống với Tả Trí, rồi lôi kéo Diệp Tiểu An rời đi. Lúc mở cửa xe, thấy vết máu ở ghế phụ, Diệp Tiểu An liền hung hăng đóng sập cửa.

“Không đi xe, chúng ta thuê xe, ngày mai anh đi rửa xe đổi hết ghế ngồi.” Giang Thiệu siết tay của cô không thả, chỉ sợ cô sẽ chạy trốn. Diệp Tiểu An không có lên tiếng, đến nhà hàng cũng không mở miệng nói một câu.

Giang Thiệu yên lặng ăn cơm với cô, tính tiền xong ra ngoài thì đã là thời khắc đẹp nhất của thành phố B. Ban đêm mê ly ánh đèn sắc sỡ, Diệp Tiểu An và Giang Thiệu bước chậm ở đầu đường giống nhiều cặp tình nhân khác.

“Anh lạnh không?” Diệp Tiểu An hỏi. Áo khoác của anh đã dính máu của Cận Thanh, lúc nãy đi ra bệnh viện thì Giang Thiệu đã trực tiếp ném vào thùng rác, hiện tại chỉ mặc một cái áo sơ mi.

“Không lạnh.”

Đi tới một quảng trường, Giang Thiệu tìm một ghế dài không người ngồi xuống, ôm Diệp Tiểu An vào trong ngực. Diệp Tiểu An là một cô gái phương nam, rất không quen khí lạnh phương bắc.

“Đây là mùa đông đầu tiên em trôi qua ở đây.” Diệp Tiểu An kéo cổ áo lên chắn gió, Giang Thiệu siết cánh tay ôm cô chặt hơn. “Em lạnh thì chúng ta trở về.”

Cô lắc đầu, sau đó tựa vào trên vai anh. “Tại sao trên người anh vĩnh viễn đều ẩm áp? Khiến em luôn muốn dính vào anh.”

“Tiểu An, anh không muốn lừa em, ở trong điện thoại nói thế là vì anh muốn về rồi nói rõ ràng với em.”

“Ừ.” Diệp Tiểu An đáp nhẹ, hình như bọn họ chỉ nói đến một việc không quan trọng. Cô quá bình tĩnh rồi, bình tĩnh khiến anh lo lắng. Giang Thiệu vùi đầu trong tóc cô, mỗi khi hít thở đều khó chịu muốn chết. “Anh biết rõ em tức giận, đừng nhịn, phát tiết ra ngoài được không?”

Ánh mắt cô yếu ớt, xa xa không có tiêu cự. “Buổi chiều em nộp bản thảo xong nên thuận tiện đến tìm anh về chung, trên đường nhìn thấy xe của anh. . .”

Khi đó Diệp Tiểu An vốn định gọi điện thoại cho anh, lại phát hiện xe anh chạy về phía hoàn toàn khác với đường về nhà. Kể từ khi tin tức về Cận Thanh và nhà họ Hạ truyền ra ngoài Diệp Tiểu An luôn nhạy cảm, cô biết như vậy có phần cố chấp, có chút để tâm vào chuyện vụn vặt, nhưng cô không có biện pháp khống chế mình.

Sự thật chứng minh dự cảm của cô là chính xác, cô đi theo xe Giang Thiệu trở lại chung cư Tử Kinh, thấy anh đi vào, Diệp Tiểu An đặc biệt muốn xông tới dò xét đến cùng. Nhưng cô đã không làm vậy, bởi vì muốn xem anh sẽ nán ở phía trên bao lâu. Sau đó thấy anh ẩm một người phụ nữ ra ngoài, nhưng cô không ngờ người phụ nữ kia là Cận Thanh. Chân chính khiến mắt cô bị đâm đau là do một màn ở bệnh viện.

Giang Thiệu nâng cằm của cô, tựa vào trán cô. “Anh biết rõ em muốn nói gì, lúc nãy anh nói thế với Cận Thanh chỉ để trấn an cô ấy. Hạ Thanh Văn bị cha anh – Hạ Bồi Ninh tước mất tất cả chức quyền, thậm chí lập di chúc, nếu như anh ta muốn ở chung với Cận Thanh thì sẽ khiến anh ta hai bàn tay trắng, phái người hạn chế tự do của anh ta, ép Cận Thanh bỏ đứa bé.” Anh ánh mắt sáng trong của nhìn Diệp Tiểu An sâu sắc, “Trước đó cô ấy từng tìm anh một lần nhưng bị anh cự tuyệt, anh sợ em suy nghĩ lung tung nên không nói cho em biết, hiện tại cô ấy thật sự cùng đường mới đến cầu xin anh, anh chỉ giúp cô trên đạo nghĩa chứ không có ý gì khác.”

“Trừ anh ra, cô ấy không thể tìm ai khác sao?” Diệp Tiểu An nhẹ giọng hỏi.

“Nhà cô ấy cũng có mặt mũi, xảy ra chuyện này càng không để cô ấy sinh con ra, Tả Trí cũng không đồng ý. Tiểu An, em tin tưởng anh không?”

Diệp Tiểu An không hề chớp mắt nhìn anh. “Anh tin tưởng mình không?” Diệp Tiểu An đẩy anh ra nhảy xuống từ trên đùi anh, hít sâu một hơi bất cứ giá nào. “Giang Thiệu, em hỏi anh mấy vấn đề, anh phải trả lời ngay em, không cho suy nghĩ.”

“Em hỏi đi.”

“Anh vuốt trái tim nói xem anh thích em không?”

“Thích!”

“Lại vuốt trái tim xem anh có yêu em không?”

“——” Giang Thiệu giương cánh môi, chữ “yêu” lại bị nghẹn trong cổ họng, chần chờ không phát ra âm thanh.

Đôi mắt Diệp Tiểu An nháy mắt đỏ lên, nhưng trên mặt vẫn cười. “Xem đi xem đi, bị em hỏi được rồi.” Giang Thiệu không ngồi yên, bỗng dưng bắt lấy tay Diệp Tiểu An. “Tiểu An, anh không phải. . . Anh. . .”

Lần đầu tiên Giang Thiệu phát hiện đầu óc trước giờ thông minh của mình bắt đầu không vận chuyển được, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát. Diệp Tiểu An rút tay ra khỏi bàn tay anh, lấy máy ghi âm Nghe Hiểu đưa cho cô ra khỏi túi, kín đáo đưa cho anh.

“Em biết rõ anh chiều chuộng em, nhưng em muốn hỏi anh, tại sao anh luôn chỉ nói là chiều chuộng, mà không phải cưng chiều? Em muốn tin tưởng anh, nhưng anh cam kết với em những lời đó, chẳng lẽ không có một chút thành phần ám hiệu sao?” Cô áp lòng bàn tay vào ngực anh, giọng nói thê lương đến mức làm cho lòng người khiếp đảm. “Em rất tham, em muốn chỗ này của anh chỉ có em, nhưng mà em hiểu muốn cái gì thì phải đổi bằng một thứ khác cùng giá, hiện tại chỗ này của em chỉ toàn là anh.”

Cô chỉ tim mình, ngừng đầu nhìn anh. “Anh biết em nhất gan, một người phụ nữ bị anh yêu 24 năm, một người phụ nữ đã từng mang thai con của anh, một người phụ nữ cả nhẫn kết hôn cũng chuẩn bị xong, em không biết cô ấy ở ngang giữa chúng ta bao lâu, em không có lòng tin có một ngày sẽ vượt qua vị trí của cô ấy trong lòng anh. Cho nên anh xem, chúng ta còn tiếp tục thế nào nữa?”

Diệp Tiểu An nháy mắt một cái, nước mắt không tiếng động rơi xuống, nện ở trên tim của Giang Thiệu, thật là đau.

48. Chương 48

Chương 48: Anh hai

Nhất định là mùa đông lạnh lẽo mới khiến cô không nhìn được run rẩy, chứ không phải do Giang Thiệu không nói được từ kia. Diệp Tiểu An cúi đầu, khóc rất yên lặng, một chút âm thanh cũng không có. Giang Thiệu cứ nhìn như vậy, cả trái tim đều đau. Anh siết chặt máy ghi âm trong tay. phát ra âm thanh kít kít, không cần nghe cũng biết nội dung bên trong là gì. “Vật này là Tả Trí đưa cho em?”

Diệp Tiểu An lắc đầu, “Không phải.”

Đầu óc Giang Thiệu chuyển một cái nghĩ tới một người, trong mắt nháy mắt rót vào ngọn lửa. “Là Nghe Hiểu? Cô ta nói gì với em?”

Diệp Tiểu An khẽ cười một tiếng, Giang Thiệu bị nụ cười này làm cho nói không nên lời. Anh nên biết người khác nói gì cô đều không quan tâm, cô quan tâm là anh nói gì.

Giang Thiệu kéo mạnh cô qua, một tay kèm lấy cằm cô nâng lên, nụ hôn nóng bỏng áp xuống. Diệp Tiểu An không có tránh né, mặc cho anh hôn. Nụ hôn từ điên cuồng từ từ bình thường lại, Giang Thiệu ôm chặt cô vào trong ngực, chỉ sợ không chú ý cô sẽ biến mất. “Đối với anh, em thật sự khác biệt, rất đặc biệt,

không phải như những gì em đã nghe, cũng không giống như những gì em nghĩ, chắc chắn không phải! Anh luôn đối xử tốt với em, em không cảm thấy sao?”

“ . . . Em cảm thấy, khi thấy tấm hình thân mật của anh với chị ấy trong phòng và ba quyển album hình chỉ toàn hình của chị ấy, thì em cảm nhận được rõ ràng tình yêu anh dành cho chị ấy hoàn mỹ cỡ nào, trong một phần ba cuộc đời của anh chỉ có duy nhất một người phụ nữ tên Cận Thanh, mà không phải Diệp Tiểu An, tất cả lần đầu tiên của anh đều là của chị ấy, nếu cho anh một phần ba cuộc đời để quên mất cô ấy, vậy anh còn có bao nhiêu thuộc về em? Em không thắng bằng, em không cam lòng, em ghen tỵ, Giang Thiệu. . . Em khó chịu.” Diệp Tiểu An bao trùm lên bàn tay anh đang vịn mặt mình, nhìn chăm chăm vào bầu trời đêm sáng chói. Hai trái tim rõ ràng dán cùng nhau, vì cái gì cảm thấy xa vậy, thật là xa. Cô tình nguyện cho Tả Trí chặn ngang giữa bọn họ mà không phải Cận Thanh.

“Anh có biết em thấy được cái gì trong phòng anh hay không? Em thấy được sự cố chấp của một chàng trai dành ột cô gái từ lúc đầu, thấy từng giai đoạn yêu chị ấy, thích chị ấy của anh, từng nụ hôn vui vẻ, từng mỉm cười thỏa mãn, sự kiên định mỗi một khi muốn đến cùng trời cuối đất với chị ấy. Giang Thiệu, làm tình với em trên cái giường mà chị ấy từng nằm, trong lòng của anh không muốn khóc sao?”

Giang Thiệu nhắm mắt lại, hốc mắt khô khốc đau đớn, trong lòng như bị ngàn vạn cây độc châm đâm vào đau đến không cách nào hít thở, chỉ có thể càng ra sức ôm lấy cơ thể gầy nhỏ này khổ sở nỉ non. “Nếu như anh biết sau này sẽ gặp em, anh tuyệt đối giữ mình lại, giữ lại cho em. Căn phòng ở chung cư Tử Kinh anh đã bán mất, chiếc nhẫn cũng đã ném khi anh và Cận Thanh chia tay, cảm tình của anh dành cho cô ấy đã sớm dừng lại, em cho anh một chút thời gian quên mất những chuyện kia đi. . . .”

Diệp Tiểu An yên lặng chảy nước mắt, cơ thể bị anh giam cầm sắp gãy. “Bao lâu? Anh cần bao lâu?”

“”

“Chính anh cũng không biết, vậy bảo em cho thế nào?”

“”

“Trở về đi thôi, em hơi lạnh.” Diệp Tiểu An lau mắt, cố ra vẻ nhẹ nhõm, giấy giụa ra từ trong ngực anh, không đợi anh xoay người đã tự tránh ra. Giang Thiệu giật mình tại nguyên chỗ, nhìn theo bóng lưng cô, lần đầu tiên bị một cảm giác rất sợ hãi bao vây, cảm giác kia giống như là có thứ gì anh không biết đang cách xa anh từng bước một, mà anh chỉ có thể bó tay hết cách trở mắt nhìn cảnh biệt ly.

Cả đêm Giang Thiệu không chợp mắt, Diệp Tiểu An lại nằm xuống là ngủ ngay. Mấy ngày qua cô bị hành hạ khiến giấc ngủ đặc biệt không ngon, hiện tại nói trắng ra lại có thể yên tâm ngủ. Cô ngủ rất say, cả Giang Thiệu đi vào cũng không biết.

Giang Thiệu ngồi ở mép giường cô, nhìn cô gái khi ngủ luôn co mình lại. Không biết bây giờ cô có nằm mơ thấy anh không, thỉnh thoảng lại nức nở khiến anh đau lòng cau mày. Cúi người xuống ôm lấy cô, hít hà hương vị ngọt ngào nhàn nhạt trên người cô. Cô luôn giống một đứa bé, hồn nhiên xúc động lại hiểu chuyện thân thiết. Trong đầu Giang Thiệu xẹt qua từng khoảng thời gian chung sống với cô giống như chiếu phim, phát hiện hầu như mỗi sự kiện đều nhớ rất rõ ràng.

Cô là một cô gái không có cảm giác an toàn, nhưng chưa hề yêu cầu anh cái gì. Cô là một cô gái đầy mâu thuẫn, rõ ràng là sợ lại vì một câu “Tin tưởng anh” mà luân hãm không ngừng được. Không thể phủ nhận, ở chung với cô Giang Thiệu cảm nhận được sự vui vẻ ngọt ngào chưa từng có, sự tốt đẹp của cô khiến người ta cảm thấy uất ức.

Giang Thiệu thận trọng vuốt ve mặt của cô, mắt của cô. Đôi môi chạm vào giọt nước mắt vươn trên lông mi cô, dòng nước ấm áp ướt át nháy mắt rót vào da giống như độc được, theo mạch máu chảy vào trái tim. Nước mắt của cô chảy rất yên lặng, ngăn chặn anh nặng nề giống như một ngọn núi. “Không phải không yêu em, không phải vậy. . . . Anh muốn cho em nhiều hơn tốt hơn, chỉ thuộc về em thôi, mà bây giờ anh vẫn chưa chuẩn bị xong.”

Không có Cận Thanh thì anh gặp được Diệp Tiểu An, nhưng không có Diệp Tiểu An, anh còn có thể được cái gì? Có vài thứ nếu như bỏ qua, thì đời này khó tìm về nữa. Thượng Đế keo kiệt, duyên phận ngài cho

luôn có hạn. Chần chờ, tiêu xài rồi, thì không còn nữa. Diệp Tiểu An của anh thuần túy dễ vỡ, không chịu nổi bất kỳ giầy vò nào nữa.

Diệp Tiểu An. Diệp Tiểu An. Ba chữ này buộc lại anh, giống như mằm móng cứng rắn mà dịu dàng vùi vào trong sinh mệnh của anh, sau đó dùng tư thái vốn có của cô xây dựng cơ sở tạm thời, chậm rãi, yên lặng sinh trưởng trở thành đóa hoa. Mà cả quá trình đều cấp chất dinh dưỡng cho chỗ đau đớn nhất trong lòng anh, đó chính là cái giá cao khi tiến vào chiếm giữ tim anh. Cô gái như vậy bảo anh làm sao buông tay? Nhưng lý trí nói cho anh biết, cái bóng ở trong lòng hơn hai mươi bốn năm thì không thể nào đuổi đi trong vòng một đêm, dù là anh chỉ nhớ đến một chút xiu, thì cũng không công bằng với Diệp Tiểu An.

Cô gái này vốn nên được đặt dưới cánh chim che chở thật tốt, nhưng kể từ khi gặp gỡ Tả Trí và anh thì cứ bị tổn thương liên tiếp.

Cô rút cuộc phạm lỗi gì? Cũng chỉ là thương anh thôi.

Giang Thiệu tìm được đôi môi hé mở của cô ở trong bóng tối, tỉ mỉ liếm láp, mút hôn, kéo cánh tay nhỏ bé của cô, mười ngón tay đan xen nhau.

Tiểu An.

Ôn Hình nhận được điện thoại của Tả Trí liền gấp gấp chạy tới bệnh viện, Cận Thanh đã ra khỏi phòng giải phẫu. Tả Trí đứng ở đó, cách tấm kính thủy tinh nhìn người phụ nữ mang đường khí nhắm nghiền hai mắt nằm trên giường. Ôn Hình thấy cái bụng đã bằng phẳng của con gái, thì ghen ngào bắt lấy cánh tay Tả Trí. “Đứa. . . Đứa bé đâu?”

Tả Trí nhất thời không có lên tiếng, Ôn Hình mím chặt môi, “Rớt?”

“Bác sĩ nói tình trạng tinh thần của chị ấy có chút vấn đề, nếu như tỉnh lại biết đứa bé không còn, sẽ có thể hoàn toàn điên mất?”

Hốc mắt Ôn Hình ửng hồng lại vẫn cứng cổ nói, “Không còn cũng tốt, Cận Thanh làm mất hết mặt mũi nhà họ Cận, dĩ cũng sẽ không để nó sinh con ra, hiện tại không còn đứa bé thì vừa đúng không còn nhớ thương, rất tốt, rất tốt.”

Tả Trí thở dài, vỗ vỗ đầu vai Ôn Hình, “Dì, đứa bé vẫn còn, sinh non, là một bé trai, 2 ký 2, phải quan sát vài ngày trong lồng ấm.”

Ôn Hình ngẩn ra, trong mắt mờ mịt hiện ra nhiều sương mù hơn. “Làm vậy. . . .”

Ôn Hình ở bệnh viện với con gái, vuốt gương mặt gầy gò của cô, nước mắt rơi lách cách. “Con nói xem, người đàn ông tốt như Giang Thiệu mà con lại không cần, nhất định giầy vò, hiện tại thì tốt rồi, gây thành ra như vậy con hài lòng chưa?”

“Thanh Văn.” Cận Thanh trong cơn hôn mê khẽ gọi tên Hạ Thanh Văn, Ôn Hình quay mặt lau lệ, càng thêm kiên định một ý nghĩ. “Tiểu Trí, làm thủ tục xuất viện cho Cận Thanh.”

Giang Thiệu từ chỗ Tả Trí biết được con của Cận Thanh vẫn còn, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Tả Trí chê cười, “Còn không bằng rơi mất, nhà họ Hạ vốn cũng không hoan nghênh đứa bé này, Hạ Thanh Văn ở đâu cũng không biết, đứa trẻ này họ gì? Họ Cận?”

“Dù sao không phải họ Giang.” Giang Thiệu nhàn nhạt trả lời một câu, làm Tả Trí bị ghen. “Đây là địa chỉ bây giờ của Hạ Thanh Văn, đừng hỏi tôi từ đâu biết, tự mấy người xem mà làm đi.”

Giang Thiệu đưa cho Tả Trí một mảnh giấy, Tả Trí liếc mấy lần, gương mặt nhìn anh. “Diệp Tiểu An cô ấy. . . Không để ý việc anh trợ giúp Cận Thanh?”

Giang Thiệu giật nhẹ khóe miệng, “Tôi đang tự giúp tôi, giữa bọn họ là kết quả gì toàn dựa vào tạo hóa, đúng rồi, lời cậu đã nói còn giữ không?”

“Câu nào?”

“Hôn lễ của tôi và Diệp Tiểu An do cậu bao.”

Tả Trí sững sờ ở tại chỗ, chờ lấy lại tinh thần thì Giang Thiệu đã sớm không thấy bóng dáng. Một hồi lâu, cạnh môi anh giương ra nụ cười khổ sở.

Tiểu An, có phải em đã từng nói, thích hôn lễ màu xanh dương. . . .

Giang Thiệu tan việc về nhà, lúc đi ngang qua phòng khách không tự giác dừng bước lại. Trong phòng dọn dẹp rất ngăn nắp, duy chỉ thiếu cô. Giang Thiệu ngồi vào trước bàn phím, ngón tay hoạt động ở trên mặt bàn, nhắm mắt lại giống như trở lại ngày chia tay.

Mỗi khi anh ngồi vào trước máy vi tính của cô, Diệp Tiểu An đều lo anh xem tranh của cô, nhất định sẽ chạy vào, đáng vẻ kỳ quái đuổi anh đi. Còn nhớ rõ ngày cô rời đi, cũng là lúc anh tan việc về nhà, Diệp Tiểu An ngồi chồm hổm trên mặt đất xách hành lý, nhìn anh cười nói: “Anh về rồi à?”

.

Giang Thiệu buồn bực hừ hừ, lắc đầu một cái, đuổi đi ảo giác. Không biết cuộc sống không có anh, cô trôi qua có được hay không, dù thế nào đi nữa anh càng ngày càng cảm thấy cả người như bị móc rỗng. Một mình trong gian phòng trống quá mức đè nén, Giang Thiệu nắm chìa khóa xe lên lái về nhà họ Giang. Cảnh Thiên và Giang Chấn không ngoài ý muốn về sự xuất hiện đột ngột của anh, Giang Chấn vẫn đảo tạp chí quân sự và tờ báo, Cảnh Thiên cũng không nhìn anh cái nào. Giang Thiệu tự mình vào phòng bếp tìm chút canh cận thýt thừa lấp đầy bụng, sau đó ở trên ghế sa lon xem tám giờ đúng nhâm chán với Cảnh Thiên.

“Mẹ.” Giang Thiệu chợt kêu một tiếng. Cảnh Thiên giống như không nghe thấy, gọt xong một trái táo, cắt thành miếng nhỏ, cắm nĩa vào rồi đưa cho Giang Chấn. Giang Thiệu sớm quen việc bị không để ý, không vội không buồn, rót một ly trà hoa, nâng đến trước mặt bà. “Kể ít chuyện của Diệp Tử hồi nhỏ cho con nghe đi.”

“Không phải đã nói rất nhiều lần rồi sao?” Cảnh Thiên nhấp một ngụm trà.

Giang Thiệu cười yếu ớt, “Chưa nghe đủ.”

“Nhưng mẹ kể đủ rồi.” Cảnh Thiên âm âm nhu nhu, lại lộ ra giọng điệu từ chối người ngoài ngàn dặm. Giang Thiệu sờ sờ chóp mũi, vừa đứng nhìn vào tầm mắt của Giang Chấn. Giang Chấn lật từng tờ báo, mở miệng có vẻ vô tình. “Em nói muốn mua cho Tiểu An cái áo choàng dài, đã mua chưa? Tin tức khí tượng bảo ngày mai có bão tuyết.”

“Mua, ngày mai nó tới nhà mình ăn cơm.” Bà nói xong nhìn thấy ánh mắt Giang Thiệu sáng lên, liền hạ mí mắt. “Thôi, nó nói mấy ngày tới phải làm gấp bản thảo, em đưa qua thì hơn.”

Giang Thiệu cam chịu, chỉ đành phải quay người đi lên lầu. Giang Chấn cúi đầu nhếch lên một đường cong nhỏ không thể thấy, Cảnh Thiên trừng ông, “Anh muốn nói gì?”

“Không muốn nói gì.” Giang Chấn lập tức thu nụ cười, Cảnh Thiên để ly xuống, hai cánh tay ôm ngực, “Em đã nói rồi, Tiểu Thiệu khi dễ Tiểu An thì em tuyệt đối không đồng ý.”

“Vậy giờ em muốn sao?”

Cảnh Thiên không nói gì, chỉ hất cằm lên hừ lạnh. Ngày chính thức chia tay với Diệp Tiểu An, Giang Thiệu từ bên ngoài trở về dọn sạch đồ trong phòng ở lầu hai của mình như bọn cướp, tất cả hình có liên quan đến anh và Cận Thanh đều đốt hết. Gia cụ thì bị vứt như đồ bỏ, còn lấy phòng mà Diệp Tiểu An từng ở làm phòng ngủ của mình, còn căn phòng kia thì đổi thành phòng để đồ.

Lúc đốt album hình anh mới biết tấm hình nào kích thích cô chân chính, tát mạnh mình một cái, xé nát hình rồi ném vào chậu than. Anh sớm nên xử lý hết mấy thứ đồ này và cả ký ức, khiến tất cả trước đây hóa thành tro bụi như tấm hình.

Giang Thiệu nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, sờ thuốc trên tủ đầu giường đốt một điếu. Lấy điện thoại di động ra tìm mã số của cô, mấy lần muốn gọi nhưng đều nhịn được. Không thể làm gì khác hơn là mở album hình trong điện thoại ra xem. Đến gần đây anh mới biết thì ra cô bé này lên dùng điện thoại của anh chụp nhiều hình kỳ quái thế. Mỗi một tấm anh đều xem đặc biệt cẩn thận, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể mường tượng ra từng vẻ mặt và tư thế của cô ở trong đầu.

Đầu ngón tay vuốt ve gương mặt mềm mại của cô trên màn hình, đôi nhẹ nhàng chạm vào tấm hình cô đang mân mê cái miệng nhỏ nhắn, tưởng tượng như đang hôn cô. Rất lâu sau đó, anh thở dài một tiếng, bao hàm tự trách áy náy còn có nhớ nhưng thật sâu đã đến cả công việc và cuộc sống của anh.

Tối nay, nhất định lại là một đêm không ngủ.

Mở cửa sổ ra, gió lạnh lẽo xen lẫn bông tuyết bên ngoài bỗng chốc thổi vào, tạt vào mặt hơi đau. Diệp Tiểu An đuổi lưng mồi, trùm kín áo ngủ hắt hơi một cái, xoa xoa lỗ mũi liền đóng cửa sổ lại.

Cô sợ lạnh nên không đi ra ngoài vào sáng sớm, nấu gói mì ăn liền lại thêm quả trứng gà, rửa hai bó cải, lúc nước sắp sôi thì cho vào. Đang cầm tô ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa ăn, làn hơi nóng hổi đuổi đi cơn lạnh trong cơ thể. Uống sạch đến một ngụm nước mì cuối cùng, cô sờ sờ bụng nhỏ, cảm thấy vẫn chưa no lắm. Trước kia lúc này Giang Thiệu đều sẽ búng đầu cô, cười nhạo cô ăn nhiều không giống con gái, lại buông công việc trong tay vào phòng bếp nấu thêm tô nữa. Sau đó thấy cô ăn ngon lành liền tới giàn ăn với cô, như vậy cô rốt cuộc vẫn chưa ăn no.

“Em còn muốn ăn.” Giờ phút này Diệp Tiểu An nhìn chằm chằm cái tô trống không, cắn cắn môi, lăm bằm lầu bầu y hệt nỉ non. Đáng tiếc, không ai tiếp tục búng đầu cô càng không có ai vừa cười nhạo vừa cho cô ăn no bụng.

Chia tay với anh đã có một khoảng thời gian rồi, cuộc sống hình như không có quá nhiều thay đổi. Mỗi ngày vẽ tranh, vội làm bữa trưa, chơi trò chơi, đi dạo phố, ăn cơm, ngủ, ngày qua ngày lại đều như thế. Tác phẩm của cô đã định vào mùa xuân năm sau sẽ xuất bản ra thị trường, Giang Thiệu còn từng nhạo báng, khi nào mới vẽ riêng cho anh một bản. Lộng Ngọc thổi tiêu đặc biệt, mỗi lần nói tới chuyện này Diệp Tiểu An đều thẹn thùng hận không thể vùi đầu.

Nhưng mặt ngoài bình tĩnh thủy chung không cách nào che giấu sóng lớn mãnh liệt trong lòng, không ai biết Diệp Tiểu An nhớ nhung anh bao nhiêu. Mỗi khi thiếu linh cảm cô sẽ đi náo anh làm ồn anh không để cho anh chuyên tâm làm việc. Khi chơi trò chơi không qua cửa được sẽ kéo anh giúp một tay, không còn sợ không dám ngủ sau khi xem phim kinh dị, còn có.

Diệp Tiểu An vỗ vỗ gương mặt, dùng sức ngăn nước mắt thiếu chút nữa chảy ra trở về. Tên khốn kiếp này, bắt tri bắt giác đã ăn sâu vào trong cuộc đời của cô. Hại cô bây giờ làm gì cũng không thoát khỏi được bóng dáng của anh.

Cô vừa mới chuẩn bị dọn dẹp bát đĩa thì nghe thấy chuông cửa vang lên, chạy bình bịch tới mở cửa lại bị người đàn ông cao lớn phía ngoài làm sợ trợn to hai mắt hít khí vào, sau một khắc mạnh mẽ đóng cửa lại. Mà người đàn ông kia hình như sớm đoán được cô sẽ có hành động này, một tay đẩy cửa nhẹ nhõm ngăn cản cô, dùng sức mở cửa to ra.

“A!” Lực mạnh khiến cô đặt mông ngồi vào trên sàn nhà, khi cô nhe răng trợn mắt xoa cái mông, người đàn ông không chút khách khí cất bước đi tới. Giày da sáng loáng xuất hiện tại trước mắt cô, còn có ống quần đồng phục thẳng thớm màu xanh xám.

Tầm mắt Diệp Tiểu An không dám hướng lên, nhắm mắt lại, trong lòng yên lặng cầu nguyện, anh không thấy em anh không thấy em. . . .

“Trên đất rất thoải mái?” Một giọng trầm thấp tung bay ở trên đỉnh đầu của cô, Diệp Tiểu An nhắm mắt trả lời một câu. “Thoải mái, ảm lắm.”

“Đứng lên!” Người đàn ông nghiêm túc ra lệnh, Diệp Tiểu An phản xạ có điều kiện tựa đứng nghiêm đứng ngay ngắn, nhưng tầm mắt chỉ định tại trên khay áo của người đàn ông, không hề liếc qua liếc lại.

Người đàn ông quan sát cô một phen từ trên xuống dưới, buông túi hành lý trên tay, cài hai cái nút áo đang mở trên cổ áo cô. “Ngẩng đầu lên.”

Diệp Tiểu An len lén hít sâu, ngẩng đầu lộ ra một nụ cười khúc khích như ánh mặt trời cũng rất muốn bị đánh. “Anh hai.”

Thấy đôi mắt cô vẫn ửng đỏ, mắt của Diệp Tích Thượng bỗng chốc nheo lại. “Đã khóc?”

Diệp Tiểu An không có lên tiếng vô tội nhìn anh, mu bàn tay đưa ra phía sau xoa cái mông. Về mặt Diệp Tích Thượng chưa thay đổi nhưng giọng nói lại nâng cao. “Lúc anh hỏi thì đừng giả trò.”

“Nhưng cái mông em đau!” Diệp Tiểu An vểnh miệng lên, hết sức uất ức. Diệp Tích Thượng nghiêm túc nhìn cô chăm chăm trong chốc lát mới mở miệng. “Nằm sắp xuống, anh xem cho.”

Diệp Tiểu An liếc mắt, “Em đã 24 rồi, nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Biết nam nữ thụ thụ bất thân còn chưa cưới mà ở chung với đàn ông?” Diệp Tích Thượng lạnh lùng hỏi, Diệp Tiểu An không khỏi rùng mình một cái, nghĩ thầm lần này xong rồi. . . .

“Anh hai, sao anh tìm được đến đây?”

Diệp Tích Thượng vòng qua cô, nhìn vòng quanh cả căn phòng, lại không tìm được chút dấu vết nào của đàn ông. “Người đàn ông ở chung với em đâu? Tên là Tả gì? Tả Trí?”

Diệp Tiểu An cảm thấy sau lưng lạnh cả, cô phải trả lời thế nào mới không bị Diệp Tích Thượng bắt thành tám khúc đây?

49. Chương 49

Chương 49: Hai con sư tử một con hổ

Bão tuyết bắt đầu vào lúc nửa đêm, Giang Thiệu bị nhớ nhưng giường co cả đêm không thể chớp mắt. Lúc luyện công buổi sáng cũng cảm thấy không có tí sức lực nào, chạy hai vòng quanh sân lớn rồi ngồi yên trên ghế bên sân bóng rổ hút thuốc lá.

Nghê Hiểu chạy bộ ngang qua nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó, hai chân đã hoạt động trước ý thức, chạy về phía anh. Giang Thiệu vẫn duy trì tư thế cúi chổng đầu gối hút thuốc lá.

Nghê Hiểu đứng sau lưng anh một lát, nhưng Giang Thiệu chỉ coi cô là trong suốt, còn không hấp dẫn bằng ngọn cỏ lộ ra trong tuyết. “Anh tiểu Thiệu. . . .” Cô lên tiếng gọi, Giang Thiệu ngoảnh mặt làm ngơ. Nghê Hiểu đi vòng qua trước người anh ngồi xổm xuống, ngược đầu nhìn anh. “Anh tiểu Thiệu, anh vẫn còn đang giận em sao?”

Phong cảnh trước mặt bị cô ngăn trở, nhưng tầm mắt của Giang Thiệu giống như có thể xuyên thấu qua cô, tiêu cự không hề ở trên người cô. Về mặt của anh chuyên chú tựa như đang tự hỏi cái gì, căn bản không phân ra một chút lực chú ý cho cô. Mắt của Nghê Hiểu nháy mắt đỏ lên, cắn môi đè nén tiếng nức nở. Đây là trạng thái anh thường có kể từ sau khi chia tay với Diệp Tiểu An, ai cũng không cách nào gọi hồn anh về ngoại trừ chính anh. Trước kia tuy mình không được anh thích, nhưng xem ở mặt mũi của người lớn hai nhà Giang Thiệu cũng coi như chăm sóc cô, chưa từng bị không để ý triệt để thế này.

Tay của anh rất băng, điều thuốc đã sớm bị đốt thành một làn tro bụi thật dài gió thổi liền bay, chỉ còn dư tàn thuốc kẹp ở ngón giữa. Nghê Hiểu đưa đôi tay ra bao lấy tay của anh ủ ấm cho anh, không ngờ không có ấm cho anh ngược lại lạnh mình. Sự lạnh lẽo từ tay anh dần truyền qua lòng bàn tay cô, rồi đến tim.

“Thật xin lỗi tiểu Thiệu ca, em không ngờ hai người chia tay thật, mặc dù em rất muốn hai người chia tay.” Nghê Hiểu hối hận, Giang Thiệu như vậy càng làm cho cô cảm thấy mình vĩnh viễn không thể tìm được tình yêu ở nơi anh. Kịch một vai rất cuộc hát đến cuối, người biểu diễn và người xem từ đầu chí cuối đều là chính cô. “Em đã nói với lãnh đạo em làm đến cuối năm sẽ điều đi, không khiến anh thấy em phiền lòng, em sẽ không tùy hứng quấy rối anh nữa, sau này sẽ không có cái đuôi nhỏ nữa, anh và Diệp Tiểu An nhất định sẽ ở cạnh nhau.”

Con người của Giang Thiệu bởi vì một cái tên trong lời của cô mà hơi co rút lại, tầm mắt từ từ tụ tập trên mặt cô. “Thật chứ?” Nước mắt của Nghê Hiểu không nhìn được chảy xuống, gạt đầu một cái. “Nhất định thế.”

Nghe Hiểu rốt cuộc biết trừ Diệp Tiểu An không ai có thể tiến vào thế giới của anh nữa, ít nhất cô vĩnh viễn không làm được.

Giang Thiệu về nhà cùng đeo bám dai dẳng Cảnh Thiên một hồi lâu, Cảnh Thiên mới đồng ý để cho anh đưa áo khoác đến cho Diệp Tiểu An. Về tiêu tụy vì nhiều ngày không ngủ trên mặt Giang Thiệu nháy mắt không thấy bóng dáng, lúc anh gõ cửa nhà Diệp Tiểu An thì tim vẫn đập thình thịch không ngừng.

Diệp Tiểu An mới vừa vắt hết óc chuyển hướng chủ đề của Diệp Tích Thượng, lại nghe thấy có người gõ cửa, nhưng làm sao cũng không ngờ người ngoài cửa là Giang Thiệu.

“Diệp Tử, là ai tới?” Diệp Tích Thượng thay quân trang ra mặc vào đồ thường, vừa sửa sang lại ống tay áo vừa từ phòng ngủ ra ngoài, Diệp Tiểu An cảm thấy đau cả đầu, thân thể chuyển một cái thuận tiện khép hờ cửa lại cười với Diệp Tích Thượng. “Là. . . Là chuyển phát nhanh.”

Cửa chưa đóng chặt, đối thoại của cô và Diệp Tích Thượng đều rơi hết vào tai Diệp Tích Thượng, còn có cử động có tật giật mình của Diệp Tiểu An. . . . Anh nhướn mày, người phụ nữ này mới chia tay với anh bao lâu, đã cất giấu đàn ông trong nhà rồi?

Diệp Tích Thượng không phải người Diệp Tiểu An có thể tùy tiện lừa gạt, hé mắt nhìn qua cửa. “Vậy sao?” Diệp Tiểu An liên tục gật đầu không ngừng, tay ở sau lưng muốn đóng cửa lại. Nhưng Giang Thiệu lại dùng chân đỡ cửa, cửa liền bị đá văng ra, cơ thể nhỏ bé gầy gò của Diệp Tiểu An liên loạn choạng ngã ra trước, thật may là Diệp Tích Thượng kịp thời tiếp lấy cô.

Giang Thiệu liếc mắt liền nhìn thấy cảnh tượng thân mật Diệp Tiểu An bị một người đàn ông xa lạ ôm vào trong ngực, con người đen nhánh bỗng đứng tối đi. Anh chuyển tầm mắt qua trên người của người đàn ông, đó là một người đàn ông cao lớn đẹp trai không thua anh, từ trong đôi mắt kiên nghị kia có thể nhìn ra anh ta không phải nhân vật bình thường.

Ánh mắt Giang Thiệu liếc thấy quân trang màu xanh xám đại biểu cho không quân đang khoác lên trên chõ tựa lưng của ghế sa lon, nhếch môi nhạo báng Diệp Tiểu An. “Em đúng là thích đàn ông mặc đồng phục.”

Da đầu Diệp Tiểu An tê dại len lén liếc Diệp Tích Thượng một cái, Diệp Tích Thượng đang dùng ánh mắt xem kỹ nhìn Giang Thiệu, vẻ mặt vẫn nghiêm túc, hỏi Diệp Tiểu An. “Vị này chính là nhân viên bưu kiện em nói?”

Diệp Tiểu An lúng túng cúi đầu, Giang Thiệu cười khẽ một tiếng, đường hoàng đi vào bỏ đồ vật lên trên bàn, lấy ra hộp giữ tươi và một đồng thức ăn bỏ vào tủ lạnh. “Hoành thánh giữ lại để em nắm ăn sáng, còn có một số món ăn liền, hâm nóng lên là ăn được.”

Nhìn dáng dấp thì anh không hề quen thuộc với bài viện của nơi này, nhưng giọng nói không mặn không nhạt kia, ngược lại mang theo sự thoải mái ân cần. Diệp Tích Thượng ôm hai cánh tay quan sát anh, “Anh là ai của Diệp Tử?”

“Anh cảm thấy tôi là ai của cô ấy?”

“Chúng em đã chia tay rồi !”

Giang Thiệu và Diệp Tiểu An đồng thời trả lời, nhưng đáp án lại vô cùng khác biệt. Diệp Tiểu An lập tức ảo não che mắt, cô thật là khờ mà, còn tưởng rằng Giang Thiệu sẽ trực tiếp nói với Diệp Tích Thượng anh ấy là bạn trai cô, kết quả ngược lại biến thành cô không đánh đã khai rồi.

Giang Thiệu nhếch khóe miệng, bởi vì sự vội vã phải sạch của cô mà ánh mắt hơi lạnh. Diệp Tích Thượng nâng cằm em gái ép buộc cô ngẩng đầu lên, “Em ở chung với anh ta sao?”

Diệp Tiểu An khẽ cắn răng, gật đầu rất nhẹ không thể không tăng thêm một câu. “Nhưng anh ấy không phải Tả Trí —— a! Đau!” Cô vừa dứt lời liền cảm thấy sức tay của Diệp Tích Thượng tăng mạnh, bầu cô đau chết. Diệp Tích Thượng không có lên tiếng, nhưng cô biết Diệp Tích Thượng tức giận. “Em sẽ giải thích với anh, buông em ra trước đi!”

Diệp Tích Thượng chỉ cảm thấy bên tai có một quyền bén nhọn đáng sợ đánh về phía mình, anh hoảng hốt nghiêng đầu qua theo bản năng, quyền kia lướt qua tai, đồng thời cánh tay níu lấy Diệp Tiểu An bị một

cảm giác tê dại như dao chém trúng nhanh chóng xâm chiếm, khiến anh không thể không buông tay. Diệp Tiểu An thoáng chốc rơi vào trong tay Giang Thiệu.

Bản lĩnh của Giang Thiệu thật không phải nhanh bình thường, khiến trong lòng Diệp Tích Thượng không khỏi trầm xuống, đây có vẻ là một đối thủ mạnh mẽ. Diệp Tiểu An còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã cảm thấy hoa mắt, thân thể chợt nhẹ, tiếp đó chính là mùi hương cô rất quen thuộc xông vào mũi, mùi hương khiến cô không thể kháng cự chui vào tim phổi vạch ra sự nhớ nhung mà cô che giấu rất sâu.

“Như thế nào? Còn đau không?” Giang Thiệu đè đầu cô ở trước ngực tỉ mỉ tra xét sau gáy cô, trừ hơi hồng ra thì không có gì lo ngại. Động tác của Giang Thiệu dừng một chốc, lúc này mới phát giác tư thế thân mật của hai người, theo bản năng cúi đầu hôn nhẹ sau gáy cô. Vậy mà Diệp Tiểu An lại giống bị môi của anh làm phỏng, bỗng chốc đẩy anh ra liên tiếp lui về phía sau mấy bước. Giang Thiệu vốn muốn bắt lấy cô, nhưng thấy ánh mắt kháng cự của cô thì cánh tay lúng túng dừng lại ở giữa không trung, mà lúc này một cánh tay đàn ông khác ngăn ở trước người Diệp Tiểu An đẩy cô ra phía sau mình, tách hai người ra.

Diệp Tích Thượng mạnh mẽ tham gia, tư thái hoàn toàn bảo vệ làm trong mắt Giang Thiệu hiện lộ vẻ giận tái. “Anh là?”

“Không tới phiên anh hỏi.” Diệp Tích Thượng nhẹ nhàng nâng cằm, trong ánh mắt mang chút khiêu khích, Giang Thiệu làm sao không nhìn ra, khinh miệt giật nhẹ khóe miệng. Tầm mắt có sức sát thương cực mạnh của hai người không tiếng động va chạm trên không trung, tia lửa vàng khắp nơi.

Diệp Tiểu An lộ ra cái đầu nhỏ từ sau lưng Diệp Tích Thượng, vừa thấy ánh mắt của Giang Thiệu liền cảm thấy tình huống không ổn. Cô túm túm vạt áo Diệp Tích Thượng, nói thật nhỏ. “Anh ấy tên Giang Thiệu, không phải người xấu, là bạn trai trước của em, anh đừng dữ như vậy.”

“Vậy Tả Trí đâu? Tại sao chia tay?”

“Không muốn nói cho anh biết.” Diệp Tiểu An cong môi, Diệp Tích Thượng không có hỏi tới, nhưng lại nói ra một vấn đề càng làm cho cô đau đầu. “Trước khi hai người chia tay đã phát triển đến bước nào rồi?”

Giang Thiệu nhất thời cười lên, coi thường Diệp Tiểu An đang liều mạng nháy nháy mắt. “Ồ chung còn có thể phát triển tới trình độ nào, đều là người lớn, anh cứ nói đi?”

Xong rồi.

Diệp Tiểu An nhất thời có cảm giác như trời sập xuống, tay Diệp Tích Thượng lui về phía sau chụp lấy Diệp Tiểu An kéo ra. “Anh ta nói đúng không?”

Diệp Tiểu An liền vội vàng lắc đầu, mắt sáng như đuốc của Diệp Tích Thượng nhìn cô chăm chăm chốc lát, xách theo cô, kéo cửa ra rồi ném ra, “Đợi lát nữa thu thập em sau.” Nói xong liền đóng lại cửa chính trước mặt cô. Diệp Tiểu An liền thở ra khí lạnh, để hai con sư tử này ở chung còn không nhắc nóc phòng lên sao? Cô vừa vung quả đấm nhỏ đập cửa vừa hô to. “Mở cửa! Mở cửa! Anh hai đừng đánh anh ấy! Không cho anh động đến anh ấy! Giang Thiệu! Anh mà dám đụng anh hai em thì anh nhất định phải chết!”

Đáng tiếc tiếng gào của cô không có bất cứ tác dụng gì, hai người đàn ông bên trong cửa vẫn giằng co không tiếng động. Diệp Tích Thượng khóa cửa lại, xoay người vừa yên lặng xắn ống tay áo lên vừa đi về phía Giang Thiệu. Giang Thiệu hết sức ăn ý cởi áo khoác ra, kéo cổ áo tháo cà vạt ra, hoạt động cổ tay, trên mặt nở một nụ cười thấu hiểu “Thì ra anh là anh hai của cô ấy.”

“Cảm thấy em ấy ngày thơ liền lừa gạt em ấy lên giường sao? Đàn ông như anh tôi đã thấy nhiều rồi.” Trong mắt Diệp Tích Thượng hiện vẻ tức giận rõ ràng, quanh người tản ra sự thô bạo mãnh liệt. Hai người tiến vào phạm vi công kích nhau chưa tới mấy giây đã trực tiếp ra tay. Diệp Tích Thượng dẫn đầu giơ chân đá Giang Thiệu nhưng bị anh đỡ lấy, ngay sau đó bổ tức một cái cùi trỏ cũng bị Giang Thiệu né qua.

Qua mấy chiêu Giang Thiệu chỉ thủ chứ không tấn công, Diệp Tích Thượng lại ép sát từng bước từng bước. Diệp Tiểu An gõ đến tay cũng đau mà vẫn không ai để ý cô, ngược lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đánh nhau và tiếng đồ bể tan tành, theo thanh âm càng ngày càng kinh khủng cô gấp đến độ sắp khóc ra. Dùng hết sức lực bú sữa mẹ dùng cả tay chân đập cửa.

“Giang Thiệu không cho phép anh động thủ nghe không! Anh hai đánh đau anh ấy thì em sẽ không tha cho anh! Không nên đánh, hai người khốn khiếp! Nếu không mở cửa em sẽ báo cảnh sát! Diệp Tích Thượng! Anh mà động Giang Thiệu một cái nữa em sẽ đoạn, tuyệt, quan, hệ với anh!”

Diệp Tiểu An bởi vì rỗng quá sức nên khom người không ngừng ho khan, đáng tiếc vẫn không được ai chú ý. Cô bệt bệt miệng ngồi chồm hổm xuống khóc lên hu hu. Cũng không biết trải qua bao lâu tiếng đánh nhau bên trong mới dần ngừng lại, cửa bị mở ra từ bên trong, Diệp Tiểu An nhảy dựng lên siết quả đấm nhỏ đánh về phía người nọ. “Em bảo anh đừng đánh anh ấy mà anh không nghe à!”

Cô đấm phải một lồng ngực dày cộm nặng nề, cô lập tức ý thức được là Giang Thiệu. Giang Thiệu đã cởi hết toàn bộ nút áo cà vạt lỏng lẻo giắt trên cổ, trên da hơi chảy ra mồ hôi hột, sự hưng phấn trong mắt bởi vì đánh nhau còn chưa tan, có chút mờ mịt, môi mím lại hết sức chặt, nhìn cô. Vừa định giơ tay lên lau nước mắt của cô, thì Diệp Tiểu An lại chui vào trong nhà. Diệp Tích Thượng đang khom người nhặt đồ rơi vỡ tán loạn lên, y phục cũng xóc xếch không chịu nổi, không có tốt hơn Giang Thiệu bao nhiêu. Diệp Tiểu An giống như con thỏ xù lông thỏ hung hăng đá anh một cước.

“Diệp Tích Thượng! Em muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh!”

Diệp Tích Thượng ngồi dậy, ánh mắt như đao nhìn về phía cô, vào trong cầm lấy áo khoác khoác lên cho cô, nhìn cửa nhếch miệng. “Đi, đưa anh ta đi trước.” Diệp Tiểu An nhìn anh chằm chằm, lưng tung lau mắt chạy đi. Giang Thiệu đang đợi thang máy, nhưng thang máy tới anh cũng chưa vào.

Diệp Tiểu An đi tới bên cạnh anh rống anh, “Đi đi! Tôi đưa anh cút đi!” Thấy anh không động đậy chỉ phải đẩy anh đi vào.

Thời gian này đi làm đi học đều còn sớm, trong thang máy không có người khác chỉ có hai người bọn họ. Giang Thiệu vừa bước chân trước vào thang máy liền xoay người kéo Diệp Tiểu An qua, ôm cô xoay người đặt trên vách kim loại lạnh lẽo. Trong lòng Diệp Tiểu An chợt căng thẳng, làn môi nóng của Giang Thiệu thân mật dính vào bên tai cô, giọng trầm thấp bởi vì nhớ nhung mà khàn khàn, khiến tim của cô cũng rung động.

“Tiểu An, Tiểu An, anh rất nhớ em, làm thế nào.”

.

.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-anh-hinh-canh>